DAVUL ve MUM

David St. Clair'in kitapları

KARANLIĞIN ÇOCUĞU
SAFARİ
GÜÇLÜ, GÜÇLÜ AMAZON
DAVUL VE ŞEKER

QDRUM *Ve* RANDLE

DAVID ST.CLAIR

DOUBLEDAY & ŞİRKETİ, A.Ş.
BAHÇE ŞEHRİ, NEW YORK.
1.971

Kongre Kütüphanesi Katalog Kartı Numarası 79-131103
Telif Hakkı © 1971 David St. Clair
AU Hakları Saklıdır. Amerika Birleşik Devletleri'nde Basılmıştır İlk Baskı
Brezilyalı annem JUREMA TAVARES için

Para JUREMA TAVARES *minha mac brasileira*

DAVUL ve MUM

Brezilya mistik bir ülke, bilinmeyenin, olasılık dışının, inanılmazın ülkesi. Bunu neredeyse geldiğim anda gördüm.

Öncelikle dilleri var. Orta ve Güney Amerikalı komşuları İspanyolca konuşurken, Brezilyalılar Por - tuguese konuşuyor. Bu onlar için çok önemli ve hassas bir nokta. Bu farklılıktan gurur duyuyorlar ve bir yabancının onlara İspanyolca hitap etmesini hiç takdir etmiyorlar. Bu Portu guese mirası, komşularıyla olan farklılıklarının çoğundan sorumludur.

uzakta olmalarıdır . Perululular kuzeye gidip Ekvador'a geçebilirken, güneye gidip Şili'ye girebilir veya güneydoğuya gidip Bolivya'yı ziyaret edebilirken, Brezilyalılar kendi sınırlarını terk etmeden önce karadan veya nehirden günlerce hatta haftalarca seyahat etmek zorundadır. Brezilya'nın Uruguay, Arjantin ve Paraguay ile sınırı olan güney eyaletleri İspanyol etkisinden neredeyse hiç etkilenmemiştir ve Brezilyalılar bu yakın ülkeleri, başka hiçbir sebep olmaksızın yapılabilen harika kaçakçılık nedeniyle takdir ederler. Brezilya ilk olarak doğu kıyısına yerleşmiştir (batı sınırlarına henüz yerleşmemiştir) ve bu coğrafi gerçek yerel gelenekleri saf ve yabancıları uzak tutmuştur. Eski başkenti Rio de Janeiro, nesiller boyunca en dayanıklı okyanus gemisi yolcuları dışında herkesten izole edilmiştir . Brezilyalılar bile iç kesimlerde doğmuştur, çünkü

korkunç yollar ve iletişim eksikliği, Rio'ya yapılacak bir seyahati, dünyanın öbür ucuna gitmeye hazırlanıyormuş gibi neredeyse aynı endişeyle değerlendiriyorlardı. Amazon Nehri boyunca kauçuk patlamasının yaşandığı günlerde, yeni zenginler tatilleri için Rio'ya gitmektense Paris'e gitmeyi daha kolay buluyorlardı ve kadınlar kirli çamaşırlarını Londra'da yıkanmaya gönderiyorlardı.

Üçüncüsü, sıcaklıkları ve mizah anlayışlarıdır. Brezilyalılar her ziyaretçiyi sanki uzun zamandır görüşmedikleri bir akrabaymış gibi karşılarlar (ancak gümrük memurları hariç) ve kısa süre sonra yeni gelen kişi evlerine davet edilir, masalarına oturur ve Cumhurbaşkanı hakkında son şakayı dinler. Bu, İspanyollardan çok daha rahat bir halk olan Portekizlilerin bir özelliğidir. Siyah Afrika'daki gezginler, kabile insanlarının herkese yiyecek ve barınak sunduğunu söyler ve bu "güney" misafirperverliği duygusu günümüzün Brezilyalı Zencilerine de taşınmıştır. Brezilya'da diğer tüm Güney Amerika ülkelerindeki Zencilerin toplamından daha fazla Zenci vardır. Köle olarak geldiler ancak aile üyeleri olarak sona erdiler - ve bazıları da *en iyi* ailelerden biriydi! Ziyaretçinin hemen hemen anında rahat hissetmesini sağlayan bu rahat Portekizli tavrı ve bu geniş sırıtışlı Afrikalı tavrıdır. Biliyorum. Brezilya'ya sadece altı hafta geçirmek için geldim ve on iki yıl geçirdim!

Dördüncüsü ise dini inançlarıdır. Portekiz kraliyet ailesinin tüm iyi torunları gibi onlar da Roma Katolikleridir. Aslında Papa sık sık Brezilya'nın dünyanın en büyük Katolik ülkesi olduğunu söyler. Bu doğru. Hazretlerinin eklemediği şey ise aynı zamanda dünyanın en büyük Spiritist ülkesi olmasıdır. Kiliseler Pazar ayini için dolu olabilir ancak bir önceki gece ruh merkezleri tıka basa doludur. Tüm bebekler Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına vaftiz edilebilir ancak büyük bir yüzdesi Oxaid, Ogun ve Yemanja adına da kutsanır. Cüppeli Katolik rahibeler şehir hastanelerinde enjeksiyon yapabilir ve hap dağıtabilir ancak çoğu zaman aynı hasta asık suratlı bir ruh medyumundan laneti kovmasını ve şeytanı yatıştırmasını isteyebilir.

Bundan şüphe mi ediyorsunuz? Abartıyorum? Sadece cahil zenciler buna mı inanıyor? Herhangi bir beyaz Brezilyalıya Spiritizm ve ruhsal şifa hakkında ne düşündüğünü sorun ve yüzü kızarıp buna inanmadığını kekeledikten sonra ona tekrar sorun.

Brezilya'ya Meksika'dan karadan uzun ve dolambaçlı bir yoldan geldim. Orta Amerika ülkelerine uğradım, sonra

Panama Kanalı'ndan Kolombiya'ya bir tekneyle gittim. Oradan aşağı doğru bir salınım oldu (tamamen karadan—uçak bileti alamıyordum) Ekvador, Peru, Bolivya, Şili ve Güney Kutbu'na yakın kıtanın en uç noktasına kadar ve sonra Arjantin kıyılarından Uruguay'a, Paraguay'a ve en sonunda Brezilya'ya.

Benimle arkadaş olan ilk Brezilyalı bir Spiritist'ti ve ben, Brezilya'ya dair muazzam cehaletimle bunu bilmiyordum bile. Orta yaşlı bir zenciydi, Parana Nehri boyunca yol alan pis bir kürekli teknenin kaptanıydı. Son uğrak limanı olan Presidente Epitacio aynı zamanda eviydi ve beni öğle yemeğine ve ailesiyle tanışmaya davet etti. İlk şokum (ve bu 1959'da, Martin Luther King Jr. ve hippilerden önceydi) çok çekici ve alımlı karısının beyaz olmasıydı. İkinci şokum öğle yemeğinden sonra tatsız bir şekilde tatlı şeftali brendisi şişesini açıp ilk içkiyi denizkızına benzeyen garip bir heykelin önündeki rafta duran küçük bir bardağa döktüğünde geldi. "O Yemanja," dedi. "O benim koruyucum. Ara sıra bir yudum almayı sever." Odanın diğer ucundan Pius XII ucuz renkli bir baskıdan dışarı bakıyordu, İsa ise yakındaki küçük bir bronz haçta gevşekçe asılıydı. Yemanja ile ilk tanışmamdı. Son tanışmam olmayacaktı.

Rio de Janeiro'ya vardığımda beklediğim kadar büyük ve egzotik ve güzel ve kirli buldum. Tek hayal kırıklığı sokakların Carmen Mirandas'larla dolu olmamasıydı; ancak gördüğüm en güzel insanlarla doluydu, erkek veya kadın. Fiziksel güzellik söz konusu olduğunda, Rio'nun Carioca'ları Latin Amerika'daki diğer şehirlerin sakinlerinden daha iyi. Bunun da planladığımdan daha uzun süre kalmamla bir ilgisi olabilir.

Rio'daki ilk gecemde, bir arkadaşımın Brezilyalı arkadaşlarıyla birlikte, yanan mumlardan oluşan bir çember ve şeytanın küçük bir kil heykeliyle karşılaştım. Yeni arabaları, neon ışıklı dövüşleri ve her şeyiyle kalabalık Copacabana Caddesi'nin tam ortasındaydılar. Heykele uzandığımda, Brezilyalı gençlerden biri kolumu yakaladı.

"Ona dokunma!" diye bağırdı. "Bu bir *despacho!"*

Alarma geçerek geri çekildim, bunun patlamaya hazır bir bomba olduğunu düşündüm. "Ne?" diye sordum.

"Bir *despacho"* dedi bir diğeri. "Bilirsin işte, bir ruha adak."

"Bir ruha mı? Burada, Avenida Copacabana'nın ortasında mı?" "Elbette," dedi ilk genç adam. "Birisi bir ruh medyumuna gidip bir iyilik istemiş olmalı. Medyum

ona bu mumları yakmasını ve bu heykeli tam oraya koymasını ve dileğinin gerçekleşeceğini söyledi." Duraksadı. "Şeytan için bir despacho . Kötü."

"Kara büyü mü?" Başlarını onaylarcasına salladılar. "Ama siz kesinlikle o şeye inanmıyorsunuz? Hepiniz üniversite mezunusunuz!"

"Elbette inanmıyoruz," dedi biri; "ama o kötüdür ve ona dokunursan başın derde girer."

"Ve," diye ekledi bir diğeri, "asla böyle bir şeyle uğraşma ! Tehlikelidir!"

Sonraki gecelerde Rio de Janeiro sokaklarında bu tür adaklardan birçoğunu gördüm. Bazen sadece yanan bir mum, bazen de bir şişe şeker kamışı alkolü ve biraz pirinç olurdu. Bir keresinde Copacabana plajının koyu kumlarına doğru kayan beyaz bir çift gördüm ve ay ışığında bir masa örtüsü serdiler ve sanki bir ziyafet içinmiş gibi yiyecekleri ortaya koydular. Örtüyü mumlarla kapladılar, kendilerini kutsadılar ve hızla Copacabana'daki cumartesi gecelerinin yirminci yüzyıl telaşına geri döndüler.

Aç bir adamın bile ruhlar için konulan yemeğe dokunmayacağını duymuştum ve birçok perişan adamın durup bir adak yemeğine baktığını ve sonra tabağı dokunmadan gittiğini gördüm. Yemeğin üzerine zehir serpildiğini düşünmüştüm ama o zamandan beri bunun sıradan bir yemek olduğunu ve sıradan bir şekilde pişirildiğini öğrendim. Sağlıklı adamların bir şişe şeker kamışı alkolü çalıp içtikten sonra solup öldüğüne dair hikayeler anlatılır. Ayrıca tabaklardan yiyen ve sonra acı içinde uluyarak uzaklaşan köpeklerden de bahsederler. Bu ruh yemeğini yiyen bir köpek hiç görmemiş olsam da, böyle bir adak yemeğine yaklaşan , koklayan ve sonra hemen geri çekilen, tanrılara bir biftek veya kızarmış tavuk bırakan birkaç kişi gördüm .

Rio de Janeiro'da her Pazartesi akşamı başka bir ruh etkinliğinin gerçekleştiğini gördüm (ve hala devam ediyor). Pazartesi, Ruhlar Günü'dür—nedense—ve ölülerine saygı göstermek, ölüleriyle iletişim kurmak veya ölülerinden özel bir iyilik istemek isteyenler mum yakar ve dua eder. İlginç olan şu ki, bu mumlar her zaman bir Katolik kilisesinin önünde yakılır! Modern Copacabana'ya giden tünelden hemen önce bulunan çilek rengi St. Teresa Kilisesi, alev, dua ve dumanın bir gösterisidir. Dindarlar (ve eminim bazıları da dindar değildir) tam güneş batarken gelir ve Meryem Ana heykeline çıkan dış sunağın basamakları kısa sürede yanan mumlarla ve diz çökmüş,

çömelmiş figürlerle kaplanır. Daha sonra gelenler sunakta yer bulamayıp mumlarını tepenin kenarlarında söndürürler.

AKŞAM 8 veya 9'da kaldırım titrek mumlarla kaplanır, aynı şekilde oluk, yamaç ve hatta neon ışıklı tünelin kendisi bile birkaç adım ötede. Eriyen mum her şeyin üzerinden akarken, duman nemli tropikal gecede yavaşça yükselir. Ertesi gün kilise çalışanları sertleşmiş mumu levye ile parçalarken, düzinelerce yoksul kadın ve çocuk mumları kulübelerine götürmek ve mumları eritip müminlere yeniden satmak için büyük parçalar toplarlar.

Ertesi Pazartesi. Çaresizlik içinde kilise papazları "Tanrı tek bir duayı bir kutu mumdan daha değerli görür" yazan büyük bir tabela astılar, ancak pek işe yaramadı. Bunun tamamen Hristiyanca bir tezahür olduğunu iddia edenler, Salı sabahı molozları arayıp ruh tütsüsü içeren boş kutuları, ruhların tercih ettiği ucuz boncuk kolyeleri ve Yaşlı Siyah Köle ve Kızılderili Yedi Ok gibi Hristiyan olmayan azizlerin küçük kömürleşmiş resimlerini bulsunlar.

Rio de Janeiro'nun iyi vatandaşlarının içkilere olan bu ağır bağımlılığı sadece daha fakir ve/veya daha koyu tenli sınıflarla sınırlı değil, aynı zamanda üst ve daha beyaz sınıfların da endişe duyduğu bir konu. Birkaç önemli Brezilyalı bankacının katıldığı bir akşam yemeği partisini hatırlıyorum; konu (doğal olarak) uzun vadeli finansmana geldi. O zamanlar cruzeiro olarak adlandırılan Brezilya para birimi sarhoş bir kelebek kadar istikrarsızdı ve sol eğilimli Başkan Joao "Jango" Goulart iktidarda kaldıkça para birimi daha da dengesizleşti. O günlerde kimse yatırım yapmıyordu ve mevcut para doğrudan dolar banknotlarına veya İsviçre banka hesaplarına gidiyordu.

"Şu-şu şirkete yatırım yapmayı düşünüyorum," dedi şişman bir beyefendi akşam yemeğinden sonra.

"Aklını kaçırmışsın!" diye haykırdı bir diğeri. "Bu firma yıllardır para kazanmıyor ve ayrıca bu yıl neredeyse iki ay kapalı kalmalarına neden olan bir dizi işçi sorunu yaşadılar."

"Bütün bunları biliyorum," dedi ilk adam, "ama bugün Joaozinho Goumeia'nın yönetim kurulunda yer alması istendiğini öğrendim."

"Gerçekten mi?" diye birkaç kişi daha atıldı, iki üç kişi de "ne kadar ilginç" diye mırıldanarak defterlerini çıkarıp bilgileri not aldılar.

“Joaozinho Goumeia kimdir?” diye sordum tüm masumiyetimle.

Bana en yakın olan adam öksürdü ve alçak sesle şöyle dedi: "Rio'daki en önemli medyumlardan biri, işte o." Açıkçası, ruhların emir verdiği herhangi bir şirket araştırılmaya değerdi.

Başka bir zaman, şık bir Rio bölümündeki çok lüks bir evde içki içiyordum ve diğer misafirlerle birlikte akşam yemeğinin servis edilmesini bekliyordum. Aniden mutfaktan bir dizi yüksek sesli çarpma sesi geldi ve evin hanımı oturma odasından aceleyle çıkarken ilgisiz

görünmeye çalıştı. Birkaç saniye sonra geri döndü ve kocasının kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ah, yine mi!" dedi huysuzca. Sonra misafirlerine, "Bizim aşçımız. Bir ruh tarafından ele geçirildi ve mutfakta trans halinde dönüp duruyor. Umarım gecikmeyi affedersiniz."

Meraktan ölüyordum ama oradaki herkes bunu olağan karşıladığı için oturdum ve viskimi yudumladım. Sonunda akşam yemeği servis edildiğinde aşçı, büyük beyaz dişleri olan iri siyah bir kadın, iltifat almak için çağrıldı. Masadaki adamlardan biri, "kesintiye rağmen" lezzetli yemek hakkında bir şeyler söyledi ve kadın gülümsedi ve rehberinin *evin* "madarne"sine acil bir mesaj vermek için "çok ani geldiğini" söyledi. Hepimiz Dior elbisesinin yakasının üstünde kızaran ev sahibemize baktık.

"Umarım kötü haber değildir," dedi yakındaki hanımlardan biri.

"Hayır. Babamdı. Sadece bana iyi olduğunu bildirmek istedi." Kahve ve likörler kütüphanede servis edildi ve o zaman ev sahibinin babasının yaklaşık on yıldır öldüğünü ancak aşçı aracılığıyla kızına iyi hissettiğine dair güvence vermek için sürekli geri döndüğünü öğrendim.

Bu ruhsal inançların fiziksel yönleri Rio'da etrafımdaydı. Amerika'da dükkanların kutsal resimler, tespihler ve ilk komünyon kıyafetleri sattığı gibi, Brezilya'da da ruhsal ürünler satan dükkanlar var. Bunlar halka açıktır ve herkes gelip bakabilir. Spiritizm Brezilya'da yasa dışı değildir; yasa dışı olan şey, lisans olmadan kara büyü ve şifa uygulamaktır, ancak bunlara daha sonra değineceğiz.

Bu dükkanlar genellikle ara sokaklarda olsa da, -şehrin daha fakir kesiminde olmak zorunda değiller. "İpanema'lı Kız"ın yaşadığı Ipanema'da üç farklı içki tedarik dükkanı var. Ünlü Copacabana Palace Hotel'den bir blok ötede başka bir içki dükkanı var. New York'un National City Bank'ının Rio şubesinden bir blok ötede yine başka bir dükkan var. Rio'nun uluslararası havaalanından sadece iki blok yürüyün ve yine başka bir dükkan bulacaksınız. Mağaza kiralarının daha düşük olduğu banliyölerde daha da fazla var.

İçlerinde her türlü garip şey mevcut. Göze ilk çarpanlar heykeller. Bazıları, örneğin İsa, Aziz Catherine, Aziz Peter ve Meryem Ana'yı tanıyabilirsiniz ancak diğerleri Katolik veya Protestan Pazar Okulu derslerinde daha önce hiç görülmemiş şeylerdir. Çeşitli giysili (ve çıplak) şeytan vardır, denizkızı Yemanj4 vardır, bir sunağın yanında duran ortaçağ giysili iki küçük adamın çift heykeli vardır, vücudu oklarla dolu

peştamallı genç bir beyaz adam vardır, at üzerinde gördüğünüz en vahşi ejderhayı mızraklayan bir adam vardır, bodur ve çirkin bir kurbağa vardır ve diğerlerinin yanı sıra savaş boyasıyla kaplı bir Kuzey Amerika Kızılderilisi vardır.

Sonra boncuk rafları var. Her renkten boncuklar ve her çeşit renk kombinasyonu. Her ruhun kendine özgü bir renk tercihi vardır ve eğer o belirli *rehbere göre doğduysanız* onun en sevdiği rengi takmalısınız. Boncukların çoğu küçük ve parlaktır. Bunlar Brezilya'ya (her yerden) Komünist Çekoslovakya'dan gelir. Çeşitli renklerle benekli ve hantal kokteyl partisi sosisleri şeklinde olan diğer boncuklar Afrika'dan gelir. Ayrıca bu boncuklarla birlikte takılacak özel teneke madalyalarla dolu tepsiler de vardır. Seri üretimdirler ve oklardan şimşek cıvatalarına ve delinmiş insan kalplerine kadar her türlü tasarımı taşırlar.

Sonra tütsü kutuları ve sabun kekleri var. Birisi size nazar mı tuttu? O zaman bu tütsünün yakıp bu özel sabunla yıkanın. Cazibenize hiç dikkat etmeyen belli bir kız mı var? Bu tütsünün tadını çıkarın ve onu düşünün. Kocanız mahalledeki bir orospuyla mı flört ediyor? Her zamanki duş sabununu bu özel sabunla değiştirin ve bir daha ona bakmayacaktır. Şanssız mısınız? Bunu alın. Para mı istiyorsunuz? Bununla yıkanın.

Sonra yakılacak özel mumlar (kırmızı, yeşil, mavi, beyaz, mor ve siyah) ve sürülecek özel parfümler ("Mutlu Kalp", "Yurt Hasreti", "Güvenli Yolculuklar") ve ayrıca sonsuz çeşitlilikte kurutulmuş yapraklar, kurutulmuş çiçek yaprakları, kaktüs dikenleri, taşlaşmış elmalar, şekerlenmiş portakal kabukları, yarasa kanatları, papağan tüyleri, çeşitli küçük hayvan kürkleri (fare, tembel hayvan, kedi) ve kurutulmuş hamam böcekleri, köpek çeneleri ve turşu yılanları gibi diğer şarküteri lezzetleri var.

Elbette tarot kartları, çeşitli azizler ve etik uygulamalarla ilgili kitaplar, Hıristiyan şehitlerinin ve yerel tanrıların çerçevelenmeye uygun taşbaskıları, Kutsal Kitap ve *Medyumların Doğru Karşılama Rehberi de var.*

Bu şeyler işe yarıyor mu? Brezilyalılar bunları satın almaya ve inanmaya devam ediyor, o zaman orada *bir şeyler* olmalı .

Brezilya'ya gelmeden önce ruhlara yabancı değildim, ancak bunun farkında değildim ve muhtemelen kabul etmezdim. İngiliz kalelerindeki hayaletler hakkında çok şey okumuştum ve çocukken hiçbir Frankenstein veya kurt adam filmini kaçırmazdım. Ohio, Warren'daki

lisedeyken Haiti'ye karşı yoğun bir ilgim vardı ve bir dönem ödevi için adada bulabildiğim her şeyi okudum. Voodoo törenlerinin açıklamalarını özümsedim ve bir süre sonra davulların çaldığını duyabiliyor, yanan mm'yi koklayabiliyor ve rahibelerin tezahüratlarını duyabiliyordum. Zombi hikayeleri, kayıp nesnelerin ruh sesleri aracılığıyla bulunması ve tüm adanın gizemli ve acımasız bir kölelik dininin etkisi altında olması beni büyülemişti. Her zaman Haiti'ye gitmek istemiştim ama hiç gidemedim.

Dr. JB Rhine tarafından yapılan çalışmaları duymaya başladığım zaman tam da bu zamandı. Kart testini birkaç kez denediğimi ve birkaç kez başarısız olduğumu itiraf edeceğim. Ancak, yaptığı şeye inanıyordum ve doğru yolda olduğunu umuyordum. Bir öncü olarak, ilkel başarıdan fazlasını bekleyemezdi. Temel araştırmalarından faydalanacak olanlar, kendisinden sonra gelen bilim insanları olacaktı.

Evde hayaletlere asla inanmazdık. "Onlar yok," dediler ve konu kapandı. Bu var olmayan şeylerle ilk deneyimim çok küçükken, belki dokuz ya da on yaşlarındayken oldu. Büyükannemle birkaç gün geçiriyordum ve o aşağıda oturma odasındayken ben yukarıdaydım. Merdivenlerden aşağı inerken büyükannemin birine bir şeyler söylediğini duydum. Durdum ve bir kadın sesi cevap verdi. Sonra büyükannem tekrar konuştu ama cümlesini kısa kesti ve çığlık attı. Merdivenlerde hareket edemeden donup kaldım, büyükannem ve benim evde yalnız olduğumuzu ve daha önce o ziyaretçinin sesini hiç duymadığımı biliyordum. Bir süre bekledim ve sonra her şey sessizleştiğinde merdivenlerden aşağı indim. Büyükannem bir sandalyede oturuyordu, solgun görünüyordu ve elleri titriyordu. Daha sonra anneme halıyı süpürürken birinin kapı girişinde olduğunu hissettiğini söyledi. Başını kaldırıp bunun kız kardeşi Sib olduğunu gördü. "Neden Sib, burada ne yapıyorsun?" dedi. ve kız kardeşi cevap verdi, "Sadece nasıl idare ettiğinizi görmek istedim." Sonra büyükanne, kız kardeşi Sib'in yıllardır öldüğünü fark ettiğinde başka bir şey söylemeye başladı. O zaman çığlık attı ve hayalet kayboldu. Ailenin geri kalanı hikayeye alaycı bir şekilde güldü ("Hayaletler yoktur!") ve ben de anneme *Teyze* Sib'in sesini duyduğumu söyleyecek cesareti bulamadım. Çok

daha sonra, Büyük Teyze Sib'in ben doğmadan önce çoktan öldüğünü anladım.

Bir dahaki sefere "var olmayan" şeyler başıma geldiğinde, on dört yaşındaydım ve okuldan sonra mahalle eczanesinde çalışıyordum . Orada Bay Reese adında yaşlı bir adam vardı. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama o zamanlar benim için yirmi beş yaşın üzerindeki herkes yaşlı sayılırdı. Bay Reese hayvan yetiştiricisiydi. Her gün rafları bir önceki gün satılan ürünlerle doldurmak onun işiydi. İyi bir yaşlı adamdı ve bana yetişkin biri gibi davranırdı. Doğal olarak ona çok saygı duydum. Sonra hastalandı ve hastaneye kaldırıldı. Doktoru ciddi bir şey olmadığını söyledi ve boş bir öğleden sonram olduğunda onu ziyaret etmeyi planladım. Bir sabah otobüsteydim, okula gidiyordum ki aklıma korkunç bir düşünce geldi: "Bay Reese öldü!" Saatime baktım (neden yaptığımı bilmiyorum ama yaptım) ve saatin sekizi on geçtiğini gördüm. Bütün gün yaşlı adam için endişelendim ve okuldan sonra doğruca eczaneye gittim. Soda çeşmesindeki kızlardan biri bana, "Bay Reese'i duydun mu? Bu sabah öldü." dedi.

Duraksadım ve sonra çok yavaş bir şekilde sordum, "Ne zaman öldü?"

"Doktoru sekiz civarı olduğunu söyledi. Neden?"

"Hiçbir şey" diye cevap verdim ve bodruma inip yığılmış kartonların arkasına ağlamaya başladım.

Kendim üzerinde herhangi bir ESP deneyi yapmadan önce ergenliğimin sonlarına kadar bekledim. Büyükannem ölmüştü (hayaletle konuşan) ve kalbim kırık olsa da onunla iletişime geçmek istiyordum. Eğer geri gelip bana bu ruh işinde bir şeyler olduğunu söylerse, bunun doğru olması gerektiğinden emindim. Büyükannem asla yalan söylemezdi. Bu yüzden Gül Haçlılara bir mektup gönderdim ve derslerini almaya başladım. Odamın mahremiyetinde mumlar yaktım, eski cümleler mırıldandım ve geçmiş reenkarnasyonlarımı görmeye çalışarak aynaya derinlemesine baktım. Sonra bir gün postayla yeni bir ders geldi ve o gece denedim. Öğrencinin daha iyi uyuyabilmesi için tamamen rahatlamasını sağlamaktı, ya da öyle söylediler. Talimat sayfasında kıyafetlerimi çıkarmam (vücudumu bağlayan hiçbir şey olmaması için) ve yatağa uzanmam gerektiği açıklanıyordu. Sonra sağ ayağımın baş parmağına konsantre olacaktım ve karıncalanmaya başladığını hissedene kadar tamamen ona konsantre olacaktım.

Karıncalanma başladığında sağ ayağımın diğer parmaklarına konsantre olacaktım ve sonra hepsi karıncalanınca sol ayağımla da aynısını yapacaktım, sonra eklem eklem vücudumda yukarı doğru hareket edecektim. Soyundum ve yatağa uzandım. Baş parmağıma nasıl göründüğünü görmek için iyice baktım ve gözlerimi kapattım. Çok şaşırdım, çok hızlı bir şekilde karıncalanmaya başladı. Sonra karıncalanmayı zihnimde diğer parmaklara ittim. Sonuçlardan memnun bir şekilde sağ ayağımı karıncalanmadan bıraktım ve sola konsantre oldum. Kısa sürede sağ ayakla uyum içindeydi. Sonra talimatlara göre ayak bileklerine, sonra dizlere, sonra kalçalara, sonra parmaklara, bileklere, dirseklere ve omuzlara konsantre oldum. Tüm vücudum sanki milyonlarca görünmez düz iğne tarafından batırılıyormuş gibi hissetti. Böylesine yetenekli bir öğrenci olduğum için mutluydum, yüze konsantre olmaya başladım ve tam o sırada oldu. Tüm o iğne uçlarının kafa derime hücum ettiğini hissettim ve gözlerimi açtığımda kendimin üzerinde uçtuğumu ve kendi bedenime baktığımı gördüm! Dehşete kapılmış bir şekilde çığlık attım ve transtan çıktım. Ertesi gün Gül Haçlılara tüm bunların ne anlama geldiğini soran bir mektup yazdım. Cevapta başıma gelenlerin "başlangıç seviyesindeki bir öğrenci için çok ilginç" olduğu yazıyordu ve daha fazlası değildi. Onlardan tiksinerek ve kendi güçlerimden korkarak kursu iptal ettim. Yıllar sonra, psişik yetenekler üzerine kitaplar okurken astral projeksiyon yaptığımı öğrendim . Aslında bedenimi terk etmiştim ve bedensiz bir ruh olarak dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilirdim. Bir çocuğa yapılacak korkutucu bir şeydi ve Gül Haçlıları asla affetmedim. Ayrıca, kitaplar bana bu astral seyahatlerdeki insanların sıklıkla görüldüğünü ve diğer insanlarla özgürce sohbet ettiğini söylediği için bir daha asla deneyi denemedim. Gül Haçlılar bana elbiselerimi çıkarmam gerektiğini söylediler ve ben de çıplak bir şekilde dünyayı dolaşırken görülmek istemedim!

Tüm bu şeyler yüzünden, sanırım Brezilya'ya çoğu Amerikalıdan daha açık fikirli bir şekilde geldim. Tamamen açık olduğunu söylemeyeceğim, çünkü açıkçası, nakledilen Afrika ruhlarına, istediğiniz kızı elde etmek için sabunla yıkanmaya veya "nazar" gücüne inanamıyordum. Ancak, meraklı bir zihnim vardı ve bu şeyleri daha fazla araştırmak istiyordum, ancak Rio'da kalmak için fazla zamanım yoktu. Brezilya'nın iç kısımlarını görmek istiyordum ve gerçek yaşayan Kızılderilileri görmek

istiyordum ve Amazon Nehri'ni görmek istiyordum. Hepsini ve daha fazlasını gördüm.

Piç Portekizli tahminimle kasabadan kasabaya tökezleyerek giderken , Mato Grosso ormanının merkezine ve Xingii Nehri vadisindeki bir Kızılderili Koruma Karakolu'na varmayı başardım. Orada, hayatlarını Brezilya'nın ölmekte olan Kızılderili kabilelerini beyaz adamın tamamen yok olmasından korumaya adamış iki beyaz şehir doğumlu kardeş olan Claudio ve Orlando Villasboas ile tanıştım. Villasboas kardeşler misyoner değil, tam tersi. İçki içip küfür etmeyi seviyorlar ve Kızılderili katillerinden "kurtulmak" konusunda hiçbir çekinceleri yok. Çok ihtiyaç duyulan ilaçları getiren bir doktor olduğumu düşünerek beni karşıladılar. Sadece meraklı olduğumu öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğradılar (haklı olarak) ama kalmama izin verdiler.

, dış dünyayla erzak ve iletişim merkeziydi . Kardeşlerin boş petrol varilleriyle dolu tuttuğu ormanın içinden kesilmiş bir iniş pisti vardı. Ancak bu petrol varilleri çıkarıldığında uçaklar oraya inebilirdi. Bu şekilde yalnızca resmi uçaklar hoş karşılanırdı ve turistlerin kiraladığı uçaklar yalnızca başlarının üzerinden zararsızca vızıldayabilirdi. Onların fikri, Kızılderilileri beyaz adamdan olabildiğince uzak tutmaktı, çünkü bu güzel insanları "medenileştirmek" onları yalnızca hastalık, açlık ve sefil yoksulluk gibi beyaz adamın lanetlerine maruz bırakıyordu. O zamanlar kardeşler, toprak gaspçıları, kaçak avcılar ve misyonerlerle sürekli bir mücadele veriyorlardı. Kızılderililerin bu insanlardan kazanacak hiçbir şeyi yoktu. Villasboas derebeyliğinde yalnızca doktorlar ve beslenme uzmanları hoş karşılanıyordu ve ayrıca dünyaya uzak durmasını söylemek için ara sıra bir gazeteci de vardı.

Orlando bana Kızılderililerin ruhsal tarafı hakkında birçok şey öğretti. Her kabilenin ağaçlarda, kayaların altında, akarsularda, balıkların karınlarında, hayvanların bedenlerinde, bulutlarda, dağlarda vb. yaşayan karmaşık bir tanrı ve tanrıçalar dizisi vardı. Bu ruhlara inanıyorlardı ve onlardan korkuyorlardı. Mikrop veya hastalık hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve bir kişi hastalandığında bunun vücuduna kötü bir ruhun girmesinden kaynaklandığını düşünüyorlardı. (Pasteur'ün mikropları "aydınlanmış ve uygar" Batı dünyası için hastalıkla ilişkilendirmesinin yalnızca iki yüz yıl önce olduğunu unutmayın !)

Her kabilenin bu kötü ruhları kovalayabilecek bir adamı vardı. Bu kalıtsal bir şey değildi, daha çok "çağrılma" meselesiydi. Kolayca transa geçme eğilimi gösteren ve ruhlarla konuşabilen bir genç, kabile doktoru tarafından onun yerini alması için yetiştirilirdi. Bu Kızılderililer okuma yazma bilmezdi, bu yüzden genç oğlan (çoğunlukla ergenlik çağında bile değildi) doktorla yaşamak ve tüm ilaçlarını ezbere öğrenmek zorundaydı. Vücudun hasta (veya büyülü) kısımlarına duman üflemeyi öğrendi. Duman ruhları şaşırtıyor ve bölgeyi temizliyordu. Ağzını enfekte bölgeye koyarak kötülüğü nasıl emeceğini öğrendi. Ruhu korkutmak için nasıl ilahiler söyleyeceğini ve bir kabak çıngırağını nasıl sallayacağını öğrendi. Hasta bedenden kendi bedenine kötü ruhu almak için nasıl transa gireceğini ve sonra, en önemlisi, aynı ruhu kendi bedeninden nasıl çıkaracağını öğrendi.

Ayrıca geleceğe bakması, kabilesinin üyelerine kimin nazar değdirdiğini söylemesi ve ağaç kabuğu ve çekirgelerden başka yiyecek bir şey kalmayacak kadar kuruduğunda yağmur yağdırması bekleniyordu. Devlet meselelerinde şefe danışmanlık yapması, evlilik ve ölüm ayinlerini gerçekleştirmesi ve kabilesi ile diğer kabileler ve beyaz adam arasında aracı olması bekleniyordu.

Tamamen şov dünyasına ait bir sürü numara öğrenirken aynı zamanda homeopati de öğrendi. Hangi yaprakların mide ağrısına iyi geldiğini, hangi köklerin toz haline getirildiğinde kol ve bacaklardaki ağrıları iyileştirebileceğini ve akrep ve yılan sokmalarından zehirleri çıkarmak için çamur, balmumu ve otlardan lapa yapmayı biliyordu.

Onunki kıskanılacak bir iş değildi, çünkü çoğu zaman bir eş alması veya çocuk sahibi olması emredilirdi ve kabilede şefin kendisinden sonra gelen büyük bir güce sahip olsa da hata yapması beklenmezdi. Bir hastayı tedavi edememek, yağmur yağdıramamak veya düşman bir kabileye veba getirememek sürgünle veya hatta ölümle sonuçlanabilirdi. Yaşlı bir doktor gücünün azaldığını fark ettiğinde her şeyi himayesindeki kişiye devrederdi. Ve himayesindeki kişinin kendi başına başlamak için can attığı, öğretmenini öldürüp kabileyi ele geçirdiği zamanlar da olurdu.

Villasboas kardeşler bana enjeksiyon yapmayı öğrettiler ve bir süre tıbbi merkez ve ilaç deposu olarak kullanılan palmiye çatılı kulübede çalıştım. İlaçlar çoğunlukla

üreticilerin ücretsiz numuneleriydi ve neredeyse hepsi - güncel değildi. Sadece birkaç hipodermik iğne ve onları temizlemek için çok az alkol vardı. (Bir keresinde bir maymun eczaneye atladı ve ben onu durduramadan dolu bir litrelik alkol şişesini yere çarptı. Bizim için tam bir trajediydi .)

Genç bir Kızılderili kadın, karakoldan yirmi mil uzaktaki bir kabilede ölmek üzereydi. Orlando'nun düşündüğüne göre zatürre olmuştu ve karakola gelemeyecek kadar zayıf olduğu için bir hafta önce oraya gitmiş ve ona bir penisilin iğnesi yapmıştı. O gün başka şeylerle meşguldü ve bu yüzden beni, bir iğne yapmam için bir hipodermik, bir şişe alkol, bir parça pamuk ve tozlu bir şişe penisilinle silahlandırarak gönderdi .

(Şimdi bazı puristler "ne kadar korkunç" diye bağırıp Orlando'nun ve benim tıbbi eğitim almadığımızı ve bu kadına hizmet etmeye tamamen uygun olmadığımızı azarlamadan önce, bu bölgenin en yakın hastaneden yüzlerce mil uzakta olduğunu, bu kadını uygun tıbbi bakıma götürmenin tek yolunun günlerce kano gezisi yapmak olduğunu ve hiçbir Brezilyalı doktorun Rio de Janeiro'daki klimalı dairesini ve kazançlı muayenehanesini bu insanlarla ilgilenmek için bırakmak istemediğini belirtmeme izin verin. Orlando ve Claudio Villasboas olmasaydı bu kabileler katledilmiş ve toprakları yıllar önce ellerinden alınmış olurdu. Villas boas kardeşler (ve sanırım bir bakıma ben de) sadece milyonlarca Brezilyalının yerli kardeşleri hakkında hiçbir şekilde umursamadıkları kayıtsızlığı karşısında ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı .)

Ormanın içinden yirmi mil yürüdüm, kıvrımlı bir toprak yolu takip ettim ve köye vardığımda şef ve beni karakolda tanıyan birkaç Kızılderili tarafından karşılandım. Şefe iğneyi gösterdim ve bunun ölmekte olan kadın için olduğunu anlamasını sağladım. Kadının kulübesine giden yolu gösterdi.

Muhtemelen gençliğinin sonlarındaydı ama iki çocuk annesiydi. Kalın bir balık ağına benzeyen bir ip hamakta yatıyordu ve ipler çıplak etine batıyordu. O zamana kadar orada pek fazla et kalmamıştı çünkü hastalık onu kemiklerin üstündeki gevşek bir deriye dönüştürmüştü. Kocası yanındaydı ve iki çocuğu da oradaydı. En küçüğünü kimin beslediğini merak ettim çünkü belli ki o buruşuk göğüslerden süt gelmiyordu. Yarı uyanıktı ve bir kez öksürdü, kan damarlı kocaman bir yeşil balgam tükürdü. Hamağının etrafındaki zemin

bu iğrenç lekelerle doluydu. Kusacağımı sandım ta ki doktor olmam ve iyi bir örnek olmam gerektiğini hatırlayana kadar.

Başucu gülümsememe olarak gördüğüm gülümsemeyi yaptım ve hipodermisi içeren kutuyu açtım. Alkolle savaşmak üzereyken kulübenin kapısında bir kargaşa oldu. Herkes dönüp baktı.

Daha önce hiç görmediğim bir Kızılderili içeri girdi. Orta yaşlıydı ve yüzünde kırmızı ve siyah çizgiler vardı. Kollarında sarı papağan tüylerinden bir bant vardı. Ayak bileklerinin etrafında örgülü palmiye yaprakları vardı. Üzerindeki tek şey buydu .

Hamaka yaklaştı ve kadına baktı. Kadın onu yarı açık gözlerle gördü ve inlemeye başladı. Sakince ama kararlı bir şekilde hipo kutusunu kapattı ve bana geri verdi. Şefin sabitleyici elini omzumda hissettiğimde itiraz etmek için ağzımı açtım.

Kabile doktoru bir emir haykırdı ve neredeyse anında iki çıplak kadın ateşten külleri yerdeki balgam damlalarına fırlatmaya başladı. Sonra bir diğeri bir demet dal alıp alanı temizledi. Başka bir emir haykırıldı ve sihirbaza bir kabak dolusu su getirildi. Sihirbaz kabak üzerine birkaç işaret yaptı ve hamak etrafındaki yere serpti, sonra kadınlar tekrar süpürdü ve temiz zemine bir kat muz yaprağı serdi. Adam bu yeşil halıya bastı ve kalan suyu inleyen kadının üzerine serpti. Kadın soğuk damlalara atladı, muhtemelen günlerdir vücuduna giren ilk temiz suydu bu. Sonra sihirbaz/cadı doktoru/tıp adamı jaguar derisi bir kese açtı ve katlanmış bir pakete konmuş bir yaprak çıkardı. Bu paketin içinden biraz pembe toz çıkardı ve avucunun içine koyarak kadının üzerine üflemeye başladı. Kısa süre sonra kadın bununla kaplanmıştı. Sonra ilahiler söylemeye, inlemeye ve ayaklarını muz yapraklarına vurmaya başladı. Arkamdaki diğer sesler onun ilahisinin melodisini aldılar ve ayaklarını sertleşmiş zemine vurdular. Bundan kısa bir süre sonra vücudu aniden ikiye katlandı - sanki göbeğine menteşelenmiş gibi - ve uzun, alçak bir çığlık attı. Dondurucu soğuktaymış gibi titredi ve yavaşça kendini doğruldu. İlahiler durdu. Döndü ve diğerlerine ve özellikle bana baktı ama ben sadece gözlerinin beyazlarını gördüm; göz bebekleri başının içine doğru dönmüştü.

Tekrar çantasına uzandı ve bir taş çıkardı. Sıradan, koyu renkli, limon büyüklüğünde bir taştı. Taşı havaya kaldırdı, sonra ateşli kadının üzerinden ve sonra da altından geçirdi. Sonra gözleri hala beyaz parıldarken, taşla hastanın çeşitli yerlerine dokunmaya başladı.

Kadın hiç ağlamadı ve gözlerini sıkıca kapattı. Sonra taşı tekrar çantaya koydu, hamaka eğildi ve ağzını kadının vücuduna koydu. Bacaklarındaki bir noktayı emdi, sonra dudaklarını karnına doğru hareket ettirdi. Oradan kalbinin üzerindeki bölgeyi emdi, sonra başını aşağı doğru savurarak bileğini emdi. Sonra hamakta hareket etti ve vücudunun diğer tarafıyla da aynısını yaptı. Kadını ters çevirdi, bence acımasızca, ve dudaklarını kadının sırtına, kalçalarına, bacaklarının üst kısmına ve ayak bileklerine koydu. Sonra bir kez daha ölmekte olan kadın hamakta sertçe döndürüldü ve ağzını onun ağzına koydu. Bunun üzerine geriye düştü, boynunu kavradı ve boğazına takılan bir şeyi kusmaya çalışıyormuş gibi sesler çıkardı. Kör parmaklar yerde çantasını aradı ve biri onu ona doğru itti. Çantayı kavradı, ağzını örtmek için kaldırdı ve en korkunç kusma seslerini çıkardı. Sonra yere yığıldı ve bir süre orada kaldı. Güçsüz ve titreyerek ayağa kalktı ve kulübeden kimseye tek kelime etmeden ve hatta hastasına bile bakmadan ayrıldı.

Şef beni dışarı çıkardı (hiçbir zaman temiz hava bu kadar lezzetli gelmemişti) ve bana olgun bir papaya ve yemem için birkaç manyok keki verdi. Gün batımından hemen önce karakola geri döndüm.

Orlando ona olanları anlattığımda şaşırmadı . Kadının bir doktorunun olmasından memnun görünüyordu ve hatta o değerli penisilin şişesini kullanmak zorunda kalmadığım için daha da mutluydu. Birkaç gün sonra köyden birkaç Kızılderili pirinç erzaklarını almak için geldi. Aralarında bir çocuğu taşıyıp diğerine tutunan, zatürreden ölmekte olan kadın da vardı. Sağlık saçıyordu ve diğer kadınlarla neşeyle sohbet ediyordu. Kocası bana el salladı ve gülümsedi. Şaşkın halimde yapabildiğim tek şey karşılığında aptalca gülümsemekti.

From the Indians I returned to Rio via the Amazon River and the drought-stricken northeast, that part of Brazil that juts

out into the Atlantic Ocean and was once, say some geologi

Afrika kıtasına katıldım. Hikayeler topladım ve birisinin bir veya iki eşya satın almakla ilgileneceğini umarak ilerlerken fotoğraflar çektim, çünkü Rio'ya tamamen parasız dönüyordum. Yolculuğun en ucuz kısmı Kızılderililerle olmuştu. Onların parası değerli değildi. Onlar için yeni öldürülmüş bir geyik bir elmastan daha değerliydi, bir kilo şeker bir kilo altından daha değerliydi ve birkaç beyaz boncuk ve birkaç tüfek mermisi ziyaretçiyi aylarca oda ve yemekte tutuyordu.

Notlarımı ve oldukça bulanık fotoğraflarımı topladım ve çekinerek *Time* dergisinin Rio bürosuna girdim. Muhteşem esmer bir güzellik olan sekreter, büro şefinin meşgul olduğunu ve beklemem gerektiğini söyledi. Daktilosunun tıkırtısını ofis kapısından duyabiliyordum. Hiç durmuyor gibiydi. Sonunda büyük adamın çalışma odasına girebileceğimi söyledi. Gazeteler, daktilo kağıtları, kitaplar, sigara izmaritleri ve parlak fotoğraflarla dolu bir masada oturuyordu. Bana baktı ve ne istediğimi sorarken hiç durmadan yazmaya devam etti.

"Ben serbest yazarım," diye mırıldandım. Homurdandı ve kelimeleri sıraladı. . ve ben Amazon'dan yeni döndüm ve—"

Durdu, parmakları klavyenin üzerinde seğiriyordu ve şöyle dedi: "Amazon mu? Yarın oraya geri gidebilir misin?"

Ertesi gün bir uçağa binip ormana geri dönüyordum. Olan şey şuydu ki, ofisine masumca girdiğim sabah, *Time dergisinin editörlerinden* Amazon bölgesi

hakkında tam bir renkli yayın isteyen on iki sayfalık bir telgraf almıştı. Bölge hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve ekibindeki diğerlerinin hiçbiri de bilmiyordu. Cennetten (ya da "Yeşil Cehennemden") onun kollarına düşmüştüm. Kolayca bırakacak türden bir adam değildi.

Amerika'ya geri dönmek için yeterli parayı kazanmak amacıyla başlayan tek bir fikir, aniden tam zamanlı bir işe dönüştü. Amazon hikayesindeki çalışmamdan o kadar memnun kaldı ki, diğer hikayelerde de kalmamı istedi.

Kısa sürede hayatım tamamen Brezilya'yı tüm çeşitli yönleriyle keşfetmek ve raporlamakla meşgul oldu. Büro şefi George de Carvalho, her hafta Bay Luce'nin tüm dergilerini tek başına doldurmaya kararlı görünen sert bir ustaydı.

Onun için çalışmak kolay değildi. Her hikayenin, New York'ta hikayelerimizi düzenleyen büyük beyinlere şüphe getirebilecek hiçbir gevşek uç olmadan tam olarak araştırılmasını talep etti. Onun gazeteciliğe yaklaşımı "elektrikli süpürge"ydi, hikaye tamamlanana kadar mümkün olan her bilgi kırıntısını emiyor. Genellikle otuz sayfa araştırma dosyalıyordum ve *Time* bunu dergide iki paragrafa indirgiyordu. Sinir bozucu, heyecan verici, çılgıncaydı ve bana dünyadaki en iyi gazetecilik eğitimini verdi. Hiçbir üniversite dersi bana Carvalho ile savaş alanında öğrendiklerimi öğretemezdi.

Bu dönemde neredeyse her hikayede Brezilyalıların tuhaf dini inançlarıyla karşılaştım. Bir başkan adayıyla röportaj yaparken saat kayışında küçük bir altın yumruk olduğunu fark ederdim. Yerel bir endüstri hakkında bir hikaye yaparken her zaman küçük tapınaklar görürdüm

fabrika köşelerinde sıkışmış, mumlarla hem Hıristiyan hem de pagan imgeleri aydınlatıyordum . Bir sanatçı hakkında araştırma yapıyorsam, ruh teması her zaman en azından bir resminde bir yerlerdeydi.

Elbette bu iş için Portekizce konuşmam ve okumam gerekiyordu ve Rio ve Sao Paulo gazetelerinde çıkan ruh haberlerinin miktarına şaşırmıştım. *Zaman'dan önce sadece* İngilizce günlük gazete olan *Brazil Herald'ı* okumuştum ve Presbiteryenlerin ve Katoliklerin gidişatını bildirirken, yerel ruh kiliselerinden hiç bahsetmiyordu. Bu nedenle, Yaşlı Siyah Köle'nin çadırında bir oturumun ne

zaman yapılacağını okumak veya şu veya bu günde özel bir ruh alacak önemli bir medyum hakkında bir haber bulmak veya tanrıça Yemanja'ya yapılan bir iyilik için teşekkür eden birinden ücretli bir duyuru keşfetmek benim için bir şoktu. Brezilya gazeteleri Drew Pearson ve Art Buchwald'ın köşelerini yayınladı ancak çoğu zaman hemen yanlarında Spirit Emmanuel veya Guide Yansa'nın köşeleri olurdu. Okuyucular Ann Landers veya Dear Abby'nin tercüme edilmiş tavsiyelerini takip ettiler ancak aynı zamanda Spirit Seven Arrow'un kalp meseleleri hakkında söylediklerini de dinlediler. Hatta Lil Abner bile, çoğu zaman yerel şeytanlarla şeytanlıklar yapan Amigo da Onga adlı bir karakterle çizgi roman onurunu paylaşmak zorunda kalmıştı.

Polis sayfaları Brezilya'da güzel ve kanlıdır. İnsanların eğer çevirirseniz kan damlayacağını söylediği bir günlük gazete vardır. Editörler kanlı fotoğraflar arar ve hikayelerini bir vücuttaki bıçak yarası sayısıyla, kurbanın çığlıklarının tüm mahalleyi nasıl uyandırdığıyla veya katil apartman kapısını tekmelediğinde kimin kiminle yatakta olduğuyla doldururlar. Manşetler genellikle hikayelerin kendisinden daha iyidir, örneğin "Adam karısını vurdu, komşusunu öldürdü ve büyükannesine tecavüz etti ." En sevdiğim manşetlerden biri, bir kadının eve geldiğinde kocasını komşu kızıyla yatakta bulmasını anlatan bir hikayeydi. Kadın bir mutfak bıçağı kaptı ve onu hadım etti. Başlıkta "_Karı sorunu kökünden çözdü." yazıyordu.

Ruhlar ve garip inançlar birçok masum insanı suç sayfalarına çekti. Bir kadın, bir seansa katıldığı ve çocuklarının aslında kılık değiştirmiş şeytanlar olduğu ve mutluluğu bulmasının tek yolunun onlardan kurtulmak olduğu söylendiği için iki çocuğunu öldürdü. Başka bir kadın, bir ruh medyumu tarafından nazardan arınmak için ateşten geçmesi gerektiği söylendikten sonra korkunç bir şekilde yandı. Bir adam, bir ruhun karısının kanserinin bir komşusunun laneti yüzünden ortaya çıktığını söylemesi nedeniyle cinayet işledi.

Time dergisinde çalışırken Rio tarihinin en korkunç cinayetlerinden birini araştırmak ve bildirmek zorundaydım. Orta sınıf bir mahalleden gelen ve orta sınıf bir işte çalışan genç ve evli bir adam, başka bir kadınla ilişki yaşıyordu. Kadına karısını sevmediğini ama küçük kızları Tania yüzünden onu asla terk edemeyeceğini söylemişti. Aslında karısını asla terk etme niyeti yoktu ama metresini ipte tutmak için iyi bir

yoldu bu. Bir öğleden sonra metresi bir ilkokulun dışında bekledi ve evine doğru giden altı yaşındaki Tania'yı durdurup onu bir taksiye bindirdi. Şoför daha sonra polise ikiliyi Rio'nun dışındaki fakir bir mahalleye götürdüğünü ve onları açık bir alanda bıraktığını söyledi. Çocuk ağlamaya başladı ve kadın ona dondurma aldı. Gece çökerken biçilmemiş çimenlerin üzerinde yürüdüler. Çocuk annesini istedi ve histerik bir şekilde ağlamaya başladı. Kadın ona birkaç kez tokat attı ve yere düşürdü. Küçük Tania otların arasında hıçkırarak ve bitkin bir şekilde yatarken, kadın rehberlik için dua etti. Önce Meryem Ana'ya dua etti ve cevap alamayınca çeşitli ruh tanrılarına dua etmeye başladı. Deliliğinde ve terk edilmiş tarlanın karanlığında ruhlar ona çocuğu öldürmesini söyledi, çünkü Tania onunla sevgilisi arasındaki tek engeldi. Çantasından keskin bir makas çıkardı ve tekrar tekrar küçük bedene sapladı.

Ertesi gün ceset bulundu ve koca polise aşk ilişkisini itiraf ettiğinde metresin evine gidip onu tutukladılar. Kadın hemen itiraf etti . Katil kadınla görüştüğümde, hücresinin parmaklıkları arasından duygusuz ve sakindi. Ona göre, sadece ruhların emrettiği şeyi yapmıştı. Özgürleşeceğinden ve sevgilisiyle birleşeceğinden emindi.

Halkın tepkisi inanılmazdı. Ceset bulunur bulunmaz kalabalıklar cinayet mahalline akın etti ve Tania'yı "aziz" ilan ettiler. Altı fit karelik bir alanı iplerle çevirdiler ve her köşeye mumlar koydular. Alçı heykeller getirip iplerin içine koydular. Şişeler ve sürahilerle su getirip alana koydular. Birkaç dua okuduktan sonra şişelerini geri alıp suyu açık yaraya, sakat ayağa veya hatta kellik tedavisi için seyrek saçlara sürdüler. Diğerleri bu suyu açıkça bardak başına birkaç sentten birkaç dolara kadar değişen fiyatlara sattılar. Tania'nın bir azize olduğu söylentisi bir inanca dönüştü ve bu inançla birlikte sıradan suyu mucizevi bir tıbbi sıvıya dönüştürdüğü hikayesi de yayıldı. Polis, bu korkunç gösteriyi durdurmak için değil, düzeni sağlamak için çağrıldı. Zaman geçtikçe alan daha az ziyaret edilir hale geldi ancak bugün bile "Aziz" türbesinde haçlar, heykeller ve su şişeleri bulabilirsiniz. Tania.”

Bir adamın başına bir yıl boyunca gelebilecek her şeyin başına geldiği anlaşılıyor .

Önce tek ineği beş bacaklı bir buzağı doğurdu ve yerel bir sirk onu satın almayı teklif etti, ancak Djalma anlaşmayı tamamlayamadan bir hırsız buzağıyı çaldı. Öfkelenen Djalma, meranın etrafına çit çekmek için dikenli

tel satın almak üzere borca girdi. İşini bitiremeden hırsız geri döndü ve ineği çaldı. Ertesi gece biri dikenli teli çaldı.

Djalma birkaç dönüm pirinç ekti ama pirinç - büyümeyi reddettiğinde bir tepenin üzerindeki bir dereden bir sulama kanalı kazdı. Ondan sonra su serbestçe aktı. Aslında fazla serbestçe aktı çünkü yağmurlar geldiğinde kanalı doldurdu, tarlayı su bastı ve pirinç filizlerini yıkadı.

Djalma'nın gurur ve neşelerinden biri arka bahçesindeki devasa bir mango ağacıydı. Bir diğer neşesi de kendi inşa ettiği ve elli yumurtlayan tavukla beslediği bir tavuk kümesiydi. Yıldırım mango ağacına çarptı ve onu kümese çarptı. Tavuklar ormana kaçtı.

Kızı Selma, koğuştan kısa bir süre sonra bir yabancıyla kaçtı ve yabancı onu terk ettiğinde babasına onu geri almasını isteyen bir mektup yazdı. Hamile olduğunu söyledi. Djalma ona bir boğaz daha beslemenin gerçekten önemli olmadığına dair güvence verdi. İkizleri vardı.

Başka bir kasabadaki bekar bir amca öldü ve Djalma, şehir yetkililerinden amcasının arabasını miras aldığı haberini aldı. Djahna tek yönlü bir otobüs bileti satın aldı ve arabayı almaya gitti. Yetkililer, polis garajına depolama ücretlerinin birikmiş kısmını ödediği anda aracın kendisine ait olduğunu söylediler. Arabayı yıllar önce haciz etmişlerdi.

İyi niyetli komşular Djalma'yı birinin kendisine ve malına "nazar" tuttuğuna inandırdılar ve ona sadece bir ruh ritüelinin her şeyi tekrar yoluna koyabileceğini söylediler. Bir ruh seansına katıldı ve birkaç mum, biraz tütsü ve bazı özel tozlar alması söylendi. Tütsüyü evinin içinde yaktı ve tozu ön kapıdan arkaya ve sonra evin her tarafına yaydı. Sonra mumları tozun yanına koydu ve hepsini yaktı. Yanlışlıkla barut satın almış ve evini bin parçaya ayırmıştı!

Bir keresinde Amazon'da bir çarklı vapurda olduğumda, sadece dümen sınıfı denebilecek bir sınıftaki bir grup insan bir içki seansına başladı. Davullar yerine çıplak elleriyle boş güvertede ritim tutuyorlardı. Mumlar birdenbire ortaya çıktı ve yasemin ve gardenya tütsüsü kokusu fasulye, idrar ve ter kokularının arasından yukarı doğru yayıldı. Damarlarında Kızılderili izleri olan kısa boylu, esmer bir adam olan kaptan aşağı inip neler olduğunu görmeye zahmet etmedi. Şarkılardan ve yerdeki donuk

vuruşlardan anlayabiliyordu . "Bu o bebek için," dedi ve o gün daha erken saatlerde alınmış olan acınası derecede küçük bir çocuğu hatırladım. Bir iskelete benziyordu ve neredeyse hiç hareket etmiyordu. Çocuk dört yaşında olmasına rağmen annesi onu kollarında taşımak zorundaydı .

“Ölüyor mu?” diye sordum.

"Evet," diye cevap verdi, "ama yolcular onu öldüren laneti ortadan kaldırmaya çalışıyorlar."

"Lanet mi? Ama kim küçük bir çocuğa lanet okumak ister ki?"

"Kim bilir? Kıskanç bir sevgili belki. Belki de kendi çocuğu olamayan bir kadın. Bilmiyorum."

"Buna inanıyor musun?" diye sordum.

Geri çekildi ve bana baktı. "Elbette hayır! Sonuçta ben medeni ve eğitimli bir adamım!" Kabinine girdi ve kapıyı çarptı.

Ertesi gün, öğleden hemen önce, tekne küçük bir kasabada durdu. Annenin hasta çocuğu alt güverteden onu almak için bekleyen Katolik bir rahibenin kollarına teslim ettiğini izledim. Kadın rahibenin yüzüğünü öptü ve beyaz giysili din adamı, dik dik bakan, dilsiz çocuğun üzerinden haç işareti yaptı. Eğitimsiz, taşralı zihninde annenin iki dini nasıl eşitleyebildiğini merak ettim. Ayrıca rahibenin önceki geceki ruhani tedaviden şüphelenip şüphelenmediğini de merak ettim, ama sonra muhtemelen Brezilyalı olduğu için her iki inancın şeytanlarını kovmaya oldukça alışkın olduğunu düşündüm.

Brasilia yirmi birinci yüzyılın başkenti olarak anılır, ancak ilkel Afrika günlerine dayanan ritüeller her gün orada uygulanır. İşçileri tutmak için sadece birkaç tahta kulübenin olduğu ve çelik kirişler ve çimento çuvalları dahil her şeyin uçurulması gereken zamandan beri Brasilia'nın inşasına eşlik ettim çünkü ıssız noktaya giden bir yol yoktu. Şehrin büyümesi hızlıydı ve işçiler büyük binaları 21 Nisan 1960'taki açılış tarihine yetiştirmek için gece gündüz çalıştılar . Brasilia'yı bebeği olarak gören Başkan Juscelino Kubitschek'in helikopterle geldiğini, kirişlere tırmanıp inşaat ekibindeki adamlarla el sıkıştığını ve sonra öğle vakti kendi yemek kovasını açıp oturup adamlarla yemek yediğini sık sık gördüm. Onun için günde yirmi dört saat köle gibi çalışmaları şaşırtıcı değildi.

Time and *Life ekibi* ve dünyanın dört bir yanından gazeteciler ve haber kameramanlarıyla yeni şehirdeydim . Uluslararası basın açısından, Brasilia,

Carmen Miranda'dan bu yana Brezilya'nın en sıcak haber öğesiydi ve hepsi resmi doğumunu kaydetmek için oradaydı.

O akşam üç partiye gitmiştim ve sonuncusundan *Time-Life* "oteli" olarak hizmet veren bitmemiş eve geri yürümeye karar vermiştim. Çeşitli kokteyllerden ve tüm o kanepelerden hiç acı hissetmiyordum ve kravatımı pantolon cebime tıkıştırıp ceketimi çıkardıktan sonra gece havası iyi geldi. Yıldızlar göz kırpıyor ve dikkatimi çekiyordu , ta ki Planalto Sarayı'nın arkasındaki mumların göz kırptığını görene kadar. Yumuşak ilahiler ve küçük bir davulun sert vuruşlarını duydum. Sarayın arkasında bir ruh töreninin gerçekleştiğini hemen anladım. Araştırmaya karar verdim.

Planalto Sarayı, Başkan'ın işlerini yaptığı devasa beyaz mermer ve yeşil camdan bir yapıdır. Bana göre, Brasilia'daki tüm binaların en görkemlisidir. Buradan başkanlık kararnameleri, konferanslar ve görkemli ulusu yönetecek tavsiyeler gelirdi. Spiritizm hakkında pek bir şey bilmediğim halde, bu insanların orada yeni binayı kutsamasının sadece bir tesadüf olduğunu hissettim. Ertesi gün Rio Kardinali tarafından kutsanacaktı. Titreyen ışıklara ve yumuşak ilahilere doğru yürürken aniden gölgelerin arasından kocaman siyah bir Cadillac belirdi ve bana doğru geldi. Işıklarının parıltısı beni bir saniyeliğine kör etti ve yoldan çekildim. Ama bunu yaparken arka koltukta oturan yalnız adama hızlıca bir göz attım. Karanlıktı ve ışıklar gözlerimi karıştırmıştı, ama bu spirit seansından, ilkel tanrılardan fütüristik sarayı korumalarını isteyen seanstan ayrılan kişinin bizzat Cumhuriyet Başkanı olduğundan emindim!

Salvador, Bahia, kıvrımlı Arnavut kaldırımlı sokakları ve çok renkli fayanslarla kaplı binaları olan sevimli bir sömürge şehridir; uzun, sallanan palmiye ağaçlarıyla süslenmiştir. Ayrıca Brezilya'nın ruhani dinlerinin evidir ve ilk ziyaretimde yerel bir tören görmek istedim.

Şehrin en iyi binalarından birinde lüks bir dairesi olan genç bir Amerikalı çiftin misafiriydim. Adam bir ABD ajansıyla bağlantılıydı ve kadın ev hanımı rolü yapıyordu. İkisi de Bahia'dan hoşlanmıyordu, Brezilya'dan nefret ediyorlardı ve sadece birbirlerine tahammül ediyorlardı.

Bir cumartesi akşamı Candombl6 törenini görmek istediğimi söyledim. Hemen bu fikre burun kıvırdılar.

Zaten bir tanesine gitmişlerdi ve orada sadece bir sürü siyah insan zıplayıp duruyordu. Yine de bir tane görmek istediğimi söyledim. Sinemaya gitmek istiyorlardı ama ben sürekli ruh seansları konusunu açtım ve sonunda pes ettiler. Ama uzun süre kalmayacaktık. Kabul ettim.

Küçük arabalarına binip şehirden çıktık ve gecekondu mahallelerinin ve çimento kulübelerinin olduğu tepelerin olduğu bölüme doğru sürdük. Sokaklar engebeli ve asfaltsızdı, kanalizasyonlar açık ve pis ve gökyüzü zifiri karanlıktı ama yıldızlarla kaplıydı. Birkaç perişan giyimli insanı durdurup Candomble seansı istedik ve her seferinde taş gibi bir bakış aldık. Karanlık bir yola saptığımızda birçok ses duyduk ve yavaşça onlara doğru sürdük.

Ev küçüktü, sazdan bir çatısı ve ön bahçesinde kocaman bir mango ağacı vardı. Yoldan çok uzakta, bir tepenin üzerindeydi ve ona ulaşmak için toprağa oyulmuş basamakları tırmanmamız gerekiyordu. İçerisi insanlarla doluydu. Neredeyse hepsi siyahtı.

Çeşitli renklerde krepon kağıdından kesilmiş birkaç düzine küçük, iki uçlu bayrak, çatı kirişlerini çaprazlayan iplere asılmıştı. Duvarlar beyaza boyanmıştı ama şimdi kirli bir griydi ve el izleri ve yara izleriyle doluydu. Ön duvara yaslanmış, neredeyse tavana kadar uzanan bir sunak vardı. Yaklaşık iki düzine farklı alçı heykelin bulunduğu raflara ve platformlara bölünmüştü. Meryem Ana'yı, her zaman hazır ejderhasını öldüren Aziz George'u, Aziz Petrus'u, Aziz Cosmas ve Aziz Damian olduğunu öğrendiğim iki ortaçağ askerini, Rio'da bir sokak köşesinde ilk kez gördüğüm kırmızı şeytan İsa Mesih'i, kıvrılmış ve saldırmaya hazır gümüş bir yılanı, Yaşlı Köle Aziz Catherine'i ve arkadaşım denizkızı Yemanja'yı tanıdım. Göksel ileri gelenlerden oluşan büyük bir topluluktu. Bu heykellerin arasında çiçek vazoları vardı ve her katta mumlar yanıyordu.

Herhangi bir ruh seansında cinsiyetler ayrılır ve bu yüzden ben ve kocam odanın bir tarafındaki sıralara gösterilirken, karısına diğer tarafa oturması işaret edildi. Birkaç zenci kadın, yalınayak ve mütevazı giyinmiş, ona yer açmak için yana kaydı.

Süslemelere o kadar ilgim vardı ki, davullarıyla içeri giren üç çıplak göğüslü adamı fark etmedim. Sunağın yakınındaki sağ duvarın yanındaki bir banka oturdular ve davulları "konuşturmaya" başladılar. Ritim

Afrika'dan geliyordu ve enstrümanlar da öyle. Fıçı şeklindeydiler, altları daha küçük ve üstleri daha genişti. Her biri farklı bir boyuttaydı ve her biri parlak üçgenler, çizgiler ve işaretlerle boyanmıştı.

Sonra sunağın arkasındaki odadan kocaman siyah bir kadın çıktı. Beyaz saten ve beyaz dantel giymişti. Birçok eteğinin her birinin, dövülmüş toprak zeminde yürürken çıplak ayaklarının etrafında dönen geniş bir el yapımı dantel eteği vardı. Cemaati selamladı, önce erkeklere, sonra kadınlara ve sonra davulculara alçak bir şekilde eğildi. Bunun üzerine daha da hızlı vurmaya başladılar ve biraz döndükten ve dev sunağın önünde secde ettikten sonra gizli odadaki birini çağırdı. Yavaşça, yine saf beyaz satenler ve danteller giymiş (ama rahibenin zenginliğiyle rekabet etmeyecek şekilde!) yaklaşık bir düzine kadın odadan çıktı ve etrafında bir daire oluşturdu. Tanrı Baba'yı öven bir ilahi söylemeye başladı ve kadınlar tiz seslerle ona katıldılar ve etrafında saat yönünün tersine dönmeye başladılar. İlahi bitti, İsa'yı övmeye başladı ve dansçılar tempoyu değiştirdiler ve diğer yöne dönerek şarkı söylediler ve ellerini hareket ettirdiler. Sonra Meryem Ana'ya bir ilahi geldi, sonra Aziz George'a bir tane daha, sonra da Aziz Petrus'a bir tane daha. Bu "Batılı " azizler ortadan kalkınca, bir sonraki övgü ilahisi Oxaid'e gitti, sonra bir tane Ogun'a, sonra bir tane Yemanja'ya ve böyle devam etti. Dansçılar hiç durmadı, davullar hiç durmadı, gerilim artmaya devam etti.

Amerikalı kocaya baktım ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde oturmuş, her şeye kaşlarını çatarak bakıyordu. Karısı davul ritmine ayaklarını vuruyordu. Bakışımı yakaladı, her şeyden sıkıldığını belirten bir surat ifadesi yaptı ve çantasından bir sigara çıkardı. Yakmak üzereyken, yanındaki siyah kadın hafifçe koluna dokundu ve tütünü işaret ederek başını salladı. Karısı sigarayı çantasına geri attı ve gürültülü bir şekilde kapattı.

Little Black Sambo'daki kaplanlar gibi dönüp duruyorlardı ve hepsinin tereyağına dönüşmesini bekliyordum.

Sonra çemberdeki bir kadın yanlış bir adım attı ve

geriye doğru sendeledi. Seyircilerden bir mırıltı, ardından anında bir sessizlik yükseldi. Genç ve parlak siyah tenli kadın yüzünü buruşturdu ve elini gözlerinin üzerine koydu. Ritme geri döndü ve diğer dansçılarla birkaç tur daha attı, sonra yine tökezledi. Rahibe uzandı ve düşmeden önce onu yakaladı. Çok terliyordu ve gözleri sıkıca kapalıydı. Birkaç adım atmaya çalıştı ama bacakları ona itaat etmeyi reddetti ve önündeki kadına doğru sendeledi. Diğerleri geri çekildiler, kendi ritimlerinde asla durmadılar, görünüşe göre üyelerinden birinin kendini hasta hissetmesinden endişe etmiyorlardı.

Sonra çığlık attı, merkezin içindeki sıcak havayı parçalayan ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen yüksek, tiz bir çığlık. Tekrar çığlık attı ve sanki kendisine saldıran görünmez bir kuşu uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi yumruklarıyla etrafına vurmaya başladı. Tüm vücudu titremeye başladı, sanki korkunç bir üşüme geçirmiş gibi titriyordu ve bir zamanlar dikkatlice taranmış ve beyaz bir mendilin altına gizlenmiş saçları çözüldü ve omuzlarına döküldü.

Rahibe onu korumak için kollarını açtı, ama onu

touch her, as she began to stagger and weave as if she was

korumak için değil.

büyük bir ağırlık altında. Ayaklarını kontrol etmeye çalıştı, dansçıların çemberine geri dönmeye çalıştı ama imkansızdı. Vücudunu büktü, havayı yırttı ve korkunç titremeyi sürdürdü.

Bir çığlık daha duyana kadar gözlerimi ondan

Swiftly I searched the dancing group and saw one of the others, an old woman easily in her sixties, stagger and slip

ayırmadım.

yüzüne. Belinden eğildi, mendili çözülmüş ve kıvırcık gri saçları neredeyse ayaklarına değecekti. Yaşındaki bir kadında böyle bir jimnastiğe hayran kalmaya vaktim olmadan önce kendini yere attı ve yuvarlanmaya başladı. Kumsala atladı, sonra aniden

priestess, assisted by a young girl dressed in white who came quickly out of the back room, managed to stop the old woman’s thrashings on the floor. She lay there gasping like a fish

ayağa fırladı, gözleri kapandı ve parmakları pençelere dönüştü. Davul ve tiz şarkı devam ederken dansçılar bir şekilde şekilsiz ve sadece kendilerinin duyabildiği bir müzikle sendeleyerek yürüyen ikisinin etrafından dolaşmayı başardılar .

Üçüncü bir kadın sendeledi ve neredeyse yere düşecekti. Dördüncüsü durdu, seyircilere çılgınca baktı ve histerik bir şekilde gülmeye başladı. Kısa süre sonra beşincisi yerde yuvarlanırken altıncısı titremeye ve giysilerini çekiştirmeye başladı .

"Bu ne kadar da saçmalık!" dedi yanımdaki Amerikalı ve ayağa kalktı. "Bir sigara içeceğim." Sırtını sunağa ve dansçılara döndü ve koridordan yürüyerek evden çıktı. Etrafımdakilerin tepkisini görmek için arkamı dönmeye cesaret edemedim.

Dansçılar teker teker ele geçirildi. Tek tek bedenlerine giren ruhların fiziksel özelliklerini aldılar. Yaşlı Kara Köle'nin ruhu tarafından ele geçirilen, yaşlılıktan eğilmiş ve hayali bir bastona yaslanmış bir şekilde sunağın etrafında sertçe dolaştı. Avcı Oxossi'nin ruhu tarafından ele geçirilen zayıf bir genç kadın, görünmez bir tüfekle oyun arayarak görünmez çimenlerin arasından gizlice geçti. Yansa'nın seçtiği kadın, elini bir kulağının üzerine koyarak daireler çizerek sendeledi, çünkü bu ruh, Van Gogh gibi, sevgilisine hediye olarak kulaklarından birini kesmişti.

Histerik kıvranmalar ve bükülmeler, ısrarcı davul sesleri ve dansçıların çığlıkları ve inlemeleriyle, küçük ve havasız evin içindeki atmosfer neredeyse dayanılmaz hale geldi. Odanın etrafında bir elektrik akımının geçtiğini *hissettim* ve birden fazla kez kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Önümdeki bir adam seğirmeye ve titremeye başladı. Başını geriye attı ve yüksek sesle inledi. Arkadaşı hemen başını dizlerinin arasına itti ve sonra kollarını ensesinin üzerinden çaprazladı. Bu onu sakinleştirdi. Amerikalıyla sigara içmeye gitmeyi dilemeye başladım çünkü her an ben de titreyip inlemeye başlayacağımı hissediyordum. Sunağa bakarak davul vuruşlarını görmezden gelmeye çalıştım. Vücuduma hala patronum olduğunu kanıtlamak için birkaç kez pozisyon değiştirdim. Dansçıların sonuncusu ele geçiriliyordu ve çoğu arka odaya götürülürken diğerleri hala kıvranıyor ve ısrarcı, ilkel ritmi takip etmeye çalışıyordu.

Sonra oldu. Kadınlar tarafından gelen bir çığlık konsantrasyonumu bozdu. Etrafımdaki erkekler

nefesini tuttu ve kadın seyirciler şaşkınlıkla bağırdılar, alaycı Amerikalı kadın arkadaşımdan başka kim ayağa kalkmıştı ve sunağa ulaşmak için sıraların üzerinden tırmanıp uzanan ellerden kaçıyordu.

Gözleri açıktı ama göremiyordu. Parmakları havayı yırttı ve başı o kadar çok sallandı ki küpelerinden biri düştü. Vücudunu çevirdi ve bir şeyler bağırdı—Eminim İngilizce değildi—ve beyaz giysili dansçıların arasından geçti.

Rahibe ona doğru bir hamle yaptı ve belinden yakaladı. Kadın mücadele etti ve ona saldırdı, kısa süre sonra genç asistanı da ona katıldı. Birlikte ellerini tutup onu durdurmayı başardılar. Rahibenin yüzündeki ifadeden bu ani nöbetten hiç de memnun olmadığını anlayabiliyordum.

Bir emir verdi ve üç davulcu hemen tempolarını değiştirdiler. Bir tane daha havladı ve biri ona yakılmış bir puro getirdi. Kadın purodan derin bir nefes çekti, ağzını dumanla doldurdu ve hala arkadaşımın ellerini tutarak dumanı gözlerine, başının her iki yanına ve kalbinin üzerine üflemeye başladı.

Rahibe Amerikalı kadının ellerini serbest bıraktı ve kadın sabit kaldı, ancak vücudu hala kontrol edilemez bir şekilde titriyordu. Sonra Zenci kadın bacaklarına, ayaklarına ve sırtına duman üfledi. Sanki iğrenç pislik parçalarını çekiyormuş gibi, rahibe Amerikalının vücudunun etrafındaki havayı yakaladı ve görünmez kötülükleri yere fırlattı. İlahi söylemeye başladı ve

Drum ve Candle davulcuları yeni ritmi benimsedi. Beyaz kadının etrafında dönüp durdu, purodan duman üfledi ve kötülüğü uzaklaştırdı. Sonra ziyaretçiye döndü, iki elini de ellerinin arasına aldı ve sanki kollarını yuvalarından çıkarmak istiyormuş gibi sertçe çekti. Bunu üç kez yaptı, sonra - kadını kucakladı ve kapıya doğru çevirdi.

İşte o zaman arkadaşım ağlamaya başladı. Transından çıktı ve hıçkırmaya başladı. Ayağa fırladım ama etrafımdaki kollar beni tekrar banka çekti. Ağlayarak ama neredeyse hiç ses çıkarmadan, koridordan yavaşça ve tek başına yürüyerek kapıdan çıktı. Rahibe bana baktı, başını olumlu anlamda salladı ve gülümsedi. Omuzlarımdaki eller serbest kaldı ve ne olduğunu görmek için dışarı koştum.

Klimalı, televizyonlu, derin donduruculu yirminci yüzyıl dairelerine geri dönerken, ağlamayı bıraktıktan sonra Amerikalı kadın başına ne geldiğini anlamaya çalıştı. Orada oturup davul ritimlerinin kemiklerine işlemesine izin vermesi ve sonra kendini gözyaşları içinde evden çıkarken bulması dışında hiçbir şey hatırlamıyordu. Rahibe tarafından uğraştığı, pençeleştiği ve üzerinde çalışıldığı birkaç dakikayı hatırlayamıyor veya açıklayamıyordu. Kocası hipnotize edildiğini söylemişti. Ona odadaki elektriği ben de hissettiğimi söyledim. Kocası bunun sadece eski moda bir hipnoz olduğunu tekrarladı ve "bu çağda" ikimizden birinin bunun başka bir şey olabileceğini düşünmesine şaşırdığını ekledi.

Bu törenden etkilenmediğimi iddia etmek küstahça bir yalan olurdu. Sadece etkilenmekle kalmadım, aynı zamanda rahatsız da oldum. Bu şüpheci, ABD'de eğitim görmüş beyaz kadını bu çılgınca şeyleri yapmaya iten şey neydi? Trans halindeydi, bunun için başka bir kelime yoktu. Ama neden? Hayaletlere veya bedensiz ruhlara inanmıyordu ve gerçekten Tanrı'ya veya ahiret hayatına değer verip vermediğinden şüphe ediyorum. Yine de üzerinde tüm o ucuz, gösterişli heykellerin olduğu ilkel sunağa yaklaşmak için mücadele etmişti, kocasının gözünde kendini gülünç duruma düşürmüştü.

grubun gözleri, cahil Afrikalılar tarafından icat edilmiş ve Brezilya'ya korkmuş köleler tarafından getirilmiş bir pagan töreninden atılmanın aşağılanmasına maruz kalmıştı. Hiçbir anlamı yoktu.

Peki ya benim tepkim? Neden kollarım zaman zaman diken diken oluyordu? Tüyler diken diken oluyor, soğuk hava yüzünden ve o mütevazı ev boğucu derecede sıcaktı. Neden havadaki elektriği hissetmiştim ve biri kibrit çaksa her yerin patlayacağından korkmuştum ? Ve neden kendime büyüye kapılmayacağımı kanıtlamak için o sert bankta vücudumu hareket ettiriyordum? Hepsi hokus pokus muydu? Sadece lanet olası iyi bir tiyatro muydu? Hipnoz muydu? Gerçek miydi?

İşte o zaman Brezilya içki işine ciddi olarak bakmaya karar verdim.

Brezilya spiritüalizmi aslında Brezilya'ya özgü değil. ... Her şey nesiller önce Afrika ormanlarında başladı.

Avrupalılar ilk konuşmaya ve yazmaya başladıklarında kıta onlar için "karanlık", "bilinmeyen" ve "teklif edilebilir" olabilirdi , ancak şimdi bildiğimiz gibi, aynı zamanda karmaşıktı, kabile sınırlarına iyi organize edilmişti ve kendine özgü bir kültürü vardı. Örneğin, Benin'in bronzlarını inceleyen herkes, bu sözde "vahşi " insanların işçiliğine ve kültürüne hayran kalmalıdır.

Köle tüccarları Afrika'ya "medeniyet" getirdiler; mesleklerinin doğası gereği Afrika kültürlerini ve geleneklerini parçaladı ve yok etti. Köle tüccarları Yeni Dünya'ya kabile folkloru, zekâ ve felsefe getirmek yerine bedenler getirdiler. Bir köye vardıklarında genellikle terk edilmiş, tapınakların onları beyaz kirlenmeden kurtarmak için yıkılmış ve tanrıların kırılıp yakılmış olduğunu gördüler. Köle tüccarları gelenekle ilgilenmiyorlardı; satılabilir et ve kas istiyorlardı. Kabile rahipleri ve bilgili adamlar kural olarak esir alınmıyorlardı çünkü genellikle yaşlıydılar ve beyaz adamın pazarında pek bir değerleri yoktu. Nesiller boyunca babadan oğula aktarılan gelenekler ve bilgi tek bir baskında yok edildi.

Ayrıca, bu siyah insanlar putperestti. İsa'ya tapınmıyorlardı ve hatta kim olduğunu bile bilmiyorlardı. Bu nedenle, birçok aydınlanmış köle sahibi bu siyahları insan olmayanlar veya insanlığın aile ağacında o kadar aşağıda olan insan ırkının bir kolu olarak görüyordu ki, neredeyse hayvandılar. (Meksika ve Peru'ya gelen Katolik rahipler de putperest Kızılderilileri insan olarak görmüyorlardı.) İnsanın at satın alamayacağını ve tarlalarını sürmek için kullanamayacağını söyleyen hiçbir ahlaki yasa yoktu, bu nedenle tarlalarda çalışmak için bu

siyah hayvanları satın almakta ahlaki olarak yanlış bir şey yoktu.

Kabileler yağmalandı, yok edildi, zincirlendi ve nakledildi. Aileler parçalandı, anneler çocuklarından ayrıldı, sevgililer farklı tüccarlara satıldı, aynı köyün üyeleri dünyanın farklı yerlerine gönderildi. Köle toplama ve nakletmenin zulmü, iki yüz yıl sonra Avrupa'da yalnızca Hitler'in zulmüyle karşılaştırılabilirdi.

Portekiz halkının utanç verici bir şekilde uluslararası köle ticaretini başlatmaları. Gine kıyılarını keşfetmişler ve Ümit Burnu'nun etrafından dolaşmışlardı ve tüm Afrika kıtası üzerindeki haklarını iddia etmişlerdi. Bu onlara bahşedildi. 1493'te Papa Alexander VI, onlara sahip olmadığı şeyi veren iki papalık fermanı yayınladı: Afrika.

Portekizliler kıyı boyunca kaleler ve kölelerin sevkiyat için tutulabileceği depolar inşa etmeye başladılar. İlk kale neredeyse bir kaleydi, duvarları otuz fit kalınlığındaydı ve deniz ve ormana bakan yüksek kuleleri vardı. Sağlam kayaya oyulmuş iki hendek, karadaki davetsiz misafirleri uzak tutuyordu ve onları denizden uzak tutmak için dört yüz top yerleştirilmişti. Zindanlarda kelepçeler ve bin köle için yer vardı. Portekiz İmparatoru II. Joao o kadar memnundu ki Alminia kalesine “Gine kalem” adını verdi ve diğer tüm unvanlarına “Gine Lordu” unvanını ekledi.

O dönemdeki başlıca müşterileri Haiti adasıydı. Şeker ve baharat yetiştirmek isteyen İspanyollar yerel Kızılderilileri işçi olarak kullanıyorlardı. İlk başta onlara yiyecek ve boncukla ödeme yapıyorlardı ve sonra onları köleleştirmenin daha ekonomik olduğunu düşünüyorlardı. Kırılgan ve barışçıl insanlar olan Kızılderililer saatlerce güneşin altında çalışmaya alışkın değillerdi. İsyan edenler öldürülüyordu. Kabileler yerlerinden ediliyor ve Kızılderililer sığırlar gibi ağıllarda tutuluyordu. Genellikle bir düzine masum Kızılderili, bu cezanın hayatta kalanları daha çok çalışmaya ikna edeceği umuduyla diğer Kızılderililerin önünde diri diri yakılıyordu.

Genç bir rahip olan Bartolome de Las Casas o sırada Haiti'deydi ve gördüklerinden dehşete düşmüştü. Adadaki tüm yerli ırkın yok edileceğinden korkuyordu ve onu kurtarmaya karar verdi. 1517'de Madrid'e döndü ve Kutsal Roma İmparatoru Charles V (Kral Charles I) ile özel bir görüşme ayarladı. Rahip, Kızılderililerin durumunu açıkladı

ve bu işten muaf tutulmalarını istedi. Ferdinand ve Isabella'nin yerine geçen Kral, Kızılderililerin durumunun içler acısı olduğunu kabul etti ancak genç din adamına tarlaların ve madenlerin işlenmesi gerektiğini ve Kızılderililer onun emeğinden kurtulursa yerlerine kimin geçeceğini hatırlattı. Las Casas'ın cevabı vardı: Zenci köleler getirin. Adada zaten birkaç tane vardı, "mutlu" görünüyorlardı ve çalışkandılar. Daha fazla Zenci ithal etmek, her kolonici için en azından on iki Zenci ithal etmek Kızılderililere karşı bir merhamet eylemi olurdu. Sonuçta, Las Casas bu Kızılderililerin çoğunu vaftiz etmişti ve artık Hristiyanlardı. Siyahlar insan altı putperestlerdi.

Charles V, Kızılderililerin kendisi için değersiz olduğunu bildiği için onlara karşı herhangi bir dindarlıktan daha çok bu planı kabul etti. Siyahların daha güçlü olduğunu ve daha çok çalıştığını duymuştu. Kızılderililer ölüyordu ve zaten birkaç yıl içinde bir şeyler yapılması gerekiyordu. Kral, saraydaki gözde adamlarından birine dört bin zenciyi Batı Hint Adaları'na gönderme hakkı verdi. Bu hak, üzerinde mücadele edilecek ve İspanyol Yeni Dünyası'na yapılan kazançlı köle ticaretinin yasal kontrolünü ele geçirmek için savaşan binlerce İngiliz, Fransız ve Hollandalının ölümüne yol açacak yasal bir belge olan ünlü "Asiento" idi. Ancak gözde saray mensubu, bu belgenin değerinden habersizdi ve kesinlikle rahat sarayını terk edip bir grup siyahiyi yakalayıp onlarla birlikte Atlas Okyanusu'nun her yerine seyahat etmeye niyeti yoktu. Bu yüzden kağıdı hemen Portekizlilere köle siparişi veren bazı İtalyan tüccarlara sattı. Ünlü köle ticareti başlamıştı.

Haiti, diğer Batı Hint Adaları gibi, ithal edilen Zencilerin gerçekten de Kızılderililerden daha çok çalışıp daha fazla üretmesi nedeniyle refaha kavuştu. Bir sömürgeci, “bir Zencinin işinin dört Kızılderilinin işine eşit olduğunu ve bir Zencinin asılmadığı sürece asla ölmeyeceğini, çünkü şimdiye kadar hiçbirinin hastalıktan öldüğü görülmediğini” belirtti. 1540'a gelindiğinde, dört bin köle için verilen orijinal yetki unutulmuştu ve *yılda on bin Zenci* Batı Hint Adaları'na gönderiliyordu. Yüzyılın sonuna gelindiğinde, dokuz yüz bin insanın Afrika'dan Batı Hint Adaları, Meksika ve Güney Amerika'ya gönderildiği tahmin ediliyordu. Şimdi bir piskopos olan iyi niyetli Las Casas, fikrinin nereye vardığını dehşetle gördü. Kızılderililer yalnız bırakılmak yerine, ithal edilen Afrikalılara yer açmak için yok edilmişlerdi . Ölmeden kısa bir süre önce, “Zencileri köleleştirmek, Kızılderilileri köleleştirmek kadar

adaletsizdir ve aynı nedenlerle” diye yazdı.

Köleler, Haiti'ye getirildikleri "aynı nedenlerle" Brezilya'ya geldiler: Kızılderililer çalışmayı reddettiler veya öldüler ve plantasyonları vasıfsız iş gücü olmadan bıraktılar. Brezilya'yı keşfeden ve kolonileştiren Portekizliler, her şeyden önce tüccarlardı. İspanyolların altın ve muhteşem şehirler aramasına izin verdiler (İspanyol başarılarını çok kıskanmalarına rağmen) ve onlar şeker, baharat, pamuk ve kahveye yoğunlaştılar. Tüm Avrupa ürünlerini bekledi ve istenen her fiyatı ödedi. Lizbon'daki kraliyet hazineleri altın parayla doldu ve Brezilya herhangi bir taç mücevheri kadar değerli kabul edildi.

İlk Afrikalılar Brezilya'ya 1550 civarında geldiler. Kölelere ihtiyaç, Brezilya'nın kuzeydoğusundaki Salvador ve Recife yakınlarındaki çiftliklerdeydi . Günümüzde Senegal'den Angola'ya kadar uzanan bölgede toplandılar . Uzun boylu ve koyu tenliydiler. Kuzeydeki Arap ırklarından gelen bazı karışımlar nedeniyle hepsi Kongo ve iç kesimlerdeki sözde "gerçek Zenci" gibi simsiyah değildi. Çoğunlukla Yoruba kültürünün egemen olduğu kıyı Zencileriydi ve sonunda Brezilya kıyılarına yeniden yerleşen kültür bu oldu.

Yorubaların büyük dilsel ve kültürel başarıları bugün Güney Nijerya olarak bilinen bölgede geliştirilmiştir. Köle tüccarları gelmeden önce üç milyon insan kendi şehirleri, rahiplikleri, orduları ve siyasi sistemleri olan güçlü devletler ve krallıklar halinde örgütlenmişti. Bu, Zenci ve Müslüman fikir ve inançlarının bir kompleksiydi ve bundan ortaya çıkan en güçlü devlet Benin'di.

İlk beyaz adam tarafından 1485'te "muhteşem bir bronz imparatorluk" olarak tanımlandı. Daha sonra bir Hollandalı, "Amsterdam'dan daha büyük, gösterişli - sarayları ve savaş sahnelerini tasvir eden bronz plakalarla süslenmiş ahşap sütunlu koridorları olan bir şehir" olduğunu yazdı. Yönetici , bir tanrı ve selefinin hemen reenkarnasyonu olarak kabul edilen *oba idi. Oba* , insan kurbanları ve bir tanrılar ve ruhlar panteonuna sıkı bir şekilde itaat talep ediyordu. Bu ilahi varlıklar her şeyi gören ve her şeye gücü yeten varlıklardı. Onlardan kaçmanın bir yolu yoktu. Bazıları iyiydi ve bazıları kötüydü ama hepsi çağrılabilir ve onlarla akıl yürütülebilirdi. Bu Yoruba ruhları, Yunan tanrıları gibi, neredeyse ailenin yakın üyeleri haline geldi. Onlarla konuşuldu, yalvarıldı ve özel hediyelerle kandırıldılar. Hepsi korkutucu ve güçlü

olsalar da, aynı zamanda garip bir şekilde "insan"dılar.

Olorun hepsinin en yücesiydi. Onların Zeus'u ve Yehova'sıydı. Adı hala Yoruba günlük konuşmalarında karşımıza çıkıyor , *Olorun-shanu* ("Tanrıya şükür!"), *Olorun yia bust* ("Tanrı sizi korusun!") ve Ki *Olorun kio sowa* ("Tanrı bizi sabaha kadar mükemmel sağlıkta tutsun") gibi. Alaye: Yaşamın Efendisi, Elemi: Ruh gibi başka isimleri de var ama bunlar Batılı okuyucu için bir Yoruba acemisi için olduğu kadar kafa karıştırıcıdır. Bu Olorun yaklaşılamazdı, en azından doğrudan. Onun adına bir kült yoktu çünkü çok güçlüydü. Kendisiyle, Orishas adı verilen ikinci sınıf tanrılar olan aracılar aracılığıyla konuşulması gerekiyordu ._Orishas muhtemelen Yoruba krallarından kalma bir mirastı, asla doğrudan tebaalarıyla konuşmaya tenezzül etmediler. Sıradan insanlar mesajlarını ancak bakanları ve saray mensupları aracılığıyla iletebiliyordu. (Zaten bu, Beyaz Saray'daki Olorun'dan veya Buckingham Sarayı'ndaki Olorun'dan farklı değil.)

Dünyadaki saray mensupları gibi, Orishalar da çok sayıda ve çok kendini beğenmiş kişilerdi. Altı yüzden fazla oldukları tahmin ediliyordu, hepsinin farklı isimleri vardı ve hepsinin büyük patrona ulaşma yeteneği vardı. Ancak bu ruhlar sadece habercilerden daha fazlasıydı, onlar bir doğa gücüydü, doğaüstü bir şeydi. Her erkek, kadın ve çocuğun kendisine bakan kendine özgü bir Orishası vardı. Bir tür kişiselleştirilmiş koruyucu melekti. Mesajlarınızı hangisinin kestiğini ve sizinle ilgilendiğini bulmak için yerel rahibe sorardınız. Rahip bunu bilirdi ve genellikle bir tür vaftiz töreninde yeni doğan bir çocuğun ebeveynlerine çocuğun hangi Orisha'ya dua etmesi gerektiği söylenirdi. Ailede yedi üye ve yatıştırılması gereken yedi farklı ruh olabilirdi. Annenizin Oyd soyundan olması, sizin de o meleğiniz olacağı anlamına gelmezdi. Kafa karıştırıcı olsa da, her aileye kutlanacak birçok farklı kutsal gün veriyordu, çünkü Yorubalar, Brezilyalılar gibi, günlük rutini durdurup parti yapmak için her türlü nedeni severlerdi.

Şimdi her Orisha'ya farklı bir şekilde tapınılması gerekiyordu. Hepsi yemek yemeyi severdi ama farklı şeyler yemeyi severlerdi. Bazıları bir kase pirinç, diğerleri bir tencere fasulye ve yine de

diğerleri bir shot alkol. Hepsi boncuk severdi ve sık sık boncuk almaktan hoşlanırdı, ancak acemi, kendi özel Orisha'sının hangi rengi tercih ettiğini bilmek zorundaydı. Bazı tanrılar parfüm hediyesi isterdi, bazıları puro konusunda ısrarcıydı ve diğerleri sadece - siyah tavuk kabul ederdi.

Yoruba mitolojisi Yunan veya Roma mitolojisinden çok daha karmaşıktır ancak bizim "klasik" tanrılarımız gibi Afrika tanrıları da yemek, içki, savaş ve sekse düşkündü. Ve her zaman bu sırayla değil.

Olorun yarattığı dünyalılarla konuşmak için çok meşgul olduğuna karar verdiğinde, bir avuç kil aldı ve Obatala adında erkeksi bir Orisha yarattı. Sonra dişi bir Orisha yarattı ve ona Odudua adını verdi. Onların Cennet Bahçesi, günümüze kadar Yoruba ruh dünyasının dini merkezi olarak kalan If6 adasındaydı. Obat ala gökleri temsil ederken, karısı dünyayı temsil ediyordu. Şehirleri ve tapınakları korurdu ve genellikle bir mızrak taşırdı. O kadar saftı ki her zaman beyaz giyerdi. Takipçileri de beyaz giyerdi. Tipik bir "toprak ana" olan Odudua, kocası kadar saf değildi. Üremeye daha çok ilgi duyuyordu ve aşk maceraları dünyayı doldurmaya yardımcı oldu.

Bu siyah Adem ve Havva'nın (ama ilk atalarımıza asla verilmeyen inanılmaz güçlere sahip) Aganju adında bir oğlu ve Yemanja adında bir kızı vardı. Birbirleriyle evlendiler (korkunç! diye bağırır Viktoryalılar) ve Orungan adında bir oğulları oldu. Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, oğul büyüdüğünde annesine aşık oldu. Freud ve Oedipus henüz bilinmezken, çocuk annesine ona karşı neler hissettiğini söylemek için babasının cennetteki birini ziyarete gitmesini bekledi. Doğal olarak, tüm bu fikir onu şok etti ve onun gözlerindeki şehvet parıltısını gördüğünde kaçmaya çalıştı. Boşunaydı ve onu yere serdi ve tecavüz etti.

Yemanja artık olanlardan o kadar tiksinmiş ve utanmıştı ki ormana koştu ve

Dünyadan saklanmak istedi, ama karnı büyümeye ve büyümeye başladı. Sırtüstü düştü ve göğüslerinden hızla büyük bir göl oluşturan iki su akışı çıktı. Sonra rahmi açıldı ve Yoruba Orishas hiyerarşisi ortaya çıktı. Gök gürültüsü tanrısı Shango; deniz tanrısı Olokun; Nijer nehri tanrıçası Oya; tarım tanrısı Orishako; Oshun nehri tanrıçası Oshun; Oba nehri tanrıçası Oba; sebzeler tanrısı Dada; tepelerin ve dağların tanrısı Oke; altın ve zenginlik tanrısı Aje Shaluga; avcıların tanrısı Oshossi; ve (maalesef) savaş tanrısı Ogun vardı. Sanki aynı anda on bir çocuk yeterli değilmiş gibi, güneşi ve ayı da doğurdu.

Yemanja böylece Yoruba teolojisinde en önemli ve en saygı duyulan kadının annesi oldu, hatta kendi annesi Odudua'yı bile geride bıraktı. Adı, anne anlamına gelen *Yeye* ve balık anlamına gelen *Eja kelimelerinden gelir* . Bu nedenle o, balığın annesi ve suların annesiydi.

Shango muhtemelen tüm çocuklarının en önemlisiydi. Gök gürültüsü tanrısı olarak yapması gereken tek şey, göklerin kararması ve dünyanın sallanması için ağzını açmaktı. Çok erkeksiydi ve birkaç karısı vardı. Zengin ve zalimdi ve Yemanja'nın ilk doğan oğlu olduğu gerçeğiyle tebaasına hükmediyordu. Ama o da küçültülebilirdi.

Bir gün büyükbabası Obatald, Orisha'nın nasıl geçindiğini görmek için krallığını ziyaret etmeye karar verdi. Shango'nun bir tiran haline geldiğini duyan (ve hangi politikacı ağzını her açtığında gök gürültüsü yaratabiliyorsa yapmazdı ki?), göklerin tanrısı kendini yaşlı bir adama dönüştürdü ve Shan go'nun diyarının sınırlarına ulaşana kadar ormanlarda aksayarak yürüdü. Oraya varır varmaz bir mısır tarlasında duran bir at gördü. Atın ağzı bağlıydı ve Obatala aç olduğunu biliyordu. Bu yüzden ipi çözdü ve birkaç başak mısır koparıp atı besledi. Tam o sırada Shango'nun hizmetkarları koşarak yanına geldiler. At

çalındı, dediler yaşlı adama ve ona orada ne yaptığını sordular. Kılık değiştirmiş tanrı, kendini ele vermek istemediğinden, sadece oradan geçtiğini söyledi. Hizmetçiler onu atı çalmakla suçladılar ve tahta sopalarla dövmeye başladılar. Sonra onu alıp hapse attılar. Yaşlı adam Shango'yu görmek istedi ama sadece güldüler.

Sonra Shango krallığı yedi yıl boyunca utanç içinde kaldı. Ekinler soldu, göller kurudu ve balıklar öldü. Kadınlar kısırlaştı ve en kötüsü Shango iktidarsız kaldı. Shango sonunda rahiplerine bu felaketlere neyin sebep olduğunu soracak kadar alçaldı. Kendisine hapishanede büyük haksızlıklara uğramış yaşlı bir adam olduğu söylendi. Shango hemen mahkumu huzuruna getirtti ve hemen onun büyükbabası olduğunu gördü . Küstahlığından ve kötü muamelesinden utanarak hizmetkarlarına sadece beyaz giyinmelerini, ses çıkarmamalarını ve su getirip yaşlı adamı yıkamalarını emretti. Tebaasının önünde alçakgönüllü olan Shango bir kez daha saygıya değer bir tanrı oldu. Ayrıca cinsel hünerleri geri döndü.

Bu güçlerin geri dönmesi iyi oldu, çünkü Shango'nun tatmin etmesi gereken iki çok talepkar karısı vardı, kız kardeşleri Oshun ve Oya. Oshun çok güzel ve çok bilgeydi; hem öfkesini hem de erkeğini nasıl kontrol edeceğini biliyordu. Oya ise tam tersine oldukça sıradan görünümlüydü ve kocasının diğer karısını çok kıskanıyordu. Bir gün Oya, Oshun'a Shango üzerinde nasıl bu kadar güçlü bir hakimiyet kurduğunu sordu. 'Çok kolay,' dedi kız kardeşi. 'O da tüm ölümlü insanlar gibi ve midesinden fethedilmesi gerekiyor.' Oya anlamamıştı, bu yüzden kız kardeşi, 'Bu akşam mutfağıma gel ve sana sırrımı göstereceğim,' dedi.

Oya geldiğinde Oshun içinde birçok mantar parçasının yüzdüğü büyük bir çorba tenceresini karıştırıyordu. Başını beyaz bir mendile sarmıştı. "Şu parçaları görüyor musun?" diye sordu Oya'ya. "Bunlar kulağımın parçaları.

"Çorbaya koydum çünkü Shango kadın kulaklarıyla yapılan çorbayı çok seviyor."

Ova ona birkaç kez teşekkür etti ve kendi mutfağına koştu. Suyu kaynatmaya koydu, birkaç sebzeyi kazıdı ve sonra kulaklarından birini kesip tencereye attı. Çorba hazır olduğunda onu Shango'nun masasına taşıdı. Oshun da ona çorbasını servis ediyordu. Shango çorbanın içinde yüzen insan kulağını ve açık yarayı ve Oya'nın yüzünden akan kanı görünce iğrendi ve Ova'ya evinden ayrılmasını emretti. Oya, Oshun'un başındaki beyaz mendili alıp çekti. Tanrıçanın hala iki kulağı vardı. Öfkelenen Oya, rakibinin üzerine atıldı ve onu dövmeye başladı. Shango kükredi ve gök gürültüsü ve alev çıktı. İki kadın dehşet içinde kaçtılar ve ormana ulaştıklarında bugün isimlerini taşıyan iki nehre dönüştü. Eğer bir gün Nijer Nehri'ni geçerseniz asla Oshun'un adını anmayın, yoksa sular yükselip sizi altına çeker. Aynısı Oshun Nehri için de geçerlidir. Bu iki rakip ruh aynı törende bir araya geldiğinde her zaman bir savaş çıkar ve rahipler onları ayırmak için güç kullanmak zorunda kalırlar.

Ogun savaş tanrısı ve metal tanrısıdır. Bronzdan mızrak ve kalkanlara sahip olan Yorubalar, birçok geri kalmış kabileyi fethetmeyi başardı. Ogun ayrıca avcıların oklarını nişanlamalarına ve av sürülerini bulmalarına yardımcı oldu, ancak yaşayan bir köpeğin kurban edilmesini talep etti. Modern Nijerya'daki demirci dükkanlarında genellikle koruyucu azizlerine tanıklık eden köpek kafatasları bulunur

Orishako sadece tarım tanrısı değildir. Yoruba kadınları tarafından doğurganlık tanrısı olarak tapınılır. Rahip olarak erkeklerden ziyade kadınları olan tek Orisha'dır. Kadınlar tarikat içinde gizli topluluklar kurmuşlardır ve bazı bilginlere kendilerini Afrodit'e adamış kızları hatırlatmaktadır. Elbette hasattan da sorumludur ve her yeni ayda onun için özel hizmetler söylenir. Hasat zamanı geldiğinde şarkı, dans ve alaylarla devasa bir kutlama yapılır.

Oshossi ormanda yaşar ve avcıları vahşi hayvanlardan, kaybolmaktan ve tehlikeli nehirlerden ve bataklıklardan korur. Ayrıca okun hedefini bulmasına yardımcı olur.

Yoruba Neptün'ü Olokun, bir zamanlar yeryüzündeki insanlara çok öfkelenmişti. Denizin onlara verdiği her

şey için onları nankör olarak görüyordu. Onları unutulmaya terk etmeye karar verdi. Suların kabarmasını ve göklere yükselmesini sağladı. Yağmurlar her geçen gün seller halinde yağıyordu. Yavaş yavaş insan ırkı boğulmaya başladı ve bedenleri denizin dibine doğru taşınırken büyük nehirleri doldurdu. Sonunda Obatala araya girmek ve Olokun'u su sarayına geri göndermek zorunda kaldı. Ve bu sefer kurtarılacak tek bir Nuh bile yoktu!

İkizlerin doğumu çoğu ilkel dinde bir gizemdir ve ya iyi bir alamet olarak sevinçle ya da kötü bir eylem olarak umutsuzlukla karşılanır. Bazen çocuklar öldürülür, daha sıklıkla da ruhun hayatta kalan bedene girip onu "tamamlaması" için biri öldürülür. Yorubalar için çift doğum, insan hayatı ve göksel bir ruh fikirlerinin doğru olduğu ve ikizlerden hemen sonra doğan çocuğun doğaüstü güçlerle dünyaya geleceği anlamına geliyordu. İkizlerin doğumu, talih ve mutluluğun ebeveynlere geleceğinin bir işaretidir. İkizler her zaman eşit muamele görür. Birini diğerine tercih etmek bir suç olurdu. Doğal olarak kendi Orishaları, Ibeji ikizleri vardır. Bu tanrının görüntüsü tek bir tabanda iki figürdür ve iki çocuk arasında paylaşılmalıdır. Bir çocuk ölürse, kalan çocuk görüntüyü kendi kardeşi olarak onurlandırmalı ve heykel için yiyecek ve içeceğinin bir kısmını ayırmalıdır.

Hastalık ve ölüm her yerde olduğu için, Orisha Sakpata sürekli yatıştırılmalıdır. Müritleri, karşılayabilecekleri en iyi mücevherleri takar, vücutlarını parlak renklerle boyar ve törenler sırasında neşeyle şarkı söyler. Kimse onu gücendirmek istemez, çünkü o hastalıkları, özellikle çiçek hastalığını ve cüzzamı uzak tutar.

Ana Orishalar orman dünyasına getirildikten sonra bir şekilde ve bir yerde iki başka varlık daha yaratıldı. Bunlar Ifa ve Exu'dur. Ifa, duaları duyan ve bunları kudretli Olorun'a iletilmek üzere diğer Orishalara gönderip göndermemeye karar veren bir tür baş rahiptir. Sonuçta, dünyada bu kadar çok insan dua ederken, Olorun'un tüm bu istekleri dinlemeye vakti yoktur! (Bazılarına göre Ifa'nın yüksek konumu, Yoruba Adem ve Havva ile birlikte yaratılmış olması ve onların kardeşi olması nedeniyledir, ancak bu konuda bazı şüpheler vardır.) Exu bu mesajları göndermeye

ve diğer Orishalarla iletişim kurmaya yardımcı olur. Ayrıca tapınakların, evlerin ve köylerin koruyucusudur. Ancak işini ciddiye almadığı ve sadece insanda yarattığı karışıklığı izlemek için duaları ve istekleri kasıtlı olarak karıştırdığı zamanlar vardır. Bazen bir törenin ortasında çağrılmadan ortaya çıkar ve o kadar çok sorun çıkarır ki, rahip onu uzaklaştırana kadar her şey durur. Yaramaz bir çocuk gibi davranması onu azarlayabileceğiniz veya yaptığı kötülüklerden dolayı cezalandırabileceğiniz anlamına gelmez, çünkü o öfkelenecek ve size her türlü rezaleti yaşatacaktır. Ölüm bile!

Bunlar, beyaz adam kelepçeleri ve kırbaçlarıyla gelmeden önce Afrikalıların taptığı ve korktuğu tanrılar ve ruhlardı. Bunlar, onları sağlıklı tutan, onlara iyi ürünler garanti eden, çocuklarına bakan, evlerini kutsayan, onlara yiyecek ve içecek veren ve öldükten sonra onlara bakan dostlarıydı. Onlara inanıyorlardı, onlara tapıyorlardı ve onlara ihtiyaçları vardı.

Yoruba kabilelerinin güçlü liderleri, kendi insanlarını köle tüccarlarına satan ilk kişilerdi. Siyahların siyahlara sahip olduğu kabileler arası kölelik, Avrupalılar bunu büyük bir işletmeye dönüştürmeden çok önce de vardı. Milletler birbirlerini yağmaladılar, güçlü adamları işe koydular, güzel kadınları

hizmetçilere ve cariyelere dönüştürdüler ve gelecekteki ticaret için çocukları bugün bizim sığır yetiştirdiğimiz şekilde yetiştirdiler. Kölelik beyaz adamla başlamadı, mağara adamının zamanına kadar uzanıyor. Biz insanlar kendimizden başka kimseye karşı hiçbir zaman fazla şefkat duymadık.

Yorubalar Afrika'nın geniş alanlarının efendileriydi. Dilleri, kıyı boyunca ve iç kesimlerde, Sudan'a ve Sahra'ya kadar yüzlerce mil boyunca dağılmış kabileler tarafından konuşuluyordu. Romalılar gibi, orduları vardı ve neler olup bitti̇ğini biliyorlardı. posts and their political contacts. ve belirli şeyleri yapmak için rüşvet verilmesi gerekenler. • Portekizliler köle kalelerini kurmak için geldiklerinde, Yorubalar onları orada görmek konusunda istekli değildi, ancak tüfekler, kumaş ruloları, boncuklar, parfümler ve altın gibi lüksler yıkanmamış, eğitimsiz düşmanlar için ödeme olarak teklif edildiğinde, cazibesi çok büyüktü. Yorubalar Portekizlilere insan tedarik etmeyi kabul etti. Önce en uzaktaki düşmanlarına, sonra yakınlardaki dost komşularına baskın düzenlediler ve en sonunda birbirlerini kaçırmaya ve satmaya başladılar.

Portekizliler, köle ticaretini devralan Hollandalılar tarafından Yoruba topraklarından kovuldular, ancak İsveçliler tarafından zorla çıkarıldılar, Danimarkalılar tarafından kovuldular, yerel bir kabile tarafından uzaklaştırıldılar ve daha sonra İngilizler tarafından esir alındılar, Hollandalılar tarafından kovuldular, daha sonra İngilizler tarafından denize itildiler, İngilizler bölgeyi ellerinde tutmalarına rağmen Fransızlar ve yerel yerli kabilelerle düzenli olarak savaştılar. Herkes bu işe girmek istiyordu. Ve ne kadar da kazançlı bir işti!

Bir İngiliz köle tüccarı, Kaptan John Hawkins, üç yüz Zenciyi "kısmen kılıçla ve kısmen başka yollarla" ele geçirmeyi başardı ve onları Haiti ve Küba'da deri, şeker, zencefil ve inci karşılığında sattı. Kraliçe Elizabeth bu girişimden haberdar olduğunda bunu "iğrenç" olarak lanetledi ve "cenaze levazımatçılarına gökten intikam" getireceğinden emindi. Ancak Hawkins Londra'ya döndüğünde

Elizabeth'e tek seferden elde ettiği kar tablosunu gösterdi. Majesteleri onun kazandığı paradan o kadar etkilendi ki ona başka bir gemi verdi ve onunla ortak oldu.

Başka bir İngiliz gemisini ikinci el mobilyalarla doldurdu ve yerel bir şefe bir köle kargosu karşılığında takas etti. Elde ettiği kâr, beş yeni gemi satın alması ve donatması için yeterliydi.

1858'de bile Güneyli bir tüccar Afrika'ya gidip 75.000 dolar değerindeki mallar karşılığında bin iki yüz köle satın alma planları yaptı. Her köleyi 650 dolara satabileceğini hesapladı, "bu da 715.000 dolar kar bırakacak ve gemiyi hala elinde tutacaktı."

Köle satışı korkutucu bir işlemdi. Bazen tüm gemi yükleri tek parti olarak satın alınsa da, Avrupa alıcıları genellikle kargolarını adam adam satın alırdı. Bir köle gemisi kaptanı bir keresinde yerel bir kral tarafından birkaç yüz yerliye teklif edildikten sonra bu süreci şöyle tarif etmişti:

> . . . ve cerrahımız onları her bakımdan iyice muayene etti, rüzgâr ve uzuvlarının sağlam olduğundan emin oldu, onları zıplattı, kollarını hızla uzattı, yaşlarını anlamak için ağızlarına baktı; çünkü [tedarikçiler] o kadar kurnazdır ki, onları görmeden önce hepsini hemen tıraş ederler, böylece ne kadar yaşlı olurlarsa olsunlar başlarında veya sakallarında tek bir gri saç göremeyiz; ve sonra onları iyice sıvılaştırdıktan ve palmiye yağıyla parlattıktan sonra, yaşlı birini orta yaşlı birinden ayırmak kolay değildir, ancak dişlerinin çürümesinden.

Yolculuk sırasında kadınların "kavga ve çekişmeleri" önlemek için erkeklerden ayrıldığını ve mürettebatın her zaman *"Lues Venerea* veya clap" ile karşılaştırdığı yaws hastalığına karşı tetikte olması gerektiğini ekledi. Gemi doktorlarının hem erkeklerin hem de kadınların cinsel organlarını muayene etmek zorunda olmasından şikayet etti, "bu büyük bir köleliktir, ancak ihmal edilemez."

Daha sonra seçilen köleler damgalanırdı.

aniden köle olarak satılmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmesi zordur . Kendimizi cahil bir siyah kabile üyesinin yerine koymak zordur. Aniden ailelerimizden ve arkadaşlarımızdan ölüm ve yıkımla sökülüp

alınmak, günlerce imkansız derecede sıcak ormanda öndeki ve arkadaki adama zincirlenmiş olarak yürütülmek , etimize batan demir tasmalarla ve her adımda cildimizi biraz daha aşındıran ayak prangalarıyla. Sonra aniden denize çıkmak. Kaçımız hiç deniz görmedi! Kendi nehirlerimize ve derelerimize alışmıştık ama burada kıyıya vuran dalgalarla inanılmaz bir su kütlesi vardı ve içine girmeye cesaret eden herkese kesin ölüm teklif ediyordu.

Sonra kıyıda durmak, yukarı aşağı zıplamamız, kollarımızı ve bacaklarımızı oynatmamız ve cinsel organlarımızın yabancılar tarafından ve diğer tüm insanların önünde muayene edilmesi söylenir. Sonra etimizde aniden bir yanma hissi olur ki bu bizi çoğu zaman bayıltır. Sonra üzerimize su atılır ve bizi canlandırır, böylece küçük bir tekneye yürüyebilir ve o korkunç dalgaların üzerinden geçerek daha önce hiçbir nehirde görmediğimiz kadar büyük ve korkutucu olan devasa bir ahşap geminin derinliklerine götürülebiliriz. Sadece şeytana ait olabilecek bir gemi.

Bu köleler için ödemeler ticaret mallarıyla yapılırdı. İngiliz köle tüccarları Manchester ve York bölgesinden yünlüler ve ketenler, Hindistan'dan basma kumaşlar ve Çin'den ipekler, İngiliz yapımı bıçaklar ve kılıçlar, tüfekler ve barut, pirinç küvetler ve demir karyolalar takas ederdi. Garip bir şekilde eski yatak çarşafları, cam boncuklar, uzun ipek şapkalar ve viski şişeleri çok talep görüyordu. Köle kıyısının her kesiminin ticaret mallarında kendi tercihleri vardı. Bazı yerlerde bir kölenin değeri demir çubuklarla hesaplanırdı. Aşağı Gine'de bu, çok sayıda kumaş "parçası", galonlarca rom veya boncuk dizileriyle hesaplanırdı. Nijerya açıklarındaki bölge, "cowries" adı verilen ve kırk kabuktan oluşan gruplar halinde bir araya getirildiğinde "toque" haline gelen deniz kabuklarını tercih ederdi. Bir kölenin değeri, kaç toque değerinde olduğuna göre hesaplanırdı. Para birimi olarak ne kullanılırsa kullanılsın, bir köle ambarını doldurmak için çok fazla pound, dolar veya altın külçe gerekmezdi.

Yeni satın alınan kargoyu bu ambarlara koymak kolay değildi, çünkü birçok Zenci, denizin ötesindeki beyazlar tarafından yenmek üzere anavatanlarından uzaklaştırıldıklarına inanıyordu. Yüzlercesi büyük gemilere bindirilmeden önce kendilerini suya attılar; bazıları kurtarılmayı reddetti ve hatta Afrika

kıyılarından uzaklaştırılmaktansa köpekbalıkları tarafından yutulmaktan memnun görünüyorlardı.

İstatistikler, 1888'de uygulama nihayet yasaklanmadan önce Brezilya'ya tam olarak kaç köle getirildiği konusunda farklılık gösteriyor, çünkü köleliğin kaldırılması ilan edildiğinde suç teşkil eden tüm kölelik belgeleri yakılmıştı, ancak tahminler toplam sayının 3.600.000 civarında olduğunu gösteriyor. Batı Hindistan Şirketi, 1619 ve 1623 yılları arasında Brezilya'ya 15.430 köle gönderdi. İngiliz Dışişleri Bakanlığı, 1829'da 37.000 Zenci'nin ve 1830'un ilk altı ayında 50.000 Zenci'nin daha Brezilya'ya getirildiğini bildirdi. Brezilyalılar, 1829'da daha fazla köle getirmeyeceklerini beyan eden uluslararası bir antlaşma imzalamışlardı, ancak hiç kimse bunun uygulanmasını görmek niyetinde değildi . İngilizler sonunda Brezilya'ya doğru giden köle teknelerine saldırmak zorunda kaldılar ve 1849'da bir İngiliz filosu kıyı boyunca bulduğu tüm köle tüccarlarını yok etti. 1860 gibi geç bir tarihte bir İngiliz kaptan Rio'da olduğunu ve limanda "birkaç kliper yapımı, şüpheli görünümlü gemi, hepsi bacak ve kanat, uzun ince gövdeler... ve küstah gök yelkenleri" gördüğünü bildirmişti. Bu tür gemilerin sayısına bakılırsa, Brezilyalıların hala büyük miktarda insan ticareti yaptığını tahmin ediyorum.

Geleceğin Brezilyalılarını Yeni Dünya'ya taşıyan Portekiz gemileri İngiliz, Hollandalı veya Fransız gemilerinden daha iyi veya daha kötü değildi. Kölelerin aldığı tek taviz, Katolik bir rahip tarafından usulüne uygun şekilde vaftiz edilmeleriydi

gemiye alındıklarında. Cennette bir yer temin edildikten sonra cehennemde bir yer tahsis edildi.

Pamuk, ipek ve rom taşımak için inşa edilen gemiler köle tüccarlarına dönüştürüldü. Bu, genellikle altı fitten daha derin olmayan ambarın platformlara bölünmesi anlamına geliyordu. Köleler, kaba zemine yüz üstü yatırılıyor ve tamamen dolduğunda üstlerine sahte bir güverte yerleştiriliyor ve ikinci bir köle katmanı zorla boşluğa yerleştiriliyordu. Genellikle başlarının üzerinde yirmi inçten fazla yer olmuyordu, bu da nefes alabilseler bile tüm yolculuk boyunca oturamayacakları veya hareket edemeyecekleri anlamına geliyordu. Yattıkları yerde idrar ve dışkılarını yapıyorlardı ve yiyecekleri onlara düz kutularda veriliyordu. Haftada bir kez, eğer denizcilerin zamanı varsa, kölelerin güverteye çıkmalarına izin veriliyordu ve ambarlarının pisliği temizleniyordu. Bu uygulama, kölelerin sık sık isyan etmesi ve yıkama zamanında esir alanlarını öldürmeye çalışması nedeniyle bir süre sonra terk edildi.

İsyankar köleler başkalarına örnek olsun diye öldürülürdü. Hasta veya hastalıklı köleler de öyle. Bir zamanlar, köle tüccarlarının tarihinin sonlarına doğru bir İngiliz devriye gemisi Rio'ya gitmekte olan bir Portekizli köle tüccarına yaklaştığında, kaptan adamlarına 920 kölenin boğazını kesip cesetlerini denize atmalarını emretti. Genellikle sarhoş denizciler kadınların ambarına girer ve kadın kölelere tecavüz ederdi. Diğer durumlarda eşcinsel eğilimleri olan denizciler eğlenceleri ve şakaları için sağlıklı genç erkek köleleri seçerlerdi. Reddedenler katledilirdi.

Bu köle gemilerinden birinde bulunan bir doktor karısına şöyle yazmıştı: "Köleler şarkı söylüyor, ama eğlenmek için değil. Üzüntü şarkıları söylüyorlar. Hastalıkları, dövülme korkuları, açlıkları ve ülkelerinin anıları, vb. olağan konulardır."

Köleler şarkı söylüyorlardı ve şarkı söylediklerinde dua ediyorlardı. Geride bıraktıkları tüm tanrılara ve ruhlara dua ediyorlardı.

Ambarda sıkışmış, hastalıktan, açlıktan ve kırbaçtan neredeyse ölmüşlerdi, kaçış olmadığını biliyorlardı, çünkü altlarında ve etraflarında korkunç deniz vardı. Diğer Orishaları yaratan tanrıça Yemanja'yı, balıkların ve suların annesi olan tanrıçayı hatırladılar. Kendilerine bakması için yalvardılar. Şarkı söylediler

ve boğulmalarına izin vermemesi için yalvardılar. Bir fırtına çıktığında Yemanja'ya şarkı söylediler, suları sakinleştirmesini istediler, çünkü çok korkmuş ve hastaydılar. Sürekli olarak ondan koruma istediler. Kayaların tanrısına, tarım tanrısına veya şehirlerin koruyucusuna yalvarmanın bir faydası yoktu. Suyun üzerindeydiler ve su Ana Ye-manja'ya aitti. Altlarındaki sular sakinleştiğinde onun adını yüksek sesle haykırdılar ve hararetli şükranlarını fısıldadılar.

Sonra Brezilya topraklarına vardılar. Yaşayanlardan çok ölüydüler ama yaşıyorlardı . Yemanja onları dinlemiş ve onları denizin dehşetinden kurtarmıştı. Muhteşemdi. Her şeye gücü yetiyordu. Afrika'da sadece çeşitli Orishaların annesiydi ama şimdi geldiklerine göre Yaratıcı kadar büyüktü. Onu çağırmışlardı ve o da cevap vermişti. Beşlilerini kurtarmış ve onlara yeniden başlama şansı vermişti. Ona saygı duyulacaktı.

Yemanja gelmişti ve diğerleri de hemen onu takip ettiler.

Köleler Brezilya topraklarında barındırıldı, muayene edildi ve satıldı. Başlangıçta neredeyse hepsi Salvador ve Recife civarındaki kuzeydoğu plantasyonlarına geldi. Büyük bir rahatlamayla, beyaz adam tarafından yenmeyeceklerini, bunun yerine onun pamuk tarlalarında, şeker kamışı tarlalarında ve evlerinde çalışacaklarını gördüler.

Brezilya'ya yerleşen ilk Portekizliler, İspanyolların Haiti ve Küba'da yaptıklarının aynısını yaptılar. Hızla ölen veya iç kesimlere kaçan Kızılderililileri köleleştirdiler. Bir adada kaçak bir Kızılderili yakalamak kolaydı, ancak devasa Brezilya'da neredeyse imkansızdı. Koloniciler, kendi vatandaşlarının dünyanın dört bir yanına siyahları sattığını biliyorlardı ve mümkün olduğunca çok sayıda ithal etmek tacın avantajınaydı. Brezilya, umulduğu gibi, İspanyolların Meksika ve Peru'da buldukları gibi altın şehirlerle dolu değildi. Sahip olduğu şey iyi bir iklim ve mükemmel topraktı. Bu, Brezilya'nın planlamayla tüm Avrupa'ya baharat ve şeker tedarik edebileceği anlamına geliyordu. Ayrıca çok fazla çalışmaya ihtiyaç duyulacağı anlamına geliyordu.

Portekizliler çalışmaktan korkmuyorlardı. İspanyolların aksine , kollarını sıvayıp işe koyulmaktan çekinmiyorlardı. Küçük ulusları yeni kıtalar keşfetmeyi, geniş koloniler talep etmeyi ve ticarette uluslararası liderler olmayı başarmıştı çünkü çalışmaya istekliydiler . Hiç kimse Portekizlilere hiçbir şey vermedi; aslında, insanlar zaten sahip oldukları şeyleri almaya çalışmaya devam ettiler.

Yeni kıtada bir tarım imparatorluğu kurmak için sömürgecilerin bir iş gücüne ihtiyacı vardı. Köle emeği

olmadan tek başlarına işi yapmaya kalkışacak kadar az sayıdaydılar. O günlerde traktör, hasat makinesi ve pamuk ipliği yoktu . _Tek makine insan makinesiydi ve Portekizliler Nijerya kıyılarında bunun üzerinde zaten bir tekele sahipti.

Portekizlilerin Yeni Dünya'da öne geçmelerine yardımcı olan bir özellikleri daha var: tutumluluk. Parayı nasıl kazanacaklarını ve nasıl harcamayacaklarını da biliyorlar. Modern Brezilya, küçük kahve tezgahları ve atıştırmalık dükkanları, fırınlar, restoranlar ve marketler işleten Portekizli göçmenlerle dolu. Bu işletmelerin çoğu, mümkün olduğunca az dışarıdan yardım alarak tüm ailenin günde on altı saat çalıştığı, haftada yedi gün açık kalıyor. Mümkünse, işyerlerinde yaşıyorlar ve kendi kıyafetlerini yapıyorlar. On veya on beş yıl sonra Portekiz'e geri dönüyorlar, bir çiftlik veya müstakil ev satın alıyorlar ve rahat bir hayat yaşıyorlar. Brezilyalılar onları eleştiriyor ancak onları taklit etmek için hiçbir şey yapmıyorlar.

Bu temel ulusal tutumluluk özelliğiyle Portekizli efendilerin kölelerine iyi davranması doğaldı. Tüm bu parayı bir köleye harcamanın ve sonra ona o kadar kötü davranmanın ki kölenin ölmesinin ne anlamı vardı? Kölelere iyi yemek vermeyi neden reddediyorsunuz, eğer bu yemek onları sağlıklı ve iyi işçiler yapıyorsa? Mutlu bir köle daha iyi bir işçiyken neden onları dövüyor ve kinlendiriyorsunuz?

Bu, kölelerin Portekizliler tarafından dövülmediği ve zaman zaman öldürülmediği anlamına gelmez, çünkü öldürülüyorlardı, ancak genellikle bir adamı sadece sefil tutmaktan ziyade bir yanlış yaptığı için cezalandırmak için yapılırdı. Bir köleye işkence yapılıyorsa, bu belirli bir sebepten ve diğerlerinin önünde, onları hizaya sokmak için yapılırdı. Nadiren bir Portekizli efendi, sadece öfkelendiği için köle gruplarını katleder veya Ispanyolların yaptığı gibi daha sonra onu avlamak için birini serbest bırakırdı. Bir köle paraya mal olurdu, değerli bir mülktü.

İlk sömürgeciler aile babasıydı. Babalarına ve büyükbabalarına saygı göstermeleri ve bir aile biriminin fikrine saygı duymaları öğretilmişti. Bir Portekizli için aile, dünyasının merkezidir. Annesinin yemekle dolu masası, babasının piposu ve en sevdiği sandalye, Cumartesi günü Teyze Maria'nın evini ziyaret etmek, Pazar günü tüm kuzenlerle ayine gitmek. Bu aile sevgisi büyük denizcilerin evlerine dönmelerini sağladı ve ev aynı zamanda Portekiz

ulusu olduğu için "ev" hem ebeveyn evi hem de İmparator'un sarayı anlamına geliyordu.

Ancak Brezilya'da bir aile babası olmak kolay değildi, çünkü çok az sayıda evli erkek yeni koloniye gönüllü olarak geldi. Eşleri ailelerini terk etmek istemiyordu. Bu yüzden bekar erkekler ve dullar önce geldi. Topraklarını belirlediler, evler inşa ettiler ve köleler satın aldılar; ancak eksik olan bir şey vardı... bir eş.

Eğer İngiliz veya Hollandalı olsalardı yeni gelenler i) kendi kadınlarıyla gelirlerdi ve 2) yerli veya zenci bir kızla evlenmeyi asla düşünmezlerdi. Fakat Portekizlilerin ırksal önyargıları çok azdı ve kısa süre sonra her bekar evinde koyu tenli bir metres ve kapının etrafında oynayan birkaç açık tenli bebek vardı.

Portekizli yerleşimciler, Avrupa'nın ırksal olarak en karışık insanları oldukları için Brezilya'da bir "eritme potası" başlatmaya her türlü eğilime sahiptiler. Melezleşme Brezilya'da başlamadı. Çok daha önce, Portekizliler ve Mağribiler, Afrikalılar ve Zenciler arasında başladı.

Portekiz, Afrika'nın kuzeybatı kıyısına sadece bir veya iki günlük mesafededir. Romalılar ve köleleri tarafından istila edildi ve ardından Vizigotlar ve köleleri tarafından tekrar istila edildi. MS 711 yılında MÜSLÜMANLAR toprakları ele geçirdi ve Araplar ve Berberiler üzerine inşa ettiler, organize ettiler ve yerleştirdiler. Araplar koyu tenli ve romantik idi. Tutkuları din ve şehvetli koyu gözlü kadınlardı. Gösterişli mimarilerinin örnekleri küçük ülkenin her yerine dağılmış olarak görülebilir ve Arapçanın izleri modern konuşulan Portekizcede bile fazlasıyla belirgindir. Altı yüz yıl boyunca her şey Afrika topraklarına hakim oldu, öyle ki Hristiyan askerler sonunda 1383'te Mağribileri kovmayı başardıklarında, insanlar o kadar karışıktı ki bir program olmadan kimin kim olduğunu söylemek zordu. Altı yüz yıllık kültürel hakimiyet, herhangi birinin tarihinde çok uzun bir zamandır ve bir veya iki nesilde kolayca silinemez. Brezilya, Portekiz'deki Arap *siyasi* etkisinin yok edilmesinden sadece 117 yıl sonra keşfedildi, kesinlikle Arap kültürel etkisinin silinip yerine safkan beyazların ve Kutsal Roma'nın dindar takipçilerinin kültürünün geçmesi için yeterli bir zaman değildi . *İlk* Afrikalı köleler Brezilya'ya getirildiğinde, Portekiz sadece yaklaşık 167 yıldır veya sadece altı nesildir Araplardan kurtulmuştu. O zamanlar bugün sahip olduğumuz kitle iletişim araçları yoktu ve Arap

miraslarının (ve altı yüz yıl bir mirastır!) çok azı Portekiz halkından "yeniden eğitilmişti". Doğru, Katolik Kilisesi Müslüman dinini ezmiş ve ülkenin herhangi bir yerinde uygulanmasını yasaklamıştı, ancak en görkemli Katolik ibadethanelerinin çoğu yeniden dönüştürülmüş Müslüman camilerinden başka bir şey değildi. Arap kıyafetleri artık giyilmiyordu ancak stiller zaten her zaman değişiyordu. İspanyollar da Müslüman istilasından muzdarip olmuşlardı ve (her zamanki sertlikle) dillerini Arap etkilerinden arındırmış, eski kelimeleri kesip yerine yenilerini koymuşlardı. Muzaffer Hıristiyanlar bir Roman lehçesi konuştular ve bunu Mağribi hakimiyeti sırasında herkes tarafından konuşulan Mozarabic diliyle basitçe birleştirdiler. Böylece "Portekiz" dili doğmuş oldu.

Genç şeker ve pamuk yetiştiricileri, bu nedenle, ırklar arası evlilikler ve haneler kurmaya fazlasıyla hazırdı. Diğer ulusların sömürgecileri, bu sözde "aşağı ırklar" ile asla bu kadar ileri gitmezdi ve muhtemelen herhangi bir ırklararası ilişki ve evliliğe karşı yasalar çıkardı. Brezilya'nın en iyi sosyoloğu Gilberto Freyre, bu anlık melezleşmeyi güzel bir şekilde tanımlıyor:

• _ ONPH-uf-GO *W-WiT*

, kendi yarımadalarını istila eden veya ona yakın komşu olan - renkli *(A?*) ırklarla yaşadıkları yakın sosyal ve cinsel ilişki koşulları tarafından hazırlanmışlardı* ; bunlardan biri olan Müslüman inancı, teknik olarak daha yüksek beceriye sahipti ve sarışın Hıristiyanlarınkinden üstün bir entelektüel ve sanatsal kültüre sahipti. . . . Sarazenlerle uzun süreli temas, (onlarda) "büyüleyici" Mağribi kadınının idealize edilmiş figürünü bırakmıştı; büyüleyici bir tip, kahverengi tenli, kara gözlü, cinsel mistisizmle sarmalanmış... Kahverengi tenli kadın, Portekizliler tarafından en azından fiziksel aşk amacıyla, aşk amaçları için tercih ediliyordu.

Pizarro veya Cortez birkaç İnka veya Aztek kızını yatağa atmış olsa da, hiçbiriyle uzun süreli ittifaklar kurmadılar ve aile kurmadılar. Cesur fatihlerle evlenmek için Madrid'den İspanyol soylu kadınlar geldi ve Meksika ve Peru yüksek toplumunda hala görülen katı bir Avrupa-her şeyden önce kast sistemi yaratıldı. Brezilya'ya gelen Portekizliler bir kadının ünvanını veya ten rengini zerre umursamazdı. Yemek pişirebiliyorsa, evini temiz

tutabiliyorsa ve yatakta performans sergileyebiliyorsa memnundu.

Köle kadınlar da tatmin olmuştu. Birçoğu, geçmişlerinden koparılmış, bir geminin ambarına mal çuvalları gibi atılmış ve beyaz efendileri tarafından yeneceklerinden emin olan bu köle kadınlar, kendilerini güç ve nüfuz sahibi pozisyonlarda bulduklarında hoş bir şekilde şaşırmışlardı. Eğer efendileri zincirsiz dolaşmalarına izin veriyorsa, onlara güzel giysiler ve mutfağının komutasını veriyorsa, onunla yatmaya değerdi. Kabile şeflerinin eşlerini kıskananlar, şimdi melez bebekleriyle dolaşırken ve diğer köleler tarafından hizmet görürken kendilerini kraliçe olarak görüyorlardı.

Afrikalı erkekler tarafından da saygı görüyorlardı, çünkü bir köle karısının tek bir sözü bile bir efendinin kırbacını bırakmasına neden oluyordu. Bir kereden fazla kölelerin barınakları daha konforlu hale getirildi, daha iyi yemekler dağıtıldı ve beyaz efendinin siyah karısı ondan halkına yardım etmesini istediği için dinlenme günleri ilan edildi.

Nesiller geçtikçe ve daha fazla beyaz kadın Portekiz'den göç ettikçe veya Brezilya'da doğup evlendirildikçe, siyah bir karısı olan beyaz bir plantasyon sahibini görmek daha az yaygın hale geldi . Ancak kadınlar yine de oradaydı, sevgili, hizmetçi, aşçı, danışman ve en önemlisi dadı olarak.

Hiçbir meslek, bir ulusun kişiliğini, dadılık mesleği kadar etkilememiştir. Daha iyi evlerin inşa edildiği ve beyaz (ya da neredeyse beyaz) eşlerin çok sayıda hizmetçisinin olduğu ilk, erken yıllardan sonra, çocukların kendi dadıları vardı. Çoğu zaman dadı aynı zamanda bir sütanneydi, çünkü ithal edilen beyaz eşler genç ve hastaydı ve kendi çocuklarını besleyecek sütleri yoktu. Göğüsleri süt dolu sağlıklı bir köle kadın, her evin vazgeçilmez bir parçasıydı.

İlham perisi çocuğu besledi, onunla konuştu, ona baktı ve onun için endişelendi. Çocuk, bu siyah kadını kendi annesinden daha çok gördüğü için onu sevmeye başladı. Oturup saatlerce onun hikayelerini dinleyebilirdi. Ormanın ve denizin ruhları hakkında uydurduğu hikayelere hayrandı. Kölelerin yaşadığı evleri ziyaret etmeyi severdi, çünkü onu gördüklerinde her zaman memnun olurlardı ve onu (genç efendi olarak) karşılarlardı ve tencerelerinden ve kızartma

tavalarından yemesine izin verirlerdi. Kendi yaşında erkek ve kız kardeşi yoksa köle çocuklarla oynar ve bunu hiç umursamazdı, çünkü bir çocuk ancak yetişkinler onlara işaret etmeye başladığında farklılıkları görür.

Çocuk büyüdükçe, mide ağrısını geçirmek için hangi yaprağı toplaması gerektiğini, şans getirmesi için cebinde hangi taşı taşıması gerektiğini ve bir kurbağayı gömerek veya bir mum yakarak bir şeylerin nasıl gerçekleşeceğini de öğrendi. Tüm bunları çoğu zaman anne babasının haberi olmadan öğrendi çünkü onlar ona sadece plantasyon işleri, ziyarete gelen akrabalar ve din eğitimi hakkında konuşuyorlardı.

Ve bir şeyi daha fark etmemek elde değildi: Kölelerin kendilerine ait tanrıları vardı.

Çoğu zaman bu tanrıları efendilerine göstermezlerdi ve bunları Katolik rahiplerden gizlemeye dikkat ederlerdi, fakat Brezilya doğumlu her yeni köle nesli ve her yeni gemi dolusu Afrikalı kardeşle birlikte eski tanrılar daha da fazla anlam kazanmaya başladı.

tek şeyin geleneksel orman ruhları olmasıydı . Sürdükleri topraklara, yaşadıkları evlere ve çoğu zaman doğurdukları çocuklara sahip değillerdi. Beyaz adam ve zengin melez efendi (ve daha sonra bunlardan çok sayıda vardı) her şeye sahipti. Kölelerin haklı olarak kendilerine ait diyebilecekleri tek şey bu eski ülke tanrıları ve ruhlarıydı.

Tanrıların bu kadar güçlü olmasının ikinci nedeni, köleleri bir grup olarak bir arada tutmalarıydı. Köle aileleri parçalanıp yeni kolonilere gönderiliyordu. İthalatçılar, aynı kabilenin üyelerinin aynı bölgede satılmadığından emin oluyordu. Aynı kabile diliyle birleşenler dikkatlice ayrılıyor ve birlikte çalışmalarına veya yaşamalarına izin verilmiyordu. Tüm kölelerin efendileriyle Portekizce konuşmaları ve emir almaları bekleniyordu. Bu, gruplaşmaları önlemek ve isyan olasılığını azaltmak için yapılıyordu. Kölelere tutunmaları için daha da güçlü bir şey vermekti: sağlam bir şekilde yerleşmiş bir din.

Portekizliler kölelerinin neye inandıklarını, ürettikleri sürece pek umursamıyorlardı. Beyazlar, Katolikler olarak dindarlardı, evet, ama İspanyollar gibi din konusunda fanatik değillerdi. Onların Katoliklik anlayışı, evlerinde bile rahattı ve şimdi Lizbon kardinallerinden ve Roma papalarından çok uzakta oldukları için ibadetlerinde daha da rahatlardı. Tanrı vardı, kesinlikle ve İsa'yı insanların

ruhlarını kurtarmak için göndermişti, evet ve Meryem Ana listenin en başındaydı, ama bir şekilde Brezilya'nın tembel tropikal ikliminde şeytan çok uzakta görünüyordu, katedral ayinlerinin ihtişamı ve hayranlık uyandıran zenginliği hoş bir anı haline geliyordu ve evdeki Engizisyon, Hristiyan olarak doğmuş olanları korkutmaktan çok Yahudileri dönüştürmekle daha fazla ilgileniyordu.

Böylece köleler kendi ayinlerini düzenlerlerdi. Onlara birkaç davul (davulların ne zararı vardı ki?) ve eski bir kulübeyi kullanmalarına izin verilirdi veya kendi küçük kiliselerini inşa etmelerine izin verilirdi. Oturumlar yumruk dövüşü ve köleye bedensel zararla sonuçlanmadığı sürece, efendinin umurunda bile olmazdı.

Aslında, başlangıçta kölelerinin atalarından kalma buharı atmasına bile teşvik ediliyordu. On sekizinci yüzyıldan kalma bir rahip (ve üstelik bir Cizvit!) beyaz sahiplerine şu tavsiyede bulundu: "Kölelerinizin kendi krallarını yaratmaları ve yılın belirli günlerinde saygılı bir şekilde saatlerce şarkı söyleyip dans etmeleri ya da sabahleyin" diye belirtmeye özen gösterdiği, "Tespih Meryem Ana'nın, Aziz Benedict'in ve plantasyon şapelinin koruyucu azizinin bayramlarını kutladıktan sonra bir öğleden sonra kendilerini düzgünce eğlendirmeleri sizi şaşırtmasın ...

Efendiler bu tavsiyeden memnundu çünkü kölelerine karşı dini görevlerini çok daha kolaylaştırıyordu. Lizbon Kilisesi tarafından belirlenen, siyahi işçilerinin ruhlarını ilgilendiren yasal görevleri vardı. Köleler, Brezilya'ya gitmek üzere gemiye bindirildiklerinde vaftiz ediliyor ve genellikle göğüslerine resmi olarak Hıristiyan olduklarını göstermek için küçük bir kraliyet tacıyla damgalanıyorlardı. Bir plantasyona vardıklarında kölelerin oldukları gibi Hıristiyan muamelesi görmeleri bekleniyordu ve efendinin onlara belirli duaları öğretmesi ve azizlerin hayatlarından okuması gerekiyordu. Zencilerin de (anlamasalar bile) ayin sırasında nasıl davranacaklarını öğrenmeleri bekleniyordu. Bir efendinin mülkiyetinde iki yıl kaldıktan sonra, Afrikalı yeni gelenin pagan yollarından gerçekten tövbe edip etmediğini görmek için Kilise tarafından bir sınava tabi tutulması gerekiyordu. Rahiplerin (o zamanlar da şimdi de) eksikliği bu yasayı

sadece kağıt üzerindeki kelimelerden ibaret hale getirdi.

Ancak Portekizli bir Katolikti ve bayram günlerinde, vaftizlerde ve Kilise kutsal günlerinde ailesinin ve kölelerinin etrafında olmasını severdi. Tütsüden çıkan duman Meryem Ana, Aziz Petrus ve çarmıhtaki İsa'nın çeşitli imgelerinin etrafında dolaşırken çok fazla ihtişam ve Latince ilahiler olurdu. Bu önemli günlerde izin verilen köleler yıkanır, en iyi kıyafetlerini giyer ve ilahilere ve duaya hevesle katılırlardı. Aile şapeline girmelerine ve beyaz adam ve kadınların güzelce boyanmış heykellerine dua etmelerine izin verilirdi. Rahibin süslü giysilerine ve altın haçına hayran kalırlardı. İlahilere ayaklarını vurarak eşlik ederler ve Kutsal Ruh yükseltildiğinde yüksek sesle bağırırlardı. Törenden sonra masalar güzel yiyeceklerle dolu olurdu ve efendi ve misafirleri için şarkı söyleyip dans etmelerine izin verilirdi. Herkes iyi vakit geçirirdi ve eğer Hristiyan olmak böyle bir şeyse, neden, hiç itirazları olmazdı.

Bazen iyiliksever bir Katolik rahip plantasyonu ziyaret eder ve kölelerin yaşadığı yerleri görmekte ısrar ederdi. "Sihirli" taşlarla, "sihirli" ahşap parçalarıyla ve Afrika ruhlarının kaba oyma resimleriyle süslenmiş bir sunak olduğunu görünce dehşete düşerdi. Sunağın üzerinde neden bir haç ve Meryem Ana'nın bir resminin yanı sıra o özel plantasyonun patronu olan St. Somebody'nin başka bir resminin olmadığını sorardı. Beyaz efendi daha sonra köle zanaatkarlarına bir haç, Meryem Ana'nın bir heykeli ve bir de koruyucu azizin heykelini yaptırırdı. Kölelere bu resimlere de tapındıklarından emin olmalarını söylerdi.

Köleler çok şevinmişti. Alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları olduğunu düşünüyorlardı ve Afrika ruhlarını çağırmak işe yaramazsa, belki de efendinin ruhları işe yarayabilirdi. Hayaletler ve şeytanlar dünyasında asla çok fazla arkadaşınız olamazdı ve bu yüzden Zenciler Katolik Orishaları da kabul ettiler.

Kabul gördüler ve saygı gördüler ve birkaç yıl içinde birbirinin yerine kullanılabilir ve özdeş hale geldiler. On sekizinci yüzyılın ortalarında çok sayıda Yoruba kölesi geldiğinde, onları bekleyen ve yalnızca kabul edilebilir olmakla kalmayıp aynı zamanda teşvik edilen bir din buldular. Yeni koloninin her yerine götürüldüler ve onlarla birlikte ortak dilleri ve ortak inançları da gitti.

Böylece Afrika'da çok güçlü olan Olorun, Yehova ve Tanrı Baba'ya dönüştü. Ancak çeviride bir şey kaybetti. Eskiden bile halkıyla doğrudan konuşmayı reddetti ve mesafeli ve yalnız kaldı. Zenciler, Hıristiyanların onun hakkında hiçbir fikirleri olmadığını gördüler ve dualarının çoğunu oğluna ve oğlunun annesine yaptılar. Böylece Olorun göz ardı edildi ve neredeyse unutuldu ve oğlu Obatala öne çıktı. Obatala, Yorubalar arasında Orixala olarak da biliniyordu ve Brezilya doğumlu köleler adını Oxaid olarak kısalttılar. (Portekizcedeki *x harfi* çift gibi telaffuz edilir. Böylece tanrının adı Oh-ssha-lah olarak çıkar.) Afrika'da Oxala, Yaratıcı'nın doğrudan soyundan gelen bir "saflık tanrısı"ydı. Onu İsa Mesih'le birleştirmek kolay (ve mantıklı) bir adımdı.

Oxala'nın karısı olan Odudua, Yeni Dünya'da hiç de iyi durumda değildi. Kadındı ve Afrika'da önemliydi, ancak köleleri su dolu bir mezardan kurtaran kızı Yemanja olmuştu. Beşliklerini Yemanja'ya borçlu olduklarını ve kendisinden daha üstün bir kadını onurlandırırlarsa çok üzüleceğini düşünüyorlardı. Bu yüzden Odudua unutuldu ve Yemanja, Meryem Ana ile özdeşleştirildi.

Yemanjas'ın patlayıcı bir şekilde gebe kalan çocuklarının en güçlüsü olan Shango, isminin yazımını Xango olarak değiştirdi ve hem St. John the Baptist hem de St. Jerome ile aynı kişi oldu. Xang6 gök gürültüsünün ve elementlerin kontrolörüydü ve hem John hem de Jerome zorlu çölde hayatta ustalaşmışlardı. Katolik rahipler, St. Jerome'un bir Bon ile yaşadığını ve bunu yapabilecek kadar aziz bir adamın kesinlikle yaşlı kadın avcısı ve yıldırım çakan Xang6 olması gerektiğini söylediler.

Xang6'nın eşleri Oshun ve Oya da beyaz adamın azizler listesindeydi, köleler bunu öğrenmekten mutluydu. Efendi onlara Aziz Barbara ve Aziz Catherine diyordu. Efendinin Mary Magdalene, Aziz Anne ve Aziz Joan of Arc dediği başka kadın resimleri de vardı. Köleler onları sunaklarına götürdüler ve hemen hepsini karıştırdılar.

Hem savaş hem de demir tanrısı olan Ogun, demir bir mızrakla korkunç bir ejderhayı öldüren Aziz George'un imajına çok uyuyordu.

Avcıların küçük bir Orisha'sı ve okların nişancısı olan Oshossi, adını Ox6ssi olarak yazmaya başladı ve kolayca Aziz Sebastian ile özdeşleştirildi. Sebastian, Roma

ordusunda saygın bir subaydı ve Hristiyanlığa geçtiğinde imparator onun idam edilmesini emretti. Ustanın heykelinde bir ağaca bağlandı ve oklarla dolduruldu. Eğer varsa, Ox6ssi için doğal bir durumdu.

Ibeji ikizleri ayrıca Katolik azizlerin küçük hiyerarşisinde de bulundu. Oradaydılar, beyaz yüzlüydüler ve St. Cosmas ve St. Damian olarak adlandırılıyorlardı.

Sakpata, Brezilya'da Omulu oldu ama yine de korkunç hastalıklara karşı koruyucuydu. St. Lazarus ile eşleştirildi. Doğal olarak.

En iyi haberci Ifa ve yardımcısı Exu tek bir ruha dönüştü. Yaramaz olduğu ve hatta ölüme ve kötülüğe sebep olabildiği için beyaz adamın Şeytan'ıyla birleşti. Afrikalıların yeraltı dünyasından birine ihtiyacı vardı ve Şeytan mükemmel bir seçimdi. Ayrıca, kırmızı bedeni, uzun kuyruğu ve boynuzları onu Lizbon oturma odalarından çok daha fazla kabile folklorundan çıkmış bir figür haline getiriyordu.

Katolik rahipler etrafta dolaşırken kölelerin Hıristiyan ruhlarına tapındığını görürlerdi. Ziyaret eden bir piskopos bir plantasyonun siyahlarının ruhsal durumu hakkında soru sorduğunda, efendi onu köle tapınağına götürebilir ve İsa'yı, Meryem'i, Aziz George'u ve tüm Roma Katolik göksel ordusunu gösterebilirdi. Piskopos davul çalmayı ve bu kutsal imgelerin önünde dans etmeyi sorguladığında, efendi sadece omuzlarını silkip bunun doğal zenci ritim duygusu olduğunu söyleyebilirdi. Piskoposun yapabileceği tek şey mutlu Hıristiyanları kutsamak ve topraklarındaki evlerin paganizmden arınmış olmasından memnun bir şekilde gitmekti. Piskopos memnun değilse ve ritüellerin durdurulmasını talep ederse, efendi ona "bu konuda bir şeyler yapma" konusunda zayıf bir söz verirdi. Bu sırada efendi Brezilya doğumluydu ve bu köleler arasında büyüdüğü için ne yaptıklarını biliyordu ve çoğu zaman kendisi de bu orman ruhlarına *inanıyordu . Siyah dadılarından bunları duymamış mıydı?* Kendisi mucizevi tedaviler ve açıklanamayan translar görmemiş miydi? Rahip vaftizden sonra papaz gittiğinde çocuklarını kendisi kutsamamıştı? Nazarın gücünün kölesinin düşmanlarından birini nasıl büzüştürüp öldürdüğünü görmemiş miydi? Ve tam o anda piskopos ona ders verirken boynundaki altın haça ve zincire bağlı minik bir sihirli tahta yumruk yok muydu? Bu uygulamaları durdurmak istemiyordu

çünkü bunu yaparsa başına neler geleceğinden korkuyordu. Kölelerin kendisinden değil, üzerine çökecek ruhlar falanksından.

Siyah anaerkil düzen ve müze kızının gücü tam olarak bu dönemde yürürlüğe girdi. Ormanlarda erkekler ruh seanslarından sorumluydu ve kadınlar gizemlerde neredeyse hiç rol oynamıyordu. Ancak şimdi Brezilya'da erkekler bütün gün tarlada çalışıyorlardı ve kadınların törenleri organize etmek, özel ruh yemeklerini hazırlamak ve ilkel tapınaklarla ilgilenmek için daha fazla zamanları vardı. Kadınlar ayrıca ana eve özel erişime sahipti. Beyaz ailenin güvenini kazandılar ve erkeklerden daha fazla özgürlüğe sahip oldular. Kadın aşçılar efendileri için özel yemekler yaparak istediklerini elde ettiler. Hizmetçiler metresleri için işleri yürüttüler ve sırlarla görevlendirildiler. Ana evin içinde hapsolmuş beyaz kızların genellikle köle hizmetçilerinden başka sırlarını paylaşacakları kimseleri olmazdı. Başka bir plantasyondaki belirli bir beyefendiyle evlenmek istediklerini söylerlerse, siyah hizmetçi ruhların araya girmesini isteyeceğine söz verirdi. Aşık kızlar genellikle gece yarısı hizmetçileriyle birlikte dışarı çıkar ve kurbağa gömme, çapraz dikme veya mum yakma talimatlarını dikkatlice izlerlerdi. Kadın hizmetçiler, yeni bir aşk yaratması, yoldan çıkmış bir kocayı evde tutması veya bir çocuğun güvenli bir şekilde doğmasını sağlaması gereken iksirler, tozlar ve özel parfümler hazırlardı.

Cadılık ve büyücülük, Yüksek Ayin ve Tespih ile el ele gitmeye başladı. Afrika muskaları elbiselerin altına giyildi. Sihirli otların küçük paketleri yastıkların altında uyundu. Belirli boynuzlarda özel yiyecekler pişirildi ve yenildi. Yatak odaları ve çoğu zaman tüm evler kötü ruhlardan temizlendi.

Doğum, Brezilya sömürgeci eşlerinin korkulu rüyasıydı. Kadınların aileye sürekli yeni varisler getirmesi bekleniyordu ve erken evlilikler ve uygun ilaçların olmaması nedeniyle eşlerin çoğu sonsuza dek zayıf ve hastaydı. Danışılacak doktor veya doğum yapılacak hastane yoktu. İzole plantasyonlarında kalmak ve kadın kölelerinin bakımına güvenmek zorundaydılar. Köle kadınlar hamileliği garantilemek ve kötü gözleri gidermek için mandrake kökü reçete ediyorlardı. Küçük taşları dikkatlice topluyor ve bunları ayin sırasında kutsanmak

üzere sunağın içine sakladıktan sonra, hamile hanımlarının boynuna takabileceği küçük bir torbaya bağlıyorlardı. Gelecekteki anneyi merdivenin altından geçmemesi konusunda uyarıyorlardı, aksi takdirde çocuk büyümeyecekti. Hamile kadın kocasının onu başka bir kadınla aldattığını düşünürse, hizmetçi bir kurbağa yakalayıp kadının yatağının altındaki bir kaba koyuyordu. Kurbağa inek sütüyle hayatta tutuluyordu. Eski Brezilya temel gıdası olan kahve de eski bir büyücülük ilacıydı. Hatalı bir koca mı? Bir fincan çok şekerli, bir damla da melez bir kadının adet kanıyla karışık çok koyu bir kahve içsin.

Çocuk doğduğunda güvenilir bir kadın hizmetçi göbek bağını ateşte yakardı veya nehre atardı, böylece fareler onu yemezdi ve bebek büyüdüğünde bir hırsız olurdu. Çocuk birkaç gaz lambasıyla aydınlatılmış bir odada uyur ve vaftiz edilene kadar karanlıkta uyumasına asla izin verilmezdi, böylece hiçbir cadı veya kurt adam içeri girip karanlıkta kanını ememezdi.

Plantasyondaki beyaz adamlar da aynı şekilde o siyah büyücülerin büyüsüne kapılmıştı. Bol ürün elde etmek için tohumları kutsamaları gerekiyordu. Ödüllü bir inek veya at doğum yapmak üzereyken ilahiler söylemeleri ve kötü ruhları uzak tutmaları gerekiyordu. Ayrıca komşu çiftlikteki güzel kızın dikkatini çekmeleri ve cinsel güçleri azalmaya başladığında onlara sihirli bir iksir vermeleri için onlara güveniyorlardı.

Evin çocukları okyanusun kenarına çok yakın oynamamaları ve "denizlerin ihtiyarı" tarafından canlı canlı yenmemeleri konusunda uyarıldılar. Ormanda tek bacaklı iblisler, başsız atlar ve uzun, tüylü elleri olan bir şeytan yaşadığı için kaybolmamaları konusunda uyarıldılar. Bu ruhlar genellikle çocuklar uyurken yatak odalarına gelir ve yüzlerine gözle görülmeyen ama yine de sabahın ilk saatlerinde yıkanması gereken bir "hayalet yulaf ezmesi" sürerlerdi. Ve haftada en az bir kez banyo yapılmazsa, Zencileri uyardı

Davul ve Mum'un

dadıları, yüzü çiçek bozuğu bir şeytan tarafından diri diri yiyecekti.

Efendinin ve ailesinin kölelerin kendi dinlerine sahip olmalarına ve Afrika hizmetlerini sürdürmelerine izin vermesine şaşmamalı. Bunu yapmamak hepsinin mahvolması anlamına gelebilir!

Brezilya kölelerini nihayet 1888'de serbest bıraktığında, Afrika ritüelleri ve azizleri ulusal karaktere kesin bir şekilde damgalanmıştı . İnanç, ya da en azından inanmamanın yarı korkusu, neredeyse 350 yıldır bu topraklardaydı! Beyazlar, melezler ve siyahlar -on beş nesil Brezilyalılar- Yemanja'nın güçlerini, Ogun'un neler yapabileceğini ve Exu'ya karşı gelmenin korkusunu duyarak büyümüşlerdi. On beş nesil Brezilyalılar, hemşirelerinin ormanlardaki iblisleri ve denizlerdeki şeytanları anlatmasını dinlemişlerdi. On beş nesil, nazarla ölüm, ruh konsülü tarafından iyileştirilen hastalıklar ve ruh müdahalesiyle kurtarılan evlilikler hikayelerini dinleyerek büyüdüler . O zamanlar ya da şimdi hiçbir Brezilyalı, bir gecekondu mahallesinden veya bir ruh kilisesinden gelen davulların nabzını ikinci kez düşünmez. Hiçbir modern Brezilyalı , süpermarketlerin ve klimalı bankaların yanındaki dükkanlardan ruh inananlarının yer yılanı derilerini ve renkli alçı resimlerini satın alma hakkını sorgulamaz . Hiçbir Brezilyalı, sonunda bir ruh seansına gidip iyileşerek oradan ayrılan birinin hikayesini duyduğunda şaşırmaz. Bugün, Brezilya'da köleliğin kaldırılmasının üzerinden sadece seksen yıl geçti. Şimdi gri saçlı ve sendeleyen birçok köle çocuğu, torunlarına ve torunlarının çocuklarına zincir takmanın nasıl bir şey olduğunu ve ruhların anne babalarının buna katlanmasına nasıl yardımcı olduğunu hatırlatmak için hala hayatta.

İmparatorun kızı Prenses Isabel, tüm köleleri özgür bırakan kağıdı imzaladığında, aynı zamanda ülkenin ekonomik ölüm fermanını da imzalamış oldu. Büyük kahve, şeker ve pamuk fabrikaları artık faaliyet

gösteremez hale geldi. Ürettikleri, eski kölelerine ödemek zorunda oldukları yeni maaşları karşılayamıyordu. Büyük evler tahtalarla kapatıldı veya evsiz siyahlar tarafından işgal edildi. Büyük çiftlikler parçalandı ve tek başlarına idare edebilecekleri umuduyla oğullara ve mirasçılara dağıtıldı. Çiftlikler birer birer terk edildi ve topraklar satıldı. Şehirler büyüdü ve ülke, kraliyet ailesini devirerek cumhuriyet olduğunda, siyasi liderler kentsel çekişmelere o kadar karıştılar ki kırsal alan çürümeye terk edildi.

Artık özgürleşmiş ama gidecek yerleri ve çalışacak kimseleri olmayan siyahlar kendi gruplarını kurdular. Hatta bazıları durumlarına isyan etti ve askerler ve tüfek mermileriyle bastırılmak zorunda kaldılar. Diğerleri sadece bir parça toprak aldılar ve ailelerini geçindirecek kadar çalışmaya başladılar. Özgürleşmelerinden önce daha aydınlanmış plantasyonlarda aldıkları eğitim kesildi. Siyah çocuklar okula gitmeye zorlanmıyordu. Aslında onlar için okul yoktu ve gençler, kendilerine saban sürmede yardımcı olan katırlar kadar cahil büyüdüler. Yoksullukları, cehaletleri ve izolasyonları içinde hala tek bir şeye sahiptiler: ruhsal dinleri.

Ülkenin dört bir yanına, Rio Grande do Sul'un sert pampalarından yoğun Amazon ormanlarına, şık Rio de Janeiro'dan en geri kalmış çiftlik yerleşimine, ağırlıklı olarak beyaz Santa Catarina'dan ağırlıklı olarak siyah Salvador, Bahia'ya kadar yayılmıştır. Topraklar ve ölü insanlar değiştiği için din de kapsadığı politik ve ekonomik alanlara göre değişmiştir. Günümüzün modern Brezilya'sında dört belirgin hareketi vardır: Bahia ve kuzeydoğudaki Candombl^; Rio ve daha gelişmiş kent merkezlerindeki Spiritizm; Bahia'dan etkilenmeyen kent merkezlerindeki Umbanda ve her yerde gizlice uygulanan bir kara büyü biçimi olan Quimbanda .

İsimler başlı başına yeterince kafa karıştırıcı ve ortak kökenlerine rağmen hepsi arasında dikkate değer bir fark var . Farkı görüp anlamam epey zaman aldı ama yine de Episkopalyanlar ile Pres Byterianlar arasındaki farklar konusunda çok emin değilim.

Candomble ile ilk karşılaşmam, şüpheci Amerikalı karısının kendini bir transa attığı zamandı. Beni meraklandırmıştı ve hatta belki de biz "modemlerin" doğa dünyasıyla bağımızı kaybettiğimizi bile düşünmeye sevk etmişti. ESP ve ruh tezahürlerine dalanların çoğu, "bilinmeyeni" gerçekten göremesek bile, hissetmek için özel yeteneklerle doğduğumuzu, çocukların ruhlarla konuştuğunu ve yetişkinlerden daha kolay ruh dünyasından mesajlar alabildiğini iddia eder. Ancak yetişkinler ya çocuğun ne dinlediğini bilmek istemezler ya da bunu hayal gücüne veya bir oyun arkadaşına duyulan ihtiyaca bağlarlar. Hepimiz görünmez bir arkadaşla arkadaşlık eden, onunla oynayan ve uzun ve karmaşık sohbetler eden bir çocuk tanırız. Bu arkadaş (ruh dünyasından mı?) neredeyse her zaman çocuğun ebeveynleri tarafından uzaklaştırılır, sonuçta onlar hayaletlere inanmayan modern yetişkinlerdir.

Her medeniyette ve kültürel çağda hayaletler olmuştur ve yüzyıllar boyunca halk hikayelerini, dinleri ve hatta grupların politikalarını etkilemişlerdir. Elfler ve cinler ruh değilse nedir? Peki ya Hamlet'in babası? Shakespeare bir komedi yazmıyordu, trajik bir tarihi drama yazıyordu. Peki ya Loudun'daki rahibe ve rahibelerini ele geçiren iblisler? Peki ya
Joan'ın güçlü İngilizleri yenen ayrıntılı savaş planlarına sahip vizyonları? Bir felaketin gerçekleşmek üzere olduğu, bir ebeveynin hasta olduğu veya sevilen birinin öldüğü yönündeki ani uyarıların sayısız hikayesi ne olacak? Ve kapalı kapıdaki Mesih hakkında ne himself, who after being killed and entombed appeared once more to His disciples and this time walked right through a
olacak? Ah, Hristiyan hayalet karşıtı tugay hep bir ağızdan, ama Mesih Tanrı'nın Oğlu'ydu diyor! Ama biz modernler Tanrı'yı fiziksel bir varlık olmaktan ziyade bir *ruh olarak görmüyor muyuz ?* Ve Baba, Oğul ve Kutsal *Ruh'a kesin olarak inanmıyor muyuz?*

Bunu aklımda tutarak ve açık fikirli olmaya çalışarak, tekrar tekrar Salvador, Bahia'ya döndüm ve

Candomble tarikatını araştırmaya başladım.

Brezilya'nın tüm ruh dinlerinin en eskisidir ve Yoruba kölelerinin 450 yıl önce Yeni Dünya'ya getirdiği inançlardan doğrudan bir çizgidedir. Küçük değişikliklere uğramıştır ancak Afrika ormanlarında dolaşan tanrılara sadık kalmıştır.

On dokuzuncu yüzyılın başlarında Bahia'da oldukça büyük bir özgür Zenci kolonisi vardı. Birkaçı özgürlüklerini satın almayı başarmıştı ancak çoğunluğu bir efendi öldüğünde veya plantasyonunu kapatıp şehre taşındığında serbest bırakılmıştı. Birçok kadın köleye, efendilerine veya hanımlarına sundukları kişisel hizmetler karşılığında özgürlükleri verilmişti, çünkü bir hizmetçi genellikle gece yarısı şihirli bir iksir hazırlarken veya kurbağa ararken özgürlük aklında olurdu. Büyü işe yararsa, pazarlık ederdi, özgürlüğünü isterdi. Portekizli ve Brezilyalı efendiler, daha güzel kadın köleleriyle evlilik dışı ilişkileriyle ünlüydüler ve genellikle karısının akıllandığından şüphelendiklerinde esmer bir yatak arkadaşına özgürlüğünü verirlerdi. Diğerleri, sadık dadılarını yirmi bir yaşına geldiklerinde serbest bırakırlardı. Bir köle kadından çocuğu olan çoğu efendi, genellikle hem kadına hem de bebeğe özgürlüklerini verirdi, çünkü kendi oğlunun başkasına satılması fikri hoş bir ihtimal değildi. Bu özgürleştirilmiş Zenciler kuzeydoğu çiftliklerinden ve malikanelerden gelip Salvador, Bahia'ya yerleştiler. Salvador, dükkanları, küçük fabrikaları ve aktif bir limanı olan hareketli bir ticaret şehriydi. Napolyon onları Portekiz'den Brezilya'ya kaçırdığında kraliyet ailesinin merkezi olmuştu ve ülkenin başkentiydi. İnsanların yaşayabileceği ve çalışabileceği binalar ve çatı katlarıyla doluydu ve çevredeki tepeler küçük evler ve birkaç tavuk için idealdi. Geleneksel bir şehirdi, Rio ve güneydeki diğer kasabalar gibi kendini modernleştirmeye çalışmıyordu. Bu nedenle , geleneksel köle dini için mükemmel bir yerdi.

Tarikatın neden kendisine Candomble demeye başladığından kimse tam olarak emin değil, ancak muhtemel sebep kahve plantasyonlarındaki Zencilerin *candombe adını verdikleri bir topluluk dansı olması. Candombe* yapmak , kilometrelerce öteden insanları bir kutlamaya davet etmek anlamına geliyordu. Başlangıçta özgür doğmuş Zenciler, rahipleri ve polisi toplantılarından uzak tutmaya çalıştılar ve ortak bir

topluluk dans partisinin pek şüphe uyandırmayacağını düşündüler.

Başlangıçta Candomble'lar şehir merkezinden uzakta, çoğunlukla tenha bir koruda veya bir kulübede yapılıyordu. Ritüelin şehrin kavgalarından uzakta ama herkesin ulaşabileceği kadar yakın tutulmasının gerekli olduğu düşünülüyordu. Sonunda, 1830'da, Afrika kıyılarından köle olarak getirilen üç siyahi azatlı kadın, terk edilmiş bir değirmen evini satın aldı ve Brezilya'nın ilk kalıcı Candomble'ını kurdu. (Karışıklığı önlemek için, "Candomble" kelimesi yalnızca tarikatın adı olarak değil, aynı zamanda ibadet yerini belirtmek için de kullanılıyor.) Bu kilise, Candomble do Engenho Velho ("Eski Değirmen") olarak tanındı ve üç baş rahibe, lya Ddta, lya Kaki ve lya Nassd Afrika isimleriyle tanındı. *(Yoruba kölelerinin konuştuğu ana dil olan Nagd lehçesinde Itja* , "anne" anlamına gelir.) Cemaatlerine üç siyah kraliçenin gücü ve güveniyle başkanlık ediyorlardı ve onları, tam beyaz etekleri ve bluzları içinde, bilekleri ve ayak bilekleri altın bileziklerle kaplı, üç konuşan davulun sesi eşliğinde lamba ışığında dönüp ilahiler söylerken görmek oldukça ilginç bir manzara olmalıydı.

Candomble'ı yasal hale getirmeseler de (rahipler onları kapatmaya birden fazla kez çalıştılar), onu kalıcı hale getirdiler ve serbest bırakılan siyahlara, artık bir plantasyonda ayinlere katılamadıkları için kendi tanrılarına ibadet edebilecekleri bir yer verdiler. Eski Değirmen ayrıca siyahlara kendilerine ait bir şeye sahip olma hissi verdi ve buna para bağışladılar, her oturuma katıldılar ve ruhlar geldiğinde orada gerçekleştirilen mucizeleri anlattılar.

Baş rahibeler, kendilerine verilen mutlak güçlerle Candomble'larını kurdular . Tamamen onlar sorumluydu ve "Aziz'in Kızları" olarak bilinen yardımcı dansçıları ikinci komutandı. Ritüel ve prosedür meseleleri söz konusu olduğunda hiçbir dış dini veya siyasi otoriteye itaat etmediler. Ve kadın oldukları için, sadece diğer kadınların yerlerini alabileceği konusunda kararlıydılar. Erkekler davulcu veya ikincil yardımcı olarak görev yapabilirdi ancak asla tam güce sahip olamazlardı. Fikirleri, Sal vador'da bugüne kadar geçerliliğini korudu.

Afrikalı rahibeler birer birer öldüler ve sonunda yıllar içinde hiyerarşide yükselmiş olan Aziz Marcelina'nın

Kızı tarafından değiştirildiler. Ölümüne kadar Eski Değirmen'i yönetti ve bunun üzerine iki Kız birincilik için tartıştı. Sadece bir tanesi baş rahibe olabileceğinden, kaybeden öfkeyle dışarı çıktı, cemaatin yarısını da beraberinde götürdü ve Gantois adlı bir Fransız'dan satın aldığı bir binada kendi Candomble'ını kurdu. Salvador'un artık iki kült merkezi vardı ve yıllar geçtikçe diğer Kızlar ayrıldı ve kendi Candomble'larını kurdular, bugüne kadar Salvador şehrinde ve çevresinde tahminen yedi yüz farklı tapınak bulunmaktadır.

Her bina Candomble merkezi olamaz ve neredeyse hepsi özelliklere göre inşa edilmiştir. Ortasında bir ev için yer olan ve etrafında çok fazla alan bulunan bir arazi parçası en çok tercih edilenidir. Eğer mülkün içinden bir dere geçiyorsa, daha da iyi olur. Evin planı dansçılar ve davulcular için geniş bir alan olacak şekilde düzenlenmiştir. En az altmış fit kare olmalı ve dansçılar ruh rehberleri tarafından ele geçirildiklerinde birbirlerinin veya cemaatin üzerine düşmemeleri için yeterli alana sahip olmalıdır. Seyirci alanından doğrudan dans pistine giden bir yola sahip bir ön kapı olmalıdır. Kadınlar için sağa, erkekler için sola banklar yerleştirilmiştir. Ayrıca, ruhların gelmesini ve istenmeyenlerin kovulmasını kolaylaştırmak için cemaatin her iki tarafında bir pencere olmalıdır. Dans pistinin yan tarafında dışarıya açılan başka bir kapı da bu ruhsal gelişler ve gidişler için faydalıdır. Bu ana odanın arkasında, birkaç küçük odanın dallandığı bir koridora açılan başka bir kapı vardır. Bunlar çeşitli tanrılara adanmış odalardır ve ruh onları ele geçirdiğinde Kızlar bu küçük, seyrek döşenmiş bölmelere götürülür. Duvarlar genellikle beyaz boyalıdır ve zemin genellikle dövülmüş topraktandır. Daha yeni merkezlerde bazı ahşap ve hatta çimento zeminler vardır, ancak eski zamanlarda Kızlar'ın çıplak ayaklarla çıplak zeminde dans etmeleri gerektiğini iddia ederler.

Evin çatısı ve dışı önemli değildir, ancak dışarıda inşa edilen şey kesinlikle önemlidir. Evde kesinlikle istenmeyen belirli ruhlar vardır ve bunlar kendi küçük kulübelerine sahip olarak yatıştırılmalıdır. Şeytan Exu'nun en gösterişli kulübesi vardır ve içeride herhangi bir tören başlamadan önce, ritüel başladıktan sonra içeri dalıp onu rahatsız etmemesi için dışarıda

yiyecek ve içecek verilir. Eguns olarak adlandırılan ölülerin ruhlarının da dışarıda kulübeleri vardır, çünkü saygı duyulsalar da , Afrika tanrıları geldiğinde hoş karşılanmazlar. Bu ruhlara yiyecek ve içecek verilir, ancak bedensel zincirlerini kırdıklarını ve artık canlı insanlarla kaynaşmamaları gerektiğini hatırlatmak için kırık tabaklarda ve bardaklarda servis edilir.

ölüleri çağıran *bir tarikat olmadığını* belirtmek iyi bir fikir gibi görünüyor . Onların ilgisi kesinlikle Afrika'daki ruh rehberleriyle temas halinde kalmaktır. Yaşlı Siyah Köle, Jurema Ana ve Yedi Ok olarak bilinen Kızılderili gibi Brezilyalı ruhları ekledikleri doğru, ancak bunlar ölmüş bireysel kişilikler değil, tüm bu ölü ruhları tek bir ruha dahil eden kölelerin, özgür bırakılmış adamların ve Kızılderililerin temsilcileridir. Bir Candomble ölülerle temas kurmakla ilgilenmez . İnananlar göksel tanrılardan tavsiye ister ve ölülerinin huzur içinde dinlenmesini isterler.)

Mae de Santos veya "Azizler Annesi" olarak adlandırılan bu yüksek rahibeler genellikle kırklı yaşlarının ortasında veya daha büyük, güç ve önem açısından şu anki konumlarına kadar yükselmiş kadınlardır. Hepsi basit Aziz Kızları olarak başlamalı ve hayatlarını dinlerine adamalıdır. Ancak bu, Katolik mm'ler gibi bir adanma değildir; bunun yerine, her zaman önemli bir törende hazır bulunmalı, tüm ritüelleri, çeşitli davul vuruşlarını, tanrılara söylenen şarkıları bilmeli ve her zaman tapınağın ve cemaatin yararına daha fazla iş üstlenmeye istekli olmalıdırlar. Rahip olarak atanan bir Anne ayrılıp kendi grubunu kurmadığı sürece, mevcut Anne ölene kadar beklemelidir ve o zaman bile liderliğin kendisine ait olacağından emin olamaz, çünkü mühürlenmiş vasiyetnamede, ölen Anne genellikle kendi lehine daha uygun birini seçmiştir. Yukarı doğru mücadele yavaş ve zorludur ve yalnızca en güçlü ve en adanmış olanlar bunu başarabilir. Oraya vardıklarında, ruhlarla sohbet etmek için doğrudan ve açık bir hatları olur. Ruhlar *onlara itaat eder* ve tapınaklarına saygı gösterir ve bu kadınlar onları çağırdığında gelir. Bu nedenle bu baş rahibelerden korkulur ve itaat edilir; cennetin tüm tanrılarının ve cehennemin iblislerinin etten kemikten temsilcileri olurlar. Arada sırada bu güçlü kadınlardan biri ölür ve şehir, cenaze alayı dar sokaklarda dolaşırken trafiği durdurup ticareti kapatırken yas

tutmaya başlar.

Salvador'da bir keresinde ve tamamen şans eseri, küçük bir pansiyon işleten orta yaşlı bir zenci kadınla tanıştırıldım. Çoğu Can-domble müritlerinin kullandığı küçük, sıkılı yumruk veya *figa'yı taktığını* ve "soyunun" veya "rehberinin" veya "koruyucu azizinin", sizin dediğiniz gibi, Ox6ssi olduğunu gördüm. Can-domble hakkında konuşmaya ve sorular sormaya başladım. Bir şekilde doğru soruları sormuş olmalıyım ki, beni gerçekten ilgilenen biri olarak gördü ve sıradan bir turist olarak görmedi. O gece aileyle birlikte gidip kızının "pazarda satılmasını" izlemek isteyip istemediğimi sordu.

"Satıldı mı?" diye sordum, bölgesel aksanlı Portekizcesini anlamadığımdan emindim.

"Satıldı!" diye güldü kadın.

"Bir et parçası gibi mi?" diye sordum.

“Hayır, bir Orisha’nın kölesi gibi!”

Elbette, akşam yemeğinden sonra gitmeyi ve tüm aileyle tanışmayı kabul ettim ve hepsini bir taksiye bindirdim. Anne bana bunun oldukça büyük bir parti olacağını ve ailenin uzun zamandır bunu dört gözle beklediğini söyledi. "Başlangıçta ," dedi koca, "Eunice'in bir Azizin Kızı olmasını istemiyordum , ama hem o hem de annesi bana baskı yaparken ne yapabilirdim ki?" Omuzlarını silkti ve iri, mutlu karısına baktı. Karısı pembe ve parlak bir elbise giymişti, saçları düzgünce kıvrılmıştı ve bolca ruj ve pudra sürmüştü. Diğer çocukları, üç erkek ve iki kız, hepsi on beş yaşın altındaydı ve eşit şekilde taranmış, yıkanmış ve parlıyordu.

“Eunice (Yû-diz-deniz diye okunur) uzun zamandır Aziz’in Kızı mı?” diye sordum.

"Aman Tanrım," dedi çocuklardan biri, "o hala acemi."

"Ama o yakında olacak, değil mi anne?" diye atıldı - diğer çocuklardan biri.

Annem başını olumlu anlamda salladı ve gülümsedi. "Onun adına çok mutluyum! Bu onur için gerçekten çok çalıştı. Aile için de bir onur, biliyorsunuz."

ettim ama aynı zamanda annemin beni bugüne getirmek için can attığı bu geceden önce neler yaşandığını bilmek istediğimi de itiraf ettim.

“Başlangıçta Kız olmak istediğini söylediğinde Candomble merkezimize gitti ve Anne ile uzun bir

konuşma yaptı. Ona bunun kolay olmadığını söyledi. Bunun sadece bir çocukça oyun olmadığını—Eunice sadece on altı yaşında— ve bunun çok ciddi bir adım olduğunu söyledi. Ama küçük kızımız kararını vermişti ve mesele bundan ibaretti.” Taksi, sokağı tek başına ve yardımsız geçmeye karar veren kör bir dilenciye çarpmamak için yavaşladı. “Yaptığı ilk şey Orisha'sının kim olduğunu bulmaktı. Her zaman Yemanja olduğundan şüpheleniyorduk ama emin değildik. Benim gibi Oxossi olmasını umuyordum ama buzioslar aslında Ye manja olduğunu söylediler.”

“Buzios mu?” diye sözünü kestim.

"Bilirsin, attıkları ve sonra yere düşme şekline göre orada ne olduğunu okudukları o kabuklar." Salvador pazarında satışta olan deniz kabuklarından bahsettiğini düşündüm ve anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Neyse, rehberinin kim olduğunu öğrendikten sonra malzeme almaya ve kıyafet yapmaya başlamamız gerekiyordu. Yemanja sadece mavi giyer ve Eunice sadece en iyisini isterdi, bu yüzden kuzenlerimden birine Rio de Janeiro körfezindeki o büyük mağazada bulabildiği en iyisini aldırdım."

"Büyük mağaza mı? Sears'ı mı kastediyorsun?"

"İşte bu," dedi gururla. "Eunice'in kumaşlarının hepsi Sears'tan geldi!" Anne devam ederken ailenin geri kalanından genel bir onay mırıltısı yükseldi. "Eh, etekler, kombinezonlar, bluzlar, başörtüleri, önlükler ve her şeyi yapmak zorundaydık. Hazır olarak satın alamazsınız, biliyorsunuz, elle yapılmalı. Sonra kostümü için kolye yapmak üzere boncuklar satın almak zorundaydık. Yemanja suların tanrıçasıdır, bu yüzden doğal olarak mavi en sevdiği renktir."

Doğal olarak, yorum yaptım. "Boncuklar da Sears'tan mı geldi?"

Aman Tanrım, hayır! Anne'nin Afrika'dan doğrudan gelen bazı satışları vardı. Yerel boncuklardan daha pahalıydılar ama otantiklerdi."

"Eunice ile pazara gittim," diye atıldı en büyük kız, "ve güzel bir tüy yelpazesi, gümüş bir balık ve ucunda bir yıldız olan güzel bir gümüş yarım ay aldık. Bu gece onları takacak, göreceksin"

"Her şey çok paraya mal oldu," dedi anne, "ama değdi." Baba sadece öksürdü ve kucağındaki çocuklardan birine daha sıkı sarıldı.

“Bütün bu şeyleri hazırladıktan sonra Candomble'a taşındı ve orada neredeyse bir ay kaldı. Hiçbirimizin onu ziyaret etmesine veya ona para ve yiyecek göndermek dışında bir şey yapmasına izin verilmedi. Yem anj 4 için hazırlık yaptığı için ona yedirebildiğim tek şey kızarmış veya fırında balık ve taze papaya oldu. Onu evde çok özlüyoruz çünkü bana her zaman emeklilikte yardım ederdi, bulaşıkları yıkar ve çamaşırları yıkardı. İşi yapması için bir kadın tutmak zorunda kaldım. Bu ekstra bir masraf ama Eunice mutlu.” Baba yine sadece öksürdü.

"İçeri girdiğinden beri onu görmedin mi?"

"Geçen hafta onu ilk kez gördük. İsmini aldığı ritüeldeydi. Zayıf görünüyordu, zavallıcık, ama kıyafetleri içinde çok güzel görünüyordu. Eunice o kıyafetler içinde güzel görünmüyor muydu, çocuklar?" Gürültülü bir şekilde kız kardeşlerinin merkezdeki tüm çıraklar arasında açık ara en güzeli olduğu konusunda hemfikir oldular.

Eunice içeri girdiği zamandan ilk kez halk önüne çıktığı zamana kadar, doğrudan karanlık Afrika'dan gelen oruçlara, ritüellere ve kanlı kurbanlara maruz kalmıştı. Erkek arkadaşı olan, ruj süren ve televizyon izleyen modern bir genç kızın anlayabileceği bir şey değildi bu, ancak belli ki Eunice bu deneyimden hiç de kötü durumda değildi.

SAAT 3'te soyuldu, dışarı çıkarıldı ve azizinin taleplerine göre özel otlarla dolu bir banyoda yıkandı. Sonra özel yapraklarla kurutuldu ve yeni kıyafetlerini giymesi söylendi, çok süslü olanlar değil, günlük giyim için yaptığı, onun durumunda saf mavi, uzun kollu ve yere kadar uzanan çok sayıda etekli olanlar.

Sonra dersler başladı. Çeşitli ruh rehberleri için nasıl şarkı söyleyeceği, davul çalacağı ve dans edeceği öğretildi. Her rehberin kendi şarkısı vardı ve davulların hangi şekilde çalınmasını en çok sevdiğini biliyordu ve Eunice'in de bunların hepsini bilmesi gerekiyordu. Günler ve geceler süren çalışmanın ardından, deniz kabuklarındaki mesajı nasıl okuyacağını öğrendi. Sonra Nagd dili dersleri geldi, çünkü azizler Nagd dilini konuşur ve anlar. Çok azı Portekizce öğrenmeye zahmet etti. Sonra bir hayvanı veya tavuğu tanrılara nasıl düzgün bir şekilde kurban edeceğine dair dersler geldi. Sadece kafasını kesemez veya boğazını kesemezdi. Sıkı bir şekilde uyulması gereken özel

pozisyonlar, özel aletler ve özel kan toplama ritüelleri vardı . Otları öğrenmeli ve özel çaylar ve iksirler demleyebilmeliydi. Hangi rehberin biftek yemeyi, hangisinin tavuk yemeyi tercih ettiğini öğrenmeli ve en az on yedi farklı ruh gurme menüsünün tariflerini ezberlemeliydi. Daha sonra törenlerde kullanılan tüm ritüellerin hafızaya kaydedilmesi süreci başladı.

Tüm bu zihinsel çalışmalar sürerken, kursun ortasında özel bir tören yapıldı. Eunice büyük dans odasının ortasına yerleştirildi ve rehberi gelip onu ele geçirmesi için bağırıldı. Davullar çaldı ve Anne dans etti, ilahiler söyledi, dua etti ve taleplerde bulundu, ta ki kız sonunda titremeye başlayana kadar. Yüzü çarpıldı ve parmakları saçlarını ve giysilerini yırtarken kontrolünü kaybetti. Sonra olan oldu. Suların annesi, hepimizin kutsal annesi, Meryem Ana, Yemanja cennetten fırlayıp çaresiz kızın bedenine girdi. Eunice hiçbir şey hissetmedi, ancak kapalı kapılar ardındaki törendekiler onun çarpmayla dengesini kaybettiğini gördüler ve ruh onu alıp ilk kez "binerken" boğuk bir inleme duydular.

Anne gelecekteki Kızından çok memnundu ve onu yedi kez kucakladıktan sonra onu bir tabureye oturttu ve kızın başörtüsünü çıkardı. Eunice'in saçları omuzlarına kadar düştü , ancak Anne onunla işini bitirdiğinde saçlar yerde yatıyordu. Özel bir makas ve ardından düz bir tıraş bıçağı almıştı ve kesme ve kazıma ile Eunice tamamen kel oldu. Bunu yaptıktan sonra bir asistan kızın kollarının altındaki saçları kazıdı. (Bazen cinsel organın etrafındaki saçlar da alınır.) Daha sonra kel kafa, daha önce kurban edilen hayvanların kanıyla karıştırılmış kutsal suyla yıkandı. Sonra Anne başka bir bıçak aldı ve Eunice'in kafa derisine yaklaşık çeyrek büyüklüğünde bir daire kesti. Kan yüzünden aşağı aktı, ancak hala azizi tarafından binildiği için hiçbir şey hissetmedi. Anne hızla yarayı anestezik ve dağlayıcı otlar ve tozlarla yıkadı. Beyaz bir ördek (elbette dişi) getirildi ve kutsandı. Sonra Anne bıçağın ustaca bir darbesiyle kuşun boynunu kesti ve kan soluk soluğa kalp atışlarıyla Eunice'in kafasına, yüzüne, kollarına ve ayaklarına fışkırdı. Sonra meleyen beyaz bir keçi (yine dişi) odaya sürüklendi. Dehşet dolu gözlerle dönen dansçıları izledi ve Anne'nin bıçağının yaklaştığını gördü. Bir çığlık attı ve zaferle, Anne tekmeleyen vücudunu

oturan kızın üzerine kaldırdı ve hayvanın kesik şah damarından kan fışkırdı.

Eunice, iki üç saat boyunca trans halinde oturdu, elbisesi insan, kuş ve hayvan kanıyla yıkanmıştı. Kan gözlerinde ve dudaklarında kurumaya başlamıştı ve sinekler yerdeki su birikintisinin etrafında vızıldıyordu. Sonra onu yıkadılar, parfüm sürdüler ve temiz bir giysi takımı giymesine yardım ettiler. Bir kez daha odanın ortasındaki tabureye geri götürüldü, ancak bu sefer kan yerine beyaz boya lekeleriyle sıvanmıştı. Anne, kel kafasına, yüzüne, boynuna, omuzlarına ve kollarına noktalar çizdi. Bu ritüel, Afrika kabilelerinin kendilerini süslemek ve tanımlamak için kullandıkları (ve kullandıkları) derin yaraları ve deri kesmelerini sembolize eder. Eunice, yara izlerinin yalnızca sembolik olması nedeniyle şanslıydı.

Şimdi Eunice azizi için ayrılmış odaya götürüldü ve otuz gün boyunca neredeyse tek başına bir hücreye kapatıldı. Sadece Anne tarafından özel sularla yıkanmak için yeterince dışarı bırakıldı. Geri kalan zamanda otları ve ritüelleri inceledi, balık ve papaya yedi ve herhangi biriyle görüşmesi veya konuşması yasaktı. Bir şey istediğinde ellerini çırpması ve görevliye işaret diliyle anlamasını sağlamaya çalışması gerekiyordu. Ayrıca o dönemde cinsel ilişkiye girmesi yasaktı ve bu Eunice'i rahatsız etmese de Kızların kocalarıyla evlenmek çok zor olmalıydı.

Ay bitmeden Candomble'ın bir elçisi Exmice'ın annesi ve babasını ziyaret etti ve yiyecek, konaklama ve kurban edilen hayvanlar için bir fatura sundu. Ayrıca kızlarının "isim verme" töreni için ihtiyaç duyulan eşyaların bir listesini verdi, ne zaman olduğunu söyledi ve onları gelmeye davet etti.

“Babam ve ben o gece çok gergindik,” dedi annem, “çünkü Eunice'i uzun zamandır görmemiştik ve törende ne bekleyeceğimizi bilmiyorduk. Ama her şey çok güzel geçti. Anne her şeyi çok iyi ayarlamıştı. *Çok güzel bir* törendi 1” (Kendi annemin kız kardeşimin düğününü tarif edişini hatırladım ve gururlu annelerin hepsinin birbirine benzediğini fark ettim.)

Eunice, uygun renklere bürünmüş diğer acemilerle birlikte dışarı çıkarılmıştı. Bir kız Oxossi adını alacaktı ve yeşil ve beyaz giyinecekti. Obaluaye soyundan gelen bir diğeri ise kızıl renkteydi, Ogun'a gidecek kız ise koyu mavi renkteydi.

Önce şeytan Exu'nun beslenmesi gerekiyordu ve bir tabak com-meal Hour ve birkaç şişe yerel rom kutsandıktan sonra, merkezin yardımcıları bunları evin çok dışına taşıdılar ve karanlığa fırlattılar. Şeytanın yiyecek ve içkiyi bulmasına izin verin ve dansçılardan uzak durun!

Sonra davullar "konuşmaya" başladı ve Anne ruhları çağırmaya başladı. Eunice ve diğer kızlar müziğe dans ettiler, yeni öğrendikleri ilahileri söylediler ve ele geçirilmeyi beklediler. Dansçılar birer birer sendeledi, tökezledi ve titremeye başladı ve birer birer rehberleri tarafından binildiler. Sıra Eunice'e geldiğinde gözlerini kapattı, iki büklüm oldu, korkunç bir acı içindeymiş gibi haykırdı ve sonra yavaşça tekrar doğruldu. Bunu yaparken ağzını açtı ve kabul ettiği azizin adını haykırdı. "Yeeemaaannnjaaaal" Seyirci kalabalığı alkışlamaya başladı .

Her inisiye, uygun ruhunu aldıktan sonra, sert yalnızlık içinde yaşadığı odaya geri götürülür ve rehberini tanımlayan tüm süslü kıyafetler giydirilirdi. Renkli ipek ve satenlerden uzun etekler giyerler, kendilerini boncuklarla, muskalarla ve parlak eşarplarla örterler. Bilek ve ayak bileklerine bilezik takarlar ve uygun Orishalarının sembollerini alırlar. Ogun'un "atı" (Ogun'un "bindiği" kız) küçük bir gümüş kılıç, Ox6ssi'nin minyatür bir av tüfeği ve Obaluaye'nin üç gümüş oku taşırdı. Yemanja olarak Eunice, kendisi ve kız kardeşinin pazar yerinden satın aldığı yelpazeyi, gümüş balığı ve yarım ayı taşırdı.

"Ağlamak istedim," dedi annem. "Eunice çok güzel görünüyordu ! "

"Ağladın," diye atıldı çocuklardan biri. Hatırlıyor musun? Sana bir mendil vermiştim."

Tüm Kızlar kıyafetlerini giyip ilk kez dünyaya tanıtıldığında, cemaat ayağa kalktı ve alkışladı. Anne özel bir şükran şarkısı söyledi ve seyirciler hep gülümsüyor ve tebrik ediyordu. Kızlar kendilerini Anne'nin önünde yere attılar (yeni bir rahibin piskoposunun önünde yaptığı gibi) ve kutsandılar, ayağa kalkmaları söylendi ve sonra baş rahibe tarafından herkesin önünde kucaklandılar. Dans ve şarkı söyleme gece boyunca devam etti.

Ertesi gün Eunice ve diğer kızların Salvador sokaklarına çıkmalarına izin verildi. Ebeveynlerini

ziyaret ettiler ve onlardan kutsama istediler. Ayrıca diğer Candomble'ları da ziyaret ettiler ve orada da kutsama istediler.

Şimdi bunların hepsi, Eunice'in ailesiyle birlikte Candpmble evine girdiğim o akşamdan önce olmuştu. Bina, ziyaret ettiğim diğerlerinin çoğu gibiydi, sadece merhum Başkan Kennedy'nin renkli bir fotoğrafı hariç . (Kennedy, bir nedenden ötürü, suikaste uğradıktan sonra Afrika ruhlarının özel bir dostu olmuştu.) Oda zaten insanlarla doluydu ve baba beni dans pistine götürdü, orada Eunice, başı tıraşlı ve yara izleriyle, ancak tüm mavi satenleri ve mavi boncuklarıyla, diğer kızlarla birlikte bekliyordu. Babasına el salladı ve bana şüpheyle gülümsedi. En küçük kardeşi onun adını söyledi ve ona el salladı. Çileye ve kel kafasına rağmen, hala çekici bir on altı yaşında kızdı.

Anne (gözlerinin etrafındaki derin çizgilerin karanlıkta parladığından eminim) güçlü yaşlı bir kadın sessizliği istedi ve ilk Kızın erdemlerini övmeye başladı. Sonra teklif istedi. Bir adam gülünç derecede düşük bir fiyat söyledi ve herkes güldü. Belli ki eğlenen Anne, ona kaşlarını çattı ve bunların hepsinin tanrıların birinci sınıf köleleri olduğunu ve sahiplerine ömür boyu koruma sağlayacaklarını hatırlattı. Bu yüzden pahalıydılar ve buna göre teklif verilmeliydi. Başka bir adam bir fiyat söyledi, sonra bir kadın ne kadar ödeyeceğini bağırdı. Birisi akıllıca bir yorum yaptı ve Anne ve tüm Kızlar dahil herkes güldü. Sonunda doğru fiyat
ulaşıldı ve köle, Anne'ye anında nakit ödeyen alıcı tarafından yerden kaldırıldı . Eski zamanlardaki bir köle pazarının gürültülü ve canlı bir taklidiydi, ancak hem fiyat hem de alıcı önceden kararlaştırılmıştı. Genellikle alıcı aileden biriydi ve para Candombl6 kasasına gidiyordu. Eunice, neredeyse 250 dolarlık bir meblağ karşılığında babasına satıldı ve bu mütevazı adamın, tüm bu çocukları geçindirmek için bu kadar parayı nasıl elde ettiğini merak ettim. (Daha sonra, acemi Kızların çoğu ailesinin törenleri ödemek için yıllarca borçlandığını öğrendim.)

Daha sonra pazar geldi. Kızlar bir haftadır özel kekler ve pudingler pişirmek, tavuk kızartmak ve fermente pirinç unu içeceğinden sürahiler yapmakla meşguldüler. Mallarını yere serdiler ve arkalarındaki bir tabureye oturup halkla bağırmaya ve pazarlık

etmeye başladılar.

Her şeyi fahiş fiyatlara satmayı başarmışlardı, gürültü ve kahkahalar çok uzaklardan duyuluyordu.

Eunice her şeyini sattığında (ben fırında balık aldım, ama ne yapacağımı bilmiyordum) anne babası ve davet ettiği diğer arkadaşlarıyla sohbet etti ve bana Rio de Janeiro ve New York hakkında sorular sordu. - Harlem'de bir Candomble olup olmadığını merak etti. Ona bundan şüphe ettiğimi söylediğimde, "Ama bütün o zenciler! Hiçbir şeye inanmıyorlar mı?" dedi.

Ben de onlara Mesih'e inandıklarını söyledim.

"Ama biz de öyle," dedi ve sunağın üzerinde duran ve bir sürü başka aziz ve ruh figürüyle dolu alçı İsa heykelini işaret etti. "Onunla birlikte gidenlere inanmıyorlar mı? Ogun ve Ox6ssi'leri yok mu? İnanmadıklarını söyledim. "Ve Yemanja? ' Tekrar başımı salladım. "Yemanja bile..." sesi kısıldı ve o gün ilk kez üzgün görünüyordu. "Başka birçok şeyleri var ama Yemanja'ları yok. Ne yazık."

"Amerikalılar için endişelenme, tatlım," dedi babası, koruyucu kolunu omzuna atarken. "Ye- manjd orada tapınılmak istediğinde, onlara bildirecektir. Muhtemelen henüz ona hazır değillerdir, hepsi bu."

Şehre geri dönerken takside konuşulan konu pazar ve bunu kimin satın aldığı ve bunu kimin söylediğiydi. Aile, tüm bu paraya rağmen, bu durumdan çok memnundu.

"Sanırım Eunice yarın gelecek," dedim. "Onu geri aldığınız için mutlu olacaksınız, değil mi?"

"Ah, ama henüz eve gelemez," dedi Mama. "Her şey bitmeden önce tamamlaması gereken bir tören daha var."

"Yani her şey bittikten sonra bir ritüel *daha mı var* ?"

"Ah evet, bu Cuma günü o ve diğer kızlar tekrar saçlarını kazıtacaklar, yüzlerindeki beyaz lekeleri boyayacaklar ve güzel kıyafetlerini giyecekler. Sonra Anne onları Our Lord of Bonfin Kilisesi'nde ayin dinlemeye götürecek. Bu bittiğinde, Eunice resmi bir Kız olacak."

Diğerleri başlarını sallayarak onayladılar ve başka bir şey hakkında gevezelik ettiler, bense tüm bu paganizm ve Afrika saçmalıklarından sonra son taç giyme töreninin ancak bir Roma Katolik kilisesinde gerçekleşebileceği gerçeğiyle şaşkın bir şekilde oturuyordum!

Candomble'ı araştırmak ve anlamak için ilkel Afrika'nın tarihini ve koşullarını araştırmam gerekiyordu. Spiritizmi Brezilya'da bu kadar önemli kılan şeyin ne olduğunu görmek için Fransa tarihini araştırmam gerekiyordu.

Her şey "Ölüm yoktur" yazan bir tabloyla başladı.

1700'lerin ortalarında *hayvan manyetizması fikri* bilim insanları ve eğitimli sıradan insanlar tarafından tartışıldı ve tartışıldı. Para celsus tarafından ortaya atıldığı söylenen fikir , canlı ve cansız her şeyden yayılan bir kuvvet veya görünmez bir sıvı olduğu ve bu sıvıların birbirleriyle tepkimeye girdiğiydi. Bir metal parçasının cıvata veya eritme olmadan diğerine tuttürulabilmesi gerçeğini nasıl açıklayabiliriz? Görünmez sıvılar tarafından kolayca karışmadığı takdirde, bir kadının saç tokası masadan fırlayıp başka bir metal parçasına nasıl tutunabilirdi? Ve saçınızı tararken tarağı bir kağıt parçasının üzerine tuttuğunuzda kağıdın tarağın üzerine sıçraması gerçeğine ne demeli?

O dönemin Fransız çizim odaları çoğu üniversite sınıfından daha bilimsel düşünceliydi ve bu sorunlar demitasses ve petit fours üzerinde tartışılıp tartışılıyordu. Daha fazla konuşma başka yollar açtı. Basit bir saç tokası bu güçlere sahipse, o zaman insan neye sahip olmalı? Açıkçası insan vücudu da mistik bir sıvıyla yıkanıyordu. İbis sıvısı (eğer saç tokası veya tarak tepki verirse)

(çok şiddetli) diğer sıvılarla temas ettiğinde de şiddetli tepki vermelidir. İki sevgili kucaklaştığında sıvılar uyumlu olmalı ve yalnızca bir sevgilinin öpücüğünün getirebileceği o özel hissi uyandırmalıdır. İki kişi "ilk görüşte" aşık olduğunda bu yalnızca sıvılarının birbirine anında çekildiği anlamına gelebilir. Elbette bunun tersi de geçerlidir. Düşmanlar düşman olmalıdır çünkü sıvıları birbirine karışmaz. Birbirlerinden anında hoşlanmayan veya birbirlerine hemen güvenmeyen insanlar sezgilerine göre değil, anında sıvı iticiliğine göre hareket ederler. Bir köpek kediden hoşlanmaz. Neden? Onların sıvıları. Şeker ve sirke? Onların sıvıları. Rahip ve günahkar? Onların sıvıları. Mistik, bilim adamının yaptığı gibi hevesle manyetik bir formül aradı. Londra'da Valentine Greatrakes adında mütevazı bir İrlandalı, hastaları sadece ellerini üzerlerine koyarak iyileştirebileceğini söyleyen bir rüyadan uyandı. Rüyayı görmezden geldi ama rüya her gece devam etti. Sonunda uzun ve gürültülü bir şekilde mide şikayetleri çeken karısı üzerinde deneyler yaptı. Ağrıları hemen geçti. Şöhreti büyüdü ve kraliyet ailesini iyileştirmesi için davet edildi. Doğal olarak, bunun şeytanın işi olup olmadığını görmek için bir piskopos çağrıldı ve haftalarca gözlem yaptıktan sonra Greatrakes'in "sağlam ahlaki karaktere sahip ve yaptığı işte dürüst" olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Greatrakes, sadece ellerini koyarak "ağrıları uzuvların uçlarına kadar götürdü. Çoğu zaman etkisi çok hızlı ve sanki sihirle olmuş gibiydi. Ağrılar hemen geçmezse, ovuşturmalarını tekrarladı ve her zaman daha asil yerlerden daha az asil yerlere ve sonunda uzuvlara doğru götürdü." Piskopos, Greatrakes'in "baş dönmesini, kulak ve gözlerin çok kötü hastalıklarını, eski ülserleri, guatrı, epilepsiyi, bez şişliklerini, schirröz sertleşmeleri ve kanserli şişlikleri iyileştirdiğini" gördüğünü ifade etti.

Bu erken dönem medyasının haberi (ve bu terime daha sonra değineceğiz) Fransa'nın tüm salonlarına taşındı ve Franz Anton'ın düşüncelerini derinden etkiledi.

Mesmer. Greatrakes'in ellerinden akıttığı kuvvetlerin doğrudan gezegenlerden gelen etkiler olduğunu ve bu gezegenler arası kuvvetlerin vücudun manyetik sıvıları üzerinde etki ettiğini iddia etti. Hastalıklar normal sıvılar üzerinde etki eden yabancı kuvvetlerden başka bir şey değildi. Bir hastalığı ortadan kaldırmak için yapmanız gereken tek şey vücut sıvısını bu davetsiz dış kuvvetlerden arındırmaktı. Mesmer'in kendisi bir tıp doktoruydu ve mıknatıslar ve bir küvet dolusu "madde" için haplar ve lapalar bıraktı.

Bir grup hastayla çalışır ve onları geniş bir küvetin etrafında sıralar halinde oturturdu. Bir demir çubuğun bir ucunu bellerine bağlar ve çubuğun diğer ucunu küvetteki sıvı "maddeye" koyardı. Sonra hastalarından baş parmaklarını soldaki ve sağdaki kişiyle birleştirmelerini ve böylece küvetin etrafında bir zincir oluşturmalarını isterdi. Bazen bir piyano çalınırdı ve diğer zamanlarda tatlı sesli bir soprano şarkı söylerdi. Havaya "manyetizma yaymak" içindi.

Hastalar ayrıca Mesmer tarafından doğrudan "mıknatıslanıyordu", Mesmer yüzlerinin önünde, başlarının üstünde veya arkasında veya vücutlarının hastalıklı bölgelerinde bir parmak veya bir asa sallıyordu. Bazılarının gözlerinin içine bakıyordu; diğerleri ise ellerinin solar pleksuslarına masaj yaptığını hissediyordu.

Society Royale de Medecine, Mesmer ve tedavileri hakkında bir araştırma yapılmasını emretti ve bir oturumun raporundan, eğitimli doktorların neden bu adamla alay ettiğini ve dönemin din adamlarının neden onun tedavilerine cadılık dediklerini anlamak kolaydı.

> Bazıları [tedavinin başlangıcında] sakin, dingindir ve hiçbir etki hissetmezler. Diğerleri öksürür ve tükürür, ağrı, sıcaklık veya terleme hissederler. Diğerleri, yine, kasılırlar.
>
> Birinin kasılması başlayınca diğerlerinin de hemen etkilenmesi dikkat çekicidir.
>
> Komisyon üyeleri bu kasılmaların bazılarının üç saatten fazla sürdüğünü gözlemlediler. Bunlara genellikle şiddetli nitelikte, çoğunlukla kanlı balgamlar eşlik eder. Kasılmalar, istemsiz hareketlerle belirginleşir

boğaz, uzuvlar ve bazen tüm vücut; gözlerin bulanıklığı, çığlıklar, hıçkırıklar, kahkahalar ve en çılgın histeri ile. Bu durumları genellikle uyuşukluk ve depresyon izler. En ufak bir gürültü semptomları kötüleştirir ve sıklıkla titremelere ve korkunç çığlıklara neden olur. Havada veya müzik saatinde ani bir değişikliğin hastalar üzerinde büyük bir etkisi olduğu ve kasılmaları yatıştırdığı veya hızlandırdığı, onları coşkuya teşvik ettiği veya gözyaşlarına boğduğu fark edildi.

Bu sarsıntıların görüntüsünden daha şaşırtıcı bir şey yoktur .

Hastalar kendilerinin iyileştiğini söylediler.

Komisyon, yukarıdakileri görüp yazdıktan sonra, - bunların hepsinin hastaların zihninde olduğunu ve “manyetizmanın var olmadığını” ileri sürmüştür.

Mesmer kendini aşağılanmış hissetti ve hipnoz bilimi Paris'in önemli salonlarında demode oldu. Elbette, o günün bilim insanları daha fazla araştırma yapmayı veya adamın bağlantılı olduğu herhangi bir şeyi ciddiye almayı reddetti.

Diğer ülkelerde, özellikle Almanya ve İsveç'te, Mesmer'in fikirleri incelendi ve uygulamaya konuldu. Almanlar manyetizma kavramını aldılar ve bunu kendi ruh müdahalesi fikirleriyle birleştirdiler. Aslında bu sıvılar işine hiç inanmamışlardı, ancak kötü ruhların hastalığın nedeni olduğuna ve iyileştirebilenlerin bunu iyi ruhların "medyumların" ellerini kontrol etmesi ve kötü ruhları kovması nedeniyle yaptıklarına inanıyorlardı.

İsveçliler, günlerce süren translara giren ve doğrudan Tanrı ile konuştuğunu ve Venüs, Mars ve Ay gezegenlerini ziyaret ettiğini anlatan kendi ülkelerinden biri olan Emanuel Swedenborg'dan çok etkilenmişlerdi. Yazdıklarının çoğu bugün alay konusu oluyor ("Ay sakinleri, altı veya yedi yaşında çocuklar gibi küçüktür; aynı zamanda bizim gibi insanların gücüne sahiptirler. Sesleri... göbekten gelir, çünkü Ay diğer gezegenlerden oldukça farklı bir atmosferdedir.") ancak çoğunun bir gerçek temeli vardı. Swedenborg sıradan bir din vizyoneri değildi , çünkü ruhlar dünyasına kabul edilmeden önce Avrupa'nın en seçkin bilim insanlarından biriydi. Bir

uçak ve bir denizaltı tasarlamış, cebir, kimya ve fizik üzerine kitaplar yazmış ve insan anatomisini öyle incelemişti ki, "ruhun merkezini arayarak" beynin hareketinin akciğerlerinkiyle senkronize olduğunu ve kalbinkiyle senkronize olmadığını keşfetmişti. Gezegenlerin oluşumuna ilişkin tezi, modern nükleer fizikçilerin teorilerine şaşırtıcı derecede yakındır .

Ancak elli beş yaşında insan dünyasını terk edip ruhlar dünyasına girdi. Uzun yolculuklara çıktığını ve sorduğu her şeye yanıt aldığını söyledi. Yaşadığı şeylerden korkan ve titreyen bir mistik değildi, aksine kendi türündeki gerçeklerin keskin bir gözlemcisi ve klinik bir muhabiriydi.

Yazıları hem Fransız manyetizma fikrini hem de Alman ruh fikrini birleştirdi. Ruhlar ölülerin ruhlarıydı - onlara melekler diyordu - ve sürekli olarak insanla iletişim kurmaya çalışıyorlardı. "Melekler cennetten benimle ruhsal olarak konuştuklarında, yanımdaki adam kadar akıllıca konuşurlar. Ama eğer insandan uzaklaşırlarsa, kulağına yakın konuşsalar bile, hiçbir şey duymaz. Ayrıca birkaç meleğin bir insanla konuşabilmesi de dikkat çekicidir; insana eğilimli bir ruh gönderirler ve böylece onları birleşmiş olarak duyar."

Peki ya ruhların pratik tarafı? Peki ya şifacılar ve Mesmer'in yaptıkları? Peki ya vücut sıvıları? Swedenborg'un cevabı vardı.

> Tanrı'dan çıkan, insanı çevreleyen ve onun gücünü oluşturan küre, komşusu ve tüm yaratılış üzerinde etkili olurken, barış ve masumiyet küresidir; çünkü Rab barış ve masumiyettir. Ancak o zaman insan, barış ve masumiyet kalbinde hüküm sürdüğünde ve kendisi cennetle birlik içinde olduğunda, diğer insanlar üzerinde etkisini etkili kılabilir. Bu ruhsal birlik, dokunma ve el koyma yoluyla bağlantılıdır. . . . Vücut, etrafındaki diğerleriyle vücut aracılığıyla iletişim kurar ve ruhsal etki kendisini başlıca eller aracılığıyla yayar; çünkü bunlar insanın en dışsal veya *nihai olanlarıdır* . . . . Tüm ruh ve tüm vücut, bir etki aracı olarak ellerde bulunur. Böylece Rabbimiz hastaları el koyma yoluyla iyileştirdi, bu nedenle birçok kişi dokunma yoluyla iyileşti; ve oradan en uzak zamanlardan itibaren rahiplerin ve tüm kutsal şeylerin kutsanması ellerin

konmasıyla gerçekleştirilmiştir. Kelimenin etimolojisine göre, eller gücü ifade eder. İnsan, düşüncelerinin ve iradesinin içinden geldiğine inanır, oysa tüm bunlar ona akar.

Paris salonlarındaki hanımlar bu yeni teoriler hakkında sohbet ettiler ama ne araştırdılar ne de Swedenborg'un sayısız ciltlerini okudular. Her zaman ruhlara inanmışlardı ve o komik yaşlı İsveçli onlara her zaman haklı olduklarına dair güvence verdi. İşte o zaman masa rap'i moda oldu.

Bir masayı "konuşturmak" için yaptıkları tek şey ağır bir masanın etrafına oturmak, ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde masa üstüne koymak ve ona sorular sormaktı. Alfabe harflerini söylemeye başlarlardı ve belirli bir harfe geldiklerinde masa yere vururdu. Sonra tekrar başlayıp başka bir harf söylerlerdi ve bir kelime ve en sonunda bütün bir cümle oluşana kadar böyle devam ederdi. Hepsi çok eğlenceliydi ve aptal masa, Bayan X'e kayıp broşunun nerede bulunabileceğini veya Mademoiselle Y'ye kiminle evleneceğini söylerdi. Masaya mesajları kimin gönderdiğini sorduklarında cevap genellikle büyük ve uzun zaman önce ölmüş bir şairin, din adamının veya kralın ruhu olduğu şeklinde geri rap yapardı. Hanımlar mütevazı masanın iddialarına güler ve misafirlerini saatlerce oyunla eğlendirirlerdi. Kısa süre sonra Napolyon III bile bu eğlenceli masa rap seanslarını düzenlemeye başladı.

Herkes için eğlenceliydiler, bir adam hariç: Allan Kardek. İlk başta şüpheciydi, sonra tezahürlere dehşete kapıldı , sonra hayatının geri kalanını masa sohbetlerinin ve spiritüalizmin "neden"lerini araştırmaya adamaya yetecek kadar meraklandı .

Kardek'in gerçek adı Hippolyte Leon Denizard Rivail'di. Kardek, yazarken kullandığı takma isimdi. Bu ismi kendisi almadı—ruhlar tarafından kendisine verildi!

Kardek (ve bundan sonra karışıklığı önlemek için ona öyle demeye başlayabiliriz) 3 Ekim 1804'te Fransa'nın Lyon kentinde doğdu. Babası yerel bir yargıç, annesi ise ev hanımıydı. Her ikisinin de hayatlarında oğullarının hayaletlere inanmaya başlayacağına dair hiçbir ipucu yoktu. İyi, orta sınıf, sağlam bir Roma Katolik vatandaşıydılar. Ve böyle oldukları için oğullarının iyi bir eğitim almasını

istiyorlardı ve onu İsviçre topraklarına ve o zamanlar ünlü olan Dr. Jean-Henri Pestalozzi'nin akademisine göndermek için gerekli paraya sahip gibi görünüyorlardı. Pestalozzi, bir öğretmen, bir yazar ve bir hümanist olarak kendine bir isim yapmıştı. Birçok şey hakkında biraz bilgisi vardı ve daha da önemlisi, bildiklerini öğretebiliyordu. Genç Kardek adamı hemen sevdi ve onun öğrencisi oldu. Tıbbın temellerini öğrendi (o günlerde büyük ölçüde bitkilere dayanıyordu), hem Latince hem de Yunanca konuşmayı, okumayı ve yazmayı öğrendi ve şeyleri hafife almak yerine araştırmayı öğrendi. Çalıştı, yazdı, seyahat etti ve çok okudu. Öğretmeninin rehberliğinde yirmi altı yaşında tıp doktoru oldu.

Paris'e taşındı ve Pestalozzi'nin öğretileri doğrultusunda bir "teknik enstitü" kurdu, ancak akılsızca annesinin kardeşlerinden birini ortak olarak seçti ve adam her şeyi kumarda kaybetti. Kardek geçimini sağlamak ve borçlarını çeviriler, öğretiler ve ara sıra gelen bir hasta ile ödemek zorundaydı. Çalışmaya devam etti ve Society for Elementary Instruction, Historic Institute ve Society for the Incentive of National Industry gibi çeşitli kurumlardan diplomalar ve takdirler biriktirdi. 1824 ile 1849 yılları arasında on farklı konuda on farklı kitap yayınladı. Derin, nüktedan ve yetenekliydi.

Bu özellikler onu Paris sosyetesinin dikkatini çekti ve insanların masa vuruşlarını ve ruh yazılarını tartışırkenki kırılgan kahkahalarını duydu. Kardek daha önce bunların hiçbirini görmemişti ve spiritüalist broşürleri incelemiş ve hipnoz hakkında okumuş olsa da, bunların hepsinin bir moda olduğuna ikna olmuştu. Sonra bir akşam Madame Plainemaison'un salonuna davet edildi. 1855 Mayıs'ıydı ve Kardek zaten elli bir yaşındaydı ve bilimsel zihniyle tanınıyordu. Bir masanın etrafına oturdular, "sağlam tabanlı ve iki kişinin bile taşıması zor olan ağır bir masa" ve ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde masanın üzerine koydular. Madame Plainemaison hepsinden sessiz olmalarını, zihinlerini maddi olan her şeyden arındırmalarını ve Tanrı'ya konsantre olmalarını istedi. Birkaç dakika böyle beklediler ve masa, bilgili doktorun şaşkınlığına rağmen sallanmaya başladı. "Kim o?" diye seslendi Madame Plainemaison. "Eğer ölülerden gelen bir ruhsan iki kere vur." Ağır taban halısız zemine iki kez vurdu. "Eğer iyi bir ruhsan bir

kez vur. Eğer kötü bir ruhsan iki kez vur." Masa bir kez vurdu.

Sonra bir dizi soru başladı ve bunları alfabenin yavaşça okunması izledi. Doğru harfe gelindiğinde masa tıklatıyordu. Kardek sözcükler duydu, sonra - yavaşça hecelenen mesajlar. Seansı kafası karışmış ve sıkıntılı bir şekilde terk etti. Eğer bu tıklatmalar ruhların işiyse, diye düşündü o gece eve yürürken, o zaman ciddiye alınmamalı mıydı? Herhangi bir bilimde olduğu gibi araştırılıp raporlanmamalı mıydı? Ve eğer gerçekten ruhların var olduğu ve yaşayanlarla iletişim kurabildikleri bulunursa -ve kaldırımda durmuş olmalı- eğer gerçekten ruhlar varsa, o zaman onların varlığı *tüm* bilimlere tamamen yeni bir boyut kazandırmaz mıydı? Madame Plainemaison'un salonuna birkaç kez tekrar davet edilmeyi istedi

ve diğer masaların çalışmasını izlemek için diğer evlere davet edilmeyi başardı. Bu masaların bu şekilde hareket etmesini sağlayan "sıradan insanın kontrolünün ötesinde bir şey" olduğu sonucuna varması tam bir yılını aldı . O bu sonuca vardığında spiritüalizm dini bora idi.

Çalışmalarını organize etmeye ve araştırmasında kendisine yardım etmeleri için başkalarını işe almaya başladı. Bir seansta cevapları daha sonra aides were at another asking the same questions and rec karşılaştırmak için hazırlarken, masaları ruh kabı olarak kullanmak rahatsız edici hale geldi ve bir akşam ona, "Yan odadan küçük bir sepet al, sepetin tabanından bir kalem sok ve bir kağıt parçasının üzerine koy. Sonra parmaklarını sepetin kenarına koy ve kalemin yazmasına izin ver." denildi. Bunu yaptı ve ruh cevapları kağıda yazmaya başladı. Masaya vurma yönteminden çok daha hızlı ve hatta daha şaşırtıcıydı. Bundan sonra deney yaptı ve sadece kapalı yumruğuna bir kalem dayamasının kelimelerin ortaya çıkması için yeterli olduğunu buldu.

Ayrıca, kalemin yazmasını veya masanın vurmasını sağlayabilen herkesin denemediğini fark etti. Sadece belirli kişilere “bu özel gücün verildiğini ve *medyum,* yani ruhlar ve insan arasında bir yol veya aracı olarak adlandırıldıklarını” düşündü.

Konuyla ilgili ilk makalesini yazmaya karar verdiği zaman tam da bu zamandı ve bir gece ona bir ruhsal mesaj geldi. "Daha önce Fransız topraklarında bulundun ve şu anki ruhun Allan Kardek adında büyük bir öğretmen ve Druid'in bedenindeydi. Makalelerini imzalarken bu ismi kullanman en iyisi olurdu." Ve böylece Allan Kardek oldu.

“Gözlemlerimin ilk sonuçlarından biri,” diye yazdı, “insan ruhları olarak ruhların tam bir bilgeliğe veya bilime sahip olmadıklarını, bilgilerinin ilerleme dereceleriyle sınırlı olduğunu ve görüşlerinin

yalnızca kişisel görüşler değerinde olduğunu fark etmekti. Başından beri fark ettiğim bu gerçek, beni onların yanılmazlığına inanmanın tehlikelerinden ve ayrıca bir veya diğer ruhtan alınan mesajlar hakkında erken olgunlaşmış teoriler oluşturmaktan korudu.”

Ruhlar, sonuçta, bir şekilde "öteki dünyadan" bugüne geçmeyi başaran ölü insanlardı. Dünyadayken kimya hakkında hiçbir şey bilmiyorlarsa, öldükten sonra kimyanın tüm cevaplarına sahip olduklarını düşünmek işe yaramazdı. Yaşamları boyunca Fransızca konuşamıyorlarsa, ölü Almanların, Çinlilerin - veya Amerikalıların Fransızlara görünmemesine şaşmamak gerek. Ruhların fikri bir mesaj iletmekti ve tek yöntemleri dil aracılığıylaydı.

Kardek ayrıca,

medium had a lot to do with what kind of spirits
If the session was serious and on a high cultural level
then the spirits of people who had been well educated and cultured
would answer, but if the medium was a rather simple
person who took the whole thing as a joke then the spirit he would
get would also be inclined to confuse things and fool around.

“It was up to the observer to form a complex whole, coordinating and correlating one document with another as they were obtained. I proceeded with the spirits as I would with
men, considering each one, from the smallest to the
as elements of instruction and not as predestined
To analyse, compare and judge: that was my observe
rule.”

1857'de ilk kitabı *Ruhlar Kitabı'nı yayınladı.* Bu kitap iki yıllık yoğun bir çalışmanın ve on farklı medyum asistanının araştırmasının sonucuydu ve 1018 soru ve cevap içeriyordu. Kardek kitabını dört bölüme ayırdı. İlk bölüm "Birincil Nedenler" idi ve Tanrı'nın kanıtı, evrensel uzay, gezegenlerin ve insanların oluşumu, Adem ve Havva, insan ırklarının çeşitliliği, yaşam ve ölüm, zeka ve içgüdü hakkındaki soruların cevaplarını içeriyordu. "Ruhlar Dünyası veya Ruhlar" başlıklı ikinci bölüm ruhların kökenleri, perispiritler, farklı ruh sınıfları, ruhların ilerlemesi, ölümlü dünyadaki ruhların müdahalesi ve misyonu, geçmiş yaşamlarımızı neden hatırlamadığımızın nedenleri ve basiret ile ne

kastedildiği hakkında konuşuyordu. Kitabın üçüncü bölümü ahlaki yasaları ele alıyor ve doğa yasaları, çalışma, üreme, yıkım, ilerleme, eşitlik, özgürlük, adalet, sevgi ve hayırseverlik gibi konularda ruh yorumları veriyor. Dördüncü bölümde ise "Umitler ve Teselliler" başlığı altında hem dünyadaki hem de ahiretteki mükafatlar anlatılıyor.

Bu kitabın ve onu izleyen *Medyumlar Kitabı* ve *Spiritizme Göre İnciller gibi* kitapların Fransa'da bir gecede sansasyon yarattığını söylemek büyük bir abartı olurdu. Bunlar hakkında yorumlar yapıldı, göz gezdirildi ve hafifçe tartışıldı. Küçük bir mürit grubu oluşturuldu ve Kardek *Revue Spirite adlı aylık bir dergi çıkarmayı başardı,* ancak fikirleri ve keşifleri Paris'in entelektüelleri için çok fazlaydı, sonuçta onlar iyi Katoliklerdi ve sonuçta kendi ilaçları vardı ve etrafta bu kadar çok parlak Fransız doktor varken ruh doktorlarına pek ihtiyaç duymuyorlardı. Britanya'da Kardek'in fikirleri Bayan Anna Blackwell tarafından benimsendi ve fikirlerini Fransız "Spiritüalizm" fikirlerinden ayırmak için "Spiritüalizm" kelimesini uydurdu. Allan Kardek ve takipçileri bugün "Spiritüalistler" ve *net* "Spiritüalistler"dir.

Peki Kardek ile ruhları arasındaki bu doğrudan sorular ve cevaplar Fransa'da veya Avrupa'da tutunamadıysa, sonunda nerede tutundular? İşte Brezilya'da.

Köleliğin kaldırılmasından önce bile, aydınlanmış Brezilya şehir sakinleri ruh dünyasıyla daha iyi bir bağlantı arıyorlardı. Candomble'ı ilham perilerinden ve seyahatlerinden, couse'larından biliyorlardı, ancak aynı zamanda beyazdılar, eğitimliydiler ve Yoruba kültür özelliklerinden çok uzaklardı. İnsanın kaderini kontrol eden ve hatta hastalıklarını iyileştiren görünmeyen güçlerin olduğuna inanmak mümkündü, ancak bu güçlerin Yemanja, Ogun ve Exu gibi karakterler tarafından dünyaya yönlendirildiği kabul edilemezdi. Bu batıl inançlar, nemli Afrika benzeri Bahia'da yaşayan siyahlar için uygundu, ancak modern Rio de Janeiro'daki aydınlanmış beyazlar için kesinlikle uygun değildi.

Rio'nun beyazları ve İmparator'un sarayı ruhlara inanmanın daha "medeni" bir yolunu aramışlardı. Eğitimlerine ve rahat günlük yaşamlarına rağmen, içlerinde hâlâ kendilerinden ve Katolik Kilisesi'nin sunduklarından başka bir şeye inanmak isteyecek

kadar Portekiz Mağribi inançları vardı. Birçoğu, kafalarını ruhlar ve büyülerle dolduran siyah hemşireler tarafından büyütülmüştü. Kendi dünyevi dünyalarının ötesinde bir şeyin var olduğunu biliyorlardı. Bu "şeyin" ne olduğu tartışmaya açıktı.

1818'de bir grup Neospiritüalist Rio'daki İmparator sarayında pratik yapıyordu. Bunlara Dışişleri Bakanı Dom Pedro I olan Jose Bonifacio de Andrada e Silva liderlik ediyordu. De Andrada daha sonra Brezilya tarih kitaplarında "Bağımsızlık Patriği" olarak bilinecekti. Bu grubun bağlı olduğu Spiritüalizm yönü, Samuel Hahnemann tarafından Leipzig'de geliştirilen homeopati fikriydi. Alman bir doktor olan Hahnemann, kininin sağlıklı vücutta ürettiği semptomların, tedavi etmek için kullanıldığı bozuk zihinsel durumdaki semptomlara benzer olduğunu keşfetmişti. Araştırdı - ve birçok hastalığın, sağlıklı kişilerde bu hastalıklara benzer semptomlar üreten ilaçlarla iyileştirildiği veya en azından tedavi edilmesi gerektiği sonucuna vardı. Buna "benzerlik yasası" ve temel ilkesine "homeopati" adını verdi. De Andrada, Hahnemann ile yazışmaya devam etti (sonunda diğer Alman doktorlar tarafından uygulama yapması yasaklanmış olmasına rağmen) ve tedavi için Tanrı aracılığıyla çalışılması ve ruhun tepki vermesi ve kendi tedavisini araması gerektiği fikrini hemen benimsedi. Brezilyalılar bu ruh/ruh tepkisi fikrini beğendiler ve 1840'ta homeopati Rio'da aktif olarak uygulanıyordu.

Grubun liderleri iki doktordu: Dr. Martins ve Dr. Mure. Bunlar, Tanrı'nın gücünün günlük hayata uygulanması gerektiğine inanan spiritüalistler ve mistiklerdi. Zamanlarının çoğunu yoksulları ücretsiz olarak iyileştirmekle geçirdiler. Brezilyalılar, diğer insanlara karşı yardımseverdir ve iki doktor, iyileşmek isteyen herkese inançlarını uyguladı . Küçük sıvı şişeleri, küçük hap kutuları dağıtır ve hastalara her saat bir tane almalarını ve iyileşmeleri için Tanrı'ya dua etmelerini söylerlerdi. Ayrıca, hastalara "el koyma" uygulamasını da uygularlardı. Ellerini hastanın üzerine uzatır, ancak ona asla dokunmazlardı ve bir şifa için dua ederlerdi. Hahnemann, "el koymanın" uygun ilaçlarla birlikte kullanılabileceğini özel olarak belirtmiş olsa da, muhtemelen ellerin mistik arayan Brezilyalıların onlara verdiği kadar önemli roller oynamasını istememişti. Homeopatın sloganı “Tanrı, Mesih ve Sevgi”ydi ve o üçüne de yürekten

inanıyordu.

1848 yılı Spiritüalistler için büyük bir yıldı. Amerika Birleşik Devletleri'nde Margaret ve Kate Fox adında iki genç kız, New York, Hydesville'deki ahşap evlerini rahatsız eden çeşitli vurma ve tıkırtı seslerinden korkmaya başladılar. Kızlar bunun o evde öldürüldüğü iddia edilen bir adamın hayaleti olduğundan emindiler. Bir gece anneleriyle yatakta bir araya geldiklerinde, görünmez seslerin yaratıcısına birkaç soru soracak kadar cesur oldular. Sesten iki çocuğun yaşlarını çıkarmasını istediler. Tıkırtılar başladı ve Margaret için on beşe, uzun bir aradan sonra Kate için on ikiye çıktı. Sonra, annenin hatırladığına göre, "ölen çocuğun yaşına karşılık gelen üç tane daha vurgulu vuruş yapıldı. . . . Sonra sordum: Sorularıma cevap veren bir insan mı? . . ' Vuruş yapılmadı. ... Bu bir ruh mu? Eğer öyleyse, iki vuruş yapın.' İstek yapılır yapılmaz sesler verildi."

Fox kadınları kısa sürede gizemli gürültücüyle bir şifre çözdüler ve arkadaşları gelip ona sorular sordular. Alfabedeki her harfe belirli bir sayı ve evet ve hayır için bir sayı verdiler. Tahmin ettikleri gibi, rapçi öldürülen adamın ruhu çıktı. Dahası, onlara cesedinin bodruma gömüldüğünü söyledi. Eve seyyar satıcı olarak geldiğini ve ev sahibinin onu öldürdüğünü, cesedini ve eşya kutusunu gömdüğünü söyledi. Bodrum kazıldığında, gerçekten de kemik parçaları, saç tutamları ve küçük bir teneke seyyar satıcı kutusu bulundu. Yerel basın kızları medyum olarak ilan etti ve şöhretleri ülke çapında yayıldı ve yabancı gazetelere de girdi. 1855'te kız kardeşler kamuoyunun baskısına boyun eğdi ve kendilerini soruşturma ekiplerinden kurtarmak için medyumluk yeteneklerinin çoğunun bir aldatmaca olduğunu ve rap yapmayı diz eklemlerini çıtlatarak keşfettiklerini itiraf ettiler. Ruhlara inanmayan (ya da inanmaktan korkan) insanlar bu "itiraftan" çok memnun oldular, fakat 1904'te, yani yaklaşık kırk dokuz yıl sonra, Fox kardeşlerin yaşadığı evin bodrumu kazıldı ve tamamlanmış bir erkek iskeleti bulundu.

1848 yılı Brezilyalı Spiritüalistler için de aynı derecede önemliydi. Fox kardeşlerin haberi tüm Rio gazetelerinde yer aldı ve Dr. Mure (homeopati grubundan) Id'in memleketi Fransa'ya döndü ve Paris salonlarında masalara vurma şeklinde neler olup bittiğini mektupla bildirdi. Brezilya'daki yardımcıları

bazı teknikleri uygulamaya koydu ve 1853'te "ölülerle" aktif iletişim halinde olduklarını ve ülkedeki ilk ruh grubunu kurduklarını bildirdiler. Bu grup çoğunlukla tıp doktorlarından oluşuyordu ve Uberaba Vikontu ve Olinda Markisi gibi önemli politik ve kültürel figürleri içeriyordu. Afrika ruhları Brezilya'ya sosyal tabakanın en alt üyeleri tarafından getirilmişti, ancak Spiritüalizm kraliyet sarayı yoluyla geldi.

1858 yılında Brezilya'nın dinsel dünyasında devrim yaratacak bir olay gerçekleşti: Soylulardan biri, bavulunda Kardek'in *Ruhlar Kitabı adlı kitabıyla Avrupa'dan döndü.*

Kardek'in Spiritizmi gibi yüksek güçlü tohumları bekleyen verimli bir tarla varsa, o da Brezilya'dır. Kitap tercüme edildi ve her yerdeki dükkanlarda satıldı. Brezilyalı ve Portekizli medyumlar onu benimsedi, üzerinde çalıştı ve kendi yorumlarını yazdı ve kendi vaka geçmişlerini bildirdi. Gazeteler Spiritist toplantılarının haberlerini yayınladı ve 1869'da ilk Brezilya Spiritist dergisi basılı olarak çıktı. Editörü LO Teles de Menezes'ti ve oldukça başarılı yayınına The Echo from Beyond the Grave adını verdi .

Kendi dillerinde kitaplar, dergiler ve gazete makaleleriyle, her zaman Candomble'dan biraz daha fazlasını isteyen Brezilyalılar, Spiritizme hevesle döndüler. Burada, siyah hemşirelerinin onlara öğrettiklerini, rahiplerinin ima ettiklerini ve doktorlarının şüphelendiklerini birleştiren bir inanç vardı. Ve tam olarak onların özelliklerine göre hazırlanmış gibi görünüyordu. Davullar ve çiğ rom içme yoktu. Eğitimsiz siyahlar bunu kavrayamadı. İzole bir kulübe yerine düzgünce dekore edilmiş bir evde gerçekleştirilebilirdi ve Fransa'dan gelmişti. Sonuncusu çok önemliydi, çünkü Brezilyalılar (ve bugün hala bir dereceye kadar) dindar Frankofillerdi. Fransızca onların ikinci diliydi. Oğulları Fransız üniversitelerine gönderildi. Fransız mobilyaları tropikal oturma odalarını ve yatak odalarını doldurdu ve Fransız romancılar haftanın her günü yerel yazarlardan daha çok tercih edildi. İtalyan kültürü Vatikan, lazanya ve *Rigoletto'nun ötesine geçmedi.* Alman kültüründe bilim ve Wagner vardı . İngiliz kültüründe kraliyet ailesi ve ahlak vardı. Ve Amerikan kültürü... Amerikalılar'ın kültürü *yoktu* !

Kardek, Brezilyalılara bu kadar hitap eden ne söyledi

? Ruh dünyasındaki varlıklarla yaptığı soru-cevap oyununda neyi keşfetti? Ruhlar, İncil ve Candombl6'nın daha önce söylemediği ne söyledi?

En önemli ilke: “Ölüm yoktur.”

Ruhlar, Kardek ve araştırmacılarına, var olan şeyin bir beden ve bir ruh olduğunu söylediler. Ruh, gebe kalma anında bedene girer ve diğer yaşamlardan ve diğer dönemlerden gelen tüm geçmiş deneyimleriyle girer. Çocuk doğduğunda, bu beden için olduğu kadar ruh için de bir şok olur ve ruhun başka bir dünyevi varoluşa yeniden uyum sağlaması zaman alır. Çocuk ancak konuşup bir sohbeti sürdürebildiğinde ruh da geçmişini hatırlamaya başlar. Ancak her şeyi hatırlamaz. Kardek, dünyadaki tüm kaygılar, hayal kırıklıkları ve trajedilerle bir yaşamın yeterince kötü olduğunu ve ruhun diğer yaşamlarındaki tüm hayal kırıklıklarını ve trajedileri hatırlamasını sağlamanın dayanılmaz olacağını öğrendi. Tanrı o kadar zalim değildir.

Çocuk anne babasını sever çünkü ruh genellikle doğmak istediği aileyi seçmesine izin verilir. Genellikle bir ruh geçmiş yaşamlarından diğer ruhların olduğu bir aile grubunu seçer. Bu şekilde anında sevgi ve şefkat olur. Bir çocuk asi olursa ve anne babasının geçmiş yaşamında yaptığı bir şey yüzünden bu yaşamda

and his brothers and sisters, it's because his spirit is

cezalandırılmasından hoşlanmazsa. Bir çocuk zeki olabilirken diğeri aptal olabilir çünkü bedenlere giren ruhlar ruh dünyasında farklı bir olgunluk seviyesindedir. Aynı anne ve babaya sahip olmak sadece bedenlerinin aynı olduğu anlamına gelir ve bedenin ruhla hiçbir ilgisi yoktur.

Çocuk büyüdükçe ve yetişkin dünyasına adım attığında, genellikle güçlü arkadaşları ve eşit derecede güçlü düşmanları olacaktır. Arkadaşları, geçmiş yaşamlarında tanıdığı ve hayran olduğu ruhlardır ve düşmanları ise diğer enkarnasyonlarında anlaşamadığı kişilerdir. (Elbette, insan zihni bunu o anda bilmiyor, peki ya "ruh ikizi" ifadesi ne olacak?)

Yoksul Brezilyalılar neden kendilerinin bu kadar fakir, diğerlerinin ise neden bu kadar zengin olduğunu bilmek istiyorlardı. Ruhların cevabı vardı: Muhtemelen geçmiş yaşamlarında zengin olmuşlardı ve zenginlikleriyle diğer insanlara kötü davranmışlardı.

Bu yaşam diğerleri için bir kefaretti. Ya da ruh diğer yaşamlarında o kadar maddeci olmayan bir aşamaya evrilmişti ki doğal olarak erdemlilik yoluna devam etmek için bir zavallı bedeni daha seçti. (Zavallı ruhunuzun şimdi cennete, gösterişli malikanedeki milyonerden daha yakın olduğunu duymak rahatlatıcı olmalı.)

Ölüm yoksa, bir kişi öldüğünde ne olur? Cevap: Ruh bedeni terk eder ve bir ömür daha kazanarak, (umarım) daha önce olduğundan bir kademe daha yüksekte olan ruh dünyasına geri döner. Beden ölümü yavaş bir süreç olduğundan, ruh kendini diğer dünyaya geri dönüş yolculuğuna hazırlamaya başlar. Beden son nefesini verdiğinde ruh yükselir ve kollarını ve bacaklarını uzatır ve zincirlendiği bir et parçasının yükünden kurtulduğu için mutlu olur. Bazen ruh, özgürlük hissine alışmak için birkaç gün evin etrafında dolanır ve sonra diğer ruhlara geri döner. İntihar, kazara ölüm veya cinayet gibi beklenmedik bir şey durumunda, ruh sert bir şekilde bedenden dışarı atılır. Bu ani değişimi beklemiyordu ve çoğu zaman buna hiç hazır değildi. Bedeninin öldürüldüğü alanda dolaşabilir (yani musallat olabilir) veya bedeninin geride bırakıldığını bilmeden aile grubuna geri dönebilir. Bedeni öldükten sonra günler, haftalar hatta yıllar boyunca dünyevi alanda kalabilir ve ancak artık fiziksel olmadığına ikna olduğunda veya bir insan ona acıyıp ruhlara geri dönmesi ve mutluluk bulması için dua ettiğinde diğer ruhlara katılır . Koşullar ne olursa olsun, ölüm ruh için her zaman bir süre kafa karıştırıcıdır ve bedeni sonsuza dek terk etmesi genellikle birkaç gün sürer.

Ruhlar Kardek'e "mucizeler yaratamazlar" dediler ve bir beden ruhsuz kaldığında mezarda çürümeye devam eder. Et, ruhun bu dünyada kullandığı örtüden başka bir şey değildir. Onunla ruh dünyasına gitmez ve dirilme şansı da yoktur.

Tamam, soruyorsunuz, peki ya aileleri, arkadaşları ve hatta tamamen yabancılar tarafından tanınabilir özelliklerle beliren ölü kişinin hayaletleri ne olacak? Basit bir soru! Ruh, etten bir bedende yaşarken, perispirit adı verilen kendi yarı maddi bedeniyle sarılmıştır. Bu yarı maddi beden bir akışkandır (manyetizma tonları, Mesmer ve Swedenborg!) ve belli miktarda madde ve elektrik içerir. Bir ömür boyunca bu yarı maddi, ikisinin birlikte işlev görebilmesi için

maddenin formunu alır. Perispirit maddi bedenden koptuğunda, kalan ruh, içinde yaşadığı bedene benzer. Ruh dünyasına sonsuza dek dönene kadar yaşam boyu özelliklerini kaybetmez. Bu nedenle, bir araba kazasında ölen bir adam, ruhu bedensel ölüm fikrine uymamış olsaydı, trajedinin yaşandığı yerde haftalar veya yıllar sonra kolayca görülebilirdi. Ve ruhlar gerçekten bedensiz insanlar oldukları için, bedenli insanlar kadar inatçı, aptal veya kinci olabilirler. Katilini "yakalamaya", hayattayken kullandıkları yatak odalarında takılmaya veya elde etmek için çok çalıştıkları ve sonra gömdükleri bir hazineyi korumaya karar verirlerse, bunu yapacaklardır. Tanrı'nın yeryüzüne inip onları ruh alemine geri fırlatan uzun bir parmağı yoktur. Aksine , Tanrı onların kendi yollarına gitmelerine izin verir, çünkü onlar (biz!) ancak kendi zekaları altında tam mükemmelliğe ulaşabilirler. Bir ruh ayak diremeye karar verirse, o zaman bu onun kendi işidir. Tanrı ona kendini geliştirmesi için tüm şansları vermiştir, ancak her inatçı ruhu eve geri dönmeye ikna etmekten başka yapması gereken başka şeyler de vardır.

İlk defa bir Spiritist seansına gittiğimde gördüklerime hazırlıklı değildim. Spiritizm ile Candomble arasında bir fark olduğunu biliyordum ama siyahlar yerine sadece beyazların zıplayacağını düşünmüştüm. Hayatımda umpteenth kez Brezilya dinleri hakkında yanılmışım.

Sao Paulo'ya başka bir şey için gitmiştim, ruh araştırması için değil, ama binin üzerinde üyesi olması gereken ve bir kreş, yaşlılar evi ve küçük bir hastane işleten bir "tapınak" hakkında duymuştum. Doğal olarak buna inanmadım.

Sao Paulo şehri, eğer biri bana görmeden anlatsaydı inanmayacağım bir şeydi. Atlantik kıyısından yaklaşık iki saatlik bir otoyol yolculuğu mesafesinde, yüksek bir platoda yer alır. Her yöne doğru millerce uzanır, tüm ana arterlerine birbiri ardına dikilmiş gökdelenler vardır, uğultulu yaya kalabalıkları ve imkansız araba sıkışıklıkları vardır. Devasa klimalı sinema salonları, büyük, gösterişli gece kulüpleri, blok çapında mağazalar ve dünyanın dört bir yanından yemekler sunan restoranlar vardır. İnsanlar Rio'dakilerden daha fazla para kazanır çünkü daha fazla ticaret ve sanayi vardır. Daha iyi giyinirler ve daha iyi yaşıyor gibi

görünürler. İlk başta şehir bana Chicago ve Cleveland'ın bir araya gelmesini hatırlattı. Brezilya'nın en büyük şehridir ve birkaç yıl içinde Güney Amerika'nın en büyük şehri olan Buenos Aires'ten daha büyük olacaktır. Sao Paulo ayrıca Güney Amerika'nın en bilinmeyen şehirlerinden biridir. Ayrıca Spiritist hareketin dinamik merkezidir. Ruhları beton, neon ışıklar ve bir metro sistemiyle bağdaştırmak zordur. Ama işte orada.

Tapınak, beyaz boyalı ve mavi panjurlu, üç katlı, modern bir çimento blok binaydı. Kapıda grubun adını veren ve Sao Paulo Spirit Federation'a bağlı olduklarını ekleyen bronz bir plaka vardı. Haftalık oturumların günleri ve saatleri de bronzla kazınmıştı. Büyük yuvarlak bir masaya bakan sandalyelerin olduğu büyük bir odada oturan insan grubuna katıldım. Duvarlarda tanımadığım insanların kalem çizimleri, devasa çerçeveli çizimleri vardı. Daha sonra hepsinin

Bazı azizlerin, rehberlerin ve Spiritist hareketin kurucularının ruh çizimleri. Allan Kardek, Joan of Arc'ın hemen yanındaydı. Bu çizimler, bir ruh sanatçısının büyüsüne kapılmış cemaatin bir medyumu tarafından yapılmıştı. Ruh portreleri çizerken medyum trans halindeydi . Karşımızdaki duvarın tam ortasında, hale ve sakalıyla İsa Mesih'in kocaman bir renkli litografisi vardı. Hiçbir heykel, davul ve Afrika tanrısı yoktu. Her duvarda, her portrenin arasında "Mutlak Sessizlik, Lütfen" diyen küçük bir tabela vardı.

SAAT 21:00'de başlayacağı söylendi ve saatimin ibresi tam saate doğru hareket ederken gizli bir pikap Schubert'in "Ave Maria"sını çalmaya başladı. Müzik tamamen susmadan önce kalabalıkta duyulan birkaç fısıltı . İsa portresinin altındaki kapı açıldı ve bir grup erkek ve kadın dışarı çıktı. Sıradan görünümlü Brezilyalıydılar ve birkaçında biraz zenci kanı olabilir ama çoğunlukla beyazdılar. Ayrıca beyaz giyinmişlerdi. Erkekler beyaz ceket, pantolon ve ayakkabı giymişlerdi ve ceket cebine mavi bir haç dikmişlerdi. Amerika'da hastane stajyerleriyle karıştırılabilirlerdi. Kadınlar kolalı beyaz elbise benzeri üniformalar ve beyaz ayakkabılar giymişlerdi. Tek eksikleri, onları hastane hemşireleri gibi gösterecek küçük beyaz bereleriydi. Yuvarlak masada yerlerini aldılar, yarısı seyircilere sırtını döndü.

Sonra bir adam ayağa kalktı ve cemaati karşıladı. O akşam oradayken hepimizin düşüncelerimizden herhangi bir kötülüğü veya kötü hissi çıkarmamızı istedi. Kötülüğün sadece yapmaya çalışacakları iyiliği bozabileceğini söyledi. Hiçbir şeyin yapılacağını garanti etmedi, her şey ruhların gücüne ve hastaların alıcılığına bağlıydı. Alaycıların ve Tanrı'ya ve İsa Mesih'e inanmayanların binayı terk etmelerini istedi. Kimse kıpırdamadı ve tatmin olmuş gibi görünüyordu. Sonra herkesten sessizce Tanrı Baba hakkında düşünmelerini ve odaya önümüzdeki beş

dakikaları. Oturdu ve tam beş dakika boyunca tam bir sessizlik oldu. Bu zamanı etrafımdaki insanlara sinsi bakışlar atmak için kullandım. Hepsi düzgün giyimliydi ve orta sınıfa benziyorlardı . Masadakiler gibi, çoğu beyazdı. Çocuk yoktu.

Adam tekrar ayağa kalktı ve dua etmek için başımızı eğmemizi istedi. En az beş dakika boyunca Tanrı'ya ve İsa'ya gecenin oturumuna göz atmaları ve işçilerin Tanrı'nın merhamet ve hayırseverlik iradesini yerine getirmelerine izin vermeleri için yalvardı. Sonra büyük bir sürahi su aldı ve bir süre üzerinde dua etti, sonra sağ elini geri çekti ve parmaklarını uzattı. Bir dakika kadar sonra tatmin olmuş gibi göründü ve yardımcılarının her birine bu sudan bir bardak koydu. Suyu "mıknatıslamıştı", kendi bedeninin elektriğiyle yüklemiş ve böylece gece ilerledikçe atılan diğer elektrik şoklarını almaya hazırlamıştı.

Sonra bir vaaz geldi. Ohio'da bir çocukken, vaizin vaazını dinlerken Mickey Mouse saatimle dakikaları sayardım. O zaman da aynısını yaptım ve adamın kalabalığı tam yirmi beş dakika boyunca eğittiğini fark ettim. Söylediklerinin çoğu, bize insanlara yardım etmekle görevlendirilmiş olmamız ve çoğumuzun böyle bir şey yapmamasıyla ilgiliydi. Kayıtsızlığa, sigaraya, alkole ve başkalarına iyilik yaptıklarında bir ödül bekleyenlere karşı vaaz verdi.

Cemaatte Spiritist bir kiliseye katılmanın onları kurtuluşa götüreceğini düşünenleri azarladığında kulaklarımı açtım . "Kişisel kurtuluş diye bir şey yoktur," diye gürledi. "Bugün dün ektiğini biçersin ve bir sonraki hayatta bugün ektiğini biçeceksin. Mucizeler yok, sadece ilahi adalet var!" Kalabalık gözünü kırpmadan dinledi, ancak herhangi bir Ohio vaizinin böylesine yenilgici bir doktrinle ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim.

Sonra tekrar rotasını değiştirdi. "Bu gece burada şifanın gücüne inanmayanlar var. Onlar,

sistemlerine üretilmiş haplar ve asit enjeksiyonları alırlar, ruhların bedenlerini düzene sokmasına izin vermektense. Haplar ve enjeksiyonlar günümüz dünyasında yerlerini alırlar, evet, ancak iman edenler için gereken tek şey ellerin konulmasıdır. Tam burada yazıyor”—ve daha önce fark etmediğim bir İncil kopyasını aldı ve kırmızı saten bir kalemle açtı. “Markos'un on altıncı bölümünün on sekizinci ayetinde tam burada yazıyor, 'Hastaların üzerine ellerini koyacaklar ve iyileşecekler.' Sonra Matta X'in sekizinci ayetinde emrediliyor, “Hastaları iyileştirin, cüzamlıları temizleyin, ölüleri diriltin, cinleri kovun: karşılıksız aldınız, karşılıksız verin.' Ve Mesih'in kendisi ellerini hastaların üzerine koyup onları iyileştirmedi mi? Sadece ellerini kaldırarak Lazar'ı geri getirebileceğini göstermedi mi?” “Lütfen sessiz olun” işaretlerine rağmen bir onay mırıltısı duyuldu. “O halde bu gece Mesih'in daha önce yaptıklarını tekrarlayabileceğinden şüphe etmeyin. Çünkü O bizimledir ve biz O'nun kaplarıyız.”

Daha sonra oturdu ve sağındaki hemşireyle solundaki stajyerle el sıkıştı. Masadaki diğerleri de "akım" bir bağ oluşturana kadar aynısını yaptılar. Sonra tekrar dua etti ve yapmak üzere oldukları şeyde ruhsal yardım istedi. Bitirdiğinde sessizlik odaya ağır geldi ve "Ave Maria" ezgileri tekrar tekrar çalmaya devam etti. Duvardaki resimlere baktım, akşam yemeğini nerede yiyeceğimi merak ettim ve birkaç kez saatime baktım, aniden hemşirelerden biri titremeye başladı. Elleriyle kenetlenen eller daha da sıkılaştı ve sertleşip yoğun bir şekilde terlemeye başladı. Çemberdeki ona en yakın olanlar da "nöbet"inin etkilerinden titredi ve başını kaldırıp gözlerini kapatarak "İyi akşamlar" demeden önce birkaç dakika bez bebek gibi asılı kaldı. Sesi alçak ve boğuktu, neredeyse erkeksi bir tondaydı.

"İyi akşamlar," dedi grubun lideri. "Oturumumuza hoş geldiniz. Umarım keyifli bir yolculuk geçirmişsinizdir." Kadın bir şeyler mırıldandı ve adam sordu, "Buraya ilk kez mi geliyorsunuz? Adınız nedir?"

Hemşirenin ağzı birkaç kez açıldı, sanki boğazına kaçan bir balık kılçığını çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Sonunda "Tomas Antonio da Silva" sesleri duyuldu.

"Hoş geldiniz, Sr. da Silva," dedi lider. "Bize bir mesajınız var mı?"

Cemaat daha da yaklaştı.

"Mesaj?" diye kekeledi boğuk ses, kadının boğazında. "Mesaj mı? Hayır, sana söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sadece bilmiyorum... ses azaldı.

"Ne olduğunu bilmiyor musun, Sr. da Silva?" Cevap gelmedi. "Nerede olduğunu bilmiyor musun? Öyle mi? Nerede olduğunu merak ediyorsun?"

Hemşire başını olumlu anlamda salladı. Sonunda iç çekti, "Çok yorgunum, çok yorgunum. Çok uzun zamandır seyahat ediyormuşum gibi görünüyor."

"Ve sen hala nereye gittiğini veya nereden geldiğini bilmiyorsun. Öyle değil mi?"

"Hiçbir yere gitmiyordum," diye sızlandı boğuk ses. "Evdeydim ve yataktaydım. Çok hastaydım." İnledi ve ter kadının yüzünden aşağı aktı. "Çok hastaydım. Günlerdir çalışamıyordum. Karım çok endişeliydi. Çocuklarım da öyle. Sonra gittiler ve beni yalnız bıraktılar." Burada neredeyse bir hıçkırık duyuldu.

"Seni yalnız mı bıraktılar? Seni kim yalnız bıraktı?" diye ısrar etti liderin sesi.

“Karım Marta ve iki oğlum Carlos ve Joao. Doktorun geleceğini söylediler ve ışığı söndürüp beni yalnız bıraktılar. Gittiler.” Ses o zaman neredeyse histerik bir şekilde yükseldi. “Buradalar mı? Neredeler? Doktoru getireceklerine söz verdiler! Bu acıya daha fazla dayanamıyorum!” Hemşirenin vücudu sarsıldı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama yanındaki asistanlar tarafından tekrar sandalyesine çekildi. Hıçkırdı.

"Tomas," diye seslendi lider yumuşak bir sesle. "Tomas da Silva, beni dinle. Beni duyabiliyor musun? Beni dinler misin?

Hıçkırıklar (yatağa uzandı ve hemşire gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü lidere doğru çevirdi. Başını salladı ve zayıf bir sesle, "Seni duyabiliyorum." dedi.

"Tomas, sana söyleyeceğim şey seni şok edebilir, ama bununla yüzleşmeli ve dikkatlice dinlemelisin." Liderin sesi neredeyse bir fısıltıydı ama kararlıydı. "Tomas, bu hayata ve bu bedene girmeden ve bu ismi almadan önce bir ruhtun. Bunu biliyor musun?"

Hemşire başını şiddetle salladı.

“Evet, öyleydin!” dedi lider. “Sen bir ruhtun! Hepimiz buraya gelmeden önce ruhtuk ve buradan ayrıldıktan sonra da ruh olmaya geri döneceğiz. Bu, gündüzleri güneş ve geceleri ay kadar doğal.” Adamın sesi itiraz etmeye başladı. “Bu yoldan daha önce de geçtin,

Tomas," dedi lider. "Bu yoldan daha önce de geçtin, sadece hatırlamıyorsun. Bu gece buradasın çünkü bu dünyada dolaşmaktan yoruldun. Artık var olmayanı aramaktan yoruldun."

"Evet," dedi ses. "Yorgunum, çok yorgunum."

"Tomas, dikkatlice dinle. Tomas da Silva'nın bedeni artık yok. O isim altında yaşadığın beden atıldı ve gömüldü. Tomas da Silva geçmişin çürüyen eti. Artık ondan kurtuldun." Hemşirenin sesi yaralı bir hayvan gibi ulumaya başladı, ancak lider sertçe kesti. "Hayır! Artık o hasta, dünyaya bağlı bedenin seni bağlamadığı gerçeğine hayıflanma. Çektiğin acılar sona erdi. Ağrılar ve sızılar, açlık ve susuzluk bitti. Cezanı çektin; şimdi ruhlar alemine dönmeye hazırsın. Anlıyor musun? Ruhlar alemine dönmeye hazırsın."

Tüm gözler hemşirenin üzerindeydi. Rahatlamış gibi görünüyordu ve gözyaşlarıyla ıslanmış dudaklarında bir anlığına bir gülümseme belirdi. "Tomas öldü mü?" dedi sonunda.

"Fiziksel beden öldü. Ruhsal bedeni serbest bırakıldı. Nedense ne olduğunun farkında değildin . Hayır! Bunu sorgulamaya veya anlamaya bile çalışma. Sadece diğer ruhlarla geri dön. Yakında oraya geri dönüş yolunu hatırlamaya başlayacaksın. Yolculuğu daha önce birkaç kez yaptın. Orada dinlenebilirsin. Dinlenmeni hak ettin."

Hemşire gülümsemeye başladı ve gözleri hala sıkıca kapalıyken başını odanın etrafına bakıyormuş gibi, sanki son kez dünyaya bakıyormuş gibi çevirmeye başladı. Sonra şiddetle sarsıldı ve yüzüstü masaya yığıldı. Geniş odada yankılanan bir iç çekişle derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini açtı, başını temizlemek ister gibi salladı ve ayin sırasında uyurken yakalanmış gibi utanmış göründü.

Lider ellerini bıraktı ve akıntıyı kesti. "Yeryüzünde öldüklerini bilmeyen birçok ruh var," dedi. "Mutsuzlar ve hala yaşayanları da mutsuz edebilirler. Az önce doğru yerine yönlendirdiğimiz ruh, bir nedenden ötürü bedensel bedeninin atıldığını bilmiyordu. Hala o bedende yaşadığını ve sevdiklerinin onu terk ettiğini düşünüyordu. Neden kendi cenazesine ve kendi definine tanıklık etmediğini bilmiyorum. Açıkça aile, beden öldükten sonra evden taşındı ve ruh, muhtemelen fiziksel acılardan şok olduğu için bunu algılayamadı. Şimdi gitti, geldiği dünyaya geri döndü.

Dinlenecek, mutlu olacak ve tekrar doğmak için bir sonraki şansını bekleyecek.”

Hepsi tekrar el ele tutuştular ve birkaç dakika sonra beş tanesi hemşirenin daha önce yaptığı gibi titriyordu. Lider onları izliyordu ve diğerlerinin "ele geçirilmeyeceğinden" emin olduğunda zinciri kırdı ve masadan kalktı. Normal durumda olanlar diğerlerinin ayağa kalkmasına yardım etti. Ruh alan kadınlar odanın bir tarafına, erkekler diğer tarafına yerleştirildi. Gözleri donuktu ve ter alınlarında ve üst Ups'larında parlıyordu, ancak Candomble'da gördüğüm histeri, çığlıklar, puro çiğneme ve rahibe içme yoktu.

Lider, masanın üzerinde duran bir kağıt parçasını aldı ve bir isim listesi okudu. Her bir isim söylendiğinde cemaatten bir üye ayağa kalktı ve büyülenmiş medyumlara doğru yürüdü. Beyaz giysili bir yardımcı her birinin kulağına fısıldadı ve fısıldayarak bir cevap aldı. Sonra yardımcı, danışılacak kişinin hangi medyum olduğunu belirtti. Her medyumun önünde, Hint usulü sıraya girdiler ve danışma sıralarının gelmesini sabırla beklediler.

Büyük odada ürkütücü ama Candomble kulübesindeki gürültü kadar elektrik yüklü bir sessizlik vardı. Bir kadın stajyer medyuma yumuşak bir şekilde konuştu ve sırtındaki birkaç yeri işaret etti. Omurgasında veya belki de böbreklerinde sorun olduğunu düşündüm. Medyum ona arkasını dönmesi için bir işaret yaptı. Kollarını uzattı ve ellerini açarak parmaklarını ayırdı. Ellerini kadının omuzlarının hizasına koydu ve uzattığı ellerini yavaşça böbrek bölgesine doğru hareket ettirdi. Sonra ellerini birkaç saniye orada tutarak -ama asla vücuduna dokunmadan- kollarını yanlarına indirdi, yumruklarını sıktı, sonra kollarını yana doğru hareket ettirdi ve parmak uçlarından bir şey fırlatmak ister gibi hızla ellerini açtı. Sonra ellerini kapattı, kollarını kadının omuzlarına doğru uzattı ve hareketi dört veya beş kez tekrarladı. Bitirdiğinde ona yumuşak bir şekilde konuştu ve iyi durumda olan bir sonraki kişi tedavi edildi. Diğer medyumlara danışılıyordu ve benzer "el koyma" hareketlerinden geçiyorlardı. Birkaç hasta sandalyelerde oturuyordu ve bir adam yerde yatıyordu.

Yaptıkları şey (sonradan öğrendim) parmak uçlarından hastanın manyetik sıvısına sağlıklı

manyetik ışınlar göndermekti. Spiritistler, hepimizin fiziksel bedenlerimizin etrafında bir aura veya sıvı bedene sahip olduğumuzu ve bu sıvının fiziksel organlarla birlikte dengesizleştiğini söylerler. İyi bir medyum hastalıklı bir sıvı bedeni hemen tespit edebilir. Sağlık aurası mavimsi beyazdır. Hastalık aurası gridir. Bu sıvı beden formunun etrafında düşünceler ve arzularla renklendirilmiş ikinci bir aura vardır. Düşüncelerimiz bizi başkalarını etkiledikleri kadar veya daha fazla etkiler ve kötü düşünceler fiziksel hastalıklara yol açabilir . Bu ikinci aura mavi ise bir ruha süblimleşmeyi gösterir. Turuncu renk hırs ve gurur anlamına gelir. Kırmızı şiddetli tutkular, öfke ve şehvettir. Koyu kırmızı aşktır ve pembe aşk daha da iyidir. Yeşil ihanet, hile ve kabalık anlamına gelir. Koyu yeşil kıskançlık, açık yeşil ise huzur ve nezaket anlamına gelir. Gri depresyon, üzüntü ve egoizm anlamına gelir. Koyu gri ikiyüzlülük ve yalandır. Açık gri korku, şüphe ve kararsızlıktır. Siyah (elbette) nefret, intikam ve kötülüktür. Şimdi bu auranın etrafında saat yönünde akan bir elektrik parçacıkları akımı vardır. Tüm bu auraları saat yönünün tersine hareketle çevreleyen başka bir elektrik parçacıkları zincirinden boş bir alanla ayrılmıştır. Bu manyetik parçacıklar diğer gezegenlerden, yıldızlardan, dünyadaki sulardan, taşlardan ve güneşten gelir. Her şey mükemmel bir şekilde çalıştığında insan vücudu sağlıklıdır, ancak bir şey elektrik akımlarından herhangi biriyle etkileşime girmeye başladığında -ister dış akımlar ister içeriden gelen zihinsel akımlar olsun- bir dengesizlik oluşur ve fiziksel vücut hastalanır.

Ellerin koyulması, o zaman, farklı auralara iyi elektrik parçacıklarının şoklarını göndererek diğerleriyle çatışan parçacıkları dışarı iten bir ortamdan başka bir şey değildir. "İyi" elektriğin gücü, "kötü" elektriğin zayıf gücünü ortadan kaldırarak her şeyi bir kez daha dengeye getirir. Dolayısıyla hastalıklar, kontrolden çıkan parçacıklardan başka bir şey değildir ve tek tedavi, düzgün çalışmayan parçacıkları ortadan kaldırarak onları tekrar doğru düzenlerine oturtmaktır. İnsan vücudu da dahil olmak üzere her şey atomlara indirgenebiliyorsa, Brezilya Ruhu'nun mantığına göre , hasarlı atomları onarmaktan ve atom kaynaklı hastalıkları "iyileştirmekten" daha mantıklı ne olabilir?

Bir medyumun parmak uçlarından iyi elektrik yükleri gönderebilmesi için kendisi de iyi bir fiziksel ve ahlaki sağlığa sahip olması gerekir. "Sahip olmadığın şeyi veremezsin" bir Spiritist düsturudur ve bir medyumun örnek bir fife çalması beklenir. Aşırı cinsel aktivite olmamalıdır (evli medyumlara kaşlarını çatmasalar ve kalabalık aileleri teşvik etmeseler de), alkol veya sigara içilmemeli ve mümkünse etten tamamen uzak durulmalıdır. Balık sorun değil, biftek ve pirzolalar hariç.

Genellikle bir medyum sağlıklıdır ancak birkaç seanstan sonra hasta hastalarından gelen sağlıksız ışınların bir kısmını emmeye başlar; sonra kendisi de hastalanır. İyileşmesinin tek yolu, dengesiz - parçacıkları kovalayan başka bir medyum olmasıdır. Bazı aptal veya eğitimsiz medyumların, bir hastanın arızalı yüklerinin aşırı dozundan öldüğü bilinmektedir ve örgütlü ruh grupları serbest medyumdan nefret eder ve cemaatlerine onlardan uzak durmalarını tavsiye eder.

Ayrıca halka hiçbir tedavi için ödeme yapmamalarını tavsiye ediyorlar çünkü yaptıklarının Tanrı'nın bir hediyesi olduğunu iddia ediyorlar. Bu nedenle hiçbir insanın telafi edemeyeceği ve hiçbir zaman para alınmaması gereken bir hediyedir. Büyük merkezler (ve küçük olanlar da) klinikleri, yetimhaneleri, yaşlı bakım evlerini, homeopatik dükkanları ve diğer her şeyi kesinlikle inananların katkılarıyla açık tutarlar. Bir seansa katılabilir ve dilediğinizi bağışlayabilirsiniz. Anında iyileşebilir ve hiçbir şey ödemeyebilirsiniz. Her şey size kalmış.

Bu seanslardaki doktorların ve hemşirelerin çoğu aslında gerekli üniversite tıp derslerini almış, lisans almış ve normal tıptan daha etkili olduğuna inandıkları için Spiritizme geçmiş lisanslı doktorlardır. Birçoğu uzman nörolog, kiropraktör ve çocuk doktorudur. Gerekli gördüklerinde Brezilya'nın her yerindeki eczanelerde kabul gören reçeteler yazarlar ve bitkisel ilaçlar hazırlarlar. Daha ileri seviyede olanlar belirli penisilinlerin ve modern ilaçların etkili olduğunu bilirler ve bunları el koyma tedavisine tamamlayıcı olarak kullanırlar.

Brezilya'nın Katolik bir ülke olduğu ve bu nedenle her zamanki Katolik hayır kurumlarıyla dolu olduğu varsayılırken, aslında Katoliklerden daha fazla Spiritist

yetimhane, hastane, yaşlı bakım evi, kütüphane ve barınak vardır. Brezilya'da Spiritistlerden daha fazla Katolik okulu vardır, ancak Katolikler eyalet ve federal para alırken Spiritistler hiçbir hükümet hibesi almazlar. Porto Alegre'de 300 yataklı bir hastane vardır. Sao Paulo'da günlük 12.50 öğün yemek servisi yapan bir "geçici barınak" vardır. Rio de Janeiro'daki bir yetimhane 1000 yalnız çocuğa bakmaktadır. Santos'ta "spiritüel" bir ilk yardım istasyonu vardır. Pogos de Caldas'taki bir otel, Spiritistlerin bu şık mineral su kaplıcasında birkaç gün kalmalarına izin verir ve daha fakir üyelere ailelerini ziyaret etmeleri veya daha büyük şehirlerde iş aramaları için otobüs bileti verir. Belo Horizonte'deki bir kütüphanede Kardek'in tüm ciltlerinin yanı sıra Spiritist okuyucuları için en son en çok satan kitaplar da bulunmaktadır. Campinas'ın dışındaki bir garaj , Spiritist olduklarını iddia edenlere benzin ve tamir hizmetlerinde indirim sağlıyor . Bir Spiritist yazar, "Sevgi olmadan Spiritizm düşünülemez: Bu kesinlikle Spiritizm değildir." diye yazıyor.

Kadın Brezilyalı, Katolik ve eğitimli. Rio de Janeiro'da çok başarılı bir avukatın dul eşi. Kız kardeşi Amerikalı bir gazeteciyle evli. Kızı Amerikalı bir yabancı muhabirle evli. Korkunç eklem ağrıları çekiyordu. Doktorlar ona yapabileceği hiçbir şey olmadığını çünkü ihtiyaç duyduğu ilaçların henüz icat edilmediğini söylediler. Hepsini dinledi, sessizce acı çekti ve sonra bir gün iç kesimlere gidip Arig6 adında bir adama danıştı. Adam ona sorununun ne olduğunu söyledi; semptomlarını açıklama fırsatı bulamamıştı. Adam, son çıkan ilaçlardan bazılarını ve eczacıların kalan dozu bulmak için tozlu rafları karıştırmak zorunda kaldıkları kadar eski ilaçları isteyen uzun bir reçete karaladı. Özel bir içecek içti ve ellerine özel bir merhem sürdü. Ağrılar geçti ve bir daha asla geri gelmedi.

Genç bir oğlan, bacaklarından biri diğerinden üç inç daha kısa olduğu için belirgin bir şekilde aksayarak yürüyordu. Sao Paulo'daki doktorlar, anne ve babasına iki bacağın uzunluğunu eşitleyebilecek bir ameliyat olduğunu söylemişlerdi ama denemek istemiyorlardı çünkü oğlanın kalp rahatsızlığı vardı ve ameliyat masasında ölmesini istemiyorlardı. Önerdikleri tek şey, vücudunu eşitlemek için kalın tabanlı bir bot giymesiydi. Oğlan, küçük kasabadaki en güzel kıza

aşık oldu ve kız ondan hoşlanmasına rağmen, kızın babası sakat bir damadı olmasını reddetti. O zaman Arig6'yı görmeye gitti. Çocuğa küçük bir kamp yatağında yatması ve sağlam bacağını bir kutunun üzerine koyması söylendi. Sonra Arig6 büyük bir bıçak ve bir mutfak et testeresi aldı ve oğlanın sağlam ön bacağından üç inçlik bir parça kesti. Sonra iki parçayı birleştirdi, elini yaranın üzerinden geçirdi ve oğlan (anestezi altında olmayan veya uyuşturulmamış olan) ayağa kalktı ve mütevazı evden çıktı. Hikayenin mutlu bir sonu var: Kızla evlendi.

Arig6 hakkında çok şey duymuştum. Çoğu bilimkurgu çizgi romanlarından fırlamıştı. Anestezi kullanmadan insanları ameliyat eden, neşter yerine sıradan bir mutfak bıçağı kullanan, asla kan dökmeyen ve yaralarını sadece parmağını ıslatıp kesiğin üzerine sürerek kapatan eğitimsiz bir adam... ve hiçbir zaman yara izi kalmamıştı. Harika, inanılmaz, asla gerçekleşemez, hepsi halkla ilişkiler işi, inanmıyorum... doğru... doğru... doğru!

Jose Arig6'nın gerçek adı Jose Pedro de Freitas'tır, ancak "taşralı" veya basit birey" anlamına gelen Arig6 lakabıyla anılmaktadır. Arkadaşları ona bu şekilde seslenmektedir çünkü o,
Şöhretine ve inanılmaz güçlerine rağmen, küçük memleketini, karısını ve çocuklarını seven dürüst, iyi huylu bir çiftçi çocuğu olarak kalmıştır. Sinek bile incitmez, ancak "Dr. Fritz"in büyüsüne kapıldığında inanılmaz, saldırgan bir hızla keser, bıçaklar, büker ve oyar. Her yıl binlercesi Brezilya, Uruguay, Paraguay ve Arjantin'in her yerinden ona gelir. ABD üniversite tıp uzmanlarından oluşan bir ekip tarafından incelenmiştir ve Papa Pius XII ona gizemli hizmetleri için kişisel teşekkürlerinin yazılı olduğu gümüş bir kutu göndermiştir.

Tümörlerden, lipomlardan, kataraktlardan ve kolostomilerden kanserlere kadar üstlenmediği hiçbir operasyon yoktur. Aletleri günlük bir soyma bıçağı, tırnak makası ve bir cımbızdır. Bunlar genellikle paslı bir teneke kutuda saklanır. Hastalar her harekete yardımcı olur, asla acı hissetmez ve sadece hafif yorgun hissederek uzaklaşırlar. Bunu nasıl yapıyor? Bir ruhla.

Arigo, Congonhas do Campo kasabasında doğdu. Katolik kiliseleri, sömürge binaları ve dar görüşlü

insanların olduğu geleneksel bir kasabadır. Babası bir toprak sahibi ve yerel bir politikacıydı. Amcası bir zamanlar kasabanın belediye başkanıydı. Arigo, diğer tüm yerel çocuklar gibiydi.

Okula başladığında babasının tarlalarında çalışması gerektiği için sadece yarım gün gidebiliyordu. Arada sırada işlerinden başını kaldırdığında hareketli bir kavgadan irkilirdi. "Parlak, yuvarlak bir ışıktı, o kadar parlaktı ki neredeyse beni kör ediyordu" ve bu ışıkla birlikte genellikle "bana garip bir dilde konuşan" bir ses olurdu. Işıkları ve sesleri görmezden geldi ve bunların tropikal güneşe bağlı olduğunu söyledi. Bir keresinde bunlardan evde bahsettiğinde "iyi bir Katolik çocuk böyle şeyler deneyimlemez" denildi.

Onun için büyümek kolay ve pastoraldi ve yerel bir kıza evlenme teklif etmeden önce yirmi altı yaşına kadar bekledi. Bir karısı olduğunda sorumlulukları olduğunu fark etti ve sekiz mil uzaklıktaki bir demir cevheri madeninde iş buldu. Altıda orada olmak için sabah üçte kalkmak zorundaydı ve sekiz saat kazma kürek kullandıktan sonra tekrar eve geri dönmek için tüm yolu yürümek zorundaydı. Kazandığı para faturaları ödemeye yetmiyordu ve karısı ekstra gelir için dikiş dikmeye başlamak zorundaydı. Kendisi ve diğerleri için zam almaya ve daha iyi çalışma koşulları ayarlamaya çalıştığında şirket onu kovdu ve ona Komünist dedi. Ondan sonra kimse onu işe almadı ve karısının yetersiz kazancıyla beş parasız kalmak zorunda kaldı. Çocuklarının her gün aç kaldığını görünce babasından borç istedi ve küçük bir restoran ve bar açtı. Kasabada bazı ilginç sömürge heykelleri olduğu için orada her zaman turistler olur. Restoranına turistler gelmeye başlayınca babasına olan borcunu ödeyip kasabada bir ev satın alabildi.

Tam bu sırada Arig6 babasının ahırındaydı ve mısır koçanlarının arasında saklı küçük bir haç buldu. Çiftlikteki hiç kimse kime ait olduğunu bilmiyordu, bu yüzden onu evine götürdü. Evinin önüne geldiğinde Arigo'dan yiyecek isteyen, tamamen yabancı, yaşlı bir adam gördü. Ona yiyecek verdi ve ertesi gece aynı yaşlı adam yine akşam yemeği istedi. Arig6 bir kez daha onu besledi. Yaşlı adam birkaç gece üst üste geldi ve her seferinde ona yemek verildi. Arig6 hiçbir soru sormadı ve adam da gönüllü olarak hiçbir cevap vermedi, ancak Arig6'nın karısı adamın neredeyse

onun yatma saatinde geldiğinden şikayet etti. Arig6 ona daha erken gelemeyeceğini sordu.

Adam başını iki yana salladı. "Daha erken gelemiyorum ama eğer istersen, her akşam bu saatte mezarlığa yemeğimi getirebilirsin."

Arigo o saatte mezarlığa girmeyi düşünmüyordu ve bunu yabancıya söyledi. "Pekala," dedi adam, "o zaman her gün bu saatte yemeğimi kilisenin önüne götür. Sen iyi bir adamsın ve iyi bir kalbin var. Mısır koçanları arasında bulman için haçı bırakan bendim. Hastaları iyileştirdiğinde kullanman için bıraktım. Onu elinde tutup dua etmelisin. Seninki büyük bir görev..." Sonra yaşlı adam gecenin karanlığına doğru yürüdü.

Böyle bir hikayeyi duyan başka biri için yaşlı adam bir çılgın olarak görülür ve bedava yemek fişi yırtılırdı, ancak Arigo hemen sinemaya gidecek birini aramaya gitti. Elinde haçla gidip bir komşunun kapısını çaldı. Yıllardır omuzlarındaki keskin ağrılardan şikayet eden bir kadın kapıyı açtı. Arig6'yı görünce şaşkınlığını hayal edin, gergin bir şekilde bir haçı ona doğru itiyor ve bağırıyordu, "İyileştin! Yom ağrılarının hepsi geçti!" Kapıyı aceleyle kapattı ve kocasına komşunun delirdiğini söyledi. Ancak ertesi gün, hastalığını kovduğu için Arig6'ya teşekkür etmek için gitti. O gece, yıllardır acı içinde uyanmadan uyuduğu ilk geceydi. Ve ağrılar bir daha asla geri gelmedi.

Küçük bir kasabada ve özellikle mistik Brezilya'da, Arig6'nın iyileştirebileceği söylentisi hızla yayıldı. Bir adam, koltuk değnekleriyle iki değersiz bacağı sürükleyerek kapısına geldi. Arig6 derin bir şekilde yutkundu, hızlı bir dua etti ve sonra cesurca emretti : "O koltuk değneklerini at. Yürüyebilirsin!" Adam bir koltuk değneğini düşürdü ve sonra diğerini ve Arig6'nınki kadar şaşkınlığa uğrayarak arkasını döndü ve evden çıktı.

Arig6 başkalarına yardım etmeye ve kendisine gelenleri iyileştirmek için düzenli işinden zaman ayırmaya devam etti, ancak bu giderek daha da zorlaştı, çünkü bayılma nöbetleri geçirmeye ve sık sık saatlerce baygın kalmaya başladı. Yerel doktorlar onu muayene ettiler ancak hiçbir sorun bulamadılar. Sonra bir gece yanında bir ses duydu. Uyandı ve beyaz takım elbiseli kısa, şişman ve kel bir adam gördü. Arigo hala rüya gördüğünü düşündü ve yatak odası ışığını yaktı. Adam hala oradaydı. Alman aksanlı Portekizce vizyon,

"Ben Dr. Fritz'im," dedi. "Birçok kişiyi iyileştireceksin..."

Karısına veya arkadaşlarına bundan hiç bahsetmedi, kesinlikle o bayılma nöbetleri yüzünden zihinsel bir tıkanıklık yaşıyordu , ama o şişman küçük ruh her gece yatağının yanına geri dönüyordu. Sonunda karısına onu tarif ettiğinde ("muazzam bir göbek ve ağır bir Alman suratı") karısı evin kötü göz altında olduğunu düşündü ve şeytanı kovması için bir rahip çağırdı. Hiçbir işe yaramadı; ruh her gece geri dönmeye devam etti.

Tam o sırada bir arkadaşı, bir eyalet senatörü, Arigo'nun memleketine geldi. Siyasi bir miting için gelmişti ve sonrasında Arigo, birkaç çocuk ve kendisi geceyi yiyip içerek geçirdiler. Arig6'ya akciğer tümörü olduğunu ve Rio'daki veya New York'taki doktorların ameliyat edemediğini söyledi. Ancak senatör iyi bir içki arkadaşıydı ve Arigo onu oteline ancak sabahın üçünde geri getirdi. Sonra Arig6 evine gitti. Ya da o öyle düşündü.

Senatör farklı bir hikaye anlatıyor. “Arig6 beni odama götürdü ve ben dişlerimi fırçalayıp pijamalarımı giyerken sohbet etmeye devam ettim. Sonra yavaşça kaybolmaya başladı ve onun yerine beyaz bir doktor üniforması giymiş şişman, kel ufak tefek bir adam duruyordu. Hemen arkasında beyaz giysili ve Brezilyalı olmayan yüzlere sahip üç kişi daha vardı. Şişman olan tümörümü ameliyat edeceğini duyurdu. Ona deli olduğunu ve sarhoş olduğumu düşündüğünü söyledim. Sonra yatağa yığıldım ve bilincimi kaybettim.”

Senatör birkaç saat sonra uyandı ve Arig6'yı otel odasına geri götürmeye gitti. Ona olanları anlattı. Arig6 önce bunu bir şaka olarak algıladı, sonra arkadaşının ciddi olduğunu görünce sinirlendi. "Çok fazla viski içiyorsun ve sonra benim bir Spiritist olduğumla ilgili hikayeler uyduruyorsun. Ben sıkı bir Katolik'im ve ruhlar hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum. Ailem bunu söylediğini duysa çok üzülürdü!"

Ama senatör ona pijama üstlerini gösterdi. Sırtından aşağı doğru kesilmişlerdi. "Dün gece beni ameliyat ettin, dostum Arig6. O kadar sarhoş değildim."

"Ama ben de o kadar sarhoş değildim!" diye itiraz etti. "Operasyonlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Asla böyle bir şey yapmayı düşünmem. Yatak

çarşaflarını ve erkek ceketini aradı. "Eğer bu olduysa kan nerede? Ha? Kan nerede ve sırtındaki yara izi nerede? Şaka yapmayı bırak, dostum. Sadece çok fazla alkol aldın, hepsi bu."

Senatör o öğleden sonra Rio'ya döndü ve hemen düzenli doktoruna gitti. Doktor röntgen çekti ve adamın sırtını inceledi. Sonra şöyle dedi, "Amerika'da geçirmiş olman gereken ameliyat mükemmel bir şekilde başarılı olmuş. Akciğerindeki tümör tamamen kaybolmuş. Kesik izine güzel bir plastik iş yaptılar."

Senatör, Brezilya basını da dahil olmak üzere herkese operasyonunu anlattı. Arigo çok fazla tanıtım aldı, ancak yine de arkadaşının sarhoş olduğunu düşünüyordu.

Sonra aynı şey tekrar oldu, bu sefer de onlarca tanığın önünde. Kasabasında ölmekte olan yaşlı bir kadın vardı. Rahip ona son yağını sürmüş ve ailesi onu ölüm döşeğine yatırıp etrafını mumlarla çevrelemişti. Oda komşularla doluydu, hepsi son saygılarını sunmak için oradaydı, Arigo da kendi saygılarını sunmak için geldiğinde. Yatağın yanında durdu ve yaşlı kadının yüzünü inceledi. Gözleri yaşlarla doluydu. Birdenbire o gözler sert ve kırılgan hale geldi ve tek bir kelime etmeden yatak odasından fırlayıp mutfağa koştu. Neredeyse hemen geri döndü, elinde büyük bir bıçak vardı. İnsanları yatağın yanından uzaklaştırdı ve sert, Alman aksanlı bir sesle "geri çekilmelerini" emretti. Kimse onu durduramadan bıçağı yaşlı kadının karnına sapladı.

Kalabalık dehşet içinde dururken, o yıldırım hızıyla çalıştı, mide duvarını açtı, bir büyümeyi kesip çıkardı. Sonra kesiği sadece kenardan kenara bastırarak birleştirdi. Ameliyat bitince birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ve elindeki bıçağı görünce şaşırdı. Yaşlı kadın birkaç dakika içinde yatağından kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. Oradaki hiç kimse gözlerine inanamadı, ancak "bir şey" olmuştu. Kadın artık ölmekten çok uzaktı ve tümör herkesin görebileceği şekilde oradaydı, ancak karnında bir yara izi yoktu. Aşırı yağ uygulayan rahip ona ne yaptığını sordu. Arig6 başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Peder. Bayıldım sanırım. Son zamanlarda bayılma nöbetleri geçiriyordum ve kendime geldiğimde yaşlı kadının ameliyat edildiğini söylediler. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Bildiğim tek şey bu."

Bundan sonra Arig6 ve mucizevi ameliyatları son nokta oldu . Ülkenin dört bir yanından evine hac yolculukları için otobüsler ayarlandı. Her türlü hastayı ameliyat etti ve büyük şehirlerden gelen doktorlar tarafından araştırıldı. Bir tıp adamı, Arigo'nun dev bir kisti ameliyat ettiğini ve sadece "Kan olmasın, Tanrım" diyerek kanamayı durdurduğunu gösteren bir film bile çekti.

Yüzlerce hastanın tanıklıkları, bu ruh şifacısı hakkında Brezilya Ian dergisi makalelerini ve kitaplarını doldurdu . Kendisine "sapkın" diyen ve onu "şeytanla işbirliği yapmakla" suçlayan Katolik Kilisesi tarafından zulüm gördü. Yerel papazların ve piskoposların emirleri doğrultusunda hareket eden polis, uygulamasını durdurmak için birkaç kez evine baskın düzenledi. Bir keresinde biri (fısıldayanlara göre yerel doktorlardan oluşan bir grupmuş) onu dövmesi için bir haydut tutmuş. Ruhsatsız tıp uygulaması yaptığı için belediye mahkemesi tarafından iki buçuk yıl hapse mahkûm edilmiş ancak dönemin Başkanı Juscelino Kubitschek tarafından affedilmiş. Kubitschek (fısıldayanlara göre) Arig6'dan kızlarından birini tam olarak başarılı bir şekilde ameliyat etmesini istemiş.

Ruhsal medyumu "Dr. Fritz" bile basın ve ziyaret eden tıp adamları tarafından röportajlanmıştır. Berlin'den gelen bir araştırma ekibi Arig6'yı eylem halinde izlemiş ve operasyon boyunca Dr. Fritz ile mükemmel Almanca konuşmuştur. Dr. Fritz, kendisini Birinci Dünya Savaşı'nda öldürülen bir Alman cerrah olarak tanımlamış ve bu operasyonlarda genellikle - hayattayken oftalmoloji konusunda uzmanlaşmış bir Fransız olan Dr. Gilbert Pierre ve tümörleri yapan Takahasi adlı bir Japon uzman tarafından yardım gördüğünü söylemiştir. Onlar, hayırseverliğiyle ünlü olan ve aletleri sterilize eden ve hastaları paranormal bir "yeşil ışık" ile anestezi eden Friar Fabiano de Cristo'nun ruhuyla çalışırlar . Arigo'nun operasyonlarını izleyenler (ve kelimenin tam anlamıyla binlerce tanık olmuştur) genellikle Dr. Fritz'in sesinin "daha fazla yeşil ışık" için seslendiğini duymuş ve ameliyat masasının yakınında oturanlar hemen bilinçlerini kaybetmişlerdir.

Katolik zulmü ve açıkça dışlanma, Arig6'nın ayini terk etmesine ve tamamen Spiritizme geçmesine neden oldu. Geleneksel yetiştirilme tarzı nedeniyle

onun için yapması zor bir şeydi , ancak Dr. Fritz ile olan ilişkisinin doğal bir sonucuydu. Arigo ameliyatları için para kabul etmeyi reddediyor (ve minnettar bir koca, karısı "umutsuz" bir kanserden kurtulduğunda ona 50.000 dolar teklif etti) ancak Jesus Nazarene adlı ruh merkezi ve hastanesi için bağışları kabul ediyor .

"materyalist ve hayaletlere ve ruhlara inanmayan" bir Amerikalı gazeteci eşliğinde bu hastaneye vardım . İnatçıydı, Paris, Moskova ve Vietnam'dan haberler dosyalamıştı. Arig6 ile röportaj yapmasına ve onun için tercüme yapmasına yardım etmem istendi. (*Time için çalıştığımda* ve Arig6'nın hikayesini yapmak istediğimde, tıp sayfasında büyücü doktorlara yer olmadığını söyleyerek reddettiler.)

Küçük kliniğin etrafındaki zemin insanlarla doluydu, çoğu kötü giyimliydi ve neredeyse hepsinin yüzlerinde ve kollarında şişlikler, başlarında bandajlar veya gözlerinde bantlar vardı. Koltuk değnekleriyle yürüyenler ve ilkel tekerlekli sandalyelerde yürüyenler vardı. Ayrıca, yanlarından geçtiğimizde yüzlerini çantalarıyla kapatan yepyeni bir Cadillac'ta üç kadın vardı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp yolumu bulmayı başardım ve yanımda Ace Foreign Correspondent ile ön kapıya ulaştım. Çok sevimli bir kız beni kapıda durdurdu ve kim olduğumu ve neden orada olduğumu açıkladığımda geçmemize izin verdi. Birkaç adım yürüdük ve sonra doğrudan ameliyathaneye girdik. Daha önce gördüğüm hiçbir ameliyathaneye benzemiyordu . Kabul ediyorum, duvarlar beyaz boyalıydı, ancak bu normallige tek tavizdi. Yaklaşık kırk beş fit kareydi ve sol duvara yaslanmış ahşap bir yatak vardı. Yatakta bir hasır şilte ve bir yastık vardı. Büyük bir pencere bol miktarda güneş ışığı alıyordu ve geceleri aydınlatmak için başımın üstünde bir Coleman feneri asılıydı. Odanın ortasında, ahşap marangoz atlarının üzerinde eski bir kapı vardı. Yanında bir teneke kutunun olduğu küçük bir masa vardı. Kutunun içinde birkaç mutfak bıçağı, bir neşter, bir cımbız ve bir makas vardı. Ayrıca duvarların etrafında ayakta duran veya çömelmiş yirmi kadar kişi vardı.

Arig6 odaya doğru yürüdü ve bize gülümsedi. Ace Foreign Correspondent hemen tanıştırılmak istedi , ama onu engelledim. Brezilya'da bir şeyler yapmak için doğru zamanı "hissetmeniz" gerekir.

Koyu renk pantolon ve açık mavi spor gömlek giymiş olan ünlü şifacı, fotoğraflarındakinden daha kilolu görünüyordu. Koyu tenliydi, neredeyse İtalyan'dı, koyu, kısa kesilmiş saçları ve kısa kıllı bıyığı vardı . Tıraş olması gerekiyordu ve ayrıca biraz uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Her gün şafak vakti gece yarısından çok sonraya kadar çalıştığını ve karısının geceyi burada geçirmesi konusunda ısrar etmesi üzerine birkaç saat uyuyabildiğini duymuştum .

Hasta grubuna doğru yürüdü ve sırayla her birine baktı. Bana ve gazeteciye sadece şöyle bir baktı, ama durdu ve yanımdaki bir kadını işaret etti. "Ameliyata ihtiyacınız yok," dedi hemen. Portekizcesi Almanca aksanıyla çıktı. Eğer öyle olmasaydı , o anda Dr. Fritz'in ruhu tarafından ele geçirildiğini asla bilemezdim .

"Ama doktor," diye söze başladı kadın, "siz benim sorunumun ne olduğunu bilmiyorsunuz."

"Sorununuz omurganız! Geceleri uyuyamıyorsunuz ve çoğu zaman vücudunuzun yarısı uyuşmuş gibi görünüyor. Al" - ve bir not defterine hızla yazdı, sayfayı yırtıp kadına uzattı - "bu ilaçları alın. Ve bu kadar çok kahve içmeyi bırakın! Kafein sadece durumunuzu kötüleştiriyor!" Sonra bir sonraki kişiye geçti.

"Sen! Sarı tişörtlü!" Kalabalığın arkasından bir adam çıktı. "Buraya gel!" Arig6'yı yatay kapıya kadar takip etti ve emredildiğinde üzerine tırmandı.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Ace Muhabir, "o hurda parçası onun ameliyat masasıymış!" Arkamızdaki biri, "Şşş!" dedi.

Arigo adamın kolunu yakaladı ve avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirdi. Hepimiz üst kolunun derisinin altında limon büyüklüğünde bir yumru görebiliyorduk. Arigo teneke kutudan bir neşter aldı ama kesi yapmak yerine sadece bıçağı deri üzerinde gezdirdi. Dokular ayrıldı ama bir damla kan akıtmadan Arigo parmaklarıyla sıktı. Yağlı doku (lipom) bütün olarak çıktığında hafif bir "pop" sesi duyuldu. Sonra yaranın üzerine sıradan bir pamuk parçası geçirdi ve adama eve gitmesini söyledi. Adam tümörün olduğu yere baktı ve kocaman bir gülümsemeyle gülümsedi. Hepimiz öylece baktık. Yara izi yok, acı yok, tümör de yok. Arigo'ya bir şeyler söylemeye başladı ama şifacı

kaba bir şekilde kapıyı işaret etti. Adam gülümseyerek ve inanmaz bir şekilde çıktı.

Bir kadın da aynı şeyi yaşadı, ancak bu sefer tümör sırtının ortasındaydı. Her şeyi gördük ve hemen odadan hiçbir yara izi veya ağrı olmadan ayrıldı.

Ace Foreign Correspondent bana döndü ve fısıldadı, "Bir tür numara olmalı. Bir keresinde Endonezya'da bir şifacı gördüğümü hatırlıyorum... Ama Arigo

gruptan genç bir oğlan seçmişti ve onu ameliyat masasına/kapıya doğru götürüyordu. Onu yönlendirmesi gerektiğini fark ettim, çünkü oğlan kördü.

Ona masaya çıkmasına yardım etti ve korkmamasını söyledi. Çocuk korkmadığını söyledi. "Tamam," dedi Dr. Fritz, "sadece rahatla."

Sonra Arigo bir mutfak bıçağı aldı ve çocuğun sağ gözüne sapladı. Sert ve hatta şiddetli hareketlerle - gözü yuvasından çıkarıp eline koydu. Boş delikten biraz kan geldi ama Dr. Fritz bir şeyler mırıldandı ve kan durdu. Bir neşter aldı ve göz küresinin arkasındaki bir şeyi oydu ve sonra onu tekrar yuvaya soktu. Çocuk bağırmadı, Ango'nun ellerini itmeye çalışmadı. Sadece sessizce oturdu ve kendisine saldırılmasına izin verdi. Sonra diğer göz serbest bırakıldı ve Dr. Fritz göz küresinin arkasını keserken bir an yanağında asılı kaldı. Sonra o da yerine itildi. Sonra çocuğun kolunu okşadı ve gitmesini söyledi.

Çocuk masadan kalktı ve bir iki dakika huzursuzca durdu. Sonra gözlerini tüm gücüyle kapattı ve tekrar açtı. Hayretle odanın etrafına baktı. Sonra ellerini yüzüne götürdü ve onlara baktı, her biri gelip kollarını ona doladı. Ayrıca hayatında ilk kez annesinin yüzüne

turn. A woman who had been in a far corner began to

baktığında ağlamaya başladı.

Kendi yanaklarımdan aşağı yaşların aktığını hissettim ve Ace Foreign Correspondent'ın önünde gülünç görünmek istemediğimden, ona bazı sofistike, alaycı yorumlarda bulunmaya hazır bir şekilde döndüm , ama orada değildi. Bir yan pencereden sarkıyordu, kahvaltıda yediği çırpılmış yumurtaları ve kahveyi kusuyordu.

Copacabana. Caddenin bir tarafında, yüksek, modern apartmanlar . Sahilde binlerce titrek mum. Caddede son model otomobiller, sahilde davullar ve hayvan kurbanları. Caddede iyi giyimli Cariocas'lar Yeni Yıl Arifesini kutluyor, sahilde beyaz giysili müritler Yemanjd gününü kutluyor.

Auld Lang Syne ve Sarava Umbanda. Chateau Neuf de Pape ve *cachaga* romu. Vızıldayan klimalar ve çıplak ayakların altında çıtırdayan kum. Chanel Number Five ve Good Luck tütsüsü. Parıldayan Noel ağaçları ve kıvılcım saçan şenlik ateşleri. Elmas broşlar ve ucuz boncuk kolyeler. Father Time ve Oxala. Hristiyanlık ve paganizm. Bugün ve evet terday.

dünyanın en iyi bilinen eğlence noktalarından biridir . Sayısız filmde, düzinelerce kitapta ve sayısız kartpostalda yer almıştır. Her yıl binlerce turisti ve her yıl milyonlarca Brezilyalıyı kendine çekmektedir. Rio Uluslararası Film Festivali'nin yıldızlarına ve Rio Uluslararası Şarkı Festivali'nin ünlü şarkıcılarına ev sahipliği yapmaktadır ve Kraliçe II. Elizabet, Franklin Delano Roosevelt, Brigitte Bardot, İran Şahı, Yuri Gagarin, Neil Armstrong, Belçika Kralı, Etiyopya İmparatoru ve Papa IV. Paul olmadan hemen önce Kardinal Montini gibi dünyaca ünlü kişiler tarafından ziyaret edilmiştir.

Yine de her gece, kumlara mumlar yerleştiren ve bir sürü tanrı ve ruha dua eden mütevazı Umbanda inananları tarafından ziyaret edilir. Ve her 31 Aralık'ta dünyanın en büyük, en renkli ve en tuhaf dini törenine sahne olur.

İnsanlar gün batımından hemen önce sahilde toplanmaya başlar. Şehrin her yerinden ve ayrıca

otobüslerle ve kamyonlarla çevre kasabalardan gelirler. Büyük gruplar çeşitli Umbanda "çadırlarından" veya tapınaklarından gelen cemaatlerdir. Daha küçük gruplar arkadaşlar veya bir ailenin üyeleri olabilir. Bireyler de belirir ve kum parçalarını talep eder.

Cemaatler deniz tanrıçasına büyük alegorik hediyeler getirir. Bir yılın büyük bir kısmını hafif bir tekne inşa ederek, onu kağıt çiçekler ve flamalarla süsleyerek ve tanrıçanın sevdiği aynalar, saç kurdeleleri, parfümler, taraklar ve viski şişeleri gibi şeylerle doldurarak geçirebilirler . Başka bir grup, beyaz krep kağıt çiçeklerle kaplı ve tüm önemli Umbanda ve Hristiyan azizlerinin heykelleriyle süslenmiş, tekerlekler üzerine inşa edilmiş uzun bir sunağa sahip olabilir. Başka biri, beyaz saten çarşaflar ve yastık kılıfları olan pahalı bir çift kişilik yatak getirebilir ve beyaz saten örtüyü tanrıça için hediyelerle serebilir.

Genellikle en iyi kıyafetler bu Yılbaşı gecesi kutlaması için saklanır (veya özel olarak yapılır). Kadınlar dans eden çıplak ayaklarının hemen üzerinde biten beyaz kabarık etekler giyerler. Erkekler genellikle beyaz pantolon ve spor gömlekler giyerler. Her tapınağın veya bireyin mali durumuna bağlı olarak boncuk kolyeler, kostüm takıları ve tüyler olur. Bazen - erkek lider veya Azizin Babasının kabarık beyaz saten bir pelerin giymesi için yeterli para olur. Bazen kadın lider veya Azizin Annesi en iyi Portekiz dantelinden bir bluz giyer ve etekleri Hong Kong ipeğinden olur. Çocuklar ve bu ritüellerde her zaman küçük kızlar ve erkekler vardır ve genellikle beyaz giyerler. Beyaz onların en sevdiği renk değildir (Brezilyalılar gökkuşağının tüm renklerini giymeyi severler) ancak Rio'dayken Yemanja'nın en sevdiği renktir ve sonuçta parti onun içindir.

Büyük gruplar alanlarını çiçekler, hediyeler ve yanan mumlarla doldururken, aile grupları ve bireyler kumda küçük bir çukur kazar ve içine adaklarını ve mumlarını koyarlar. Buradaki fikir, Yemanja'ya bir hediye teklif ederseniz ve o da kabul ederse, dileğinizin gerçekleşeceğidir. Yeni bir araba, şık bir şapka veya Paris'e bir gezi gibi maddi bir şey istiyorsanız, çift sayıda mum yakarsınız. Sevgilinizin geri dönmesi, sağlığınızın düzelmesi veya kayınvalidenizin gitmesi

gibi maddi olmayan bir şey istiyorsanız, tek sayıda mum yakarsınız.

Tanrıçanın hediyeni kabul edip etmediğini nasıl anlarsın? Çünkü o denizden çıkıp onu alır, işte bu

Saat on bir buçukta plaj tamamen yanan mumlarla, dans eden insanlarla ve meraklı izleyicilerle kaplanıyor . Davullar çalıyor, boğazlar Yemanja'ya övgüler düzmek için geriliyor ve turistlerin kameralarından çıkan flaşlar siyah bir yüzü veya korkmuş bir keçiyi aydınlatıyor. Çıplak ayakların altında ezilen kumun sesi, oynayan çocukların kahkaha sesleri, çıtırdayan şenlik ateşlerinin sesi.

Caddeden, tüm bu ilkel spiritüalizmden sadece birkaç adım ötede, otomobil sesleri, Frank Sinatra'nın son plağının sesi, şampanya mantarlarının patlatılma sesi, kilise çanlarının inananları gece yarısı ayinine çağırma sesi geliyor.

Saat on bir kırk beşte gerginlik artmaya başlıyor. Havadaki elektriği tadabiliyorsunuz. Plaj o kadar kalabalık ki birkaç adım bile atmakta zorlanıyorsunuz. Saati olanlar saati kontrol etmek için saate bakmaya devam ediyor. Davullar daha hızlı çalıyor ve şarkıcılar Yemanja'nın ortaya çıkması için yalvarırken ses tellerini sonuna kadar zorluyorlar.

Saat on bir elli beşte davullar o kadar hızlıdır ki kulak tıkacı takmış olmayı dilersiniz. Gruplar çılgınca dans ediyor ve birkaç kadın ruhları tarafından ele geçirilmiş. Kalabalık denizin kıyısına kadar ilerledi. Mayo giymiş insanlar ve ışıltılı gece elbiseleri giymiş diğerleri var. Siyah yüzler ve beyaz yüzler, genç yüzler ve yaşlı yüzler, zengin yüzler ve fakir yüzler var. Tüm yüzlerin ortak bir noktası var : gece yarısının ilk vuruşunu beklerken yoğun ve gergin bir bakış. Eller çiçeklerle dolu, çoğunlukla uzun yeşil saplar üzerinde beyaz gladiolalar, ancak diğerlerinin buketleri gül, karanfil ve hatta orkide.

Gece yarısı. Aniden etrafınızdaki hava patlıyor. Cadde boyunca uzanan yüksek apartmanlardan havai fişekler atılıyor, kilise çanları çalıyor ve araba kornaları ötüyor. Kalabalık suya doğru akın ediyor, ancak şaşırtıcı olan şey suyun da kalabalığın üzerine doğru gelmesi. Daha önce görülmemiş dalgalar yükseliyor ve kıyıya vuruyor. Dalgalar çıplak ayakları, pantolon paçalarını, elbise eteklerini yakalıyor. Dalgalar, kolları çiçeklerle kaplı ve elleri hediyelerle dolu, içine atlayan

yüzücüleri yutuyor. Yüzlerce çiçek, kalabalığın karanlığından denizin karanlığına doğru yayılıyor. Hava, coşkulu parfümleriyle doluyor. Suya çarpıyorlar ve hemen sürükleniyorlar.

Sunaklarını inşa eden ve mumlarını suyun kenarından uzağa yerleştirenler, dalgaların mumları söndürmek ve hediyelerini götürmek için dönerek gelmesini büyülenmiş ve korku içinde izliyorlar. Suyun denize geri aktığını ve aynaların, tarakların, rom ve şampanya şişelerinin ayak bileklerinize çarptığını hissediyorsunuz. Yakınlarda bir yerde bir tavuk gıdaklıyor ve boynu bükülmüş ve soluk soluğa kalmış beyaz bedeni tanrıçaya atılıyor. Bir adam çiçek hediyesinin kendisine geri döndüğünü görünce gözyaşlarına boğuluyor. Bir kadın dalgaların içine diz çöküyor ve su, Paris esintili terzisinin omuzlarının üzerine yükseliyor . Bir keçi dehşet içinde meliyor, sonra sessizleşiyor. Bedeni birkaç gün içinde plajdan millerce uzakta bulunacak.

Saat on iki onda dalgalar önemli ölçüde azaldı (yoksa sadece sizin hayal gücünüz mü?) ve gruplar dans etmeye ve davul çalmaya geri döndüler. Süslü sunaklar, hediye yüklü tekneler, saten çarşaflar hepsi gitti. Suya itildiler ve tanrıça memnun oldu.

Meraklılar, klimalı gece kulüpleri ve apartmanlarındaki partilerine geri dönmek için ayrılmaya başlarlar. Ellerinde gümüş terliklerini taşırlar, elbiselerinin etekleri nemli kumda sürüklenmesin diye yukarı kaldırılmıştır. Dindarlar ritüel dansını izlemek ve ele geçirilmişlere danışmak için kalırlar. Yaşlı bir zenci kadın, saçları yüzüne yapışmış ve gözleri donuk, kısa bir pipo içmektedir. Kendisiyle konuşan adamı yakalar ve önce sol omzuna sonra da sağına çeker. Dumanı adamın yüzüne üfler ve yalnızca kendisinin görebildiği, adamın vücudunu kaplayan bir kötülüğü kapar. Adam bir soru sorar ve kadın yüksek sesle, çılgınca bir kahkaha atar. Sonra adamın kulağına bir şeyler fısıldar. Adam gülümser ve rahatlamış görünür. Kadın onu tekrar kucaklar, önce sol omzuna sonra da sağına çeker. Sonra haç işareti yapar. Adam bir kenara çekilir ve başka bir inanan onun ruhundan gelen tavsiyeyi arar.

Elbette, renkli ve farklı olmasına rağmen, bunların hiçbirine inanmıyorsunuz, ancak başka bir yaşlı cadının danışıldığı bir dairenin içinde duruyorsunuz.

Şık bir parti elbisesi giymiş beyaz bir kız, kadın konuşurken dikkatle dinliyor. Hemen arkasında başka bir beyaz kız var, belli ki bir arkadaş ve belli ki olan bitene inanmıyor. Kalabalıktaki erkek arkadaşına surat yapıyor ve bağırdığı bir şeye gülüyor. Kadın ilk kıza duasını veriyor ve kız kenara çekiliyor. Hala sırıtan arkadaş, kadına yaklaşıyor ve şakayla dua istiyor. Kız aniden duruyor. Kolları ve bacakları, sanki bu sıcak gecede çok üşümüş gibi titremeye başlıyor. Dirsekleri ve elleri havaya kalkıyor. Boynu öne doğru eğiliyor ve sonra geriye doğru fırlıyor, düzgünce taranmış saçlarını şaşkına çeviriyor. Öyle şiddetli titriyor ki sendelemeye başlıyor. Başını sallamasını kontrol etmeye çalışırken, gözleri iki korku küresi gibi, bağırıyor. Saçından iğneler ve kurdeleler düşüyor. Tek dizinin üzerine çöküyor, elbisesindeki pembe şifon kaba kuma gömülü. Boğazını tutuyor ve sadece kolyesinin incilerinin karanlığa dağılmasını başarıyor. Tek dirseğinin üzerine çöküyor, diğer kolu yalvarırcasına yaşlı kadına doğru uzanıyor. Zenci kadın onun dönüşlerini küçümseyerek izliyor. Kızın vücudu üzerinde havada birkaç el hareketi yapmadan önce kumun üzerine çökmesine izin veriyor. İnanmayan hemen sessizleşiyor . Titreyen ve boğuk, gırtlaktan gelen çığlıkları kesiliyor. Kadın bacaklarını açmış bir şekilde duruyor, piposundan çıkan duman gözlerindeki parıltıyı gizliyor. Yaşlı kadın ayağa kalkmasına yardım etmeden önce kız dizlerinin üzerine kalkmayı başarıyor. Saçları darmadağın, elbisesi yırtık ve yüzü gözyaşları ve kumla lekelenmiş. Erkek arkadaşına doğru sendeleyerek yürüyor, erkek arkadaşı onu koruyucu bir kolla sarıyor ve onu uzaklaştırıyor. "Ne oldu?" diye soruyor adam. "Bilmiyorum," diye cevaplıyor kız. "Bilmiyorum."

Umbanda dini. Rio de Janeiro'yu pençesine alan din. Afrika tanrılarına seslenen ama Candomble'dan çok farklı olan din. Ruhları şifalandırmak için kullanan ama Spiritizm'den çok farklı olan din. Umbanda: tahmini iki buçuk milyon Brezilyalının benzersiz, güçlü, melez dini.

Umbanda, Candomble kadar kolay tanımlanamaz ve Spiritizm'in liistolojik geçmişine sahip değildir. Brezilya'da bu konuda onlarca kitap yayınlanmıştır ve hiçbiri temel noktalar dışında hiçbir konuda hemfikir görünmüyor. Bahia'nın Afrika ritüellerinden daha

modern ve büyük şehirlerin Spiritizm'inden daha organizedir. Spiritüel düzeyde Candomble'dan daha yüksek ancak Kardekisizm'den daha düşüktür. Bilmeyenler tarafından genellikle macumba olarak adlandırılır, ancak "macumba" kelimesi aslında Afrika uygulamaları için bir yer veya buluşma evi anlamına gelir. Kara büyüyü kınar, ancak kötü büyüler Quimbanda'nın temel inancı olmasına rağmen Quimbanda'yı doğal bir dal olarak görür. Tüm bilindik Afrika ruhlarına ve düzinelerce yerel Brezilya ruhuna sahiptir, ancak Kardek'in dünyasında yaşayan ruhlardan hiçbirine sahip değildir. Mum yakar ve davul çalar, ancak İsa ve Meryem Ana çok aktif roller oynar. Bunların hepsi kafa karıştırıcı mı geliyor? Evet, öyle.

Umbanda, baş rahip uygulayıcıları ve profesörlerinin iddiasına göre , sıradan insanlarla özdeşleşmenin bir yolu olduğu için Afrika ruhlarını kullanan bir dindir. Aynı sebepten dolayı Hristiyan azizlerini kullanır. Ölü insanların ruhlarını kullanmaz çünkü bu ruhlar hiçbir şey bilmezler. Dünyaya bağlı insana, dünyaya bağlı insanın zaten bilmediği hiçbir şeyi veremezler. Um banda'nın kahinleri "asla insan formunda var olmamış ruhlardır." Eğer biri bu tanrılarla alay ederse, şüphecilerden İsa'nın asla gerçekten bir "insan" olmadığını, "bedenlenmiş bir ruh" olduğunu hatırlamalarını isterler. Piskoposlara ve rahiplere, Hristiyanların Tanrı Baba, melek Gabriel , göksel melekler, her türden melek, iblisler ve şeytan gibi "insan olmayan ruhlara" inandıklarını hatırlatır. Bir Umbanda yazarı, Yehova, cinler, elfler, vampirler, cüceler, silfler, periler, divler ve cadılar gibi varlıkları sıraladıktan sonra, "Eğer var değillerse, neden tüm diller bu varlıklara bir isim versin ki? Var olmalılar, yoksa dünya Hiçlikleri sınıflandırıyordu!" diye sorar.

Umbanda, Brezilya Katolik Kilisesi ve Spiritistler tarafından Hiçlikleri sınıflandırmakla suçlanıyor . Umban- distalar ruh dünyasını *(onların* ruh dünyasını!) yedi farklı Hat'a böldüler. Her Hat, aynı yakınlıklara sahip belirli ruhları bir araya getiriyor. Kamyoncular, müzisyenler, aktörler veya marangozlar gibi, kendi birlikleri içinde hareket ediyorlar. Bir inanan belirli bir Hat'a doğar veya dünyasal deneyim yoluyla başka, daha uygun bir Hat'a geçer. Her Hat'ın yedi "bölüğe" komuta eden bir "dört yıldızlı generali" vardır. Her tümenin yedi "tabura" komuta eden üç yıldızlı bir

generali vardır. Her taburun yedi "alt tümene" komuta eden iki yıldızlı bir generali vardır. Tüm bu liderler, tümenler, birlikler ve düzenlemelerle, kafa karıştırıcı olması şaşırtıcı değil. Ve tabii ki, her dört yıldızlı generalin en sevdiği yemeği, tercih ettiği rengi, haftanın en sevdiği günü, özel sayısı, özel ilahisi, özel büyü sembolü, tercih ettiği parfümü, tütsüsü , otu ve karşılanma şekli vardır.

Hat i'in komutasında İsa Mesih olarak da bilinen Oxala vardır. Hat 2, Bakire Meryem olarak adlandırılan Yemanja'nın sıkı otoritesi altındadır. Hat 3, Ogun/St. George'dur. Hat 4, Oxossi/St. Sebastian'dır. Hat 5, Xang6/St. James, 6, Oxun/St. Catherine ve 7, Omulu/St. Lazarus tarafından yönetilmektedir.

Tüm dört yıldızlı generaller ve çeşitli bölümleri hakkında eksiksiz bir özet vermek çok fazla zaman alır ve sadece karışıklığa neden olur. Pedro McGregor (ismine rağmen Brezilyalı ve ülkenin en uzman medyumlarından biri) din hakkında mükemmel bir kitap yayınladı [ve yedi Satır'ın özeti dört Rill sayfasını kaplıyor. 1. Satır'daki paragrafı Umbanda'nın karmaşıklığına bir örnektir:

> *Birinci Satır: Oxaid/İsa Mesih*
> Oxala-Alufan, ikinci komutan olan “üç yıldızlı general”dir . O, yalnızca her yedi kere yedi yılda bir medyumu kontrol altına almak için “aşağı iner”. Sırada, her yedi yılda bir “aşağı inen” Oxald-Guian vardır. Oxala-Dacun ve bu rütbenin geri kalanı her yıl “aşağı iner”. St. Anthony, St. Cosme [sic] ve St. Damion [sic], Ibejis olarak bilinen, St. Catherine ve St. Francis of Assisi, Birinci Hat’taki Falanksların liderleri arasındadır. Bu azizin çocukları olan *Filhos* veya *Filhas de Santo tarafından kullanılan renk* , Orix A veya ruh rehberi Oxald-Hat’ına ait olan medyumlar, dini törenlerde beyaz giyer, aralarında üç kırmızı boncuk bulunan beyaz boncuklar takar, beyaz ekmek, sebze ve hafif şarap sunularını yaparlar. Ancak Oxala'nın en sevdiği yiyecek, com'dan yapılan *canjica'dır* . Günü Pazar'dır, ancak özel büyüler Cuma günü yapılmalıdır. Fetiş altın bir yüzüktür; metal ise altındır.

YemanjA da aynı derecede karmaşıktır, sadece sütlü

I*Ay ve İki Dağ,* Souvenir Press, Londra.

mavi boncukları tercih eder, yeşil mısır yemeyi sever ve deniz kızlarından, ondinlerden ve St. Mary Magdalene'den sorumludur. Diğer dört yıldızlı kadın general ise St. Catherine olan Oxun'dur. Ayrıca, bir şekilde Yunan Afrodit'iyle bağlantılıdır! Balık yemeyi, mavi ve sarı boncukları takmayı ve Cuma günü çağrılmayı tercih eder.

Umbanda sadece son elli yıldır var. Alt ve orta sınıf kentli vatandaşın, Afrika ritüelinden daha karmaşık ve Fransızların aşıladığı Spiritizmden daha anlaşılır bir şeye inanma ihtiyacı duymasının doğal ve gerekli bir sonucuydu. Kardek'in eserleri yoksulların çoğunluğu için fazlasıyla karmaşıktı ve milyonlarca eğitimsiz için neredeyse anlaşılmazdı. Spiritist bulguları tamamen zihinseldir ve anlaşılabilmesi için incelenmesi ve tartışılması gerekir. Çeşitli düzlemleri, ölüm ve reenkarnasyon teorileri üst sınıflar ve daha iyi eğitimli kişiler arasında yer buldu, ancak tüm bunları cahil kitlelere açıklamaya çalıştıklarında, bu anlaşılamadı.

Siyahlar ve melezler başka bir ruh dünyasının var olduğuna inanmak istiyorlardı ve inanıyorlardı da, bu dünyevi hapishanenin daha iyi şeylere doğru sadece geçici bir evre olduğuna. Yeterince hayalet hikayesi duymuşlardı, yeterince fiziksel tedavi görmüşlerdi ve yeterince duyular dışı olay deneyimlemişlerdi, Kardek'in bildirdiği şeyin temelinin doğru olduğunu biliyorlardı. Ama o ve ruhları her şeyi çok zorlaştırmıştı!

Ve Brezilya'daki uygulayıcıları da bunu sıkıcı hale getirmişti! Davulların, dansların, heyecanın, tütsünün ve medyumların gürültülü ele geçirmelerinin olmadığı bir Spiritist seansına katılmanın ne faydası vardı? Ve ruhlar aşağı indiğinde, kimlerdi onlar? Doktorlar, papazlar, profesörler ve benzerleri—zenci alt sınıfların özdeşleşebileceği insanlar değil. Şehvetli Xang6'yı ve iki kıskanç karısını özlüyorlardı. Ebeveynlerinin YemanjA hakkında konuştuklarını hatırlıyorlardı. Ve Kardek'in organize beyaz ruh dünyasında Ibeji ikizleri neredeydi? Oxossi'ye ve avlanma ekipmanlarına ne olmuştu? Candomble rahibeleri onları çağırdığında aşağı inen tüm o ruhlar neredeydi? Ve en önemlisi , şeytani ve korkulan Exu neredeydi? Birinin dini nasıl olabilirdi ve kötülük tanrısını yatıştırmayı unutabilirdi? Hayır, diye düşündüler, Kardek'in lehine birçok şey vardı ama atalarının da vardı. Eğer ikisi de doğruysa, o

zaman en mantıklı adım ikisini birleştirmek, en iyisini alıp gerisini atmak olurdu. Böylece Umbanda doğmuş oldu.

Umbanda'yı organize ettiği için genellikle Zelio de Moraes kredisi verilen adamdır. Uzun boylu, sarışın ve beyaz tenliydi. Katolik olarak yetiştirildi ancak sürekli ölü Kızılderililerin vizyonlarıyla rahatsız oldu. Arig6 gibi o da bu ziyaretlere karşı savaştı, sonra da sonunda onlara boyun eğdi. Yedi Kavşak'tan Caboclo adlı Brezilyalı bir Kızılderili melezinin ruhu tarafından ele geçirilmişken öğüt verdi. Caboclo yarı Zenci yarı Kızılderiliydi. Candomble grubunun Afrika ruhlarıyla doğrudan iletişim halindeydi ve ayrıca yerel Kızılderililerin ruhlarıyla da mükemmel ilişkiler içindeydi. Danışmak için Zelio'ya gelen insanlar Caboclo'nun söylediği her şeye inanıyordu, çünkü sonuçta o da onlardan biriydi. Herhangi bir ölü melezin hayaleti değildi, Afrika orman ruhlarının geleneğinde melez bir ruhtu. Kan karışımıydı. Onunla konuşan Brezilyalılar da kan karışımıydı. Onların ulusunu tanıyordu ve tarihlerine tanık olmuştu. Onların dilini konuşuyordu, bir Afrika kabile lehçesini değil. Kısacası, o onlarındı. Onlardan biriydi. Bu çok önemliydi.

Zelio, Kardek'i duymuştu ve Rio a la Candomble tarzında düzenlenen bazı macumba toplantılarına katılmıştı, ancak Caboclo ona hiçbir inancın doğru olmadığını söyledi ve yepyeni bir dizi kural, düzenleme, ritüel, ilahi, davul vuruşu, bitkisel tedavi, cruse, dans adımları vb. dikte etti. Zelio "çadırını" veya kilisesini kurmadan önce Rio polisi grubu dağıttı. Bu yüzden körfezin karşısına,

Omulu wears a long straw veil to hide his face, for he is the spirit of lepers and the diseased and his features are hideously scarred. He is also either St. Lazarus or St. Benedict.

Minas Gerais eyaletinde bir tapınağın açılışı için düzenlenen açık hava töreninde, Umbanda'lı bir baş rahibe ruhlardan biri tarafından ele geçirilir.

3. Rio'da bir Umbanda rahibi, Yaşlı Siyah Köle'nin ruhu tarafından ele geçirilir. Ucuz bir puro içer ve gözlerini alnına doğru yuvarlar.
4. Bu zarif Rio kadını, Kızılderili Jurema'nın ruhuyla "temizlenirken" Umbanda seansında renk ve sosyal konum unutulur.

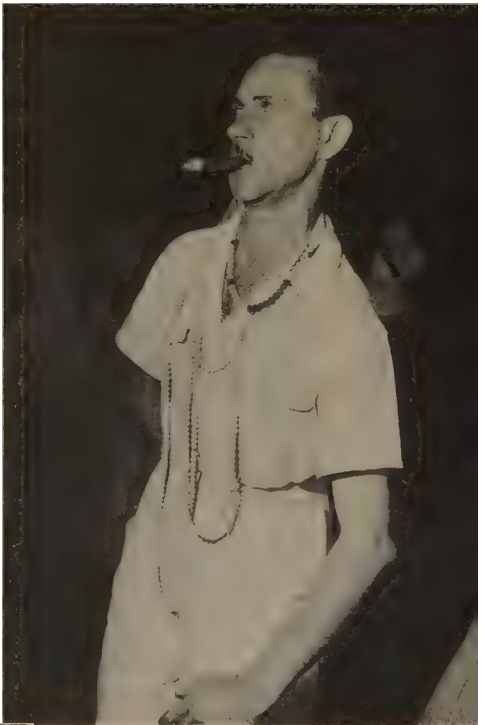

Zenci kanının nadir olduğu Rio Grande do Sul'da, Um banda tapınaklarında beyazlar görev yapıyor. Burada, pampaların hemen dışında bir gaucho, ele geçirilmiş bir medyum tarafından "temizleniyor".

6. Rio Grande do Sul'da bu iri

sarışın rahibe, tıpkı Rio veya Bahia'daki siyah rahibelerin yaptığı gibi küçük bir çocuğu kutsuyor.

7. Modern sanayi bölgesi Sao Paulo'daki en büyük Umbanda merkezlerinden birinde cumartesi gecesi toplantısı.

8. Gizli bir Quimbanda (kara büyü) seansında, bir adam şeytan Exu için çizilmiş bir dairenin içinde diz çöker ve dişleriyle canlı bir siyah tavuğun bağırsaklarını çıkarır.

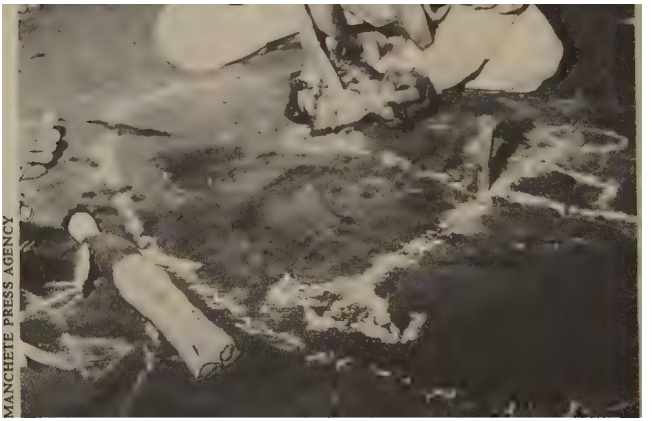

Komşu kasaba Nieroi. Polis orada ona karşı daha yumuşaktı ve cemaati her seansta büyüdü. İnsanlar ona tavsiye, tedavi ve teselli için geliyordu. Sistantları diğer yerli Brezilya ruhları tarafından ele geçirilmeye başlandı, bu ruhlar Zenci köleleri ve diğer Kızılderilileri temsil ediyordu. Yoruba tanrıları da aşağı inip yardımcılarını ele geçirdi ve Roma Katolik Kilisesi'nin ruhları da aynısını yaptı. Bir seansta yuvarlanan ve ilahiler söyleyen, dans eden ve bağıran beyazlar, siyahlar ve Kızılderililer olurdu ve hepsi de danışılmaya ve fakirlere ve eğitimsizlere yardım etmeye hazırdı.

"Umbanda" kelimesinin nereden geldiği de şüphelidir, ancak Sanskritçe (I!) *Aum-bandha'dan gelmiş olabilir,* bu da "sınırsızın sınırı" veya "ilahi ilke" anlamına gelir. Zelio kilisesini açtığında ona ne Afrika ne de Hint ruhlarının adını vermedi, ancak ona "Dindar Meryem Ana'nın Çadırı" adını vermeyi seçti.

Burada gerçekten de Brezilya melezleşmesi en yüksek biçimine getirildi. Hem yerel Kızılderililerle hem de ithal Afrikalılarla çiftleşen Mağribi miraslı erken dönem Portekizliler bunu tamamen anlamış olurdu.

Ancak polis anlamadı ve Zelio'nun takipçilerini ve kendi çadırını kurmaya çalışan herkesi taciz etmeye devam ettiler. Herkes bir oturumun nerede bulunabileceğini bilmesine rağmen hareket yeraltına zorlandı. Tüm sınıflara hitap ettiği için gelişti ve çıplak ayaklı zenci, çadırlara girebilmek için birden fazla kez beyaz inananların süslü

otomobillerinin etrafından dolaşmak zorunda kaldı. Tavsiye veren ruhlar için ten rengi önemli değildi, para veya sosyal konum da öyle. Elbette, her çadır o zamanlar oturumlara sık sık gelen zengin hanımın veya politikacının ziyaretleriyle övünürdü, ancak siyahlar ve melezler, ruhlarla konuşma zamanı geldiğinde zenginlerin fakirlerle aynı çizgide olduğunu belirttiler.

Bir Umbanda çadırı, bir apartman binasında, bir evde veya dönüştürülmüş bir mağazada olabilmesi dışında bir Candomble kulübesine benzemez . Exu'yu ve ölülerin ruhlarını yatıştırmak için etrafında bir zemin olması gerekmez. Exu ortaya çıktığında şarkı söyleyerek ve iltifat ederek ondan nasıl kurtulacaklarını bilirler. Bu nedenle herhangi bir geniş alan bir çadıra dönüşebilir ve sadece Rio de Janeiro şehrinde bu çadırlardan yaklaşık otuz iki bin tane olduğu tahmin edilmektedir!

Oda, erkeklerin bir tarafta, kadınların diğer tarafta oturması için bölünmüştür. Sıralar kilise sıralarına benzemez. Cemaat, "Azizlerin Babası" ve yardımcılarının dans edeceği boş bir zemin alanına bakar. Duvara karşı, her zamanki alçı Katolik imgeleri koleksiyonunun ve bir düzine kadar Hint ve Afrika ruh imgesinin bulunduğu bir sunak olacak. En büyük imge her zaman ortada ve her zaman çadırın koruyucu azizinindir. Bazen yakışıklı bir atın üzerinde oturan ve korkunç bir ejderhanın boynuna mızrak saplayan Ogun/Aziz George olacak. Eğer Ox6ssi/Aziz Sebastian ise, genç adamı bir ağaç gövdesine bağlanmış, kolları başının üzerinden bağlanmış ve neredeyse çıplak vücudu oklarla delinmiş olarak gösterecek. Yemanja, ya muhteşem mavi bir elbise ve başında bir taçla denizden yükselecek ya da uzun siyah saçları çıplak göğüslerini gizlemeye çalışmadan, denizkızı biçimindeki devasa bir deniz kabuğunun üzerinde yatacak. Bu heykellerin ve imgelerin etrafında azizlerin resimleri, boncuk dizileri, kağıt veya plastik çiçekler, yanan mumlar , mıknatıslı su bardakları, iyi şans sembolleri, kağıt yıldızlar çerçevelenecek. ve hilaller ve büyük bir haç.

Oturumlar halka açıktır (bugünkü polis eylemi Quimbanda kara büyüsü ve kınanan charla tans ile sınırlıdır) ve genellikle haftada üç kez yapılır. Genellikle diğer oturumlar belirli bir ruhu veya azizi kendi özel gününde onurlandırmak için yapılır. Oturumlar neredeyse her zaman gece, AKŞAM 9:30 CİVARINDA YAPILIR

Oturum genellikle Azizin Babası'nın (çadırın en büyük patronu) rehberlik için Tanrı'ya dua etmesiyle başlarken,

bir yardımcı, tıpkı bir Katolik rahibin yapacağı gibi, dumanı tüten bir tütsü brülörünü sallayarak odanın dört köşesine yürür. Daha sonra yardımcı , cemaatin içinde yürüyerek oradaki havayı da temizler.

Candomble üçlüsü yerine bir davulcu var ve Baba işareti verdiğinde başlıyor. Sonra hem erkek hem de kadın yardımcı karıncalar çadırın koruyucu azizine ilk ilahiyi söylüyorlar. Davul vuruşlarıyla sallanıyorlar ama Candomble Kızları'nın yaptığı süslü danslardan hiçbirini denemiyorlar. Bu yardımcılar beyaz giyiniyorlar. Erkekler hastane tipi ceketler ve pantolonlar giyiyor ve kadınlar beyaz bluzlar giyiyor ama daha büyük, kabarık etekler giyiyorlar.

(Turistler ve yerleşik Brezilyalı uzmanlar bana atlamadan önce, Umbanda kadar kurallara istisnası olan başka bir din muhtemelen yoktur. Birkaç dizi kural oluşturuldu ve hatta ritüellerin standartlaştırılmasını tartışmak için ulusal kongreler bile yapıldı, ancak Brezilyalılar Brezilyalı oldukları için -yani son derece bireyci oldukları için- işleri kendi yollariyla yapıyorlar. "Yüksek" ve "düşük" Umbanda'nın yanı sıra isimlendirilmemiş bir "orta" Umbanda da var. Düşük Umbanda'da yılanlar çıkarıyorlar, rom içiyorlar, kırık camlar üzerinde çıplak ayakla yürüyorlar ve yere kabalistik tebeşir işaretleri karalıyorlar. Biraz daha yüksek Umbanda'da hayvanları ve sürüngenleri ortadan kaldırıyorlar, ancak alkolü saklıyorlar ve ateşten geçiyorlar. Ayrıca istedikleri rengi giyebiliyorlar. Yüksek seanslarda giyim ve davranışlarında mümkün olduğunca Kardek inananlarına benzemeye çalışırken aynı zamanda puro içen, gözlerini deviren ve yerde sürünen ilkel ruhlara saygı gösteriyorlar.

Ayrıca, kadınların tamamen egemen olduğu Bahia Candomble'nin aksine, hem erkeklerin hem de kadınların dansa katıldığı ve ruhları bedenlerine aldıkları belirtilmelidir. Rio de Janeiro, Sao Paulo ve iç kesimlerdeki şehirlerde Umbanda seansları neredeyse her zaman erkekler tarafından organize edilir ve yönetilir. Ancak elbette istisnalar da vardır.

Bu istisnalar ve karışıklıklar Umbandistalar arasında ayrılıklar yarattı ve birkaç nesil içinde aşırı uçlar tarafından yeni *bir mezhep daha kurulabilir. Tüm bunlar Umbanda'nın elli yıldan daha eski olmaması ve* kendini açıkça tanımlaması için çok daha uzun bir zamana ihtiyaç duyulması gerçeğiyle mazur görülebilir. Hristiyanlığın örgütlenmesi yüzyıllar sürdü ve sonra bir düzine farklı gruba bölündü. Bunu aklımızda tutarak, Umbandistaları kötü yönetimle suçlamaya hakkımız yok.)

Sonra şarkılar başlar. İlki, çadıra girmek isteyebilecek

kötülüğü korumak ve engellemek için St. Michael'a yapılır. Çeşitli yardımcılara ve normalde bedenlerine sahip olan ruhlara bağlı olarak, tanrıları tapınağın zeminine indirmek için belirli şarkılar söylenir. Her ruhun kendi şarkısı vardır ve ortaya çıkmadan önce bu şarkıyla çağrılması gerekir. Her ruhun kendi davul ritmi de vardır ve yalnızca gerçekten ayine inisiye olanlar ince farkları fark edebilir. Bu şarkılara, her şeyden önce, *samba denir* ve ritimleri ve canlılıkları Brezilya'nın ve bu konuda tüm Güney Amerika'nın müziğini derinden etkilemiştir.

Çağrıldıktan, şarkılarını duyduktan ve davul ritimleriyle dans ettikten sonra ruhlar aşağı iner. Bahian Candomble'de olduğu gibi, teker teker gelirler, dikkatsiz dansçıyı yakalar, onu transa sokar, titretir, sürükler, soluk soluğa bırakır, inletir, bağırtır, yalpalatır, kollarını uzatır, yumruklarını sıkar, gözlerini devirir, saçını çeker, yere düşer, bağırır, kaşlarını çatar, fısıldar veya güler. Bazen, on veya on iki kalabalık ruh sunağın önündeki küçük alana dalıp dans ettiğinde büyük bir karışıklık yaşanır. Azizlerin Babası (kendisi de ele geçirilmiş olabilir veya olmayabilir) ortaya çıkacak olan tüm azizlerin geldiğini hissettiğinde, başka bir şarkı söylemek için bir hareket yapar:

Kim geliyor, kim geliyor bu kadar uzaktan?
Onlar bizim burada çalışmak için bulunan rehberlerimizdir.
Aman Tanrım, babacığım, bana güç ver, yapmam gereken iş için bana güç ver.

Müzik durur ve Azizlerin Babası her ele geçirilmiş medyumu belirli bir yere oturtur veya ayakta tutar. Sonra ele geçirilmemiş bir yardımcı halkı teker teker dans pistine çıkarır. Umbanda'nın müritleri hangi ruhun hangi soruna iyi geldiğini bilirler.

Her sosyal sınıftan Brezilyalının (ve azımsanmayacak sayıda yabancının) Umbanda ruhlarına danıştığını gördüm. Eski püskü bir kazak ve solgun bir etek giyen, Yaşlı Siyah Köle'nin kendisine fısıldadıklarını dikkatle dinledikten sonra bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra ağlayan bir kadını hatırlıyorum. Onu çadırdan dışarı taşımak zorunda kalmışlardı. Sadece şaka olsun diye bir seansa giden ve Hintli kadın Jurema'nın kendisine anlattıklarına hayret eden bir İngiliz'i hatırlıyorum. Kadın ona evlilik hayatının doğru bir resmini vermişti, ki bu da pek iyi değildi. Kadına, İngiliz Dışişleri Bakanlığı ile Brezilya'ya gelmişken karısının daire mobilyalarının

paketlenmesi ve çocukların doğru okullara kaydedildiğinden emin olmak için Londra'da kaldığını söyledi. Ayrıca karısının kendisine sadakatsizlik ettiğini ve bundan şüphelendiğini ve bu endişenin ona baş ağrısı yaptığını ve işteyken içki içmesine neden olduğunu söyledi. Ona, çekmecesine kilitlediği viski şişesini atacak kadar yetişkin olup olmadığını ve eve geldiğinde her gece üç martini içmeyi bırakıp bırakmayacağını sordu. Bütün bunları bana İngiliz özgüvenini korumaya çalışırken anlattı, ama aynı zamanda karısının Londra'da bir sevgilisi olduğundan ve sürekli içki içerek işine ve sağlığına zarar verdiğinden korktuğunu itiraf etti . *Martinilere gelince,* her akşam üçten fazla içmemeye kendine söz vermişti !

Bazen ruhların verdiği öğütler ölümcül olabilir. Gazeteler genellikle Umbanda seansına yapılan bir ziyaret nedeniyle gerçekleşen cinayet ve intiharlarla ilgili haberler yapar. Bir kadın sevgilisinin onu aldattığından şüphelenir ve bir ruh ona rakibinin yan komşusu olduğunu söyler. Kadın masum komşusunu vurur. Bir adam işini kaybedeceğinden endişe eder. Ruhlar, ofis arkadaşlarından birinin patronuna onun hakkında hikayeler anlattığını söyler. Adam hikayeyi meslektaşına anlatır ve kahkahalarla karşılanır. Adamı bir makasla bıçaklar. Bir genç, her gece çalışmasına rağmen okulda sürekli başarısız notlar alıyordu. Bir Umbanda seansındaki bir ruh, tarih dersinde arkasında oturan kızın ona nazara verdiğini söyler. Birkaç *despacho yaptıktan sonra* notları düzelmeyince sınıf arkadaşının yüzüne asit atar.

Despacho , tanrılara ulaşmanın özel Umbanda yoludur. Bir dua, bir adak ve bir tedavidir. Her zaman mumlarla birlikte gelir. Rio'ya vardıktan kısa bir süre sonra Copacabana sokak köşesinde yanan bir - *despacho gördüm. Turistler Copaca* Bana plajındaki titrek mumları "pitoresk" buluyorlar, ancak bunlar belirli bir tanrıya, bu durumda genellikle Yemanja'ya *atfedilen despacholardır .*

Despachos, birçok istek ve birçok ruhun yapabileceği kadar çeşitlidir. Tanrının sorununuzla başa çıkmanız için ne istediğini asla bilemezsiniz, bu yüzden bir Umbanda seansında ona danışmalısınız. Belki size siyah bir tavuk almanızı, boğazını bir jiletle kesmenizi ve sol bacağına mavi bir kurdele bağlamanızı, sonra tavuğu size kötülük yapanın ön kapısına götürmenizi söyler. Orada üç yanan mumla bırakın. Düşmanınız pişman olacak ve kötü şansınız değişecektir.

Sevdiğiniz kişi sizi sevmiyor mu? Büyük gölgeli bir

ağaç bulun ve tabanına *cachaga* bastonu alkolü dökün. Sonra üç mumu üst üste koyun. Küçük bir fotoğrafınızı çekin ve arkasına onun adını yazın. Şimdi bu fotoğrafı ortadaki mumun alevinden alın. Duman yüzünüzü ve onun adını birleştirecektir. Kısa süre sonra evleneceksiniz.

Çocuğunuz yemek yemiyor mu? Şu veya bu bitkiyi deri bir keseye koyun ve boynuna bağlayın. Borçlarınız mı birikiyor? Ön ve arka kapınıza birer mum yakın ve her gün "parayı çağıran sabun" ile yıkanın. İşe mi ihtiyacınız var? Koruyucu meleğinize bir mum yakın, beyaz gül yaprakları ve bütün karanfillerle banyo yapın, "yolu aç" adlı bir çay için ve sadece Ev Sahibinin yükseltilmesine yardımcı olmak için bir günde üç ayine katılın.

Umbanda, diğer organize dinlerde bulunan ritüellerin çoğunu gerçekleştirmiştir. Bir çocuk doğduğunda, ebeveynleri yerel Umbanda Azizler Babasına söyler ve o da çocuğun etrafına lavanta, mür ve benyamin tütsüsünden oluşan koruyucu bir duman perdesi koyar. Bir aylık olduğunda dışarı çıkarılır ve dolunaya sunulur. Üçüncü ayda çocuk Umbanda çadırına götürülür ve orada rahip, bebeğin koruyucu meleğinin kim olduğunu görmek için taşlara danışır. Ebeveynler bir vaftiz annesi ve vaftiz babası adlandırır. Daha sonra rahip, federal yetkililere usulüne uygun olarak kaydedilen bir vaftiz sertifikası yazar.

Bir çift evlenmek istediğinde Umbanda rahibine danışmak için birlikte giderler. Rahip, koruyucu meleklerinin uyumlu olup olmadığını ve birleşmeye itiraz edip etmeyeceklerini görmek için taşları atar. Sonra ay takvimine bakarak tören için bir tarih belirler, çünkü ayın evresi sadece biri için değil, ikisi için de doğru olmalıdır. Sonra çift çadır cemaati arasından bir nedime ve bir sağdıç seçer ve düğün için planlama yapmaya başlar. Tören günü, çift çadıra Katolik kilisesinde evlenecekmiş gibi giyinmiş olarak gelir: uzun beyaz bir elbise, çizgili pantolon, duvak ve silindir şapka. Ön kapıdan girerler ve birlikte odanın etrafında yavaşça yürürler, yere tebeşirle çizilmiş olan koruyucu meleklerinin sembolik işaretlerini geçerler. Yanlarında nedime ve sağdıç yürür. Sağdıç kare bir tören pastası taşır, nedime üçgen bir pasta taşır. Mumlarla aydınlatılmış, sayısız aziz ve ruhun özelliklerini yansıtan sunağa yaklaşırlar ve kekler rahibin iki yardımcısına verilir. Çiftin önünde yere serilmiş, neredeyse bir çarşaf gibi duran beyaz bir örtü de vardır. Rahip, birleşik ellerine kutsanmış bir sıvı dökerken koruyucu meleklerine dua eder. Sonra

kekler yedi parçaya bölünür ve çarşafın üzerine yerleştirilir. Damat, gelinin kekinden bir parça yer ve gelin de damadın kekinden bir parça yer. Sonra onur konuklarına kalan kısımlar servis edilir. Rahip onları karı koca ilan eder ve davullar neşeli bir ritimle çalınır. Mutlu çift, mango yapraklarının yağmuru altında çadırdan yavaşça yürür. Sonra herkes yeni evlileri tebrik eder ve gece geç saatlere kadar yiyip içer. (Ancak bu tören, Brezilya yasalarına göre çifti yasal olarak karı koca yapmaya yeterli değildir. Yine de bir mahkeme yargıcı tarafından evlendirilmiş olmaları gerekir. Ancak Brezilyalılar da Katolik evliliğini yasal olarak görmezler. Tek yasal tören, bir medeni yargıç tarafından gerçekleştirilendir. Brezilyalı bir kadının gururla "iki kez" evlendiğini, bir kez mahkeme tarafından ve bir kez de papaz tarafından evlendiğini iddia etmesini duymak alışılmadık bir durum değildir. Bir kadının "üç kez" evlendiğini övünmesi de alışılmadık bir durum değildir: bir kez mahkeme tarafından, bir kez papaz tarafından ve bir kez de Azizlerin Babası tarafından.)

Bir Baba öldüğünde bedeni çadırın ortasındaki bir tabuta yerleştirilir ve cemaat son saygılarını sunmak için toplanır. Her ruh çağrılır ve davullar boğuk bir sesle çalınır. Sonra tabut mezarlığa taşınır - Katolik mezarlığına! Tabut mezarın etrafında yedi kez taşınır ve sonra mezarın dibine yerleştirilmeden önce üç kez kaldırılır ve indirilir. Çadıra geri döndüğümüzde çeşitli ritüellerde kullanılan tüm dünyevi mallar yedi gün boyunca tütsü ve tekrarlanan ilahilerle temizlenir. Akşam altıdan gece yarısına kadar elektrik ışıkları yakılmaz, sadece mumlara izin verilir. Ruhlara şarkılar söylenir ve ölen adamın ruhunu son istirahatına götürmeleri istenir. Yedi gün geçtikten sonra, ikinci komutan

Ölü adamın eşyalarının o çadırda kalıp kalmayacağını veya gönderilip gönderilmeyeceğini görmek için taşları atar. Daha sonra taşlar, onun yerini almak üzere kimin seçildiğini belirtmek için atılır. Yeni Baba adlandırıldıktan sonra, tapınağın Oğulları ve Kızları, ölü rahibin yol gösteren "elinin" başlarından kaldırılıp yeni rahibin "elinin" başlarına yerleştirildiği özel bir ritüelden geçerler.

Bu Oğullardan veya Kızlar'dan biri olmak kolay değildir ve bu süreç Candomble Kızları'ndaki kadar kanlı olmasa da karmaşık ve maliyetlidir.

Senhora Doraci Almeida, yıllar önce dul kalmış çalışkan bir zenci kadındı. Üç çocuğunu çamaşır yıkayarak ve ütüleyerek büyütmeyi başardı. Haftada bir kez Rio'daki

daireme gelirdi ve onu oldukça iyi tanıdım. Bir gün ona çocukların en büyüğü ve en çekicisi olan Lucia Maria'yı sordum. "Ah, Senhor David, onunla gurur duyuyorum! Seint'in Kızı olacak." Gözleri, en büyük çocuğunun St. Mary Manastırı'na gireceğini duyurmuş gibi yaşlarla doldu. Zavallı Dona Doraci, Umbanda'nın kutsanmış bir medyumu olmanın ne anlama geldiğine dair hiçbir fikre sahip değildi.

Öncelikle kız bir tür vudu manastırına girdi ve annesi her gün tüm yemeğini hazırlayıp göndermek zorundaydı. Genellikle, "Baba"nın taleplerine bağlı olarak, bunlar en pahalı narin sens'ten ithal edilen en pahalı ürünlerdi . Dona Doraci üç yere kadar uzanan saten etek, altı çok renkli ipek gecelik, altı dantel bluz, iki püsküllü şal ve ayrıca kolyeler ve kol bantları için bir miktar boncuk satın almak zorundaydı.

Ayrıca tapınak çiftliğine beş tane beyaz tavuk, dört kırmızı tavuk ve bir siyah tavuk göndermesi gerekiyordu. Yakındaki küçük bir kasabaya gidip bir çift (erkek ve dişi) keçi, bir çift ördek ve bir Bantam tavuğu ve horoz getirmesine yardım ettim. Brazflia yakınlarında bir çiftliğe sahip olan bir amca beş inek gönderdi! Sanki bu yeterli değilmiş gibi, hayvanlar

Hepsi teslim edildiğinde, zavallı Dona Doraci kurban gününe kadar hayvanat bahçesine para göndermeye devam etmek zorunda kaldı.

Rahiplik töreni günü Dona Doraci on iki kilo fasulye pişirmek ve on galon palmiye yağı kaynatmak, ayrıca sekiz kilo taze karides ve altı kilo kurutulmuş karides sağlamak zorundaydı. Bu ruhsal "yiyecek" hiyerarşiye servis edilirken, zavallı kadının satın almak için çok çalıştığı hayvanlar kutsanıyor, kesiliyor, pişiriliyor ve tören için gelen konuk kalabalığına dağıtılıyordu. Ziyafet 290 özel beyaz mumla aydınlatılıyor ve konuklara 25 galon ateşli baston alkolü veriliyordu. Dona Doraci ayrıca manastırda Lucia Maria'ya bakan kadına ve tören davullarını çalan üç adama da ödeme yapmak zorundaydı.

Sonuç olarak, bir aile çamaşır yıkamak için sadece 2 dolar alan bu anne, kızının "eğitimi" için 610 dolar harcadı. Bugüne kadar, borcunu öderken bile, tüm bunlara değdiğini söylüyor.

Brezilyalılar son birkaç yılda Umbanda'ya binlerce kişi olarak geldi ve herkesin dini inanç üyesi bir arkadaşı veya akrabası var. Herkes bir Umbanda çadırının nerede bulunabileceğini ve Umbanda ruhları tarafından "iyileştirilen", "kurtarılan" ve "yeniden yönlendirilen" insanları biliyor.

Brezilya hükümeti, belediyeden federale kadar her düzeyde, Umbanda'yı kesinlikle rahat bırakıyor. Babalar ve kızların ruhları çağırdıkları için tutuklandığı, dövüldüğü ve ağır para cezasına çarptırıldığı günler geride kaldı. Polis rüşvetleri ve yeraltı seansları geride kaldı. Politikacılar Umbanda inananlarını açıkça oylarını isteyerek ve Umbanda'yı daha da güçlü kılacak yasalar çıkarmayı vaat ederek teşvik ediyor. Polis, suçları çözmelerine yardımcı olmaları için Umbanda ruhlarına bile başvurmaya başvuruyor. Rio'daki en büyük hapishanede, Umbanda şeytanı Exu'nun kocaman sırıtan heykeliyle dekore edilmiş bir oda var. Konuşmayan mahkumlar genellikle bu şeytan azizin sürekli gözü önünde oraya yerleştiriliyor. İtiraf etmeyen ve başka bir hücreye nakledilmeyi isteyen mahkumlar çok az.

(Quimbanda, Umbanda'nın sol koludur ve yalnızca kötü ruhlara ve lanet ve büyüleri ortadan kaldırmaya adanmıştır. Tarikat, ciddi Umbandistalar tarafından hoş karşılanmaz ancak gündüz ve gece, ateş ve su, yin ve yang gibi

inançlarının gerekli bir parçası olarak kabul edilir. Quimbanda çadırları neredeyse her zaman kırsalda, koruyucu aziz Exu'nun dışarıda ikamet edebileceği ve kontrolden çıktığında yatıştırılabileceği yerlerdedir. Quim - banda'ya sık sık gelen insanlar çoğunlukla Umbanda ruh mesajlarında teselli bulamayan ve sorunlarına bir çözüm bulmak için çaresizce çırpınan cahil zenciler ve beyazlardır. Cehalet nefret ve intikam yaratır ve intikam yalnızca Quimbanda seanslarında gerçekleştirilebilir. Umbanda'nın tüm dış görünüşleri mevcuttur: davullar, sunak, erkek ve kadın dansçıların uzun kıyafetleri, vb. Ancak seyircilerin oturabileceği yerler yoktur ve onlar bir cemaat değil, sadece O özel seansta bir iyilik istemek için ayağa kalkarlar. Quimbanda, Umbanda gibi hiçbir hayır işi veya sosyal çalışma yapmaz. Quimbanda, Umbanda gibi özgür değildir ve tapınakları işleten Anneler ve Babalar, korkmuş inananlardan olabildiğince çok para koparmaya çalışırlar. - Rahibin taleplerine uymayanlar, düşmanlarına istedikleri tüm kötülüklerin kendilerine geri döneceğini bilirler. Başından beri korkanlar, şeytan Exu ile karşılaştıklarında ve düşmanlarını kazanmak için ne kötülük yapmaları gerektiğini duyduklarında daha da dehşete düşerler. Bu Quimbanda uygulamaları nedeniyle ortaya çıkan iğrenç cinayetler ve korkunç yanlış anlamalar tarikatı sürekli polis gözetimi altında tutmuştur. Ancak polisler, neredeyse bir adam kadar, bu kara büyüden de korktukları için, bir rahibeyi tutuklamak veya bir tapınağı yıkmak için çok az şey yapılır. Umbandistalar tarikatı sevgiyle dönüştürmeyi ummaktadır. Dünyada kötülük ve kıskançlık olduğu sürece, bu kolay olmayacaktır.)

Umbandistalar, Kardekian Spiritistler gibi, hayır işlerine ve inananların hayatlarını iyileştirmeye odaklanırlar. Umbandalar için klinikler, yetimhaneler, eczaneler ve huzurevleri Katolik ve hükümet hibe hayır kurumlarından daha fazladır . Umbanda doktorları, oranın her beş bin Brezilyalıya bir doktor gibi olduğu bir ülkede büyük bir hizmet sunarlar. Bu spiritüel şifacılar olmadan, milyonlarca hasta ve sakat hiçbir tıbbi yardım alamazdı. Geniş iç kesimlerde bir doktor yüzlerce mil uzakta olabilir. Amazon'un Codajas belediyesi (sadece birinci elden bir örnek vermek gerekirse) 14.312 mil karelik bir alana yayılır. Codajas kasabasında yaklaşık 1.500 kişi vardır. Tüm belediyede yaklaşık 11.000 kişi vardır. Yine de tüm alanda *tek bir* doktor yoktur. Hükümet sağlık kliniği keçi ahırı olarak kullanılıyor.

Kasabadaki erkek "hemşirenin" çoğu zaman bir bandajı veya bir şişe cıva kromu bile yoktur. Bir veya iki Katolik rahip, misyonları ruhları iyileştirmek olduğunda tüm zamanlarını bedenleri iyileştirmekle geçiremezler. Bu yüzden insanlar ruh doktorlarına ve rahiplerine başvururlar. Tedavinin %100 etkili olup olmadığı soru değildir. Önemli olan kendilerini terk edilmiş olarak düşünmemeleridir. Bu gerçek tek başına onları ayakta tutar.

Umbanda'da birçok inanç şifacısı vardır ve bunlar yüksek Spiritist şifacılardan daha düşük bir seviyede (yani kitlelerle ve genellikle korkunç koşullar altında) çalışırlar. Bunlardan biri yalnızca Palmerio olarak bilinir ve "mucizelerini" uzak kuzeyde ve Amazon'un ağzında gerçekleştirir. Yüzünde derin çizgiler olan uzun boylu, zayıf bir adamdır, her gece yaklaşık üç saat uyur ve kalan zamanını kendisine gelen herkesi iyileştirmekle geçirir. Arig6 gibi bir bıçak kullanmaz, dua ederek ve el koyarak iyileştirir. Bir keresinde onu Brezilya'nın en tepesindeki sıcak, tropikal Amazon şehri Para'daki Belem'de eylem halinde görme şansım olmuştu.

Sao Luis'den Belem'e gelmişti, şöhreti o kadar artmıştı ki, hasta ve rahatsız kalabalığın peşinden koşmaktan kaçmak zorunda kalmıştı. Belem'deki bir Umbanda çadırına sığınmıştı, tapınağın Babası dışarıdaki kalabalığı kontrol ederken içeride kalmıştı. Pahnerio'nun ilacı bir bardak manyetize sudan başka bir şey değildi. Eczanelere ve onların tüm haplarına inanmıyordu.

Benimle aynı odada olmama karşıydı. Yabancılara ve özellikle basına karşı temkinliydi. Belem gazeteleri onu lisanslı doktorları ve tıbbı kınayan biri olarak yanlış aktarmıştı ve makale yerel Bölgesel Tıp Konseyi'nde bir karışıklığa neden olmuştu. Not almama izin vermedi ve kamerayla ameliyathanesine girmeme izin vermedi. Uzak bir köşede kalmam ve en ufak bir ses çıkarmamam söylendi. Her şeyden önce, onun yoluna çıkmamalı veya rehberi Yedi Oklu Caboclo'nun tedavilerde kullandığı elektriksel dürtüleri yok etmemem gerekiyordu.

Onu izlemekle ilgileniyordum çünkü bir gün önce Belem'de beyaz, yüksek sosyeteden bir kadına yaptığı bir ameliyatı duymuştum. Gazeteler kadının apandisinde korkunç ağrılar çektiğini ve ameliyattan korktuğunu yazıyordu. Kocası bir Cadillac ile Palmerio'yu almaya gelmiş ve onu doğrudan görkemli evlerine götürmüştü. Kadın çıplak bir şekilde yatağa uzanmıştı ve sadece

Palmerio ve kocası şahitti. Ruh şifacısı kadını muayene etti, sonra çiğ yumurta ve üç mum istedi. Sonra koca yumurtayı karısının karnına bastırırken Palmerio mumları yerleştirdi ve transa geçti. Üç mumu kadının üzerinden beş kez geçirdi. Kadın acı içinde ağladı ve koca yumurtayla baskıyı sürdürdü. Palmerio transtan çıktığında kadına iyileştiğini söyledi. Kadın ağrılarının geçtiğini ve kendini çok daha iyi hissettiğini kabul etti. Sonra adam yumurtanın kırılmasını emretti. Bir tabağa döküldüğünde yumurta (gazetelerin iddiasına göre) keçeleşmiş saç ve diken topaklarıyla doluydu. Şifacının "Acıya sebep olan şey buydu" dediği ve Umbanda karargahına geri döndüğü iddia ediliyor .

Odanın yarı karanlığında, güçlü tütsünün kokusunu alarak ve bir yumurta operasyonunun daha gerçekleşmesini umarak bekledim. Yaşlı bir adamın yardımıyla bir çocuk içeri girdi. Çocuk zorlukla ayakta durabiliyordu. Ayakları öyle bir açıyla içe doğru dönmüştü ki neredeyse ayak bileklerinin üzerinde yürüyordu. Koyu tenliydi ve kötü giyinmişti. Yaklaşık sekiz yaşında olmalıydı. Palmerio onu sıradan bir mutfak masasına kaldırdı ve işkence görmüş ayakları inceledi. Sonra gözlerini kapattı ve hafifçe sallandı, Umbanda ruhlarından birine bir dua mırıldanırken sesi giderek daha da derinleşti. Çocuğun ilk başta dehşetle dolu olan gözleri kapandı ve başı öne düştü. Pahnerio deforme olmuş ayakları birbirine bastırdı ve şiddetle salladı. Sonra bir şeyler bağırdı ve bükülmüş ayak bileklerine tam bir dakika boyunca dik dik baktı. Ayakları sertçe yüzüne doğru kaldırdı. Her bir ayağını Ups'ıyla yumuşakça öptü. Sonra ayakları tekrar salladı ve kendi kendilerine aşağı doğru sallanmalarına izin verdi. Çocukla konuştu, çocuk uykudan uyandı ve gülümsedi. Doktor omzuna vurdu. "Şimdi gidebilirsin," dedi sertçe. "Başkaları da sırasını bekliyor, biliyorsun." Çocuk masadan kaydı ve iki ayağını da yere sağlam bir şekilde bastı. Dizleri sadece bir saniyeliğine titredi, ama Palmario arkasındaydı, onu neredeyse zemine doğru itiyordu. Çocuk çekingen adımlar attı, sonra daha cesur adımlar attı ve sonunda yardım almadan kapıya doğru yürüdü ve tam bir özgüvenle uzaklaştı.

Sormak istediğim düzinelerce soru vardı ama bana dik dik baktı ve ben de karanlık köşeme geri çekildim. Bir kadın içeri girdi ve ona dertlerinden bahsetmeye başladığında, kadına sertçe susmasını ve masaya

oturmasını söyledi. Bluzunu ve sutyenini açtı ve iki büyük göğsü göründü. Göğüslerden birinde mide bulandırıcı - yeşilimsi kahverengi bir morluk vardı. Kanser, kaza ya da doğum lekesi miydi hiç bilmiyordum. Ama Palmerio biliyordu ve ellerini göğsünün üzerinden geçirip hastalıktan kaynaklanan görünmez bir pisliği yere fırlattıktan sonra ona kalkmasını söyledi. Oda pek uygun değildi ama kadın giyinirken lekenin kaybolduğunu görebiliyordum. Odadan çıktığında Palmerio gidebileceğimi söyledi. İtiraz etmeyi düşündüm ama fikrimi değiştirdim. Bana yardım etmeme izin verdiği için teşekkür ettim ama duymamış gibiydi. Gece yarısını çoktan geçmişti ve ben evin önünü tıkayan kalabalığın arasından kendime yol açmak zorundaydım.

Isaltina, Umbanda'nın en ünlü şifacılarından biridir. Şimdi otuz dört yaşında, otuz yaşına kadar dindar bir Katolikti. Ebeveynleri orta sınıf ve saygındı, Rio Grande do Norte'nin en kuzeyindeki Natal şehrindendi. Çocukluğu bölgedeki diğer tüm kızlarınki gibiydi ve ilkokul eğitimi almayı, postanede bir iş bulmayı ve iyi, ortalama bir koca bulmayı başardı. Bebeği doğduktan kısa bir süre sonra Isaltina bir gece korkunç vücut ağrılarıyla uyandı. Her eklemi ve kası ağrıyordu ve genç kocasını korkutmak istemediği için hiçbir şey söylemedi ve uyumaya çalıştı. Bu girişim bir kabusa neden oldu. Rüyasında Isaltina açık bir alanda koşuyordu. Bacakları ağrıyordu ve akciğerleri patlıyordu. Bir uçurumun kenarını gördü. Durmaya çalıştı ama bacakları itaat etmeyi reddetti. Uçuruma düşerken çığlık attı ve bu çığlık kocasını uyandırdı. Ertesi gün boyunca ağrılar devam etti ve o gece aynı rüya, tekrar tekrar. Üçüncü gün kocası onu bir doktora götürdü, doktor onu muayene etti, hiçbir sorunu olmadığını buldu ve ağrıları için ağrı kesiciler ve rüyaları için uyku hapları yazdı. Annesi, Isaltina büyürken hiçbir rahatsızlığı olmadığı için endişelendi ve bir komşusuna sorunlardan bahsetti . “Ah,” dedi kadın, “bu bir medyumun işareti. Kızınız bir ruh tarafından ele geçirilmiş. İçerdeki bir arkadaşımın da aynı şeyi yaşayan bir kız kardeşi vardı. Ağrılarından kurtulmak için bir Umbanda grubuna katılmak zorunda kalmıştı.” Böylesine pagan bir düşünceye öfkelenen anne, komşusuyla ilişkisini hemen kesti.

Ağrılar durmadı ve Isaltina her geçen gün daha da güçsüzleşti. Kilo verdi ve gözlerinin altında morluklar oluştu ve annesi gelip bebeğin bakımına yardım etmek zorunda kaldı. Başka doktorlara gitti, röntgen çekildi ve muayene edildi. Hiçbiri bir şey bulamadı. Sonra bir gün

kocası, şehirdeki henüz fikrini söylememiş birkaç doktordan birinin raporunu almaya gitti. Doktor ona açıkça şöyle dedi: "Karınız ölecek. Hastalığının ne olduğunu bilmiyorum ama mahvoldu." Kocası yıkıldı ve hıçkırmaya başladı. "Ağlamak iyi değil," dedi doktor. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim? Başka yollar dene. Karın bir tıp doktoruna layık değil."

Perişan haldeki kocanın bildiği tek "diğer yol" Umbanda merkezine gitmekti. Hayatında bu yerlerden birine ilk kez giriyordu. Katolik olarak yetiştirilmesine ve Isaltina'nın inandığı her şeye aykırıydı. Ama bu tek ve son şanstı. Görevli hemşire ertesi gün danışmanlık seansları olacağını söyledi ve başhekimin adını yazdı, Rio'daki bir Umbanda merkezinden yeni gelmiş bir adam, Sebastiao Pedra d'Agua adında bir adam.

Eve döndüğünde yaptığı şeyden utandı ve Isaltina'ya ruh merkezi hakkında hiçbir şey söylemedi. O gece yatağa hazırlanırken gömlek cebindeki kağıt parçasını fark etti. "Bu adam kim?" diye sordu. Kocası bunun bir iş bağlantısı olduğunu ve önemli olmadığını söyledi. Bir sebepten dolayı Isaltina kağıt parçasını yastığının altına koydu. O gece bir kez bile acıdan uyanmadan uyudu.

Ertesi gün kocası ona gerçeği söyledi. Pedra d'Agua bir Umbanda medyumuydu ve Isaltina'nın onu görmesi gerektiğini düşünüyordu. Isaltina ağladı ve bu saçmalıkların hiçbirine inanmadığını ve yaptıklarından o kadar sarsıldığını söyledi ki, bir nükseteme geçirdi ve tekrar yatağa yatırılmak zorunda kaldı. Öğleden sonra kayınpederi yepyeni bir doktorla geldi. Doktor onu muayene ettikten sonra yaşlı adamı kenara çağırdı ve Isaltina'nın ölmek üzere olduğunu söyledi. Ona en fazla birkaç gün verdi. Isaltina konuşmayı duydu. Odasına döndüklerinde uyuyormuş gibi yaptı ve oturma odasına geçtiler. Hızla kalktı, giyindi ve Sebastiao Pedra d'Agua'yı aramak için arka kapıdan çıktı.

Sırada beklemek zorundaydı ama sıra geldiğinde küçük şifacı durdu ve ona baktı. Ona sorunlarının ne olduğunu söyledi ve bir asistan adını ve adresini aldıktan sonra onu önünde durdurdu. Ellerini havada vücudunda gezdirdi, sonra gözlerini kapatmasını söyledi. Ellerini alnına koydu ve kadın şiddetle titredi. Sonra onu gönderdi. "İyileştin," dedi. Kadın ayrılırken asistana döndü. "Dikkat et, adresini kaybetme. İlgimi çekiyor.

Eğer bu bir peri masalı olsaydı ve gerçek bir hikaye olmasaydı, bir sonraki adım Isaltina'nın iyileştiğini ve bir daha asla ağrı ve sızı çekmediğini anlatmak olurdu.

Kilosunun normale döndüğünü , gözlerinin donukluğunu kaybettiğini ve eski kişiliğinin geri döndüğünü. Eh, bu gerçek bir hikaye ve tam olarak olan da buydu . Umbanda çadırından çıktığı andan itibaren iyileşti.

İki haftadan kısa bir süre sonra Isaltina bir ziyaretçi tarafından şaşırtıldı. Sebastiao'ydu. Ona istisnai bir vaka olduğunu söylemek için gelmişti. "Sen ekstra özel bir orta geminin sahibisin. Eğer istersen insanlara büyük hizmet edebilirsin. Ama bu, birçok şey öğrenmen ve başkalarının iyiliği için özel hayatının çoğundan vazgeçmen gerektiği anlamına geliyor. İstekli misin?"

Isaltina bunu düşündü ve kocası ve ailesiyle konuştu. Annesi buna karşıydı ama kocası onun aldığı her karara uyacağını söyledi (Brezilyalı bir koca için nadir bir durum!). Bir hafta sonra güçlerini geliştirmeye hazır bir şekilde ruh merkezine geldi.

Genç ev hanımı çabuk öğrendi ve kısa sürede hastaların "sıvısı" üzerinde ameliyatlar yapmaya başladı. Yine Arigo'nun aksine bıçak kullanmadı, sadece el koyma yöntemi kullandı.

Kendisi ve Sebastiao, trans halindeyken Artz Scovsck adlı bir Alman doktorun ruhu tarafından kullanıldığı ortaya çıktı. O bir cerrahtı ve “işi tamamlanamadan” öldü. Isaltina'nın fiziksel bedenini kullandığını söyledi, çünkü “yapması gereken bitmemiş bir işi vardı.”

Isaltina ameliyat sırasında transa girerdi. Almanca mırıldanır ve ellerini hastanın üzerine tekrar tekrar getirirken kaşlarını çatardı. Ameliyat bittiğinde transtan çıkar ve sersemlemiş bir şekilde etrafına bakardı. Çoğu zaman gözyaşlarına boğulurdu. İlk hastası, her hamile kaldığında dördüncü ayda fetüsü kaybeden bir kadındı. Dr. Scovsck, Isaltina aracılığıyla, sorununun uterusunda, dördüncü aya kadar büyüdüğünde her fetüsü baskılayan ve yok eden keskin bir büyüme olduğunu teşhis etti. Isaltina transa girdi ve kadının sıvı vücudunu ameliyat etti; haftalar sonra kadın yeni bir hamileliğe girdi ve sonunda bir çocuğu oldu.

Isaltina'nın ünü Natal'da büyüdü, ancak Dr. Scovsck Rio de Janeiro'ya taşınmak istiyordu. Genç kadının itaat etmekten başka seçeneği yoktu. Kocasını ve bebeğini bırakıp Sebastiao ile gitti. Aşırı kalabalık bir gecekondu *mahallesi yamacındaki bir Umbanda tapınağına yerleştiler* ve pratik yapmaya başladılar.

Kelimenin tam anlamıyla binlerce insan Isaltina'ya geldi. Mide kanserleri kayboldu, sakatlar yürüdü, körler

gördü, yarıklar

Davul ve Mum damakları yok oldu, ağrılı varisli damarlar azaldı, boğazlardaki büyümeler ortadan kalktı, tümörler buharlaştı. Kalabalığın izdihamı Isaltina ve Sebastiao'yu düzeni sağlamak için polisi aramaya zorladı. Zengin ve fakir, siyah ve beyaz, ünlü ve mütevazı, neredeyse kız gibi genç medyumun ellerinin altına girmek için her gün sıraya girdi.

Tam o sırada Rio'daki bir TV istasyonu sansasyonel bir haber yapmaya çalıştı, gazetecilikte bir ilk. Haberciler kötü şöhretli alaycılardır ve yeni satın aldıkları tüm elektronik cihazlarla bu Brezilyalılar geri kalanlardan daha büyük inanmazlardı. Isaltina'yı beş televizyona çıkarmak istiyorlardı. Onun efsanelerin yapıldığı malzemeden başka bir şey olmadığını kanıtlamak istiyorlardı. Mücadelelerine rağmen Isaltina meydan okumayı kabul etti.

Büyük gece geldi. Carioca'ların televizyonları şehrin her yerinde açıktı. Aileler gösteriyi izlemek için bir araya geldi, barlar dolup taştı. Isaltina halka tanıtıldı ve o, utangaç bir şekilde, kendisine olan inançları için onlara teşekkür etti. Sonra bitişikteki bir stüdyonun kapıları açıldı . Parlak ışıkların ve duygusuz kameraların altındaki bir masada hasta yatıyordu: kendisi de bir doktor ve Isaltina'nın kendi eyaleti Rio Grande do Norte'nin valisinin eski sekreteri. Brezilya'nın kuzeyinde iyi tanınan bir isimdi. Yıllardır sakat olduğu da biliniyordu. Sanki bu test yeterli değilmiş gibi, masanın etrafında televizyon istasyonunun Rio'daki en iyi hastanelerden seçtiği yedi tıp doktoru duruyordu.

Isaltina ve Sebastiao hastaya yaklaştı. Bu mütevazı ev hanımının böylesine saygın bir yerel politikacıya büyük saygı duyduğu aşikardı. Birkaç saniye onunla sohbet etti ve endişelenmemesini söyledi. Sonra transa geçti. Işıklar parladı, kameralar içeri daldı ve mümkün olan her açıdan kayıt yaptı. Isaltina ellerini masadaki adamın garip bir şekilde yarı bilinçli halinin üzerinden defalarca geçirdi. Doktorlar her hareketini izledi. Sahtekarlık ihtimali yoktu. Isaltina

Almanca homurdandı (hiç çalışmadığı veya konuşmasını duyma fırsatı bulamadığı bir dil) ve bolca terledikten sonra Bmp yaptı ve neredeyse Sebastian'a düşüyordu. "Bitti," diye hafifçe iç çekti.

Işıklar yanık kaldı ve kameralar orta yaşlı politikacının yakın çekimine geçti. Yavaşça doğruldu ve sanki uyuşturulmuş gibi başını salladı. Sonra bacaklarını masanın kenarından aşağı sarkıttı. Kasıtlı bir dikkatle bir ayağını yere koydu ve sonra diğerini. Kameralar kayıt yaptı. Stüdyonun sessizliği ağırlaştı. Sonra bir ayağını sürüyerek vücut ağırlığını üzerine verdi. Hiç acı yoktu. Sonra diğer ayağını sürüdü. Ayağa kalktı. Gülse mi ağlasa mı bilemeden bir ayağını diğerinin önüne koydu ve tüm Rio de Janeiro şehri nefessiz bir hayranlıkla izlerken odanın karşısına *yürüdü ve Isaltina'ya sarıldı.*

Bu dinlerin veya tarikatların, Candomble, Spiritizm veya Umbanda olsun, en önemli yönü insanlara ulaşılmasıdır . Sokaktaki sıradan, sıradan adam ruhlar dünyasına daha yakın olabilir, ölülerle iletişim kurabilir, Afrika ve Hint varlıklarından iyilik isteyebilir ve ruhların inip azizlerin bir Oğlunun veya Kızının bedenini ele geçirdiğini *görebilir .*

Katolik Kilisesi, kendi mistisizmine ve kendi şehitlerine, kahramanlarına ve ritüellerine batmış olsa da, eğitimsiz veya ruhani düşünceli Brezilyalılardan hala çok uzaktadır. Rahip uzun bir cübbe giyer, tek başına yaşar ve yakın zamana kadar Latince ilahiler söylerdi. Brezilyalı rahipler ve rahipler sıradan beyaz pamuklu gömlekler ve pantolonlar giyer, evlidir ve cemaatle kendi dillerinde konuşurlar. Ruh veya Candomble tapınağında, adept'e ne kadar fakir olduğunu hatırlatacak altın yoktur. Ruh ibadetinde, adept'e ne kadar önemsiz olduğunu hatırlatacak devasa katedraller yoktur. Ruh inananını cehenneme atacak çok az günah vardır. İtiraf etmeye, bir din dersini ezberlemeye veya tespih çekmeye gerek yoktur. Ve hepsinin okyanusun ötesinde, görkemli saraylar ve gösterişli mücevherler arasında yaşayan, beyaz tenli ve İtalyanca konuşan tek bir lideri yoktur. Brezilya ruh inancı, Brezilyalıların inancıdır. Hiçbir dış müdahale olmadan onlarındır. Kendi aileleri, arkadaşları ve ülkeleri kadar hayatlarının bir parçasıdır. Bunu kabul ederler ve ciddiye alırlar . Yabancılar gülebilir ve eleştirebilirler ama onlar anlamazlar. Brezilyalılar anlar. Ruhlar Brezilyalıları anlar.

İki düzlem -dünyasal ve dünyasal olmayan- birlikte çalışır ve birbirlerine yardım eder. Bu kadar karmaşıktır ve yine de bu kadar basittir.

Önemli davranan küçük adamın hurda Volkswagen'iyle gelip komşunun kapısını çaldığını ve sonra ona bir kağıt parçası uzattığını gördüm. Bir tartışmanın hareketleriydi, kadın başka bir kağıt imzaladı ve adam aceleyle uzaklaştı. O akşam evimin önünde durdu.

"Bana bir kutu kibrit ödünç vermeni istiyorum," dedi ve ekledi, "İstersen sen de benimle gelebilirsin."

"Nerede?"

"Ağaç olan bir kavşağa. Evimin sahibi olan o yaşlı orospu bana tahliye bildirimi verdi. Ve ben ayrılmayı düşünmüyorum!"

Bu kadın, kısaca Helena diyeceğim, öfkeliydi ve haklıydı da. Altı yıl önce dağın tepesindeki Teresopolis kasabasında küçük bir ev kiralamış ve üç çocuğunu Rio'nun gecekondu mahallelerinden daha iyi okullar, temiz hava ve daha iyi viveceklerle dolu bir havata getirmisti. Kocası onu baska bir kadın için terk etmisti. Bunu umursamıyordu. Umursadığı tek sey cocuklarıydı ve bir keresinde bir kimya fabrikasında gündüz işi ve gece Küçük evi kiraladı ve yeni bir hayata başladı. Şimdi evin sahibi, evli oğlunun orada yaşaması gerektiğini iddia job as ticket seller in a local ederek onu evden çıkarmak istiyordu. Oğlunun Rio'da kendi dairesi vardı ve yasal evrak, arkadaşımı ve çocuklarını evden çıkarmak için bir hileydi, böylece ev daha yüksek bir fiyata yeni bir sözleşmeyle yeniden kiralanabilirdi.

"Eğer o yaşlı orospu benim buna kanacağımı düşünüyorsa, delirmiş olmalı! Evi boyadım, yeni kablolar döşedim ve bir bahçe diktim. Kirasını zamanında alıyor! Daha ne istiyor?" Şehrin merkezinden ormanlık bir bölgeye doğru hızla yürüyorduk. Yüksekliğe ve kocaman dolunaya rağmen hava sıcak ve nemliydi. "Bana bakan bir erkek olmadığı için çaresiz olduğumu düşünüyor. Eh, bir daha düşünecek! Benim tarafımda bir erkekten daha önemli biri var! Exul var."

Karanlık toprak yolda aniden durdum. "Exu? Şeytandan mı bahsediyorsun?"

Kısa bir kahkaha attı ve başını salladı. "Kesinlikle. Onu sık sık aramam ama aradığımda bunun önemli olduğunu bilir ve beni dinler." Bana baktı. "Şeytana inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye cevapladım. "Emin değilim."

"Emin olmamak onu tamamen reddetmekten daha iyidir. Eğer tamamen inanmayan biri olsaydın bu teklifi seninle yapamazdım." Yoldaki son evin önünden geçtik. Etrafımız zifiri karanlıkla kaplıydı. "Sanırım sen bir spiritistsin," dedi. "Bütün işaretlere sahipsin."

"İşaretler derken neyi kastediyorsunuz?"

"Dini şeylere olan saygınız. Evinizdeki huzur. Bazen vücudunuzun beyaz bir aura ile yıkanması."

Vücudumun etrafında beyaz bir aura mı gördün ?"

"Birçok kez. Rio'da yaşarken bir ruh merkezinde çalışıyordum. Burada vaktim yok. Ama bir ruhçuyu gördüğümde tanırım." Bir şeyler daha söylemeye başladı, sonra durdu. "Şurada," dedi işaret ederek. "Kavşaktaki o ağaç. Mükemmel."

Ağaç, birkaç yıl önce bir emlak şirketi tarafından bakir ormanlık alandan kesilmiş dört köşeden birinde duruyordu. Araziyi satın aldılar ve parselleyerek

Arka planda yüksek apartmanlarda yılbaşını kutlayan modern Copacabana'nın yanı sıra, Umbanda tapınağının üyeleri sahilde femanja gecesini kutluyor.

Copacabana plajı ve otuz birinci Aralık. Ruhlar bu Umbanda tapanlarını ele geçirdi, kalabalık izliyor.

11. Ünlü ruh şifacısı Jose Arigo'nun bir hastanın gözüne mutfak bıçağını sapladığı gerçek bir fotoğraf.

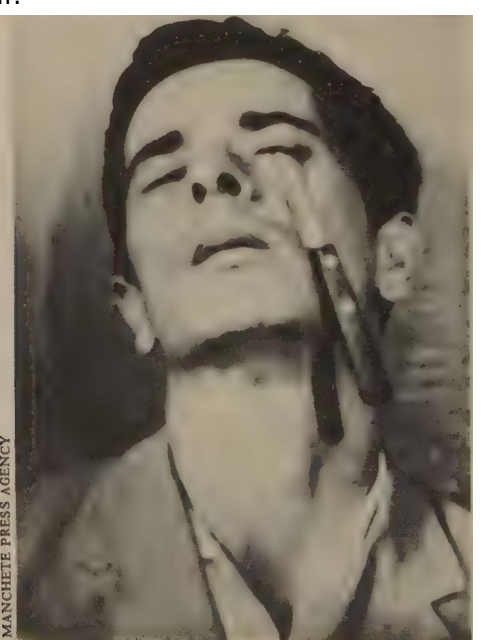

12. Arigo bu bıçağı bir hastanın gözüne sapladı, sonra geri çekildi ve fotoğrafçıların nadir bir fotoğraf çekmesine izin verdi.

Yazar, Rio de Janeiro'da iki Umbanda heykel arkadaşıyla birlikte.

14. The Black Pope of Brazil, Tancredo da

Yalnız haçlı, Rahip Boaventura Kloppenburg, Fransisken kıyafeti olmadan ve Umbanda'daki şeytan heykelleriyle çevrili, Exu.

16. Edu, Olinda ve Recife'nin Umbanda baş rahibi.
17. Porto Alegre'de kart okuyan ve ölülerle konuşan medyum Dona Leda.

18. The postage stamp issued by the Brazilian government in 1957 to honor the hundredth anniversary of Allan Kardek's work *The Book of Spirits*

19. Ruh ritüellerinde kullanılan bazı eşyalar. Yemanja figürü, Amazon Nehri deniz ineğinin kemiğinden oyulmuştur. Etrafındaki boncuk kolye, Rio'dan Ox6ssi tanrısı içindir ve çeşitli iyi şans sembolleri taşır. Üç antika *figa,* fildişi, oniks ve mercandan yapılmıştır ve altınla süslenmiştir. Kolye antika ve golc mercandır ve sömürge döneminden bir Candomble rahibesine aittir.

Diğer tüm eşyaları saran uzun kolye Afrika deniz kabukları ve cam boncuklardan yapılmıştır. Rio'daki Umbanda ritüellerinde kullanılmıştır.

OLLECTION OF THE AUTHOR

bireysel arsalar. Sonra şirket iflas etti ve tüm proje suya düştü. Muhteşem, tam yapraklı bir şey olan ağaç kurtulmuştu . Diğer üç köşe çıplaktı.

Helena yanına gitti ve bir süre baktı. Ben biraz uzakta durup onu duasıyla baş başa bıraktım. Ey Exu," dedi yüksek sesle. "Kavşakların Exu'su! Ağaçların Exu'su! Yardımına ihtiyacım var. Müdahalene ihtiyacım var. Bana yasal bir kağıt verildi. Bu kağıtta benim ve çocuklarımın içinde bulunduğumuz evi terk etmemiz gerektiği yazıyor. Gidecek başka yerimiz ve taşınacak paramız yok. Beşlilerimiz bozulacak . Ey Exu! Bana karşı bu kağıdı gönderen kadın yanılıyor. O bir yalancı. İyi bir kadın değil. Bana ve çocuklarıma zarar vermek istese bile ona zarar vermek istemiyorum. Tek dileğim, Ey Exu, bu kağıdı geri almasını sağlaman. Yanıldığını ve ne kadar zarar verdiğini görmesini. Yardımını istiyorum. Sana inanıyorum. Sana ihtiyacım var. Bak," dedi ve taşıdığı alışveriş poşetinin dibini karıştırdı, "Sana bir hediyem var. Bir şişe *cachaça. Cachaga'yı* seviyorsun , değil mi? Piyasadaki en iyi şeker kamışı alkolü. Sadece senin için aldım. Al! Bir içki al."

Şişenin kapağını açtı ve ağacın dibindeki toprağa dökmeye başladı. Ahşaba nüfuz ederken ay ışığında parıldıyordu ve ham alkolün kokusu gece havasındaki diğer tüm parfümleri bastırıyordu. "İyi değil miydi?" diye sordu. "Piyasadaki en iyisi. Bunu sadece senin için aldım. Şimdi dinle, Exii. Yasal evrakların fotokopisini çektim. Onları sana bırakacağım. Onları okumanı ve sonra benim için üzerinde çalışmanı istiyorum. Tamam mı?" Ses tonu sohbet havasındaydı, sanki Brezilya'nın kötü ruhuyla değil de dost canlısı bir insanla konuşuyormuş gibiydi.

Tekrar alışveriş çantasına girdi ve bir paket beyaz mum mumu çıktı. Altısını yaklaşık bir ayak çapında bir daire şeklinde dik olarak yerleştirdi. Sonra onları tek tek yaktı,

ve her birine birer yeni kibrit çakarak, hepsi alev alana ve hâlâ ıslak olan ağaç gövdesinde garip gölgeler oluşturana kadar.

"Bu," dedi, beyaz katlanmış bir kağıt tutarak, "bu sürecin bir kopyası. Oku ve bana ne yapılabileceğini söyle." Kağıdı aldı ve dikkatlice yanan çemberin ortasına yerleştirdi. Sonra bir kez daha çantaya koydu. "Sana bir puro da getirdim. Adam bunun Teres6polis'te bulabileceğiniz en iyi puro olduğunu söyledi. Umarım beğenirsin." Purodan selofanı aldı ve yasal işleme koydu. Sonra yeni bir kutu kibrit aldı (ona verdiğim) ve kutuyu açıp kibrit başlarını ortaya çıkardı, puroya koydu. "Matlar şuradaki arkadaşımdan." Bana doğru işaret etti. "O iyi bir insan ve bir gün bir şeye ihtiyacın olursa yardım için ona güvenebilirsin." Şeytanın yüzümü görmediğini ve herhangi bir iyilik istemek için etrafta dolanmayacağını umarak gölgelerin içine doğru birkaç adım geri çekildim.

Helena ağaçtan ve yanan mumlardan uzaklaşıp yanıma geldi. "Hadi gidelim," dedi. "Hayır, arkana bakma! Şimdi geldiğimiz yoldan eve yürüyeceğiz."

Üç gün sonra Helena ön bahçesinde bir gül fidanı dikiyordu. "Hey," diye seslendim ona, "taşınırken o şeyi yanında götüremezsin, biliyorsun!"

"Kıpırdamıyorum," diye seslendi geri. "Dün gece beni aradı."

"Seni kim aradı?"

"Yaşlı orospunun oğlu. Karısının Rio'dan taşınmak istemediğini ve istediğim kadar evde kalabileceğimi söyledi. Annesinin süreci geri çekmesini sağladı."

“Çok şükür!” diye bağırdım.

"Tanrıya şükür hiçbir şey yok!" diye bağırdı. "Exu'ya şükür!"

Brezilyalılar şeytandan veya astral düzlemlerde dolaşan yüzlerce diğer ruhtan istediklerini elde etmenin bir yolunu biliyorlar. Onları çağırmaktan çekinmiyorlar ve bunu anlatmaktan utanmıyorlar. Genellikle

Davul ve Mum, ruhların müdahalesi olmadan sorunlarını çözerler, ancak insan gücünün ötesinde bir durum söz konusuysa, o zaman ruhlar aranır.

İyi insanlar ve kötü insanlar olduğu gibi iyi ruhlar ve kötü ruhlar da vardır. Birçok ruh lideri ve yazar, ruhların gerçekte ölmüşlerin ruhlarından başka bir şey olmadıklarını, bedenin zayıflıkları olmadan zihnin tüm zayıflıklarına sahip olduklarını iddia eder. Bir adam dünyadayken değersiz, katil, yalancı, cahil biriyse, ruh aşamasında da aynı olacaktır. Elbette, ruhu dünyevi düzlemi terk ettiğinde ve diğer ruhlara katılıp yeni bir enkarnasyon beklediği aşamaya girdiğinde, diğer tüm enkarnasyonlarının toplam şokuna dönüşür ve önceki yaşamda yapılan kötülükler, önceki yaşamlarda yapılan iyilikle dengelenir.

Hepimizin düşmüş melekler olduğuna dair çok popüler bir teori vardır . Tanrı'nın iki sağ el başmeleği çarpıştığında, biri cennetten cehenneme atıldı. O şeytan, Satan, Exu oldu. Tanrı'nın yanında kalan diğeri ise Kutsal Ruh, İsa, Oxala oldu.

Şimdi Exu düştüğünde, beraberinde çok sayıda başka melek de götürdü. Aslında, onların bütün orduları. Bu melekler onun kadar kötü değildi, ancak ona olan bağlılıkları nedeniyle lekelenmişlerdi. Cehennemin alt bölgeleri onlarla doluydu. Çok azı orayı sevdi; birçoğu cennete geri dönmek istiyordu.

Tanrı, bu kadar çok iyi meleğin İsa/Oxala'ya karşı taraf seçmesinden mutsuzdu ancak yalnızca cennete geri getirilmeleri için güvenilemeyeceğini biliyordu. Cennetin değerini bilmeleri ve takdir etmeleri gerekiyordu. Tamamen iyilik ve ışık olan bir yere geri dönmek için karanlık ve sıkıntı olan bir yerde zaman geçirmeleri gerekiyordu ancak iyilik yapmanın dikkatlice not edileceği ve dev bir deftere ekleneceği bir yer. "İyi" tarafta yeterli puan toplandığında, T>ad tarafındakilerden çok daha ağır bastığında,

Düşmüş melek cennetin krallığına geri dönecekti.

Böylece Tanrı dünyayı yarattı. Onu yalnızca düşmüş melekler için bir test alanı olarak yaptı.

Meleklerin ihtiyaç duyacağı her şeyi yeryüzüne koydu, ancak bunun için çalışmaları ve hayatta kalmak için birbirleriyle işbirliği yapmaları gerekecek şekilde. Eğer bolluk dolu bir gezegende birbirleriyle yaşayamıyorlarsa, diye düşündü, o zaman bolluğun hafife alındığı cennet melekleriyle nasıl yaşayabilirlerdi? Hiç kimse cennetteki bir meleğin pirinç ekmesi, süt inekleri beslemesi veya yağmurdan korunmak için bir ev inşa etmesi gerektiğini duymamıştı. Cennet... cennetti. Ve yeniden kabul edilmek için mücadele etmeye fazlasıyla değerdi.

Peki ne oldu? Yeryüzüne iki kil figür koydu (yer Afrika'ydı ve Yahudi-Hristiyan İncili'nin söylediğinin aksine, onlar O'nun suretinde figürler *değildi*) ve düşmüş meleklerden ikisinin gelip figürlerle bütünleşmesine izin verdi. Neredeyse hemen O'na itaatsizlik etmeye başladılar. Onunla tartıştılar ve çocukları O'na yalan söyledi. Yeryüzüne başka bedenler koydu ve başka ruhları içeri aldı ve kısa süre sonra onlar hile yapmaya, çalmaya ve hatta O'nun onlar için koyduğu bol miktardaki şeyler için birbirlerini öldürmeye başladılar.

Tanrı akıllıydı. Ruhlara, insan formundayken, onları nasıl sınadığını söylemedi. Bir insan için iyi bir eylemin değerini bilmiyorlardı. Ancak dünyevi düzlemde kendilerine ayrılan zamanı tamamladıktan sonra muhasebe defterleri gösterildi. O zaman onlara iyilik yapmanın gerçekten ne kadar önemli olduğu söylendi ve kötülüklerini telafi etmek ve puanlarını yükseltmek için başka bir yaşamda kendilerine başka bir şans verileceği söylendi. İnsanlarla kaynaşmalarına ve bilgilerini kullanarak bedenlenmiş ruh arkadaşlarına doğru şeyleri yapma yolunu hissettirmelerine izin verildi . Bedenlenmiş bir ruh onlardan birini çağırırsa, cevap vermeleri gerekiyordu. Bedenlenmiş ruh iyilik yapmak isterse, ona yardım etmeleri gerekiyordu. Bu, onların lehine de bir işaret olacaktı. Ancak bedenlenmiş ruh kötülük yapılmasını isterse ve yardım ederse, hem bedenlenmiş hem de bedensiz ruhlar muhasebe defterinde kara bir leke kazanacaktı.

Dünyaya ve başka bir bedene döndüklerinde (yani reenkarnasyon geçirdiklerinde) önceki yaşamlarının

eylemlerinin toplamı olan insan-ruhsal seviyedeydiler. İyilik yapmanın değerini ve kötülüğün onları tekrar cehenneme nasıl gönderebileceğini hatırlamaları gerekiyordu. Derslerini öğrenenler ilerledi, birbirlerine iyilik yaptı ve sonunda cennete geri döndüler. Derslerini unutanlar veya kasıtlı olarak ruhsal ilerlemeler yerine maddi ilerlemeleri seçenler, dünyevi yaşamdan yaşama geri dönmek zorundaydı. Uzun bir süreç gibi görünüyorsa: çok yazık. Tanrı daha da uzun bir süredir ortalıkta. Acelesi yok. Bir ruhu sınamak için düzinelerce yaşam bekleyebilir. Bundan kazanacağı hiçbir şey yoktur. Ruh her şeyi kazanır veya kaybeder.

Şimdi, düşmüş meleklerin her birinin cennete geri dönmek isteyeceğini varsayabiliriz. Ama durum böyle değil. Şeytan/Exu'dan oldukça memnun olan birçok kişi var. Bu varoluşu seviyorlar. Onlara iyi davranıyor. Onun güvenine sahip olanlar diğerleri üzerinde muazzam bir güç kullanıyor ve büyük kalabalıkların şeytanı ve çetesini terk etmesini önlemek için dünyaya gönderiliyorlar. Sonuçta, şeytan güçlü kalacaksa arkasında destekçileri olmalı. Eğer tek başınaysa İsa/Oxala ve Tanrı'ya karşı verdiği savaşta tutunmayı umamaz. Gerçekten de yanında kalanlara çok iyi davranıyor.

İşte bu yüzden dünyada hem iyi hem de kötü vardır. İşte bu yüzden savaşlar başladığında, cinayetler işlendiğinde veya kötülük ülkeyi kasıp kavurduğunda Tanrı bunu durdurmak için hiçbir şey yapmaz. O, enkarne ruhları sınamaktadır. Eğer birbirlerine karşı savaş açmak istiyorlarsa, hemen başlasınlar. O, her şeyi defterin borç tarafına yazar. Savaşlar O'nu rahatsız etmez. Masumlar acı çektiğinde, bir sonraki yaşamda telafi edilirler. Kötü bir adam kazanıyor gibi göründüğünde, bir dahaki sefere acı çekeceğinden emin olabilirsiniz. Bir adam sakat olarak mı doğar? Cezayı hak etmiş olmalı. Bir kadın güzel midir? Bu güzelliği diğer yaşamlarında kazandı, ama bu sefer bu güzellikle ne yapacağına bakalım. Bunu yanlış kullanırsa, bir dahaki sefere doğduğunda çirkin olabilir. Fakir misin? Sınanıyorsun. Zengin misin? Sınanıyorsun. Beyaz mısın? Siyah mısın? İlerici bir milletin üyesi misin? Geri kalmış bir milletin vatandaşı mısın? Zeki misin? Aptal mısın? Mutlu bir evliliğiniz var mı? Çocuklarınızla gurur duyuyor musunuz? Hırslı mısınız? Memnun musunuz? Ne olursanız olun, test

ediliyorsunuz. Bu hayatta ne olursanız olun, bir şey kesin: Önceki hayatınızda olduğunuzdan ve bir sonraki hayatınızda olacağınız kişiden farklısınız.

Tanrı, "sadece insan" olmanın zayıf olmak, şüpheyle ve her türlü zaafla dolu olmak olduğunu bilir. Bu yüzden daha önce dünyada bulunmuş ruhların bu hayatta size yardım etmesine izin verdi. Onlar etrafımızdadır ve çağrılmayı beklemektedirler. Sonuçta, ister Tanrı için ister şeytan için çalışıyor olsunlar, bizi dinlemeleri onların avantajınadır. "Göremediğimiz şeyin var olmadığı" şeklindeki materyalist düşünceden kurtulmalı ve yardım için onları çağırmalıyız. Geçtiğimiz birkaç nesilde, hayatta olma ve dünyada olma sebebimizi tamamen unuttuğumuz noktaya kadar "şeyler" biriktirdik. Maddi nesneler ve bilimsel şeyler (sadece birkaç kısa yılda) tüm ruhsal öğretileri gölgeledi. Dünyevi meselelerde boğuluyoruz. Bir kez daha içimize bakmanın zamanı geldi. Kolay. Brezilyalılar bunu her zaman yapıyor.

Umbanda inananları hiçbir dini taşı unturned bırakmazlar. Katolik azizleri ve dualarını özgürce ödünç aldılar, Candomble Afrika ruhlarıyla ilgilendiler, Kardek'in araştırmalarından istediklerini topladılar ve kabalistik işaretler ve astronomik çizelgeler için ortaçağ bilgisine geri döndüler. Her şeyden biraz sunuyorlar ve bu yüzden büyük bir takipçi kitlesine sahipler.

Üçgenlere, dairelere ve sembollere büyük önem verirler. Azizlerinin/ruhlarının her birinin kendi sembolü vardır. Birçok Exus'larının her birinin de vardır. Ve yeryüzündeki her birimizin, "doğa ruhlarına" (ki bunlar ölülerin ruhlarıyla karıştırılmamalıdır) daha yakın olmak istediğinde kullanabileceği bir üçgeni vardır. Bu üçgenler yalnızca iyilik için kullanılır, asla kötülük için kullanılmaz ve doğru kişi tarafından ve doğru pozisyonda kullanılmalıdır.

Eğer Aslan (23 Temmuz-22 Ağustos), Yay (22 Kasım-21 Aralık) veya Koç (21 Mart-19 Nisan) astrolojik burcunda doğduysanız, o zaman doğa elementiniz ateştir *ve* koruyucu ruhlarınız Aslan için Oxala/İsa, Yay için Xango/Vaftizci Yahya ve Koç için Ogun/Aziz George'dur. Yaşam gücünüz veya kozmik akımınız güneyden gelir *.* Büyük, yeni bir beyaz bez alın ve üçgen bir şekle kesin. Şimdi sarı boya ile bezin ortasına bu üçgeni çizin, üst noktasının makaslanmış

bezin üst noktasıyla aynı hizada olduğundan ve tasarımın bir insanın ayaklarının tasarımın kenarına değmeden içinde diz çökebileceği kadar büyük olduğundan emin olun:

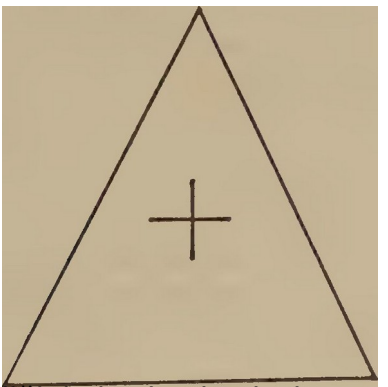

Bir şey dilediğinizde, bu bezi alın ve üçgenin tepe noktası *tam* güneyi gösterecek şekilde yere koyun (çıplak toprak, insan yapımı bir zeminden daha güçlüdür). Ayakkabılarınızı çıkarın ve tasarıma dokunmadan boyalı üçgenin tabanının arkasında durun. Özel ruhunuzun/azizinizin korumasını ve rehberliğini isteyin, ona ne kadar inandığınızı ve ona ne kadar ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Sonra iyiliğinizi isteyin. Maddi bir iyilik istiyorsanız (yeni bir ev, bir araba, daha fazla para, vb.), üçgenin her noktasına çift sayıda mum yerleştirin. İsteğiniz maddi değilse (sağlık, aşk, arkadaşlık, vb.), her noktaya tek sayıda mum yerleştirin. Her mum için yeni bir kibrit çakın ve bir mum yanmaya başladığında isteğinizi tekrarlayın.

Nazardan, şanssızlıktan veya kötü sağlıktan kurtulmaya çalışıyorsanız, ayaklarınız tepeye değecek ve sırtınız güneye bakacak şekilde durun. Eğilip ellerinizle tepeye dokunun ve tek sayıda mum yakın.

Şimdi eğer bir medyumla çalışıyorsanız, o (veya o) üçgenin ortasında diz çöker, her zaman güneye bakar ve eğer ruhun tavuk, birkaç boncuk, bir şişe alkol vb. gibi özel bir armağan istediğini söylerse, bu armağanların bezin kenarlarına yerleştirildiğinden ve asla bezin üzerine yerleştirilmediğinden emin olun.

Kova burcunda (20 Ocak-18 Şubat), İkizler burcunda (21 Mayıs-21 Haziran) veya Terazi burcunda (23 Eylül-

23 Ekim) doğanlar için, doğa elementiniz *hava* ve koruyucu ruhlarınız sırasıyla Yorima/St. Cyprian, Yori/SS. Cosmos ve Damian ve Oxossi/St. Sebastian'dır. Kozmik akımın yaşam gücünüz doğudan gelir . Büyük yeni bir mavi bez alın ve üçgen şeklinde kesin ve yeşil boya ile bir önceki için verilen talimatları izleyerek aşağıdaki üçgeni çizin:

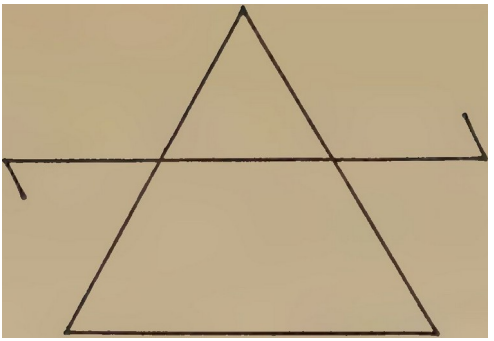

Bir istekte bulunmaya hazır olduğunuzda, tepe noktasının doğuya baktığından emin olun *ve* tek ve çift mum kurallarına, çizimin içindeki ortamın konumuna ve ayrıca tekliflerin yerleştirilmesine uyun.

Eğer Akrep (24 Ekim-21 Kasım), Yengeç (22 Haziran-22 Temmuz) veya Balık (19 Şubat-20 Mart) burcunda doğduysanız , o zaman doğa elementiniz *sudur* ve koruyucu ruhlarınız Ogun/St. George, Yemanja/Meryem Ana ve Xango/Vaftizci Yahya'dır. Kozmik akımınız batıdan gelir . Bu burçta sarı bir bez kullanılmalı ve üzerine beyaz boya ile aşağıdaki üçgen çizilmelidir:

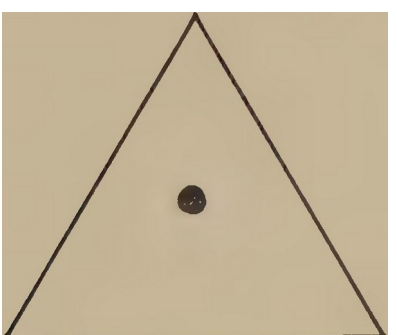

Üçgenin tepe noktasının daima *batıyı göstermesine dikkat edin* ve ilk bahsedilen seccade için konulan tüm kurallara uyun.

Boğa (20 Nisan-20 Mayıs), Başak (23 Ağustos-22 Eylül) veya Oğlak (22 Aralık-19 Ocak) burcunda

doğduysanız, doğa elementiniz toprak ve koruyucu ruhlarınız Oxossi/Aziz Sebastian, Yemanja/Meryem Ana ve Oxun/Aziz Catherine'dir. Kozmik akımınız kuzeyden gelir *ve* üzerinde beyaz boya ile aşağıdaki üçgenin çizildiği kırmızı bir beziniz olmalıdır:

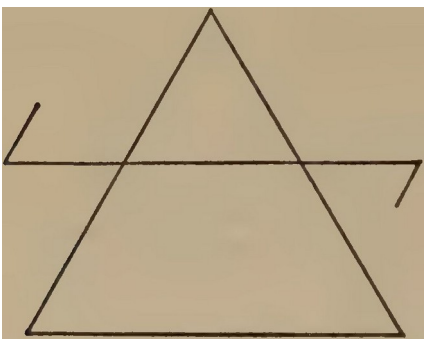

İstekte bulunurken üçgenin tepe noktasının her zaman kuzeyi gösterdiğinden ve tüm kurallara uyduğunuzdan emin olun.

Açık havada dua etmenin tek başına ve bir medyumun veya Azizin Annesinin yardımı olmadan yapılabilen birçok başka yöntemi vardır. Bazıları kolay ve oldukça şiirseldir. Diğerleri karmaşıktır ve eski Bela Lugosi filmlerini andırır.

Bir iyiliğin size verilmesinin en güzel yollarından biri, denizin ve yeryüzündeki tüm suların tanrıçası Yemanja'dan ricada bulunmaktır. O (genellikle) sizi dinlemek konusunda oldukça naziktir ve gerçek bir müridi nadiren hayal kırıklığına uğratır. (Uyarı: Onu veya diğer ruh tanrılarını kandırmaya çalışmayın. Samimi olup olmadığınızı bilirler. Şakacı bir dua neredeyse her zaman suratınıza patlar.) Yemanja hediyeleri sever ve kesinlikle kadınsı olduğu için aynalar, taraklar, parfümler (ithal Fransız olanlar en iyisidir), saç kurdeleleri, kolyeler, bilezikler ve küçük beyaz kuşlar veya hayvanlar gibi şeyler verilmesinden hoşlanır. Aynı zamanda dünya kadını olduğu için ara sıra bir kadeh viski, şampanya veya konyak içmeyi sever. Bir paket filtreli sigara da kabul edilebilir.

Bu adakları bir plaja, nehir kıyısına veya şelaleye

götürüyorsunuz . Orada beyaz bir örtü seriyorsunuz - yeni bir masa örtüsü veya çarşaf mükemmeldir- ve adaklarınızı üzerine koyuyorsunuz. Ona yiyecek verirseniz (bonfile, beyaz pirinç, fırında tavuk), tabakların beyaz ve yepyeni olduğundan emin olun. Sonra onu çağırın. Ne istediğinizi ve neden ihtiyacınız olduğunu söyleyin. Sonra isteklerinize göre mum yakın: maddi bir istek için çift sayı, maddi olmayan bir istek için tek sayı. Mumlar adak ve su arasında olmalı ve *asla* doğrudan örtünün üzerinde olmamalıdır. İsteği yapıp sonra Yemanja onları talep etme şansı elde etmeden önce hediyeleri yakmak iyi olmaz!

Bu sunuda, diğer tüm sunularda olduğu gibi, mumları yakıp ne istediğinizi söylemeyi bitirdiğinizde, sahneden uzaklaşın ve *asla* arkanıza bakmayın.

Xango, kendisinden bir iyilik istediğinizde doğrudan araya giren bir diğer ruhtur. Birisi sizi bir lanetle "bağladığında" yolunuzu "açma" konusunda uzmandır. Hayatınızın hiçbir yere varmadığını düşünüyorsanız, kayalık bir uçurum (veya büyük bir kaya) bulun, sonra bir şişe siyah bira açın ve bir haç şeklinde yere biraz dökün. Şişeyi yere koyun (hala yarı dolu olmalı) ve yanına tek bir mum yakın. Sonra yüksek sesle "Babam Xango! Bu mütevazı hediyeyi sizin şerefinize kabul etmenizi rica ediyorum. Kabul edin ve bana yardım edin. Lütfen yollarımı açın." deyin.

Yaşlı Siyah Kölenin (Preto Velho) ruhu Umbanda ritüellerinde en güçlüsüdür. Birçok ölü kölenin ruhunu bünyesinde barındıran bilge bir ihtiyardır . Tüm cevapları bilir, ancak bunları yalnızca birkaç Afrika kelimesiyle karıştırılmış bozuk Portekizce ile açıklayabilir. İyi ve naziktir, çünkü acı çekmiştir ve bu gezegendeki hayatın ne kadar zor olabileceğini bilir. Ona en büyük saygıyla davranılmalıdır, çünkü birçok şeyi başarabilir.

Ona ulaşmak için ormana veya ağaçlık bir alana gidin ve bir ağaç kütüğü bulun. Yepyeni bir İskoç kareli havluyu (veya kare bloklu herhangi bir deseni) yere serin ve üzerine dik bir şekilde açık bir şişe şarap (muscatel'i tercih ediyor) koyun. Önceden bu şaraptan birazını ağaç kütüğüne döktüğünüzden emin olun. Şimdi havlunun üzerine yeni bir pipo ve açık bir paket pipo tütünü koyun. Tek bir mum yakın ve havlu ile kütük arasına yere koyun ve ondan ne istiyorsanız isteyin. Sonra ona böylesine önemsiz bir hediye

verdiğiniz için özür dileyin ancak dileğinizi yerine getirirse daha büyük ve daha iyi bir hediye ile geri döneceğinizi de ekleyin. (İsteğinizi aldığınızda pazarlığın kendi tarafınıza düşen kısmını yerine getirmelisiniz. Aynı kütüğe yeni bir havlu, bir şişe kaliteli konyak, bir şişe iyi şarap, şık bir pipo ve biraz ithal tütün ile gidin. Tek bir mum yakın ve ona teşekkür edin ancak bunu başka bir dilek istemek için bir bahane olarak kullanmayın. Açgözlü olmayın)

Exu'nun kötü astral düzleminde birçok çalışanı var, artık biliyoruz. Baş Exu, elbette, Umbanda ve Quimbanda kara büyü çevrelerinde Exu Rei veya Kral Exu olarak bilinen Lucifer'dir. Ortaçağda Put Satanakia ve Agalieraps olarak bilinen iki özel sekreteri vardır. Brezilya büyüsünde bunlara Exu Marabo ve Exu Mangueira denir.

Kral Exu'nun doğrudan altında Beelzebub/Exu Mor ve Ashteroth/Exu of the Crossroads gelir. Onlar da sırayla Kapalı Yollar Tarchimache/Exu, Fleruty/Exu Tiriri, Sagathana/Exu Velvet Night ve Nehirler Nesbiros/Exu'yu yönetirler.

Onların emri altında, her biri kendi kabalistik ve Brezilyalı ismine sahip yirmi tane daha şeytan gelir. Örneğin, Merifild Yedi Haç'ın Exu'sudur, Hicpacth Ormanların Exu'sudur ve Morail Gölgelerin Exu'sudur. Hepsinin belirli işleri ve ruhsal yükümlülükleri vardır ve saf kara büyü uygulamak isteyenler bu kötü listede kimin kim olduğunu öğrenmelidir.

Kral Exu neredeyse hiç bir isteği yerine getirmek için aşağı (ya da yukarı!) çağrılmaz. O sadece çok güçlüdür ve İsa/Oxala'yı alt etmeye çalışmakla çok meşguldür. Onu rahatsız etmeye cesaret eden ölümlülerin hepsi korkunç acılar çekmiştir. Onun işareti (ve ne yaptığınızı gerçekten bilmiyorsanız asla çizmeyin ve çağırmayın):

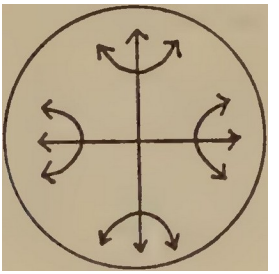

Kralın yakın yardımcısı olan Exu Marabo, kara büyü seanslarına çağrılmadan sık sık gelir. Kükürt kokusundan ve bir medyumu büyük bir güçle ele geçirme biçiminden onu anlayabilirsiniz. Yine de medyumun içine girdiğinde kendini dik tutar, en iyi tavırları sergiler ve sözcükleri arasında uzun duraklamalarla nazikçe konuşur. Bazen sadece Fransızca konuşur. En iyi puroları sever ve şifa sıvısı olarak absinthe kullanır. İsterse iyileştiremeyeceği hiçbir hastalık yoktur. Ama aynı kolaylıkla öldürebilir. Ayrıca, geldikten sonra onu uzaklaştırmanın bir yolu yoktur. Hediyeler ve dualar onu yatıştıracaktır. Yere çizdiği veya kırmızı bir beze beyazla boyadığı işareti şudur:

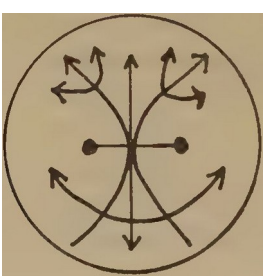

Lucifer ve Exu Marabo ile “kutsal olmayan üçlü”yü oluşturan diğer şeytan Exu Mangueira'dır. Genellikle ismi okunduğunda ve yere bu işaret çizildiğinde kara büyü (Quimbanda) seansına gelir:

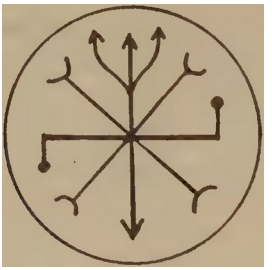

Aynı zamanda öldürür veya iyileştirir, Fransızca konuşur ve tedavi sıvısı olarak kaliteli şarap veya açık bira kullanmayı sever.

Kapalı Yolların Exu'su Brezilya'ya sürekli gelen bir ziyaretçidir. Birinin "yollarını kapatmak" her şeyin ters gitmesi anlamına gelir. Bunu düşmanınıza yaparsanız işi başarısızlığa uğrar, kız arkadaşı onu terk eder, karısı hastalanır, sağlığı bozulur ve hiçbir şey yolunda gitmez. Ölmez ama çok mutsuz olur.

Bu şeytanın sizin için çalışmasını sağlamak için bir parça kırmızı saten satın alın ve onu tam üç fit kareye kesin. Sonra kenarların etrafına üç inçlik siyah saten iplik saçakları asın. Bu havlunun tam ortasına beyaz satenle 17 inç çapında bir daire işlemeli ve sonra dairenin ortasına şu deseni işlemelisiniz:

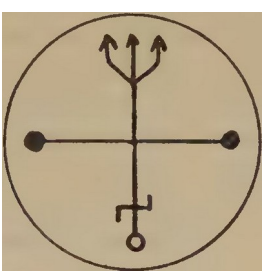

Bunu yaptıktan sonra havluyu bir kavşağa götürün ve iki yolun birleştiği yerin ortasına yerleştirin. İki yeni mum alın, çaprazlayın ve kırmızı satenden bir kurdele ve siyah satenden başka bir kurdele ile birbirine bağlayın. Bunları havlunun bir köşesine yerleştirin. Şimdi diğer üç köşe için de aynısını yapın. Tasarımın ortasına yepyeni bir seramik servis kasesi yerleştirin

(en iyisi kaba pişmiş kil kasedir) ve bu kaseye - bağırsaklarını temizlediğiniz ve sarı mısır unu ve öğütülmüş karabiberle doldurduğunuz siyah bir horoz (lütfen pişmemiş olsun, şeytanın kendi yemek ateşleri vardır!) koyun. Kasenin bir tarafına açık bir şişe baston alkolü (viski veya burbon da işe yarar) ve diğer tarafa siyah ve kırmızı saten kurdelelerle bağlanmış yedi puro yerleştirin. Bu purolar ambalajlarından çıkarılmalı ve biri diğerinin üzerine gelecek şekilde X'ler halinde yerleştirilmelidir. Sonra puroların önüne her biri yarı açık ve yedi kibrit başı hafifçe öne doğru çekilmiş yedi kutu kibrit yerleştirin .

Bunu yaptıktan sonra, on dört yeni beyaz mum alın ve onları teker teker yakın, kırmızı havlunun kenarlarına (ama asla üstüne değil) yere koyun. Her mum yaktığınızda, "yollarının" "kapatılmasını" istediğiniz kişinin adını söyleyin. Şimdi uzaklaşın ve arkanıza bakmayın.

Brezilya hiyerarşisinde hala daha fazla şeytan var (sanki orijinal çete yeterli değilmiş gibi!) ve bunlar yalnızca mezarlıklarda çalışıyorlar. Kavşaklarda veya ağaç kütüklerinde onları aramaya gitmeyin çünkü orada güçleri yok, ancak onları (elbette tam gece yarısı) herhangi bir mezarlıkta arayın. Brezilya polisi mezarlıklardaki gece yarısı seanslarını her zaman bölüyor ve birden fazla perişan aile yetkililere sevdiklerinin mezarının kara büyü ayinleriyle kirletildiği konusunda şikayette bulundu. Mezarlık yakınındaki kiralar her zaman en düşüktür. Kasap dükkanları ve meyve pazarları neredeyse hiç mezarlık yakınında bulunmaz ve gece yarısı bir mezarlık köşesindeki otobüs durağında beklemeyin: Şoför sizi asla almaz!

Mezarlık ruhlarının şefi, Roma'da St. Lazarus olarak bilinen Omulu'dur. Bu önemli. Birçok spiritist ve kara büyü uygulayıcısı, Omulu/Lazarus'un kötü olmadığını, sadece ritüelleri denetlediğini ve bir isteği yerine getirmesi için izin verdiğini iddia ediyor. Onu çağırmayın, çok sayıda yardımcısı var.

Bir numaralı yardımcı Exu Skull'dur. Yedi tane başka Exu'ya komuta eder, her biri sırayla kırk dokuz Exu'ya komuta eder, her biri de kırk dokuz Exu'ya komuta eder, her biri . . . vb., vb. Bu yüzden mezarlıkta yapılan bir dua çok güçlüdür. Orada size hizmet etmek için bekleyen, bir dirgen sallayabileceğinizden daha

fazla şeytan vardır.

Exu Skull size bir savaşı kazanmanız için savaş planları verebilir ve herhangi bir düşmanı yenmenize yardımcı olabilir. Mezarlık girişinde pusuda bekler ve bu nedenle oraya girmek için bile onun onayını almalısınız. Onu memnun etmek için mezarlık kapısına çiğ bir biftek veya çiğ bir jambon biftek koyun. Ona *dende* palmiye yağıyla karıştırılmış bir avuç com unu (iyi bir zeytinyağı da işe yarar) ve bir shot tatlı yağ ve bir shot acı sirkeyle karıştırılmış bir bardak viski verin. Bu adak etrafında en az yedi mum yakın. Sonra—ve ancak o zaman—mezarlığa girmeli ve diğer şeytanlara isteklerinizi iletmeye başlamalısınız.

Kilise çanları büyüleyici saati çaldığında Exu of Midnight çağrılmalıdır. O kadar güçlüdür ki çok az insan onu çağırır. Quimbanda uzmanlarına göre, Mesih çarmıhtayken gelip ona işkence eden ve Lucifer'e Mesih'in ölümünü ilk söyleyen bu şeytandı.

Exu of the Skulls (Exu Skull'dan farklıdır) büyük siyah puroları sever ve bir alkoliğe veya uyuşturucu bağımlısına lanet okurken en iyi sonucu verir.

Hot Ashes'ın Exu'su, karabiberle karıştırılmış viski ikramını sever ve dikkatini çekmek için isteğinizi (elbette kötü) kağıda yazmalı ve sonra onu mezarlığın içinde kuru bir odun parçasıyla birlikte yakmalısınız. Herhangi bir mezarlığın yakma fırınının yakınında beşler. Mezarlıklarda bu şeytan tarafından ele geçirilen medyumların barutla karıştırılmış bir bardak viski içtikleri ve hiçbir kötü etki görmedikleri bilinmektedir.

Pitchforks'un Exu'su tehlikeli bir şeytandır. Bir aşk ilişkisini başlatabilir veya bitirebilir. Aşağıdakini bir mezar taşının arkasına çizdiğinizde ve üç siyah mumla savaştığınızda belirir:

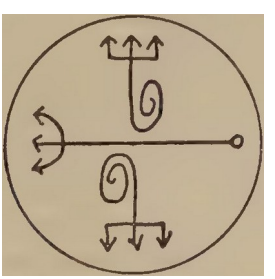

Exu Pagan, evlilik dışı ilişkiler veya kıskançlık nedeniyle ayrılmış çiftler tarafından her zaman çağrılır. Evli bir çiftin nefretini ve yanlış anlaşılmasını artırır ve neredeyse her zaman onları ayırmayı başarır. Karısından kurtulmak isteyen bir koca genellikle bu şeytana başvurur. "Diğer kadın" da onu kendi çıkarı için kullanır. İşini o kadar çok sever ki ona hiçbir hediye vermenize gerek kalmaz, sadece mezarlık zeminine tabelasını çizin:

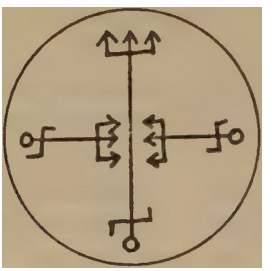

Eğer gerçekten bir düşmanınız varsa ve gidip bir Exu veya kara büyü medyumuyla konuşacak vaktiniz yoksa, hemen hemen her zaman işe yarayan bir kendin yap laneti var:

Siyah bir kurbağa alın ve ağzını siyah iplikle dikin. Sonra dört ayağının her bir parmağına uzun siyah bir iplik bağlayın ve onu baş aşağı (sanki ters bir paraşütmüş gibi) yoğun dumanlı bir ateşin üzerine asın. Gece yarısı kötü ruhları çağırın (bir veya daha fazla, kaç kişiyle dostça ilişkiler içinde olduğunuza bağlı olarak) ve kurbağayı döndürüp şöyle deyin: "Pis kurbağa, lastik şeytanının gücüyle, bedenimi sattığım ama ruhumu satmadığım, senden [düşmanının adını] yeryüzünde bir saat daha mutluluk yaşamasına izin vermemeni rica ediyorum. Sağlığının bu kurbağanın ağzında hapsolmasına izin verin. Solup gitmesine ve ölmesine izin verin. Şeytanın adını üç kez söylemeyi bitirdiğim anda [düşmanının adını] başına bunu getir. Şeytan! Şeytan! Şeytan!" Sabahleyin kurbağayı bir toprak kavanoza koyun ve fid'i mum mumuyla kapatın. (Kurbağa ölmeden önce yaptığın şeyden pişman olursan, o zaman zavallı kiremiti kavanozdan çıkar, ağzındaki dikişleri çıkar ve ona yedi gün boyunca taze inek sütü içir.)

Şimdi bir insanın hayatını mahvetmenin tüm bu yollarıyla, onun tekrar özgürleşmesinin neredeyse eşit sayıda yolu var. Verme ve alma yasası Brezilya ruh dünyasında da geçerlidir.

Diyelim ki birisinin size karşı bir "iş" yaptığını biliyorsunuz. Bundan kurtulmanın en iyi yolu bir Umbanda seansına katılmak ve medyumun size tam olarak kimin ne yaptığını belirlemesine izin vermektir. Fiziksel ve ruhsal durumunuzu ve birisinin size neden yanlış yaptığını düşündüğünüzü açıklayabilirsiniz. O da size kendinizi özgürleştirmek için ne yapmanız gerektiğini söyleyecektir. Sizden bir kavşakta (ya da bir şehirde Havva iseniz bir sokak köşesinde) belirli sayıda mum yakmanızı, belirli bir ruha siyah bir tavuk ve biraz mısır unu sunmanızı, bir hediye alıp onu denize ya da nehre atmanızı, cildinize iğrenç yeşil bir toz sürerken bir düzine Meryem Ana duası okumanızı, boynunuza deri bir kese içinde belirli otlar takmanızı, belirli bir parfüm kullanmanızı ya da özel bir sabunla banyo yapmanızı isteyebilir. Dediğini yapın çünkü bu sizin iyiliğiniz içindir ve eğer bir merkez/tapınağın sorumlusuysa ne hakkında konuştuğunu bilecek kadar deneyimlidir.

Eğer zamanınız yoksa (veya saygın bir ruh merkezinden uzaktaysanız) kendi başınıza deneyebileceğiniz ev tedavileri vardır. Örneğin:

Pazar günü bir kavanoz dolusu patlamış mısır tanesi patlatın. Pazartesi günü, bir şey yemeden önce, St. Lazarus'a size karşı işlenen kötülükten kurtulması için dua ederken patlamış mısırı çıplak vücudunuza dökün. Sonra patlamış mısırı toplayın ve ıssız bir kavşağa yayın.

Veya uzun bıçaklı bir bitki (sert ve kılıç şeklinde) arayabilir ve köklerinden birkaç bıçak kesebilirsiniz. Sonra bıçakları üç gün boyunca on sekiz ila yirmi yaşları arasındaki bakire bir kızın idrarında bekletin (bu son malzeme bulunması en zor olan olabilir!) ve hepsini cildinize yakın kıyafetlerinizin altına takmanız gereken bir kemere örebilirsiniz. Herhangi bir lanetten kurtulmuş olacaksınız.

Birisinin size karşı yaptığı kötülükten kurtulmanın daha basit bir yolu (düşmanınızın adını biliyorsanız) yeni bir mum alıp fitili ortaya çıkacak şekilde altını kesmektir. Sonra bu fitili yakın ve mumun yere düşmesine izin verin ve şunu söyleyin: "Mum, [isim]'in

bana yaptığı kötülük, benim seni tersine çevirdiğim gibi tersine dönsün. Bana ne dilediyse ona geri dönsün." Bunun gerçekten işe yaradığına yemin eden birçok eski zaman Brezilyalısı (ve bazı gençler de) var

.

Veya dört yeni mum alın ve ıssız bir kavşak bulun. Solunuza giden yolda, üç mumu dik bir < formasyonunda yerleştirin ve yakın. Dördüncü mumu alın ve ortasından kırın. Diğer üçünün ortasına, kırık ucu sağa bakacak şekilde yerleştirin. Bu mumu yakın ve şunu söyleyin: "Bana karşı kullanılan güç kırılsın ve gecenin içinde kaybolsun, tıpkı benim bu mumu kırdığım ve dumanının gecenin içinde kaybolduğu gibi."

Eviniz veya daireniz nazarın etkisi altında mı? O zaman bir diş sarımsağı bir yemek kaşığı çekilmiş kahve ve bir yemek kaşığı şekerle ezin. Bu karışımı bir tütsülüğe koyun ve Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri yakıp evinizin her odasında dolaşın.

Şimdi lanetlenmiş bir arkadaşınız olduğunu varsayalım, ancak ya korktuğu için ya da bu tür söylentilere inanmayı reddettiği için bu konuda hiçbir şey yapmayı reddediyor. Ne yaparsınız? Taze bir ceset bulursunuz ve onu yirmi bir kez iğneyle delersiniz. İğneyi gölgede kurumaya bırakın. Şüpheci arkadaşınızın giydiği bir gömlek veya bluz alın ve bu iğneyi ve biraz sıradan ipliği kullanarak giysinin uzak kenarlarından birine küçük bir haç dikin. Bunu yaptığınızı asla ona söylemeyin, yoksa uzaklaştırmak için bu kadar dikkatli çalıştığınız lanet geri gelecektir.

Romantizm sadece dünyayı döndürmekle kalmaz; Brezilya ruhlarının da etrafta koşturmasını sağlar. Güçlü bir medyum bana tavsiye için kendisine gelen kadınların yüzde 80'inden fazlasının aşk sorunları yaşadığını söyledi. Tavsiyelerinden bazıları :

Birçok talibinizden hangisiyle evleneceğinizi merak ediyorsanız, büyük bir soğan alın ve üzerine erkek arkadaşlarınızdan birinin adını yazın. Bunu her isim için yapın, yani soğan başına bir isim. Bunları yatağınızın altındaki seramik bir kaseye koyun ve nemli bir bezle örtün. İlk kuruyan soğan, evleneceğiniz adamın adını taşıyacaktır.

Nişanlıysanız fakat erkek arkadaşınız düğünü geciktiriyorsa, şunları yapın: Kendinize siyah bir kurbağa bulun ve erkek arkadaşınızın resmini karnına kırmızı ve siyah kurdelelerle bağlayın. Kurbağayı bir

çömlek kavanoza koyun, kapağını kapatın ve ağzınızı kavanoza bastırarak fısıldayın: “(sevdiğinizin adı), eğer başkasını seversen ve beni sevmezsen, ya da iç sırlarını başkasına söylersen ve bana söylemezsen, o zaman geleceğimi şeytana emanet ederim ve ondan bu zavallı kurbağayı kapattığım gibi senin günlerini de kapatmasını yalvarırım. Ve ondan, benimle evlendiğin güne kadar seni serbest bırakmamasını yalvarırım, çünkü seni tüm kalbimle seviyorum.” Her gün kapağı çıkarın ve kurbağaya bir içim su verin. Evlendiğiniz gün kavanozu ormanlık bir alana götürün ve kurbağayı serbest bırakın. Bunu çok dikkatli yapın, çünkü kurbağaya zarar verirseniz veya onu yaralarsanız, evlilik hayatınız da zarar görecektir.

Eğer görüş alanınızda hiç kimse yoksa, o zaman Aziz Anthony'ye dönmelisiniz. Nesiller boyunca karı kocalara yalnız penisli turta verdi. Sizin için de aynısını yapmaması için hiçbir neden yok. Mutluluğun tarifi basittir. Bir tespih alın ve her boncuğa genellikle Babamız duasını okuduğunuz yerde şunu söyleyin: "Aziz Anthony sordu, Aziz Anthony dua etti, Aziz Anthony teslim etti." Sonra her boncuğa normalde Meryem Ana duasını okuduğunuz yerde şunu söyleyin: "İstemeliyim, dua etmeliyim, almalıyım." Bitirdiğinizde Aziz Anthony'ye tam olarak nasıl bir erkek arkadaş aradığınızı söyleyin.

Şimdi erkek arkadaşın var ama o bunu bilmiyor gibi görünüyor

. Seni görmezden gelmeye devam ediyor. Aziz Anthony onu sana gösterdi ama o senden uzak duruyor. Umutsuzluğa kapılma. Bir dükkana gir ve bir parça beyaz saten kurdele al. Bunu üst bacağına bağla ve göğe doğru bakarak şöyle de: "Gökyüzünde üç yıldız görüyorum ve dördüncüsü İsa ve bu kurdele bacağımın etrafında öyle ki [erkek arkadaşının adı] benimle evlenene kadar ne yemek yiyecek, ne içecek, ne de dinlenecek." Bu üç kez üst üste söylenmelidir.

Diyelim ki bunların hepsi işe yaradı (ve yaraması kaçınılmaz!): evlisiniz ama kocanızın gözleri dışarıda. Bir sonraki bloktaki çekici dul kadından ya da ofiste sizden daha fazla ilgi gören sekreterden endişeleniyorsunuz. Büyü karmaşıktır ama buna değer. Ölü siyah bir köpeğin ayağını alın ve yumuşak vastığın ortasını kesin, gerisini atın. Tahta bir örgü sisi alın ve vastığın içinden geçirin, sonra kırmızı satenle sıkıca sarın ve dikin. Yatağınızın genellikle yatağınızın tarafını kocanızınkinden ayıran noktadan kesin ve nesneyi içine kaydırın. Dışarı çıkmamasına dikkat edin ve yatağı tekrar dikin. Şimdi siz ve kocanız yataktayken arkadaş canlısı olun. Söylediği her şeye ve yapmak istediği her şeye katılın. Üzgün olduğunda onu güldürün ve tüm sorunlarını dinleyin. Asla ama asla metresini bildiğinize dair imalarda bulunmayın. Çıplak uyuyun ve ona sokulmaya devam edin. Her ilişki kurduğunda ona vermek için yakınınızda küçük bir hediye bulundurun (bir parça şeker, bir elma, bir çiçek, vb.). Sabah kahvaltısını yapın. Kahvesini içmesine izin verin ama aynı zamanda yumurta, tarçın ve karanfil ile tatlandırmaya çalışın veya bol vanilya ve hindistan cevizi içeren bir fincan sıcak çikolata için.

Eşiniz için endişeleniyor musunuz? Akşam yemeğine gelemeyeceğinizi veya şirket işleri için birkaç günlüğüne uzaklara gitmeniz gerektiğini söylediğinizde sırları varmış gibi görünüyor ve çok gülümsüyor mu? Siz evde olmadığınızda tüm saflığını ve masumiyetini mi iddia ediyor?

im to eat a bowl of oatmeal

Drum ve Candle ona soru mu soruyor? Dürüst gerçeği mi bilmek istiyorsun? Emin misin? O zaman bir güvercinin kalbini ve bir kurbağanın başını al ve kuruyabilecekleri bir yere koy. Bunları ince bir toz haline getir, birkaç damla gül suyu ekle ve karışımı küçük bir kadife torbaya koy. Eşinin yanına uzan ve uyuyormuş gibi yap. Uyuyakaldığını gördüğünde torbayı yastığının altına kaydır. On beş dakika sonra konuşmaya başlayacak. Aşk hayatıyla ilgili gerçeği anlatacak. Bir uyarı: Konuşmayı bırakır bırakmaz torbayı çıkar ve yataktan uzakta bir çekmeceye koy. Yastığının altında çok uzun süre kalırsa beyin hummasına hatta ölüme neden olabilir. (İtirafını duyduktan sonra istediğin şey bu olabilir!)

Şimdi hırslı genç bir adam olduğunuzu ve bu hırsın para için evlenmek anlamına geldiğini varsayalım. Kasabada size hiç dikkat etmeyen zengin bir dul var. Onun mali durumunun sizin kurtuluşunuz olacağını biliyorsunuz. Yapmanız gerekenler: Bir yarasa yakalayın ve kanını akıtın. Eşit miktarda gül suyu veya kolonya ekleyin. Temiz beyaz bir mendil şefini bu sıvıya batırın ve dul kadını ziyarete gidin. Sizi selamladığında bir kez elini öpün. Daha sonra yaklaşmaya çalışın ve onu ikinci kez alnından öpün. Sonra fırsatınızı bekleyin ve onu dudaklarından öpün. Bu üç öpücük kondurulduktan hemen sonra, bayılıyormuş gibi yapın. Ona olan aşırı sevginin sizi zayıflattığına yemin edin. Parfümlü mendili çıkarın ve burnunuzun altında sallayın (ama içine çekmeyin), sonra da onun burnunun altından geçirin. İçine çektiğinde, onun sevgisi (ve parası) sizindir.

Bazen bir sevgili edinme isteği yeterli olmaz. Görünüşünüzü korumanız ve çekici kalmanız gerekir. Brezilya'daki ruh merkezlerinde tavsiye veren kişiler temiz bir cildin ve gür saçların değerini bilir. Örneğin:

Hanımefendi, eğer iyi bir fiziğiniz varsa ve bunu *sonsuza dek korumak istiyorsanız,* bir kilo yağsız dana eti alın ve incecik doğrayın.

biftekler. Vücudunuzun "taze ve sıvı" tutmak istediğiniz her yerine yerleştirin. Yaklaşık bir boynuz* sonra biftekleri çıkarabilirsiniz ve sonsuza dek pürüzsüz ve güzel hissedeceksiniz. Biftekleri önceden yıkamayın ve daha sonra en kötü kadın düşmanınızdan başkasına servis etmeyin.

Cildiniz lekeli veya renksiz mi? Bir veya iki bardak yumurta likörü alın ve geniş ağızlı bir kaseye koyun. Kaseyi üç gece ay ışığına, ardından bir gün güneş ışığına maruz bırakın. Sonra birkaç damla taze keçi sütü ekleyin. Cildinizdeki lekeli ve koyulaşmış yerleri bu karışımla yıkayın. Garantili.

Kırışıklıklar mı? Altmış gram taze yeşil soğanı ve eşit miktarda berrak balı ezip püre haline getirin. Otuz gram eritilmiş balmumu ekleyin ve bir merhem yapın. Uyumadan önce bunu kırışıklıklarınızın üzerine sürün ancak ertesi sabah yıkamayın .

Cildiniz için en iyi şey "güvercin suyu"dur. Bunu yapmak için şunları yapın: Safran çayı, taze fasulye çayı, karpuz suyu, salatalık suyu ve limon suyundan her birinden üç ons alın ve hepsini temiz beyaz bir kaseye koyun. Sonra bir avuç açelya yaprağı, leylak yaprağı, heliotrop ve fasulye çiçeği alın ve bunları kaseye ekleyin. Sonra tüylerini, bağırsaklarını, kanat uçlarını ve kafalarını çıkardığınız yedi veya sekiz güvercini alın, çok ince doğrayın ve kaseye ekleyin. Şimdi dört ons pudra şekeri, iki ons boraks, bir çay - kaşığı kafur, on iki küçük beyaz un bisküvisinin içi (hala sıcak) ve bir şişe beyaz şarabın dörtte birini koyun. Bunu on yedi gün bekletin, sonra kaynatın. Süzün. Katı maddeyi atın ve sıvıyı her sabah uyandığınızda yüzünüzde kullanın.

Belki de tüm doğal maddelerin en harikuladesi yılan balığının yağıdır. Cildinize sürüldüğünde beş noktayı yok eder. Saç derinize sürüldüğünde saçlarınızın uzamasını sağlar. Eritilip kulağınıza döküldüğünde sağırlığı yok eder. Kaynatıldığında
su ve uygulandığında tümörleri eritir. Ve sürüldüğünde hemoroidleri temizler!

Fiziksel güzelliğin yanı sıra geliştirilebilecek başka şeyler de var:

Bir ayyaş nasıl tedavi edilir. Siyah bir tavuğun taşlığını alın ama sert derisini çıkarmayın. Yıkayın, fırınlayın ve çok ince öğütün. Sonra her içeceğine bir tutam koyun. İçmeyi bırakacaktır ama bir daha asla

siyah tavuk yememelisiniz .

Eğer bu onu durdurmazsa, şunu deneyin. Üç canlı karides (veya üç canlı sardalya) alın ve en sevdiği içkinin şişesine koyun. Bir içki istediğinde ona bu özel şişeden bir shot dökün. Şişeyi görmesine izin vermeyin yoksa içmez. (Bu son satırdan emin değilim. Bana öyle geliyor ki onu içmeyi bırakmaya ikna etmenin en iyi yolu ona en sevdiği markanın sardalyalarla yüzdüğünü veya karideslerle dolu olduğunu göstermek!)

Eşek arısı veya arı ısırıkları nasıl tedavi edilir. Bir sigaradan biraz tütün alın ve kendi tükürüğünüzle ıslatın, enfekte bölgeye uygulayın. Veya idrar yapın ve ısırığı kendi idrarınızla yıkayın.

Diş ağrısı nasıl tedavi edilir. Bir diş sarımsak alın ve sol bileğinizin nabzına koyun. Beyaz bir bezle bileğinize sıkıca bağlayın. Kısa bir süre sonra diş ağrısı geçecek ancak sol bileğinizdeki deri yanacak. Ama sonra, her şeye sahip olamazsınız.

Bağırsak gazlarından nasıl kurtulursunuz? Arka bahçenize çıkın ve cennete doğru bakın ve şunu söyleyin: “Tanrı güneştir, Tanrı aydır, Tanrı ışıktır, Tanrı gerçeğin toplamıdır. Kesin ve doğru olan bu sözlerle, Tanrı adına, bu cehennem gazlarını bırakın!”

Epilepsi krizi nasıl tedavi edilir. Canlı bir güvercin alın, kafasını kesin ve hasta kişiye kesik boyundan hemen tüm kanı içirin .

Adet gecikmesi nasıl sağlanır. Bir açıklığa gidin, bir mum yakın ve kırmızı aleve bakarken şunu söyleyin: "Aziz Markos ve Matta kuru bir tarlada çim biçiyorlar, sizde İsa'nın kanının olduğu gibi kan var. Damarlarda Rabbimiz İsa Mesih'in Son Akşam Yemeği'nde olduğu gibi sıcak kan var, İsa Mesih'in ebedi olduğu gibi ebedi olan kan. Rabbimiz İsa Mesih'in ölüm saatini geçirdiğinde fışkıran kan, bunun yerine benden fışkırsın."

Bazen doğa olaylarından korunmak için dua etmeli ve çalışmalısınız.

Yıldırım çarpmasından kendinizi nasıl korursunuz. Fırtına bulutlarının toplandığını gördüğünüzde kolunuza, boynunuza ve belinize beyaz bir kurdele bağlayın. Yatak odanıza gidin ve Aziz Barbara'ya tek bir mum yakın. Sonra ağzınızı üç kez temiz suyla yıkayın ve şöyle deyin: "Sizden rica ediyorum, nazik hanımefendi, ölmemi isteyen O'nun nezdinde benim

için şefaat edin. Boynumda bu kurdele saf olduğu gibi, ruhum ve niyetlerim de saftır. Çünkü sizin korumanıza layıkım, sevgili hanımefendi , beni yıldırımların dehşetinden uzak tutun. Amin."

Yılanları evinizden uzak tutmanın yolu. Sarımsak dişlerini ezin ve her kapının önüne koyun. Yılanlar asla yaklaşmayacak (ya da belki başka biri!).

Ruhlar ve spiritüellerin tavsiyeleri günlük hayatınızda da işinize yarayabilir.

Yaptığınız her şeyde nasıl mutlu olursunuz. Yeşil bir kurbağa alın ve Eylül ayında dolunaylı bir cuma gecesi başını ve ayaklarını kesin ve bunları mürver yağı içeren bir kavanoza koyun. Onları yirmi bir gün boyunca orada bırakın ve tam gece yarısı çıkararak çıkarın. Şimdi üç gece boyunca onları ay ışınlarına maruz bırakın. Mezarlığa gidin ve bir ebeveynin veya sevilen birinin mezarından bir avuç toprak alın ve dördüncü gece bu toprağı kurbağanın parçalarıyla karıştırın. Bunu hiç kullanılmamış bir seramik kaba koyun ve evinizin içinde sessiz bir yere koyun. Bu işe yarar çünkü ölen kişinin ruhu yaptığınız her şeyi izleyecek ve kurbağanın gözleri size daha iyi içgörü ve yargı sağlamak için açık kalacaktır.

Ev işlerinde size yardımcı olması için bir ruh nasıl edinilir. Saf beyaz bir güvercinin kalbini kesin ve içini açın, içine canlı bir sinek koyun ve kesiği beyaz iplikle hızlıca dikin. Bunu arka bahçenize, mülkünüzün sol kenarına gömün. Üzerine doğrudan bir acı bakla çalısı dikin. Çalı büyümeye başladığında her gün bulaşıklarınızı yıkamak, yataklarınızı yapmak, giysilerinizi temizlemek ve evinizi süpürmek için yabancı biri gelecektir. Bu yabancıyla konuşmayın veya komşularınızın onu görmesine izin vermeyin, aksi takdirde büyü bozulur ve hizmetkarınız bir daha asla geri dönmez.

İşinizi nasıl geliştirebilirsiniz. Mükemmel bir haç şekline getirilmiş bir ağaç dalı bulun. Haçı ağaçtan kesin ve tepesine beyaz bir kurdele bağlayın. Her sabah mağazanızı açtığınızda haçı kurdeleden tutarak ön kapının yakınındaki bir çiviye asın. (Çok yumuşak bir sesle, böylece kimse sizi duymasın) deyin: "Ticaret mutluluğu için Tanrı tarafından oluşturulmuş gerçek haç , beni terk etme, beni terk etme, beni terk etme.

Şimdi bu işe yaramazsa bunun nedeni cinsel

ilişkilerinize çok fazla enerji harcamanız olabilir. İşinizi geliştirmek için haçı kapının yanında tutmalı ancak eşinizle yalnızca üç ayda bir veya (daha iyisi) altı ayda bir "sağlığınız izin veriyorsa" seks yapmalısınız. Ve her üç gecede bir yatağın yanına diz çöküp üç Babamız duası ve iki Meryem Ana duası okuyun. (Eşinizin söyleyeceği şey muhtemelen yine başka bir şeydir.)

Kartlarda nasıl kazanılır. Ölmüş bir arkadaşınızın cesedini ziyaret edin ve kimse bakmıyorken tabutundan üç çiviyi çıkarın. Sonra bir kurbağa bulun ve çivileri yutmasını sağlayın, hemen ardından ağzını siyah iplikle dikin. Kurbağayı bir toprak küpün içine koyun ve taze suyla canlı kalmasını sağlayın. Büyük oyun gecesi kurbağayı öldürün ve üç çiviyi çıkarın, bunları boynunuzdaki siyah saten bir kesenin içine koyun. Oynamaya başladığınızda her zaman iki katını bahis yapın ama *sadece* size verilen ilk üç karta. Bahis yaparken, gömleğinizin altındaki keseye dokunun ve sessizce şunu söyleyin: "Oh [ölmüş arkadaşınızın adı], bana sakinliğini ver! Bana sakinliğini ver! Bana sakinliğini ver ki hırs beni aceleci yapıp her şeyimi kaybetmeme neden olmasın." Her üç günde bir tılsımı yenilemek için yeni bir kurbağa bulmalısınız, ama aynı çivileri tekrar kullanabilirsiniz (eğer bu bir teselli olursa).

İstenmeyen bir misafiri eve göndermek için. Bir ziyaretçinin olması gerekenden daha uzun süre kaldığını gördüğünüzde ve gitmesini istediğinizde, sıradan bir saman süpürgesini alın, ters çevirin (yani sapı yere değecek şekilde) ve samanları ön kapıya doğru bakacak şekilde mutfak kapısının arkasına koyun. Şöyle deyin: "Bu kadar çok istenmeyen şeyi süpüren süpürge, [istenmeyen misafirin adı]'nı da gönder!" Şaşıracaksınız, ancak birkaç dakika içinde misafir yapması gereken bir şeyi hatırlayacak ve hızla evinizden ayrılacaktır.

Küçük bir iç kasabada genç bir adamın kalbini fetheden yaşlı bir kadın tanıyorum . Adam güzel olduğu kadar kadın da çirkindi, ama her yere birlikte gidiyorlardı ve adam kadına o kadar çok ilgi gösteriyordu ki ona aşık olduğu çok belliydi. Elbette dedikodular yaşlı cadı hakkında her türlü şeyi fısıldıyordu ve bir gece onun güvenini kazandığımda bana sırrını söyledi.

“Her sabah sevgilime omlet yapıyorum. Ama bunu

sıradan bir şekilde yapmıyorum. Mutfak kapısını kilitleyip tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum. Sonra özel bir aşk tütsüsüyle savaşıyorum ve yere koyuyorum. Ayaklarımı ayırıp tütsünün dumanının bacaklarımın arasından yukarı çıkmasına izin veriyorum. Sonra üç yumurta alıyorum, çırpıyorum ve göğüslerime döküyorum. Vücudumun uzunluğu boyunca kayıyorlar ve onları tam kasıklarımın altındaki bir tavada yakalıyorum. Sonra omleti pişiriyorum ve sevgilime servis ediyorum. Beni asla terk etmeyecek!”

"Evrensel Yaşam'da her şey bir manyetizmadır.
“Dünyalar arasında yer çekimi vardır.
“Ruhlar arasında anlayış vardır.

“İsa ellerini iyileştirmek için koydu. Kalplerimizi O'na teslim ediyoruz ki, O onları insan yenilenmesinin ilahi çalışmasıyla doldurabilsin ve bu manyetik hizmet içimizde olsun ve inanç ve nezaketle zengin ruhlara ulaşmamızı sağlasın. Kalplerimizde ve hayatlarımızda, cennetin yöneticilerinden Rab'bin sürmemiz ve ekmemiz için bize verdiği bu dünyanın mükemmelliğine ve yüceliğine akan söndürülemez bir sevgi çeşmesi var.”

Böylece büyük ruh Emmanuel, 1953 yılında insan Brezilyalı ölümlü medyumu Francisco “Chico” Xavier aracılığıyla yazdı. Emmanuel, Brezilya'daki mevcut yüksek Spiritizm markasının büyük açıklayıcısı ve öğretmeni oldu. İlkokul mezunu Chico Xavier'in bedenini ve yazma elini ele geçirdi ve geniş ulus genelindeki Kardek Spiritistleri tarafından okunan on dokuz kitabı dolduran teorileri ve karmaşık doktrinleri açıkladı. Onun sözleri, Kardek'in yazıları yasa olmadığı gibi yasa değildir. Yaptığı şey, gerçek inananı yönlendirmek ve ona "kazançsız hayır işleri için çalışma" gibi zor bir işte yardımcı olmaktır.

Emmanuel, kendisinin antik Roma'da üst düzey bir kamu görevlisi olduğunu ve son enkarnasyonunda Katolik bir rahip olduğunu iddia ediyor.

İki Bin Gözyaşı Önce adlı uzun, çalkantılı ve kanlı bir tarihi roman yazdırdı ; bu roman, eski gerçekler ve atmosfer açısından o kadar ayrıntılıydı ki, okuma yazma bilmeyen Chico bile kendi sınırlı eğitimi ve hayal gücüyle bunu asla başaramazdı.

ination. In another book, *The Path of Light,* he

İlkel Umbanda fikri, hepimizin düşmüş melekler olduğumuz ancak Mısırlıların bu dünyada yeniden “otherwordly education” that enabled them to build the pyramids and write their esoteric laws. The Hindus, Indo-Aryans and Israelis came shortly afterward, but most of them have evolved through so many lifetimes that they are now “one with God.” Emmanuel claims that Israel will accept Jesus doğarken göksel bilgilerini koruyan tek kişiler olduğu fikriydi. Bu, 2000 yılından önce Mesih olarak İsa Mesih'in gelmesi, "ruhsal gurur ve küstahlık tarafından engellenmesine" rağmen gerçekleşmiştir.

Emmanuel'in kitapları Brezilya'da 110.000'den fazla kopya sattı ve okuyucuları 2000 yılının sonunda büyük bir felaketin gerçekleşeceğini öğrendiler. Bu dünyanın sonu olmayacak, "maddeci çağımızın yok olması" olacak. Yeni çağ nefret yerine sevgiyi getirecek ve bu gezegende yaşayanların hepsi yüksek Hristiyan duygularına sahip olacak. Bu, Hristiyanlık dininin varlığını sürdüreceği *anlamına* gelmiyor , "çünkü o da insanın sahte gururuyla enfekte oldu", ancak İsa'nın vaaz ettiği temel fikirlerin ülkenin yasaları olacağı anlamına geliyor. İsa bu gezegenin gerçek hükümdarıdır. Yüzyıllar boyunca birçok kılıkta ortaya çıktı. Bu O'nun gezegeni ve bir gün (ve çok da uzakta değil) geri dönecek, onu talep edecek ve kendi isteğine göre temizleyecek.

Biz ölümlüler (yıkım geldiğinde) kazanan tarafta kalmak için ne yapabiliriz? *Şimdi hayırseverlik yapın. Şimdi* diğer kişinin iyiliği için çalışın *. Şimdi* kendimizi ilk sıraya koymayı bırakın .

Brezilya'daki yüksek Spiritistler, Emmanuel ve Kardek'in öğretilerine sıkı sıkıya inanırlar. Altın kural, her Pazar hatırlatılması gereken bir şey değil, günlük olarak yaşanması gereken bir şeydir. Kendinizi geliştirmenin yolu, başkalarını geliştirmektir. Spiritüel dünyada ilerlemenin yolu, dünyevi dünyadaki sıkıntılı komşunuza yardım etmektir. En sevdiğim tabela, Sao

Paulo'daki bir Kardek yüksek Spiritist toplantı salonunda asılıdır:

"Bu reenkarnasyonda neler yapabileceğinizi bir sonraki reenkarnasyona ertelemeyin."

Kardek takipçileri Umbanda takipçileriyle pek de dostça ilişkiler içinde değiller. Kendilerini daha yüksek bir seviyede ve işleri yapma biçimleriyle biraz daha iyi görüyorlar .__Birçoğu Umbandistaların tedavilerini yapmak için kullandıkları davulların, mezarlıktaki şeytanların ve kavşaklardaki ölü siyah tavukların vurulmasına itiraz ediyor. Kendi yöntemlerinin, yani el koyma yönteminin çok daha doğru bir yöntem olduğunu düşünüyorlar. İsa bunu kullandı, diyorlar; siyah puro içip davul çalmadı.

Yüksek ruhlu bir seansta el koyma, dokunaklı bir deneyim olabilir. Öylesine basit ve sakin bir şekilde yapılır ki, dışarıdakiler her zaman etkinliğinden şüphe ederler... ta ki sonuçları gözlerinin önünde görene kadar. Umbanda'daki tedaviler daha dramatik ve daha teatraldir, ancak Kardecistalar'a göre bunlar kalıcı değildir. Umbanda'da (iddia ettiklerine göre) inanılacak hiçbir şey yoktur, yeni iyileşeni grubun sağlam bir üyesi olarak tutacak hiçbir şey yoktur. Adam bir seansta belirir, iyileşir ve gider. Bağlılığı belirli bir tapınağa değil, belirli bir ruhadır, ister St. Sebastian ister Yaşlı Siyah Köle olsun. Yüksek Kardek seanslarında, tedavi edilen kişi gerçekten inanmalı ve bu nedenle grubun bir üyesi olmalıdır. Yüksek ruhlu bir lider, "İnanç ömür boyu süren bir şeydir," demiştir, "sadece anlık bir tıbbi hap değil."

Emmanuel, yüksek ruhlu inananlara Mesih'in ellerini koyarak nasıl iyileştirdiğini tam olarak gösterdi. Onlara iyi davranışın ana hatlarını, çeşitli rahatsızlıklarla kendilerinin temas etmemesi için sağlık ipuçlarını ve işlevsiz perispirit'i iyileştirmek için adım adım talimatları verdi. Çünkü aslında ete kesen Arigo'nun aksine, Kardek doktorları yalnızca görünmez insan aurasını iyileştirir ve bu, normal işlevine döndüğünde, sırayla bedenin eti üzerinde etki eder.

İyileştirme güçleri olan bir medyum, gelişmiş bir ruhun “atı” olan “hazne”den başka bir şey değildir. İnsanlar sadece insandır . Güçleri sıfırdır. Sadece astral düzlemden iyileştirici bir ruh alabildiklerinde başka bir insanı iyileştirebilir. Bu alma yeteneği Tanrı’nın özel bir armağanı değildir, ancak - enkarnasyonların uzun yüksek yolunda ilerlemekten,

daha az ileride olanlara karşı özverili olmaktan *ve* Rab'be ve tüm güçlerine büyük bir inanç duymaktan gelir. İyileştirmeyi istemek gerçek iyileştirmeye giden ilk adımdır, ancak saf bir kalp ve lekesiz bir beden sonraki adımlardır. Kardek medyumları sigara içmez, alkol almaz, et yemekten kaçınır (balığa izin verilir) ve merkezlerde çalışacakları günlerde seksten uzak dururlar. Merkez lideri tarafından "temizlendikten" sonra diğer ölümlülerle el sıkışmaktan bile kaçınırlar.

Bunun ardındaki fikir oldukça basit ve bir sonraki sayfadaki çizim bunu daha da basit hale getiriyor.

Hepimiz, sürekli olarak yukarıdan, yanımızdan, arkamızdan ve hatta altımızdan gelen kozmik güçler tarafından bombalanıyoruz. Bu güçler bize hayat veriyor veya hayatımızı altüst ediyor, bizi sağlıklı tutuyor veya hasta ediyor. Kendi düşüncelerimiz de bizi sağlıklı tutabilir, ancak kötü bir düşünce veya sürekli sinirsel gerginlik her türlü rahatsızlığa yol açabilir. Her şey zihinsel veya kozmiktir. Ve fiziksel bedenlerimizi çevreleyen auralarda kayıtlıdır.

Aşağıdaki figür, elementlerle tam bir denge içindedir. Dikey çizgisinin (AB) tam ortasında ve yatay çizgisinin (CD) tam ortasındadır. Vücudunun merkezi (E) tam olarak dengededir. Kozmik kuvvetler tarafından yukarı ve aşağı (FG) ve çapraz (HI) olarak bombalanır. Onu koruyan, saat yönünün tersine hızla hareket eden dış aurasıdır (K). Mavimsi beyaz olması gereken bu auradır; gri ise, bu bir medyum için hastalık belirtisidir. Bir vakum (J) vardır, sonra saat yönünde çalışan başka bir koruyucu aura vardır.

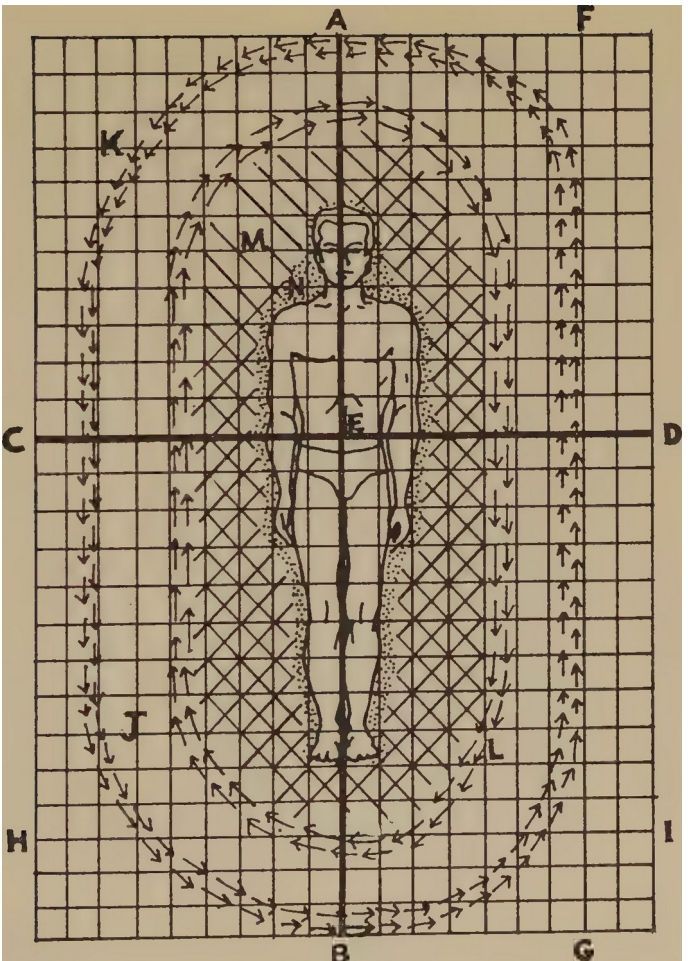

bilge (L). Bu akımın hemen içinde, rengi ve gücüyle medyumun bedenin zihinsel sağlığı hakkında her şeyi anlatan bir ışık (M) vardır. Bu ışık maviyse, kişinin ruhsal rehberlik altında olduğu anlamına gelir. Turuncuysa, hırs ve gurur anlamına gelir. Kırmızı, tutkular, öfke ve şehvet anlamına gelir. Koyu kırmızı veya pembe, kişinin aşık olduğu anlamına gelir. Yeşil: ihanet, hile ve kabalık. Koyu yeşil: kıskançlık. Açık yeşil: dinginlik . Çeşitli gri tonları: üzüntüden yalan söylemeye, korkuya kadar her şey. Siyah, nefrettir. Bu

mücadelenin hemen içinde ve fiziksel bedene yapışan, Kardek halkının perispirit (N) ve çoğu insanın ruh dediği şey vardır. Beden öldüğünde en son ayrılan şey budur. Bedenin tam buharlaşmış bir kopyası olan ve aynı zamanda "hayalet" olarak da adlandırılan şey budur. Ölümden sonra en az iki gün bedenin etrafında dolaşan, ne olduğunu ve nereye gideceğini bilemeyen bu garip maddedir. Sonunda bedensel kopyasının iyi ve kötü eylemlerinin kaydını taşıyarak ruh dünyasına geri dönen bu maddedir. Ve yeni gebe kalmış bir - çocuğa ruh verildiğinde ilk olarak annenin rahmine aşılanan bu buhardır.

İyi bir medyum dış auraya bakabilir ve bir kişinin hasta olup olmadığını hemen görebilir. Daha da iyi bir medyum saat yönündeki akım ile perispirit arasındaki mücadeleye bakabilir ve zihnin düşüncelerini görebilir. Neyi tedavi edeceğini ve nasıl yapacağını bilecektir. Elbette, hasta fiziksel tepkilerini ve bir tıp doktoru yerine bir ruh doktoruna başvurmasının nedenlerini kendisi açıklayacaktır. Çoğu zaman medyum hastanın şikayetlerini duymaya ihtiyaç duymaz çünkü sadece adama bakarak sorununun nerede olduğunu söyleyebilir.

İnanç olmadan -hastanın inancı olmadan- hiçbir şey yapılamaz. Brezilya medyumlarının iddiasına göre İsa bile, hastalarını iyileştirebilmesi için önce onların inancından emin olması gerekiyordu.

Doğanın "uyumsuzluğuna" kapılmış, kötü düşünceler veya kötücül kozmik titreşimler tarafından istila edilmiş bir vücut şu şekilde görünür:

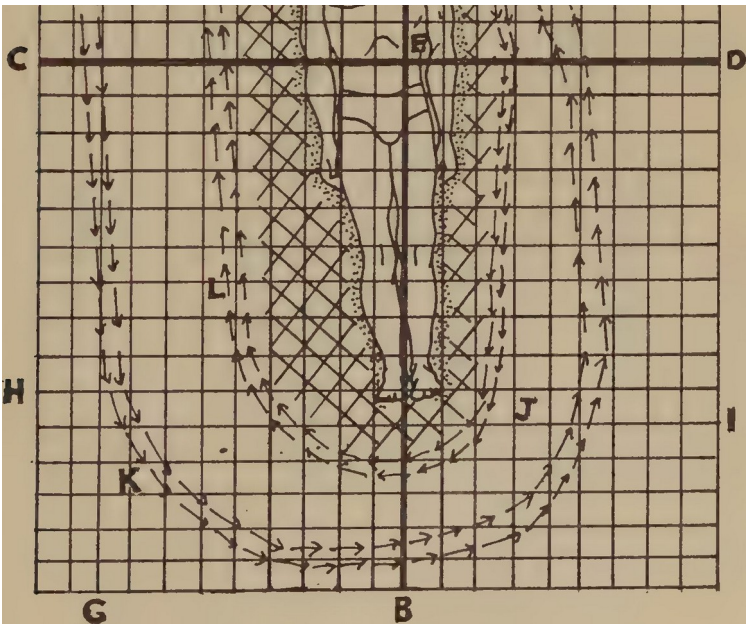

Ortamın görevi, her şeyi ilk çizimin düzgün işleyiş düzenine geri koymaktır.

Nasıl? Auraların hasarlı kozmik parçacıklarını çekip çıkarıp yerine yeni taze parçacıklar koyarak. Tüm bunlar manyetizma ve ellerden gelen yayılımlar tarafından yapılır.

Medyum anatomiyi inceler ve beşliğin nerede olduğunu, böbreklerin nasıl çalışması gerektiğini ve önemli sinir uçlarının nerede olduğunu bilir. Ayrıca kemik eklemleri, kalp atışları ve sindirim sistemi hakkında da bilgi sahibidir. Ayrıca insan vücudunun pozitif ve negatif kısımlarının nerede olduğunu öğrenir ve bir mıknatıs gibi birini diğerine karşı kullanır. Kardek doktorları bu tabloya + (pozitif) ve — (negatif) alanlar için başvururlar:

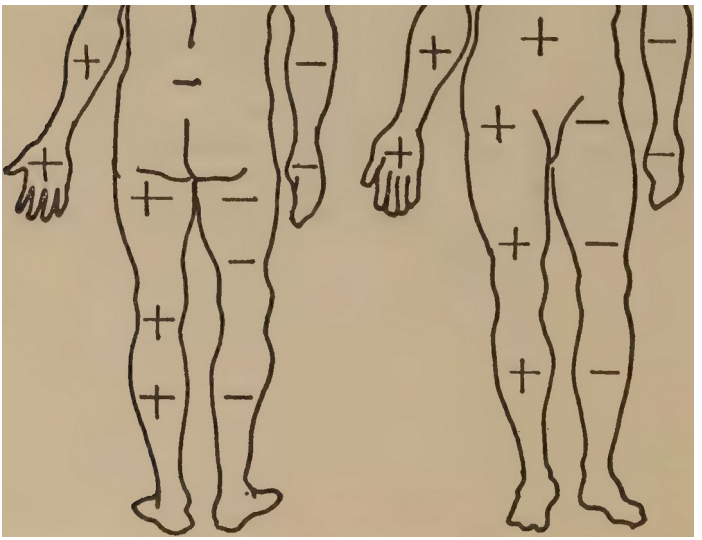

Bir seans açıldıktan, gerekli dualar okunduktan ve gerekli ruhlar medyumlara nüfuz ettikten sonra doktorlar işe koyulabilirler.

Bir medyumun elleri, manyetik sıvıları boşaltmaya başladığında, hafif açık mavi bir renge döner ve on iki veya on beş inçlik bir mesafeye kadar ışınlar yayar (sadece diğer medyumlar bunu görebilir). Her parmaktan ve başparmaktan üç ayrı ışın çıkar ve (eğer görebilseydik) üçlü duş başlığının çalışma şekline benzemelidir. Parmaklar birbirine yakın tutulduğunda ışınlar bir lazer ışını gibi birleşir ve bir auraya ve insan etine müthiş bir güçle girer.

Bir medyum, temas kurduğunu bilir ve uzuvlarının görünmez bir sisle sarıldığını hissettiğinde ting kuvvetleri yayar. Ya da kollarındaki, ellerindeki ve yüzündeki deri sanki "uykuya dalıyormuş" gibi karıncalanmaya başladığında. (Bir medyumla tanıştırıldığımda veya çok hassas bir spiritistin olduğu bir odaya girdiğimde bunu kendim de birkaç kez hissettim. Pratik yaparak kalabalıkta spiritist

yabancıları seçebileceğim noktaya geldim. Bu da iyi bir medyumun sadece "zihinsel" olmaktan daha fazlası olması gerektiğini kanıtlıyor.)

Hasta ayrıca cildinin karıncalandığını hisseder. Bazen bayılır ve diğer zamanlarda derin bir transa/uykuya dalar. Bir hasta üç pozisyonda tedavi edilebilir. Bir: düz arkalıklı bir sandalyeye oturarak, bacakları ve ayakları hafifçe açık ve elleri hafifçe dizlerinin üzerinde durur. İki: yere düz bir şekilde uzanarak, bacaklar düz bir şekilde ve ayaklar hafifçe açık, kollar vücudun yanında durur, ancak vücuda değmez. Üç: ayaklar hafifçe açık ancak ağırlık her iki bacağa eşit şekilde dengelenmiş şekilde ayakta durur. Kollar yanlarda gevşek bir şekilde sarkmalıdır. Tamamen rahatlamış olmanız ve kollarınızı, ellerinizi veya hatta parmaklarınızı asla çaprazlamamanız en önemlisidir. Bu, manyetik sıvıların sürekli, eşit akışını bozar.

gıyaben tedavi edebilir ! Eğer hasta ruh merkezine gelemeyecek kadar zayıfsa veya medyumun seyahat edemeyeceği kadar uzaktaysa, hasta ve doktor bir danışma zamanı üzerinde anlaşırlar. Bu saatte hasta rahatlar ve iyi şeyler düşünür veya vücudunun hasta olan kısımlarına konsantre olur. Medyum, CBS'nin Ed Sullivan'ı her pazar gecesi oturma odanıza göndermesi gibi, aynı anda iyileştirici sıvılarını gönderir.)

En yaygın duruş şudur:

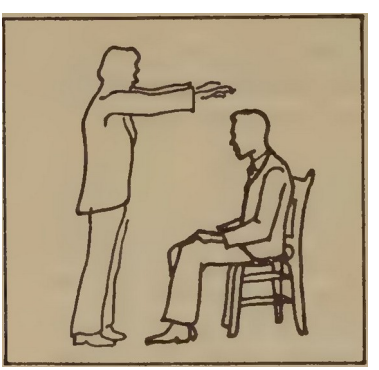

Hasta bir sandalyeye oturur; medyum ellerini birleştirir ve avuç içleri aşağı bakacak şekilde hafifçe ayrılmış parmaklarından gelen manyetik sıvıların hastanın başının üzerindeki auraya girmesine izin verir. Medyum kendi bedenini germeli ve derin ve düzenli nefes almalıdır. Bu geçişler sırasında hiçbir küçük konuşma veya herhangi bir ses çıkarılmamalıdır.

Hastalık üst bölgedeyse ve ciddi değilse, medyum sol elin boynun arkasında (—) asılı kaldığı ve sağ elin başın üstünden yavaşça öndeki göğse (+) doğru hareket ettiği “birleşik el geçişi”ni kullanabilir. Bunun için medyum hastanın sağ tarafında durmalıdır.

Fikir temelde basit ve fizikseldir. Örneğin,

hastalık böbreklerdeyse hasta medyuma sırtını döner ve "doktor" ellerini bölgenin üzerinde ileri geri gezdirir. Diz ağrısı, ayak bileği ağrısı veya ayak ağrısı varsa hasta oturur ve medyum eğilir ve ellerini etkilenen bölgelerin yanında havaya doğru gezdirir. Gözler biraz farklıdır: Medyum avucunu her bir gözün üzerine koyar. Bu, medyumun hastanın vücuduna gerçekten dokunduğu nadir örneklerden biridir. (Hastanın soyunması gerekmediğini unutmayın, çünkü sıvılar herhangi bir kumaşın kıvrımlarına kolayca nüfuz eder. Ancak hasta yatakta sırt üstü yattığında -bu şekilde auranın kolay akışı engellendiğinde- vücut ağır battaniyelerle değil sadece tek bir hafif çarşafla örtülmelidir.)

Tam vücut pası için beş temel hareket vardır:

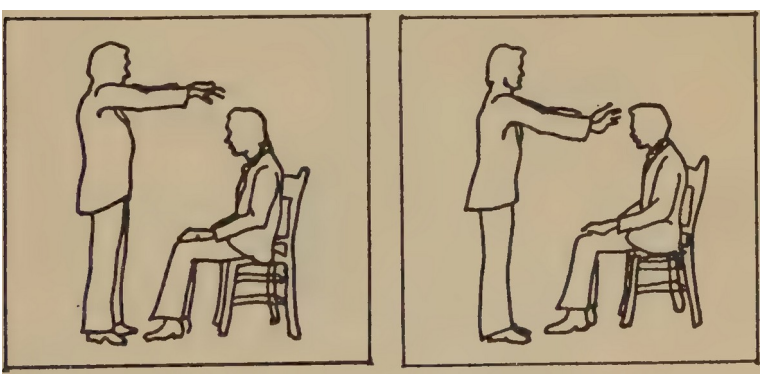

2: i: The concentration

Ellerin hastanın vücudu boyunca yavaşça aşağıya doğru, tedavinin yapılacağı yere doğru hareket ettirilmesi.

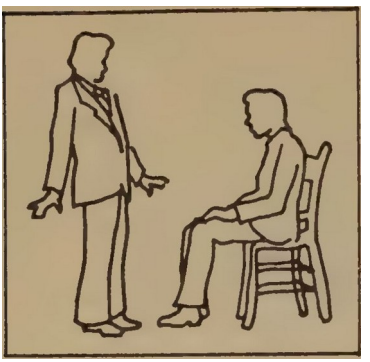

3: Ending the pass, closing the hands and stretching the arms away from the body.

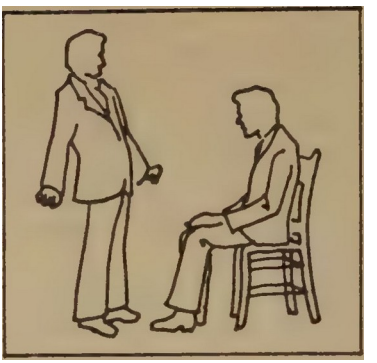

4: Opening the fingers quickly, expelling the evil fluids.

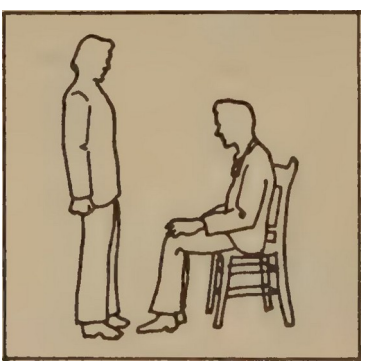

5: Hızla Birinci Pozisyona geri dönülür ve geçiş
tekrar başlatılır.

Ayrıca "sıcak" ve "soğuk" nefes denen bir şey var. Bunun ilkel el koymaya kadar uzandığı varsayılıyor. Eğer medyum ellerinden sıvıları iletebiliyorsa, kesinlikle akciğerlerinde büyük miktarda faydalı sıvı yoğunlaşmış olmalı. Sıcak nefes, yanıklara, lokal iltihaplara, açık yaralara ve kas ağrılarına karşı kullanılır. Soğuk nefes, konjestif bölgelere ve sinirsel

rahatsızlıkları olan kişilere uygulanır; hatta kalp krizleri için bile kullanılır. Sıcak genellikle bir dağlayıcı, soğuk ise sakinleştiricidir.

Sıcak üflemek için, dudaklarınızı yaradan uzağa koyun (hijyenik sebeplerden dolayı bir parça gazlı bezle örtmelisiniz) ve sanki donmuş ellerinizi ısıtıyormuşsunuz gibi kısa, derin fışkırtmalarla üfleyin. Soğuk üflemek için, derin bir nefes alın ve sanki uzaktan bir mumu söndürmeye çalışıyormuşsunuz gibi ciğerlerinizdeki havayı dışarı verin.

Mesele sadece bu. Fiziksel olarak bu kadar basit, ancak kesinlikle *bir şeyler var.* Yüksek ruhlu bir medyum ellerini ağrıyan yere uzattıktan veya üfledikten sonra birkaç kişinin kötü ağrılardan ve dayanılmaz acılardan kurtulduğunu gördüm . Sayısız röntgen, enjeksiyon ve yüksek fiyatlı tıbbi ücretlerden sonra asla iyileşmekten umudunu kesen ve bir Kardek ruh seansından tamamen iyileşmiş olarak çıkan düzinelerce kişiyle konuştum. Alaycılar bu ernelerin hepsinin "zihinsel" olduğunu söyleyecek ve onları reddedecekler. Peki bugün "zihinsel"in tanımı nedir ? Eğer "zihinsel" sadece zihinde olan bir şeyse, o zaman lütfen duyular dışı algıyı açıklayın. Lütfen önsezileri ve kadınsı sezgiyi açıklayın. Lütfen gerçekleşen önsezileri açıklayın. Lütfen bir sanatçının veya şairin ilhamını açıklayın . Lütfen, "zihinsel" şeyler önemsizse, bir mucidin nasıl yeni bir makine, bir bilim insanının nasıl yeni bir ilaç, bir filozofun nasıl yeni bir yöntem yarattığını açıklayın.

Maddi bir fikir değildi , değil mi?

10

"Brezilya'nın Siyah Papası." Umbanda medyumu Tancredo da Silva Pinto'ya böyle derler. Çok siyah ve çok etkileyicidir. Kişisel olarak bin beş yüzden fazla - kişiyi bu Afro-Brezilya dininin rahipleri olarak kabul ettirmiştir. Yumuşak bir sesle ama büyük bir güvenle konuşur. İmkansız zorluklara karşı kendi kendini eğitmiş, resim ve dünya tarihini ruhlar ve şeytan tütsüsüyle birlikte tartışabilir.

"Ben bir Hristiyan değilim," dedi bana, "ama Mesih'in zekasına ve vaaz etme ve kitlelere ulaşma yeteneğine hayranım. O Tanrı'nın Oğlu değildi, çünkü Tanrı doğanın fenomenidir ve etten ve kandan değildir. Mesih etten ve kandandı. Güçlü bir ruhsal medyumdu, çok güçlüydü ve dünya şu anda O'nun etkisi altında. 1999'a kadar öyle kalacak, sonra başka bir büyük ruhsal lider gelecek. Umarım onu selamlamak için hala bu dünyadayımdır. Ona söylemek istediğim birçok şey var."

Yeni Mesih geldiğinde Tancredo hala hayattaysa doksan dört yaşında olacak. Bunu başarabilir, çünkü bugün, altmışlı yaşlarının ortasında, bir öküz kadar güçlü ve sağlıklı.

"1905 yılında Rio de Janeiro eyaletinde doğdum. Kaç tane kardeşim olduğunu hatırlamıyorum çünkü daha yedi yaşındayken annem ve babam öldü. Ev sahibi evi geri aldı ve rüzgara karşı dağıldık. Nerede yaşayabiliyorsam orada yaşadım. Bazen dost canlısı insanlarla, bazen de kötü insanlarla. Çoğu zaman ormanda veya bir köprünün altında uyudum. Yemeğimi elimden geldiğince aldım. Zor bir hayattı ama şimdi bunun beni gelecek şeylere hazırladığını biliyorum."

On üç yaşındayken Umbanda tarikatına tamamen dalacaktı. Evli bir çift ona ritüelleri gösterdi ve sırlarını öğretti. Geçimini sağlamak için tuhaf işler yaparak ve

gördüğü her şeyi emerek ruh merkezinde yaşadı. Yıl geçtikçe kendi tapınağının lideri olana kadar yükseldi. Zeki ve iyi bir şovmen olan tapınağı genişledi ve bununla birlikte ünü de arttı. Kısa süre sonra Rio de Janeiro şehrinde büyük bir merkezin sorumlusu oldu ve cemaatinde siyahlardan daha fazla beyaz yüz vardı. Mucizeleri ve tedavileri çoktu. Ruhsal ve maddi olan her şey hakkında tavsiyeleri aranıyordu. Ruhlar ve Spiritizm hakkında bulabildiği her şeyi okudu, Afrika tarihi ve kültürel hareketleri inceledi ve kısa sürede kelimenin tam anlamıyla her şey hakkında o kadar uzman oldu ki (ve bilgisini kolayca yazıp konuşabiliyordu) Umbanda çevrelerinde bir numaralı adam oldu.

Umbandistalar ulusal bir kongre düzenleme ve çeşitli grupları bir dizi kural ve yönetmelik yazarak birleştirme yönündeki ilk başarısız girişimlerini denediğinde, Tancredo Federasyon Başkanı seçildi. Gazeteler ona "Kara Papa" demeye başladı. İsim yapıştı. Bunu inkar etmiyor.

"Yıllar önce kendi tapınağımı terk ettim," dedi. "Sadece baş ağrısına yol açtı ve tüm zamanımı aldı. Lider olarak görevim kardeşlerimi birleştirmek ve onlara Umbanda'da ibadet etmenin doğru yolunu göstermek."

Öncelikle, "umbanda" kelimesinin Sanskritçe veya Portekizce olmadığını iddia ediyor. Bantu dilinde "grup" anlamına gelen *banda kelimesinden geliyor. Bu nedenle um banda,* çok sayıda kişiden oluşan "bir grup" anlamına geliyor. Tancredo, bu kutsal isim kötüye kullanıldığında sinirleniyor: "Umbanda bir ritüel değil. Bir din değil ve bir tarikat değil. Bu, Afro-Brezilya tarikatlarının tüm ritüellerinin *birleşmesidir ve tüm*

Davul ve Mum ayini ve çeşitli Bantu uluslarından gelen kabilelerin gelenekleri.” (Not: Brezilya'da yaşayan yabancılar, doğru “Umbanda” yerine sıklıkla “macumba” kelimesinin kullanıldığını duyacaklardır. Tancredo, “macumba”yı kullananların tamamen yanlış olduğunun açıkça anlaşılmasını istiyor. Macumba, içinde bir delik bulunan kuru bir tahta parçasından başka bir şey olmayan bir müzik aletidir. Tahta, kısa bacaklar üzerinde duran dikdörtgen bir kutuya çivilenir. Müzisyen [macumbeiro] kuru bir çubuğu deliğe sokup çıkarır, bu da tahta parçanın titreşmesine ve hırıltılı ve oldukça melodik bir ses çıkmasına neden olur. Çubuğun basıncında veya hızında bir değişiklik sesi değiştirebilir)

Tancredo, Umbanda merkezlerinin birkaç temel prensipte anlaşmasını sağlamaya çalışıyor. Kolay olmadı. Her şey doğa yasalarına göre yapılmalı ve ayın evreleriyle yakından bağlantılı olmalı. Ay, dünyayı her biri yedi gün süren dört ayrı döngüde etkiler. Bu nedenle, her yirmi sekiz günün sonunda ay güçlerini yeniler ve Tancredo, Umbandistaların her ayında yalnızca yirmi sekiz gün olmasını ister (otuz veya otuz bir değil). Her yılı dokuz aya ve her günü yirmi sekiz saate böler. Ne yazık ki, Umbanda tarihinin gerçekte ne olduğunu veya şu anda hangi Umbanda yılında yaşadığını bilmediğini itiraf ediyor. " Hesaplamak için her şey oldukça karmaşıktır ve zaten Umbanda binlerce yıldır var. Eskiden tarihi takip etmiyorlardı. Bu yüzden şu anda emin olamayız."

Onun için her şey yedi rakamı etrafında dönüyor ve onunla bu konuda kısa bir sohbet, iddiasını kanıtlamak için şaşırtıcı sayıda matematiksel denklem yazmasını, eklemesini, bölmesini ve toplamasını sağlayacaktır . "Oldukça basit," diyor. "Hepsi kabalada ve her birimizin hayatında. Örneğin, annesinin rahminde sadece sekiz aylık olan bir çocuğun doğduğunda yaşamayacağını biliyor muydunuz? Ama yedi veya dokuz aylık bir çocuk *yaşayacak* . Anlıyor musunuz?"

Papa'nın yedi temelli Umbanda'sında rahip olarak atanmak yirmi sekiz yıl sürer (onun dokuz aylık yılları, bizim on iki aylık yıllarımız değil) ve ilk inisiyasyon, acemi grupta yedi yıl geçirdiğinde gelir. Yeni başlayan kişi, önce taş atılarak koruyucu meleği seçilir. Bu koruyucu, ruhsal olarak "açık" olduğunda onunla bütünleşecek olan kişi olacaktır. Acemi, üç gün boyunca toprak bir zeminde uzanır ve özel otlar ve yapraklarla örtülür. Sonra bu yaprakların bir yığınının üzerinde dört gün daha durur. Rahibin ona verdiğinden başka hiçbir şey yemez. Tek bir kelime söylemesine veya duymasına izin verilmez. Kulübenin pencereleri ve kapıları koyu renkli bezlerle örtülür, çünkü güneşi görmemesi gerekir. Bu yedi gün geçtikten sonra, özel ruhunu simgeleyen giysileri giyer. Daha sonra o ruhun bir "hizmeti" olarak kabul edilir. Sonraki yedi yıl boyunca Afro-Brezilya dinlerinin tüm kollarını inceler ve medyumluk güçleri tekrar tekrar test edilir. On dört yaşında ikinci bir inisiyasyon vardır (şarkı söyleme, dans etme ve mum yakma. Ama artık karanlık kulübelerde yaprak yok!), yirmi bir yaşında bir tane daha ve yirmi sekiz yaşında son büyük inisiyasyon töreni. Bundan sonra medyum baş rahip olarak kabul edilir ve taşlarla kehanet, yeni gelenleri inisiye etme yeteneği, iyileştirme güçleri vb. gibi diğerlerinden daha gelişmiş bir güce sahip olmalıdır. Sonra gidip kendi tapınağını açmakta, kendi cemaatine ve kendi dans eden azizler korosuna sahip olmakta özgürdür. Kendi efendisi olmakta tamamen özgürdür - Kara Papa ziyarete geldiğinde hariç.

Tancredo zamanının çoğunu Umbanda merkezlerini denetleyerek ve "nelerin yanlış olduğunu not ederek" Brezilya'da seyahat ederek geçirir. "Kardinaller" ve "başpiskoposlar "dan oluşan bir maiyetle birlikte gider. (Onlara öyle demez, gazeteler öyle der.) Onun gelişi büyük bir kutlamanın işaretidir ve en iyi şaraplar ve yiyecekler onun için serilir. Başköşeye oturur ve orada bulunan herkesten bolca eğilme ve ilgi görür. Küçük çocukları kutsar ve önemli açıklamalarda bulunur. Kendisine Tata Ti Inkice denir, bu da "büyüleyici güçleri şahsen bilen en yüksek rahip", yani "Papa" anlamına gelir.

Kara kutsallığı, Brezilya'daki bazı tapınakların "cehaleti ve kötüye kullanımı" konusunda oldukça üzgün. Her şeyin ritüele göre gittiği bir merkezi ziyaret

ettiğinde, tam gece yarısı ışıkların söndüğünü ve küçük kırmızı mumların yakıldığını anlatıyor. Sonra (iğrenmesine rağmen) çeşitli Exus'ları anmaya başladılar. "Birkaç kez ateş yutma, sıcak yağ içme ve diğer şeyleri sergiledikten sonra, sorumlu rahip özel bir iyilik isteyecek herkesi çağırdı. Düzinelerce kadın öne çıktı, her biri evlenen aziz olan Aziz An thony'nin alçı heykelleriyle. Sonra dahil olan ruhlar ne yaptı, sadece her heykelin başını çiğnemeye başladı! Geriye kalan resimler bir çöp kutusuna atıldı! Ondan sonra alkol içmeye, zıplamaya ve çığlık atmaya başladılar . Bu birkaç saat sürdü. Ne yapmaya çalıştıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama onları yumruğuma koydum. Kesinlikle yumruğumdalar. Umbanda'yı bir komediye dönüştüremezsiniz."

Bazen yaptığı iş ona bir iki kıkırdama veriyor, bir vaftizde yardımcı olması istendiğinde olduğu gibi. Vaftiz sık bir ormanda gerçekleşmişti ve vaftiz havuzu, küçük bir şelaleden dökülen yıllar boyunca suyun oluşturduğu içbükey bir kayaydı. "Tam rahipler deredeyken ve törenin ortasında, devasa bir yılan kayaların üzerinden geçti ve bebeğin hemen yanına kondu. Öyle bir çığlık ve genel bir karmaşa vardı ki, harikaydı." Gülüyor, kocaman karnı ince bir puro külü tabakasının altında kıkırdayarak. "Sadece harikaydı!"

Tancredo, Brezilya'nın manevi önemi açısından çok yüksek bir konumda olsa da , başka büyük medyumlar ve liderler de var ve olmuştur. Ve hepsi de Brezilyalı değildi. Güçlü milliyetçiliğin olduğu bir ülkede, medyumlar uluslararası kalmayı başarabilmiştir.

İtalyan Pietro Ubaldi, ailesinin isteği üzerine hukuk ve İngilizce okudu, ancak daha çok küçükken sesler duymaya başladı. Önce onlarla savaştı, sonra da onlara boyun eğdi. "Bana gerçeklerini anlattıklarında" dikte etmeye başladılar. Ubaldi, kafasının içinde fısıldayan seslerle dokuz kitap yazdı. Bunlar reincarnation , zihinsel telepati ve dünyanın gelecekteki yıkımıyla ilgiliydi.

İsa Mesih'e zamanlamayla ulaşabildiğini iddia etti çünkü "en derin vicdanımın en derinlerine daldığımda, bu yüce düzlemlerde yaşayan üstün varlıkların düşüncelerini yakalayabiliyorum. Mesih onların arasında ve hep birlikte düşündüğümüz ve aynı düşünceleri düşündüğümüz için, O'nun zihnini okuyabiliyor ve düşüncelerini yakalayabiliyorum."

“Sapkınlık!” dedi Vatikan ve 1939 yılında onun iki kitabını, *Büyük Sentez* ve *Mistik Zühd'ü* Yasak Kitaplar Dizini'ne koydu.

Ubaldi, hepimizin cennete kabul edilmek için yeterli saflığa kavuşana ve yeterli iyi işler yapana kadar birçok yaşam için dünyaya döneceğimizi ileri sürdü. Bu yeni bir fikir değil. Ayrıca, mevcut medeniyetin 2000 yılında sona ermesinden önce, onlarca yıl savaş ve devrim olacağını söyledi. Bu da yeni bir fikir değil. Ancak *Brezilya* barış içinde kalmayı başaracak ve yirmi birinci yüzyılın yeni dünyasının kalbi olacak.

Brezilyalılar, doğal olarak, onun doktrinini sevdiler ve kitaplarını tercüme etmeye ve satın almaya başladılar. Her dereceden ve renkten spiritistler onu gelmiş geçmiş en büyük beyinlerden biri olarak gördüler. Yıllardır "Tanrı bir Brezilyalıdır " diyorlardı ve şimdi onlarla aynı fikirde olan bir yabancı vardı. 1951'de Ubaldi Roma'dan Rio'ya taşındı ve varışında Sao Paulo eyalet meclisinde "en büyük çağdaş düşünürlerden biri" olarak kutlandı. Meclis kayıtlarında bir milletvekili şöyle haykırdı: "Bu meclis Pietro Ubaldi'nin büyüklüğü için çok küçük. Bu ülkede veya başka herhangi bir ülkede olsun, herhangi bir eyalet meclisi bu adamın büyüklüğü için çok küçüktür."

Ubaldi, onların sözlerinden etkilendiğini ve alçakgönüllü hissettiğini söyledi ve İtalya'yı neden terk ettiğini açıkladı. "Zekam Avrupa'da anlaşılıyor, ama kalbim ancak burada, Brezilya'da anlaşılabilir. Avrupa'da nasıl düşünüleceğini biliyorlar, ama nasıl sevileceğini bilmiyorlar. Avrupa'ya, zihnim. Size, Brezilyalılara , kalbim. "

Ubaldi, ikametgahı olarak Santos şehrini seçti ve kendisinin Aziz Petrus'un reenkarnasyonu olduğunu iddia etti. Bu arada öfkeli bir Katolik grubu, Milano Üniversitesi rektörüne bu etkileyici mistik hakkında ayrıntılar isteyen bir mektup yazdı. Cevap şu oldu: "İtalya, Foligno'lu Signore Pietro Ubaldi tamamen bilinmeyen bir kişidir. Kesinlikle bir bilim adamı değildir, ne büyük ne de önemli. . .

Ruhlardan ve medyumluk yeteneğinden yararlanan bir diğer adam da Alziro Zarur'du. 1949'da otuz dakikalık bir radyo programı yapmayı başardı ve buna "İyi Niyet Saati" adını verdi. Sonra sekiz ay sonra, inanılmaz bir dinleyici tepkisinden sonra, "İyi Niyet Lejyonu" adını verdiği kendi hayır kurumunu kurdu.

Amacı "gerçekten Hristiyan temellerde insan kardeşliğini teşvik etmekti", ancak Hristiyanlara hiç benzemeyen bir şekilde şunları ekledi: "Kimse yeryüzündeyken benimsediği din ile kurtarılmaz, ancak ilahi ruhlar adına uyguladığı iyi işler ile kurtarılır." Bağış istedi. Bağışlar yağmaya başladı ve kısa sürede Senhor Zarur sadece kendi programına sahip olmakla kalmadı, kendi radyo istasyonunu da satın aldı! Sesi ve Spiritizm markası Brezilya'nın her yerine yayıldı. Bağışlar ve "lejyoner" olma talepleri geldi. 1959'da 300.000 bağışçı lejyonere ve herhangi bir Brezilyalı film yıldızı kadar büyük bir takipçi kitlesine sahipti. Kısa süre sonra (sert Roma Katolik eleştirilerini bastırmak için) federal hükümet Lejyon'u resmen bir *dine dönüştürdü.* Artık Zarur, vergilerden ve eleştirmenlerden muaf, "Yeni Emir Dini"nin baş rahibiydi.

1960'ta Zarur diğer tüm spiritüel liderlerden daha büyük zirvelere ulaştı: Cumhurbaşkanlığı makamı için aktif olarak kampanya yürüttü. Adı ve kilisesinin baş harfleri ülke çapındaki duvarlara ve reklam panolarına yazıldı. Brezilya'daki en etkili politikacılar ve iş adamlarından bazıları tarafından konfeti alaylarında alkışlandı ve kendisine tanıklık yemekleri verildi. Sonra seçimlerden sadece birkaç gün önce aniden yarıştan çekildi ve geniş takipçilerinden başka bir adayı desteklemelerini istedi. Söylentilere göre diğer partiler tarafından rüşvet aldığı için oy pusulasında adı geçse hepsini bölerdi. Brezilya'da söylentiler asla kanıtlanmaz. Ancak ordu 1964'te yönetimi ele geçirdiğinde, kısa boylu, kel küçük orta boylu adamın bir daha asla ülkenin en üst makamına aday olmayacağından emin oldular. Siyasi haklarını on yıl boyunca elinden aldılar ve kazançlı dinini küçümsemesini emrettiler.

Radyoyu kendi spiritüel amaçları için kullanan bir diğer kişi de Rosa Micchi Aristides'ti, ancak neredeyse başkanlık sarayına varmak yerine hapse girdi. Rosa Rio'da yaşıyordu ve çingene kanı taşıdığını söylüyordu. Ayrıca kart okuyabilme, tavuk bağırsaklarından geleceği tahmin etme ve insan zihnini görebilme gibi özel güçleri olduğunu da söyledi. Rio aynı fikirden geçimini sağlamaya çalışan insanlarla dolu olduğundan, Rosa eski mesleği için yeni bir numara bulmak zorundaydı . Modeme geçmeye karar verdi.

Radyolara, alıcılara ve antenlere yatırım yaptı. Bu elektronik aletlerle, reklamını yaptığı gibi, büyüyü herhangi birine, herhangi bir yere koyabilirdi. Hiçbir iş çok uzak değildi. Fiyatlarını danışmanlık için 1 dolar ve büyü yapmak için 20 dolar olarak belirledi. Salonuna "aile sorunlarını çözmek", "dostluk bağlarını sıkılaştırmak", "sizi kötü borçlardan ve mahkeme süreçlerinden kurtarmak ", "evlilikler ayarlamak" ve "uzaktan öldürmek" vaat eden tabelalar asılmıştı. O kadar popülerdi ki, müşterilerinin çoğu iki hafta öncesinden randevu almak zorunda kaliyordu.

Polis, bir kurban gelip Rosa'ya kayınvalidesini öldürmesi için 20 dolar ödediğini ve olan tek şeyin düşüp üç kaburgasını kırması olduğunu şikayet ettiğinde onun tekliflerini duydu (kara büyü Brezilya'da hala yasadışı). Kadın sadece hayatta değildi, aynı zamanda hastane faturasını da ödemek zorundaydı. Polis, Rosa'yı müşteri kılığında ziyaret etti, ancak onun hakkında hiçbir şey bulamadı. Onunki, kilitli bir arka oda ve çatıda büyük bir radyo anteni dışında normal bir medyum salonuydu.

Sonra kendi radyo ekipmanıyla özel bir dedektif görevlendirildi. Rosa'nın yerel bir fabrika sahibine karşı çok güçlü büyüler söylediği sırada onu dinledi. Fabrikadan kovulan müvekkili, tüm fabrikanın havaya uçmasını ve sahibini de beraberinde götürmesini istiyordu.

Rosa, polis kapıyı kırıp mikrofonda kötü ruhlarla konuşurken yakaladığında onun isteği üzerinde çok çalışıyordu. Polisi onu tutuklamalarının akılsızca olduğuna, çok güçlü bir kadın olduğuna ve isterse hayatlarını mahvedebileceğine ikna etmeye çalıştı. Bir barut leğenini odayı dolduran kırmızı buharlara dönüştürdü. Bu, fareler, kurbağalar, kertenkeleler ve kara kedilerle dolu birkaç kafesten kakofonik bir animasyon getirdi.

Polisler etkilenmedi ve Rosa'yı karakola götürdüler. Yanında birkaç insan kafatası, üç kristal küre ve yakındaki bir mezarlıktan bir sürahi toprak vardı. Onu "kamu sağlığına karşı suç" ile suçladılar ve ona sert bir para cezası verdiler. Borcunu öderken, dalga boyunu yakalayan dedektife küfür etti. "Evliliğini mahvedeceğim!" diye yemin etti.

Boşanmayı reddeden Brezilya'da yıllardır eşinden yasal olarak ayrılmaya çalışan memur, çok mutluydu.

Antonio de Alva öldürülen bir Brezilyalı Kızılderili

askerdi. Bu onun eski fife'ıydı. Bu hayatta kötülüğü kovalayarak tedavi eden bir Brezilyalı ruhsal medyumdur. *Quimbanda Evil Nasıl Çözülür adlı kitabı* onu ruhsal merkezlerde herkesin bildiği bir isim haline getirmiştir. Hayatının her günü şeytanla cesurca yüzleşen bu zayıf, utangaç adam, müşterilerinin ona vermek istediği her şey için Rio'da çalışır. Hiçbir ücret talep etmez. Bunun güçlerini elinden alacağını söyler.

Antonio, Umbanda'nın kötü tarafıyla ilgili neredeyse diğer tüm Brezilyalılardan daha fazla deneyime sahip. Yüzlerce kişi onun duaları ve geçişleri sayesinde kurtulduklarını iddia ediyor. Kişisel hikayeleri, dinleyicileri boynuzlar için büyülüyor. Spiritist yardımcıları güçlerine yemin ediyor ve her şey boyunca onun yanında kalıyorlar. Sadece bir kez bir ruh çok ileri gitti.

"1952'de, Gerçeği Arayan Yürüyüşçüler merkezinde çalışırken, yirmi yaşında melez bir çocuk beni görmeye geldi. Adı Sebastian'dı ve sağ bacağında korkunç bir açık yara vardı. Bunun yeni bir şey olduğunu ve birkaç doktora gittiğini ve hiçbirinin ona yardımcı olamadığını söyledi. Bir doktor bunun fil hastalığı olduğunu söyledi. Bir diğeri cüzzam olduğunu söyledi. Bunun şeytanın işi olduğunu hemen anladım."

Oturum davullar ve mumlarla açıldı ve baş yardımcılarından biri olan Wilson adındaki bir adam bir ruh aldığında bu Yedi Humus'un güçlü Exu'suydu. Wil - son'un genç sarışın bedeni alt ruhun gücüyle sarsıldı. Yüzündeki damarlar genişledi ve nabız attı, soluk tenini mora çevirdi. Wilson (yani Exu) rahatsız genç - adama döndü ve şöyle dedi: "Sana bunu neden yaptığımı bilmek istiyor musun? Evet, ben! Bacağındaki yarayı ben açtım! İki ay önce kız arkadaşınla yürürken bir kavşağa geldiğini hatırlıyor musun? Orada benim için bir hediye vardı, ama cesur olman ve kız arkadaşına bana veya Umbanda'ya inanmadığını göstermen gerekiyordu! Peki ne yaptın? Ne? Bana cevap ver!"

"Tekmeledim," diye cevapladı Sebastian alçak sesle. "Yoldan tekmeledim ve ayağımla her şeyi ezdim."

" *Sağ* bacağınla mı?" diye sordu şeytan.

"Evet. Sağ bacağımdı."

"Bunu bacağına yapmamın sebebi, bana ait olan hediyelerle asla oynamaman gerektiğini göstermekti! Ben tamamen kötü değilim," diye bağırdı Exu sahneyi izleyen insanlara. "Ben tamamen kötü değilim. Bunu,

onun dinimiz hakkındaki gerçeği fark etmesi için yaptım! Ona bizim haklı olduğumuzu ve onun haksız olduğunu kanıtlamasaydım gerçeği görecekti! Benim yaptığım, kendi tarzımda, bir hayır işiydi!"

Sonra Wilson (Exu) genç adamın yanına çömeldi ve Bps'sini yaraya yerleştirerek tüm irini ve çürüyen eti emmeye başladı. Kan pıhtılarını yere tükürdü ve işinden memnun kaldığında ağzını *cachaga* alkolüyle yıkadı.

Sebastian tamamen iyileşmişti, ancak gruptan biri Wilson'a şeytanın hakimiyeti altındayken yaptıklarını anlattı. Bu onu o kadar tiksindirdi ki seanslara gitmeyi bıraktı ve Umbanda'dan sonsuza dek vazgeçti.

Kısa bir süre sonra Antonio de Alva, Brezilya dergisi *O Cruzeiro tarafından* "Tam Gece Yarısı - Yaşam ve Ölüm Bir Kavşakta" başlıklı bir makale yazması için davet edildi. Sonraki haftalarda ülkenin her yerinden Antonio'dan kötü lanetlerden kurtulmasını isteyen yüzlerce mektup geldi. Ruh merkezindeki çalışmalarını yavaşlattı ve bir tür Spiritist yalnız kalpler yazışmasına başladı, Rio'da kendisini şahsen görmeye gelemeyen herkesi posta yoluyla iyileştirdi.

“Sevgili Senhor Antonio” (içerideki bir kadın yazmıştı):

O Cruzeiro'daki makaleyi gördüm ve yardımınıza ihtiyacım var. Altı yıldır acı çekiyorum. Çok sevdiğim bir arkadaşım vardı. Bir gün benden fotoğrafımı istedi. Ona verdiğim lanet gün! Ailesini geçindirmek için çalışan fakir bir kızım ve tüberkülozlu bir babam var. Bana her mutluluk geldiğinde, o kadın onu elimden alıyor. Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Onunla hiç kavga etmedim. Hiçbir zaman kötü hissetmedik. Bana elbiselerimden birini ödünç vermemi istedi. Ödünç verdim. Bana iple bağlanmış bir St. Anthony heykeli verdi ve onu evimde saklamamı istedi. Bunu kimseye göstermememi veya kimseye anlatmamamı yalvardı. Erkek arkadaşımın adını bir kağıda yazmamı ve diğer tarafına da adımı yazmamı istedi. Tüm iyi niyetimle istediğini yaptım. Şimdi hayatımı mahvetti. Erkek arkadaşım beni terk etti ve geceleri uyuyamıyorum. Sabah yedide işe gidiyorum ve ancak akşam yedide eve dönüyorum. Bu kadın yüzünden hayatım acı ve ızdırap içinde geçiyor.

"Başka bir şey daha var. Bir oğlum var. O bir canavar.

Yirmi dört yaşında, içki içiyor ve bana kötü davranıyor. O benim gerçek oğlum değil, tüm bu yıllar boyunca sahiplenip baktığım bir bebek. Geçmişteki tüm emeklerimin karşılığını ödeyeceğini düşünmüştüm, ama o bir ayyaş, kötü ve bana kötü davranıyor.

"Geceleri şiltenin altımda yükseldiğini hissediyorum. Sonra bir şey boğazıma yapışıyor. Hiç uyuyamıyorum ve çalışmam gerekiyor. Bana ilgi duyan bir adam var ama o korkunç kadının bana yaptığı bu lanetten korkuyor. Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle.

“Allah sana her şeyin karşılığını verecektir.

"N."

Antonio cevap verdi:

“Sevgili Oksala'daki Kardeşim:

"Cennetteki Sevgili Annemiz, İsa'nın İlahi Annesi, Kutsal Şalıyla sizi örtmesi sizin için ilk dileğimdir. Ruh rehberim Guaicuru ve diğer ruh arkadaşlarım ve rehberlerimin sizi koruması ve size yardım etmesi ikinci dileğimdir. Sevgili kardeşim, mektubunuzda yazdığınız her şeyi duygu ve büyük bir dikkatle okudum ve cevap olarak şunları söylemek istiyorum:

"i) Ben her zaman iki ışıkla çalışırım. Biri beyaz (çok yoğun) ve diğeri kırmızı (zayıf). Bu, normalde, büyü bilgimi yalnızca iyilik için (beyaz) kullandığım ve kullandığım anlamına gelir, ancak güçlerimi kötülüğe kullandığım belirli zamanlar vardır (kırmızı). Bunu aklımda tutarak, sevgili kız kardeşim, sana doğru yapılırsa harika sonuçlar verecek bir tılsım öğreteceğim .

"Sıradan bir mum al. Fitili çıkana kadar diğer ucunu kazı. Bunu yaptıktan sonra, bu yeni fitili yak ve mumu (sıradan ucu aşağı bakacak şekilde) beyaz bir tabağa koy. Bunu yaptıktan sonra, şunu söyle: 'Yanlış ucundan yakılan bu mum, (düşmanının adının) koruyucu meleği içindir, böylece düşüp bacaklarını havaya fırlatacaktır. Bunu yapıyorum çünkü o bana zarar veriyor ve bana zarar veriyor, ben ona karşı hiçbir şey yapmamışken.' Sana verdiği tüm kötülükleri kendi yüzüne geri vuracaktır.

kendi koruyucu meleğinizi daha güçlü hale

getirmelisiniz . Suyla dolu berrak, pürüzsüz bir bardağın yanına bir mum koyun (yangına neden olmaması için bir şeyin üzerine koyduğunuzdan emin olun), onunla savaşın ve herhangi bir eski duayı okuyun (basit bir Meryem Ana duası olabilir), sonra da şöyle deyin: 'Tanrım, sana bu duayı ve bu mumun ışığını koruyucu meleğim için manevi bir güç olarak sunuyorum. Kabul et, Tanrım, bu teklifi ve koruyucu meleğime beni nasıl daha iyi koruyabileceğini, savunabileceğini ve dünyadaki hayatımı nasıl yönlendirebileceğini göster.'

“3) Çok keskin olan medyumsal güçlerinizi geliştirmek ve eğitmek için memleketinizde iyi bir Umbanda merkezi bulmaya çalışın. Ayrıca kitabımın bir kopyasını satın alın ve sizin gibi sorunlar yaşayan ve bunları nasıl çözdüklerini okuyun.

“Allah razı olsun ve mutlu etsin.

"Antonio de Alva."

İki hafta sonra bir mektup daha geldi:

“Sevgili Senhor Antonio:

"Mektubunuz için teşekkür ederim. Bana söylediğin gibi yaptım, ancak geçen pazartesi kapımın önünde bir parça ekmek belirdi ve çarşamba günü bir ayna vardı. Çok gerginim ve sağ göğsümde bir şişlik belirdi ve ne yapacağımı bilmiyorum. Rehberiniz Guaicuru'nun beni muayene etmesini diliyorum. Sanırım bu kadın beni öldürmek istiyor. Ya da beni hasta yatağına yatırmak istiyor. Her gün İsa'ya ve Oxala'ya inanıyorum. Oğlum için ne yapmam gerektiğini, içkiyi bırakmasını nasıl sağlayacağımı bilmek istiyorum . Merhamet adına, omuzlarımdaki bu ağır haçı kaldırmama yardım et.

"N.'

“Sevgili Oksala'daki Kardeşim:

"Kapınıza gelen şeyler, kaya tuzuyla karıştırılmış biraz suyla yıkarsanız size zarar veremez. Üzerlerine biraz idrar da dökün, bu her zaman iyidir. İdrar, bu türdeki hemen hemen her kara büyünün etkisini keser.

"Oğlunuzun içkiyi bırakmasını sağlamak için adını bir kağıda yazın ve yapışkan bantla sol ayağınızın tabanına

yapıştırın. Her sabah yataktan kalktığınızda sol ayağınızı üç kez yere vurun ve şunu söyleyin: Oğluma ve onun kötü alışkanlığına hükmedeceğim! Bana itaat edecek ve içkiyi bırakacak." Bunu inançla yaparsanız iyi sonuçlar alacağınız kesindir.

"Bana yazmaya devam etmekten çekinmeyin. İçinizi birine dökmek her zaman sağlıklıdır. Umarım ve Tanrı'ya dua ederim ki bir dahaki sefere acil bir sorununuz olduğunda çözüm için bana başvurursunuz.

“Oxala’daki bir kardeşten bir kucaklama alın:

"Antonio de Alva."

Recife, Brezilya'nın üçüncü büyük şehridir. Sıcak, nemli ve kirlidir. Ayrıca, hangi mahallede yaşadığınıza ve hangi ekonomik sınıftan insanlarla birlikte olduğunuza bağlı olarak modern, klimalı ve şık da olabilir. Brezilyalılar ona "bizim Venedik'imiz" derler çünkü bir dizi nehir ve kanal arasında yayılmıştır. Şehir merkezine arabayla sadece beş dakika uzaklıkta küçük bir kasaba olan Olinda vardır. Portekizliler 1500 yılında yeni kıtaya ilk kez burada ayak bastılar. Birkaç asker ve birkaç rahip bırakıp daha sonra yerleşmek üzere tüccarlar ve çiftçilerle geri döndüler. Muhteşem altın kiliseler ve ilahiyat okulları inşa edildi . İlk ayin orada yapıldı. Günümüz Brezilyalıları biraz olsun dindar olsalardı, Olinda'yı "bizim Mekke'miz" olarak görebilirlerdi. Edu, orada, Olinda'da, güzel bir sömürge kilisesinin hemen karşısında yaşıyor ve ruhlarını canlandırıyor.

Edu'nun koyu teni ve yumuşak bir sesi var. Jestleri uhrevi, perukları uyumsuz. Dramatik bir yeteneği var . Gösterişli pelerinler giymeyi ve gerginlik yaratmayı biliyor . Aşık kadınları nasıl teselli edeceğini biliyor. Herhangi bir durumdan nasıl yararlanacağını biliyor. Recife'yi -hem beyaz hem de siyah Recife- korku içinde tutmayı biliyor.

İlk kez Recife'deki en eski evlerden birinde bir Pazar öğle yemeğine davet edildiğimde adını duydum. Misafirler büyük sütunlu verandada oturmuş, viski ve Coca-Cola yudumluyor, birkaç hizmetçinin yemeği hazırlamasını bekliyorlardı. Bir adam, bir gün önce atı Recife Jokey Kulübü'nde birinci geldiği için kadeh

kaldırıyordu.

"Beni övmeyin," dedi, "Edu'yu övün. Yarıştan hemen önce atı kutsadı."

"Edu kim?" diye sordum. "Piskopos mu?"

"Recife'de sahip olduğumuz en güçlü Azizler Babası, hepsi bu," diye övündü atlı. "Ondan tüm atlarımı kutsamasını istiyorum. Onun özel dualarıyla asla kaybetmezler."

"Buna inanıyor musun?" diye sordum.

her şeye inanmıyorum ama cazibesinin işe yaradığına inanıyorum *; işe* yarıyorlar *."*

Ertesi gün, Pazartesi, gazeteler Yemanja Günü'nü duyurdu ve deniz tanrıçasının onuruna büyük şenlikler düzenleneceğini bildirdi. Haberde, Peder Edu'nun o gece kasabanın önde gelen gazetesinin genel merkezinin önünde dindarlara deniz yolculuğunda rehberlik edeceği de eklendi. Doğal olarak ben erkenden oradaydım.

İyi bir şeydi, çünkü tahminen on bin kişi daha Edu'yu görmek ve takip etmek için sokağa doluşmuştu. Patlamış mısır satıcıları ve aromalı buz satıcıları kalabalığın arasından geçerken, insanlar Edu'nun adını bağırıp çağırıyordu. Birçoğu Yemanja'nın şerefine denize atmak üzere çiçek buketleri taşıyordu. Kalabalıkta hem siyah hem de beyaz yüzler olmasına rağmen, hepsi temiz, hatta zengin giyinmişti.

Korna sesleri ve mavi beyaz bir pikap gazetenin servis girişinden gürleyerek çıktı. Kabinin tavanına sırt sırta iki büyük renkli poster asılmıştı. Bunlar Yemanja'nın denizden çıkışını gösteriyordu. Açık alanda (genellikle kağıt destelerini taşımak için ayrılmış) beyaz çiçek balyaları vardı. İki genç kadın çiçeklerin yanında duruyordu, biri Umbanda medyumu, diğeri ise Deniz Kraliçesi kostümü giymişti.

Çiçeklerin ortasında Edu duruyordu. Flaşlarda ve sokak lambalarında parıldayan gümüş lame bir takım elbise giymişti. Devasa yukarı doğru kıvrılmış beyaz vizon yakalı uzun kırmızı pelerini, Miss America yarışmasını yeni kazanmış gibi görünmesini sağlıyordu. Başındaki ışıltılı altın taç, illüzyona daha da katkıda bulunuyordu.

Kalabalık onun adını haykırdı ve o da gülümsedi ve el salladı, haç işareti yaptı ve sanki bir Umbanda baş rahibi değil de Papaymış gibi onları kutsadı. Yemanja'ya övgüler söylemeye başladı ve kalabalık da

şarkıyı aldı. Kamyon ana caddeden plaja doğru yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı ve insanlar onun yanında, arkasında ve önünde ilahiler söyleyerek ve Edu'ya çiçekler fırlatarak yürüdüler.

İki gün sonra onu görmeye götürüldüm.

"Gelmenizi takdir ediyorum," dedi yumuşak sesiyle. "Yemanja ve eserlerinin uluslararası basında yer alması her zaman iyidir. O muhteşem bir kadın! Benim ve gerçekten inanan beş binlerce kişinin hayatını yeniden yarattı." Gülümsedi ve masasının yakınındaki sehpanın üzerinde duran tanrıçanın devasa heykeline baktı. Boynunda Hawaii tarzında taze çiçekler vardı ve ellerinden ve resmin tabanından sarkan başka çiçekler de vardı. Elbisesi parlak maviydi ve cildi beyazdı. Ona bunu sormayı düşünüyordum. Suların Afrika ruhunun neden beyaz tenli olması gerektiğini hep merak etmiştim ama ardından gelen röportajda bundan bahsetmeyi unuttum.

Önündeki masanın üzerinde duran deniz kabuklarından yapılmış bir kolyeyi parmakladı ve teypimi yerleştirmemi izledi. "O makineyi kullanmamanı tercih ederim," dedi. "Sadece konuşalım."

tam kelimelerini kayda almak istediğimi söyledim . Yabancı bir gazeteci için tam ifadeleri yakalamanın önemli olduğunu, çünkü birçok Brezilyalı muhabirin kendi alıntılarını uydurduğunu söyledim. Yine de kayıt cihazını kaldırmamı istediğini söyledi. Yazdığım gibi önemli bir projede tam kelimelerini kağıda geçirmek isteyeceğini savundum. Sonunda gözlerini kapattı, birkaç saniye sessiz kaldı ve sonra makineye bakarak, "Açın," dedi.

Çok sevinerek düğmeye bastım ve makaralar dönmeye başladı. Ama dehşete kapıldım, bant kutudan plastik spagetti gibi fışkırdı! Durdurma düğmesine sertçe bastım ama işe yaramadı. Kısa süre sonra masası sonsuza dek mahvolmuş bir bant yığınına dönüştü. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı," diye geveledim.

"Görüyor musun?" dedi yumuşak sesi ve daha da yumuşak bir gülümsemeyle. "Yemanja da senin o makineyi kullanmanı istemedi."

Defterimi çıkarıp yazmaya başladım. O konuşmaya başladı .

"Geçtiğimiz ay Recife'deki kanser hastanesine on

milyon cruzeiros [yaklaşık 3000 $] bağışladım. Ancak bana karşı olanlar -ve birçok kıskanç düşmanım var- zengin olmak için iş yaptığımı söylüyorlar. Param olsun isteseydim, kesinlikle hepsini vermezdim, değil mi?

"Her gün yüz elli kişiyi görüp onlara ruhsal öğüt veriyorum, sadece pazar günleri hariç. Bunların çoğu bana aşk sorunlarıyla geliyor. Bu dünyada bu kadar sevgi eksikliği olması korkunç. Onlara taş atıyorum ve geleceklerini okuyorum. Ziyaret başına sadece beş yeni cruzeiro alıyorum." (Daha sonra ayda 4500 dolar karşılığında 3900 kişiyi gördüğünü hesapladım. Ve bu meblağa kötülüğü kovmak, kayıp bir sevgiliyi geri getirmek gibi özel hizmetler için aldığı ücretler dahil değil. Bunlar çok daha yüksek bir oranda ödeniyor.)

Otuzlu yaşlarını henüz doldurmamış, gecekondu mahallesindeki yoksul bir çocuk için hiç de fena değil; üstelik on yıldan az bir süredir ruhani rahiplik yapıyor.

Edu, dindar bir Katolik olduğunu ve tek hayalinin rahip olmak olduğunu söylüyor. "Her Pazar ayine katılırdım ve rahiplerin cüppeleri ve mücevherleriyle İsa'ya ve annesi Meryem'e hürmetlerini izlerdim. Kilisenin içinde mutlu olacağımı biliyordum. Tek gerçek yuvamın burası olduğunu hissediyordum."

Böylece Olinda'daki Fransisken ilahiyat okuluna kaydoldu (Brezilya'daki gösterişli ve en eski Fransisken binası), ancak birkaç yıl sonra ve rahip olarak atanmasından hemen önce, "Gece bir ruh tarafından ele geçirildim. Ne olduğunu bilmiyordum. Titredim, bağırdım ve çok korktum. Bana sıtma olduğumu düşünerek bazı haplar verdiler, ancak hastalık geçmedi. Her gece ruhlar gelip bedenimi ele geçirdiler. Sonunda gidip başrahibe başıma gelenleri anlattım.

Peki iyi baba ne yaptı? "Beni ilahiyat okulundan ve kiliseden attı!" Sesi titredi ve kocaman gözleri yaşlarla doldu. "Bunun benim için ne anlama geldiğini hayal edebiliyor musun? Ben, tek aşkı Kutsal Roma olan zavallı, mütevazı bir çocuk? Sadece ritüel, müzik, lüks için yaşayan ben, sanki bir cüzzamlıymışım gibi, iğrenç ve aşağılık bir şeymişim gibi aniden sürgün edildim! Ve novenalar, ah! novenalar. Onları ne kadar da severdim. Kiliseye gizlice girer ve bir sütunun arkasına saklanarak novenaları dinlerdim. Ama rahipler beni görür ve beni sokağa atarlardı. Bana lanet okur ve beni kovalarlardı. Şeytan olduğumu ve kara büyüyle dolu olduğumu söylerlerdi."

Kirli bir saman kulübeye taşındı ve bir yıldan fazla bir

süre boyunca bu şeytan/ruhtan kurtulmak için mücadele ettiğini söylüyor. Uyuyamıyor ve yemek yiyemiyordu. Sonunda bir gece, kocaman bir dolunay olduğunda, bunun işe yaramadığını fark etti. "Burada kalıp kalmayacağını sorarak bağırdım. İyi ya da kötü bir ruh olup olmadığını sordum. Bir ses bana, kafamın içinde fısıldayan güzel bir kadın sesi, beni ele geçirenin Yemanja olduğunu ve iyi olduğunu ve burada kalmaya geldiğini söyledi."

Ruh ona, onun şerefine bir tapınak kurmasını ve muhalifleri ve düşmanları için endişelenmemesini, çünkü hepsinin üstesinden geleceğini söyledi. Ruh, bir gün kasabadaki en yüksek yetkililerin kendisine tavsiye için geleceğini ve onu zulmeden rahiplerin tövbe edeceğini söyledi .

Mütevazı kulübesinden vaaz vermeye ve tedavi etmeye başladı. Yavaş yavaş fakir ve cahil olanlar beyaz patronlarına ve hanımlarına Edu'dan bahsetmeye başladılar. Müşteri kitlesi büyümeye başladı ve bununla birlikte "Yemanja Tapınağı"nı inşa etmeye başladı.

Sonra 1964'te her şey daha iyiye doğru değişti. Recife'nin en önemli futbol takımı Nautico, eyalet şampiyonluğunu kazanmak istiyordu. Her yıl kaybediyorlardı ve o yıl rakipleri her zamankinden daha güçlüydü. Bir şekilde takımın yöneticileri Edu'dan oyuncuları kutsamasını ve Yemanja'ya aracılık etmesini ve onları şampiyon yapmasını istemeye karar verdiler. Nautico için tüm sezon çalışacağına söz verdi .

Edu onların yanındayken, takım gol üstüne gol attı ve sezonun son maçı, iki üst takımdan hangisinin kupayı kazanacağını belirleyecek maç geldiğinde, Nautico ilk ikiden biriydi. Herkes Edu'ya sonucu sordu. Nautico'nun kazanacağını ve maçın son dakikaya kadar mücadele dolu olacağını tahmin etti. Ancak, son golün Nautico tarafından atılacağını ve sağ taraftan ağlara gönderileceğini söyledi .

Son beraberlik golü Nautico tarafından atıldı. Saha sağ tarafından geldi. Nautico eyalet şampiyonu oldu ve Edu hiçbir yanlış yapamazdı. (Kazanmaya devam etmeleri için Edu'ya "çok büyük miktarda para" ödediler. O zamandan beri her yıl kupayı aldılar.)

İnananlar ve inanmak isteyenler Edus tapınağına akın etti. Sorunlarla geldiler ve o onlara umut ve çözümler verdi. Hizmetleri ona soluk mavi dört kapılı

bir sedan (mavi, kuzeyde Yemanja'nın rengidir), ucunda fildişi ve elmas muska bulunan kalın bir altın zincir, elmaslarla kaplı küçük bir yakut yüzük, elmaslarla kaplı daha büyük bir topaz ve elmaslarla çevrili devasa bir safirle daha da büyük bir yüzük kazandırdı.

“Normal doktorların ulaşamadığı rahatsızlıkları tedavi ediyorum. Ruhun rahatsızlıklarını tedavi ediyorum. Arigo gibi insanları kesmeye inanmıyorum. O sadece bedene hizmet ediyor. Ben ruha hizmet ediyorum. Bir keresinde bir kadın iplerle bağlanmış halde yanıma geldi. Ailesi delirdiğini söyledi. Kadın bağırıyor ve küfür ediyordu. Bana korkunç şeyler söyledi ve Yemanja'ya kötü isimler taktı. Kötü bir ruh tarafından ele geçirildiğini biliyordum. Onlardan onu çözmelerini ve onu benimle yalnız bırakmalarını istedim. Onunla konuştum ve içindeki şeytanları kovmak için çalıştım. Yarım saat içinde tapınağımdan tamamen iyileşmiş bir şekilde çıktı.

“Kendi babam korkunç bir hastalıktan muzdaripti. Doktorlar hiçbir şey yapamıyordu. Bir gün devlet gelip onu aldı. Çılgına dönmüştüm çünkü onu seviyordum ve ölmesini istemiyordum. Sonra bir gece Yemanja yanıma geldi ve onu iyileştirdiğini ve sanatoryuma gidip onu eve getirmem gerektiğini söyledi. Doktorlar onu bırakmayı reddetti. Sonunda, röntgenleri hastalığından tamamen kurtulduğunu gösterdiğinde onu taburcu ettiler. Bu beş yıl önceydi. Hala hayatta ve her gün işe gidiyor.”

Nasıl, diye sordum, bu kadim din yirminci yüzyılın "medeni" insanına yardımcı olabilir mi ? Diğer dinlerin sunmadığı neyi sunuyor ?

"Ruhlar, beyaz adama tüm bu yıllar boyunca ne kadar yanlış ve kötü olduğunu göstermek için çoğunlukla siyahların yaşadığı Brezilya'dalar. Afrika'daki siyah adamların şehirlerini ve kültürlerini yok eden beyaz adamdı. Siyah adama ve dinine ayak bastılar ve kendi dinlerinin adını sömürü için bahane olarak kullandılar. Ama şimdi kendi inancı zayıflıyor. Kiliseden ayrılan yüzlerce rahip ve rahibeye bakın. Roma'nın Papa ile rahipler arasında yaşadığı sorunlara bakın. Beyaz adamın inancı, tam da siyah adamın tarikatının yeniden canlandığı şu anda zayıflıyor. Bugün beyaz adam bana, *kilisesinden* kovduğu siyah adama, kendisinin ve atalarının siyah adama yaptıkları için af dilemek için geliyor. Ve bunu yaparken siyah

adamın azizlerini kabul ediyor ve ayaklarına kapanıyor!

"Bu haftaki alaydan sonra, gördüğünüz alaydan sonra, ben" Yemanja'nın resmiyle tapınağıma dönüyordum ama yıllar önce kovulduğum ilahiyat okulunun önünden geçerken içeri girmemi söyleyen bir ses duydum. Yemanja'yı kollarımda taşıyarak şapele girdim. Fransisken rahipler hiçbir şey yapmadı. Hayatımın en yüksek noktasıydı." dedi onlardan biri ve bodrum katına yürüdü. Merdivenlerin dibinde sadece bir kapı vardı. Kapıyı çaldık ve genç bir kız kapıyı açtı. Arkadaşımı selamladı ve oturma odasına davet edildik. Sert kırmızı bir kanepeye oturduk ve bizden önce orada bulunan üç kadınla sohbet ettik. Bir duvarda ucuz bir çiçek baskısı vardı ve diğer duvarda kocaman, görmeyen bir televizyon gözü boş boş bakıyordu. Bir kapı mutfağa, diğeri banyoya açılıyordu . Üçüncü kapı kapalıydı. Ziyaretçiler medyumu görmek için bu kapıdan giriyorlardı. Odada en son biz kalana kadar en az iki saat bekledik. Saatime bakmaya devam ettiğim için arkadaşım önce beni içeri aldı. Ona sadece bir dakika kalacağıma söz verdim.

Kapıyı iterek açtım ve kendimi yaklaşık sekiz fit karelik küçük bir odada buldum. Apartman kompleksinin arkasındaki çakıllı otoparka bakan bir pencere vardı ama ışığı beyaz bir pamuklu perdeyle dağıtılıyordu. Bir köşede bir gardırop dolabı duruyordu, aynalı kapısı aralıktı ve üstü tüylü oyuncak hayvanlarla

IIBrezilya'nın her yerini dolaşıp "gerçek peygamberi" aradım, düzinelerce insanın bana verdiği tüm ipuçlarını kovaladım, bir "mucize" bulmaya çalıştım. O zaman Dona Leda beni buldu.

Porto Alegre'deydim ve bana fazlasıyla nazik davranan bir aileyle vakit geçiriyordum. Mütevazı bir aileydiler, ancak maddi şeylerden yoksunluklarının üstesinden gelerek neredeyse yüceliğe ulaşacak kadar onurlu ve yardımseverlerdi. Evin hanımı bana bir falcıya gideceğini söyledi. Ben de gitmek istiyor muydum? Hayır, yorgundum ve bir dergi makalesi için araştırma yaparak yoğun bir sabah geçirmiştim. "Bence Dona Leda'yı seveceksin," dedi. "Bana anlattığı her şey gerçek oldu." Bu yüzden gittim. Coşkulu değildim ama arkadaşıma eşlik etmeyi kabul ettim.

Şehrin uzak bir köşesine gittik ve yeni, seri üretim apartman binalarının olduğu bir sokakta yürüdük.

süslenmişti. Bir duvarda Meryem Ana'nın renkli bir baskısı vardı. Tam karşısında, diğer duvarda, Huckleberry Hound'un karton bir kesiti vardı. Bunun altında beyaz bir örtüyle kaplı küçük plastik üstlü bir masa vardı. Bu masanın arkasında Dona Leda oturuyordu.

Tüm seyahatlerimde beni hemen rahatlatan belki bir düzine insanla tanıştım. O da onlardan biriydi. Görünmez bir güneşin ışınları gibi ondan yayılan bir sakinlik ve sıcaklık vardı. Tombul kahverengi yüzü, sarı bir mutfak sandalyesindeki masaya oturmamı işaret ederken bir gülümsemeye büründü. "Hoş geldiniz. Sizi tekrar görmek güzel," dedi.

"Ama daha önce hiç buraya gelmedim," diye itiraz ettim. "Dairenize ilk kez geliyorum."

"Biliyorum, ama seni daha önce gördüm. Birkaç hafta önce bana geleceğini biliyordum. Seni Rio'daki dairende dolaşırken gördüm ve sorunlarına bir çözüm bulman gerektiğini hissettim."

Rio'da yaşadığımı bilmesinin sadece şanslı bir tahmin olduğunu düşündüm, ama sonra ekledi, "Daireniz Corcovado'nun İsa'sına bakıyor, değil mi? Duvarlarda birçok resim var ve bir duvar taştan. Oturma odasının sağ tarafında gri bir kanepe var. Çirkin ve rahatsız edici. Satmak istiyorsun. Hadi, onsuz daha mutlu olursun."

Nefesim kesildi, çünkü bu Rio dairemin doğru bir tanımıydı ve gerçekten de, satın aldığımdan beri o kanepeden nefret ediyordum. Daha bir hafta önce onu satmaya karar vermiştim.

Kirli ve buruşuk bir deste kart aldı ve benden bunları üç desteye ayırmamı ve sessiz bir dilek tutmamı istedi. Her desteyi ters çevirdi ve "Gerçek olacak." dedi.

"Saçmalık," dedim kendi kendime. " *Ben bile* bunu yapabilirim!"

Kartları masaya dört sıra halinde düzgünce yaydı. Sıradan oyun kağıtları değildi, tarot kağıtları da değildi, gece elbiseleri giymiş hanımların, arkalarında güneş ışınları olan evlerin, para sayan adamların, çalkantılı denizlerde seyreden gemilerin, şimşeklere karşı şaha kalkan atların ve diğer garip tasarımların olduğu bir desteydi. Kartların yerleştirilme şeklini yorumlamaya başladı ve yakın gelecek hakkında birkaç yorum yaptı. "Az önce bir arkadaşınla kavga ettin." (Doğru.) "Bu arkadaşlığa değer veriyorsun ama o af dilemek için fazla gururlu." (Doğru.) "Rio'ya döndüğünde senden

kötü davranışlarını mazur görmeni isteyen bir mektup alacaksın." (Daireme döndüğümde, mektup gerçekten oradaydı!) " Para sorunları yüzünden endişeleniyorsun." (Her zaman doğru!) "İki hafta içinde bir telgraf alacaksın. Şu anda bile hakkında hiçbir şey bilmediğin paralar yatırılmış." (Neyse ki bu da gerçekleşti.) Daha sonra bana Rio'daki ailem ve arkadaşlarımdan bahsetmeye başladı, hatta bunlardan birini saçında taktığı renkli mendile, kullandığı otomobilin türüne ve sahip olduğu nadir Fransız kaniş cinsine kadar anlattı. Doğru, hepsi doğru.

Benim için Amerika Birleşik Devletleri'ne bir gezi gördü, ben bunu tahmin etmemiştim ama daha sonra tam da söylediği gün geldi ve orada tanışacağım insanları ve nasıl giyineceklerini anlattı. Tekrar ediyorum, her şey onun gördüğü gibi oldu. Sonra bana özel olarak bilmek istediğim bir şey olup olmadığını sordu.

O zamanlar bir roman üzerinde çalışmayı yeni bitirmiştim ve satılıp satılmayacağını merak ediyordum. Amazon Nehri hakkındaki kitabım *The Mighty, Mighty Amazon,* Londra'da yeni çıkmış ve çok iyi eleştiriler almıştı. Tarihi gerçekler içeren bir kitaptı. İlk kurgu eserimi yazmak konusunda endişeliydim.

Dona Leda beni hiç görmemişti. Mesleki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Beni oraya götüren kadın beni çok iyi tanıyordu ama yazdıklarımın ve planlarımın tamamen farkında değildi. Leda'ya benim hakkımda hiçbir şey söyleyemezdi. Ona doğru sonuçları tahmin etmesi için kullanabileceği hiçbir bilgi vermek istemediğimden kurnazca davranmaya karar verdim. "Bir şey yaptım," dedim sadece, "ve elimden gelenin en iyisini yapıp yapmadığımı bilmek istiyorum."

Gözlerini kapattı ve sağ elini sanki derin düşüncelere dalmış gibi gözlerinin üzerine koydu. "Yaptığın bu şey... bir şey yarattın."

Başımı salladım.

"Bu şey... bir kitap. Bir kitap yazmışsın."

Şaşırmıştım, çünkü "yaratabileceğim" çok daha fazla şey vardı. Bir kitaba rastlamış olmasını gerçekten çok şanslı bir tahmin olarak değerlendirdim.

"Bu kitap... Brezilya'daki bir şeyle ilgili. . . ." Tekrar evet dedim. "Ama neden etrafında bu kadar çok su var? Karanlık, çamurlu suyla kaplı gibi görünüyor! Bu kitap bir nehirle mi ilgili? Bu kitap Amazon *Nehriyle mi*

ilgili ?"

Şaşkınlıkla itiraf ettim ki, konu gerçekten Amazon Nehri'ydi.

"Bu nehrin tarihi," diye devam etti. "Bu bir kurgu değil. Orada araştırma yapmak için çok zaman harcadın ve elinden gelenin en iyisini yaparak yazdın." Gözlerini açtı ve gülümsedi. "Endişelenme. Bu iyi bir kitap. Seni hayal edebileceğinden çok daha uzağa götürecek."

(Şimdi, herhangi biri onun ifadelerini benim zihnimi okuduğu, yani düşünce aktarımları olarak reddetmeden önce, açıkça belirtmeme izin verin, hiçbir *zaman* Amazon kitabını bilinçli olarak düşünmüyordum. Yazılmış ve yayınlanmıştı. Düşüncelerim tamamen yayınlanmamış roman üzerindeydi.)

"Evet," dedi. "İyi bir kitap. Şimdi görebiliyorum. Şarap rengi bir kapağı var."

"Üzgünüm," diye cevapladım, "ama öyle değil."

"Evet öyle! Yumuşak bordo bir renk."

"Hayır," dedim, "kapak siyah ve turuncu. Amazon'da gün batımına karşı silueti görünen Manaus'taki katedralin bir resmi. Bilmeliyim çünkü resmi kendim çektim."

"Yanılıyorsun," dedi kesin bir şekilde, "kapak bur - gundy."

Onunla biraz daha konuştum, sonra ona teşekkür ettim, bu kadar çok doğru tahminde bulunmasına rağmen kitabın kapağı konusunda bu kadar inatla uzaklaşmasına şaşırdım. O akşam bu Brezilyalı aileye hediye olarak getirdiğim Amazon kitabının kopyasını aldım ve Dona Leda'nın kapağın rengi konusunda ne kadar yanıldığını düşünerek güldüm.

"Ama David," dedi ev sahibim, kitabı benden alarak. " Kağıt toz ceketini tekrar kaldır!"

Londra yayıncılarından kitabın bir kopyasını aldığımdan beri ilk kez, üzerinde Manaus gün batımının resmi olan kağıt ceketi çıkardım. Sonra ilk kez kitabın kapağının ne renk olduğunu gördüm: bordo!

Kitabın ve kapağının farkında olması mümkün değildi. Kitabı görmüş olması da mümkün değildi. O zamanlar Brezilya'da sadece iki kopyası vardı ve kitap henüz İngiltere'de satıştaydı. Bir "mucizeye" yakın olduğumu hissettim.

Dona Leda hakkında sorular sormaya başladım. Bir

kadın bana kızının ne zaman evleneceğini tahmin ettiğini ve hatta kocasını tarif ettiğini, ancak kızının o sırada adamla tanışmadığını söyledi. Bir diğeri, Dona Leda'nın kocasının kendisine bir ameliyat için çok ihtiyaç duyduğu parayı biriktirdiğini söylediğini söyledi. Hatta bankanın rengini ve bulunduğu köşeyi bile tarif etti. Karısı bunu kocasına söylediğinde, itiraf etti, bankaya gitti -tam *olarak* tarif edilmişti- ve parayı çekti. Başka bir kadın da bana Dona Leda'nın yanına gelip annesinin öleceğini söylediği zamanı anlattı. Annesinin hazırlıklı olmasını ve annesinin dünyadaki son günlerini olabildiğince huzurlu geçirmesini istedi . Kızı, yaşlı annesi yirmi yaşında bir kadın kadar dinç ve sağlıklı olmasına rağmen Leda'nın sözlerine alaycı bir şekilde gülmedi. Leda'nın tahmin ettiği gün, anne öğle yemeğinden sonra uzandı ve uykusunda sessizce öldü.

Rio'ya döndüğümde ve her şeyin Dona Leda'nın söylediği gibi olduğunu gördüğümde, aktör bir arkadaşım olan Alberto Aguas'a ondan bahsettim. İlk boş gününde hemen Porto Alegre'ye onunla bir seans için gitti. Rio'ya coşkuyla döndü. "Ona bir aktör olarak geleceğim hakkında sordum," diye anlattı, "ve bana istediğim bir TV sözleşmesi alacağımı söyledi. Sao Paulo'da yaşadığım için Sao Paulo'daki bir istasyondan olup olmayacağını sordum. Hayır, Rio'dan geleceğini söyledi. Bu yüzden ona ne zaman olacağını sordum. Bana Aralık ayının ilk yarısı dedi ama ne kadar ısrarcı olduğumu bilirsin, bu yüzden ona 'Bu sözleşmeyi *tam olarak hangi gün* alacağım?' diye sordum. Birkaç saniye konsantre oldu ve Aralık ayının altısı olacağını söyledi."

Alberto, Rio istasyonuna ulaşılabileceği ve altıncıda aranacağından emin olduğu haberini bırakarak Sao Paulo'ya gitti. Beşinci geldiğinde endişelendi ve altıncıda telefonun yanında durdu. Ama arayan olmadı. Yedinci ve sekizinci geldi geçti ve hâlâ arayan olmadı. Dokuzuncusunda Rio'ya döndü ve bana Dona Leda'dan ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Onuncu günde sözleşmesinin ne olduğunu görmek için bizzat televizyon istasyonuna gitti. Casting yönetmeninin ofisine girer girmez sekreter, "Neredeydin? İçeri girip sözleşmeni imzalaman için sana ulaşmaya çalışıyorduk. Sao Paulo'yu aradık ama bize verdiğin numara cevap vermiyor." dedi. Sekreter ona yazdığı numarayı gösterdiğinde aceleyle iki rakamı ters çevirdiğini gördü. "Peki beni *ne zaman* aramaya

çalıştın?" diye sordu. Cevap geldi: "Altı Aralık'ta."

Dona Leda'nın dairesine bir dahaki gidişimde, onu bu kitap için röportaj yapma isteğim açıkça belliydi. Ona neden orada olduğumu söyleyemeden önce bana şunları söyledi: "Brezilya'daki ruhlar hakkında çok önemli bir şey yazacaksın. Bu kitabı yazdığın için mutluyum, çünkü bu iş için uzun zaman önce seçildin. Brezilya'da Spiritist çalışmaları araştırarak geçirdiğin yıllar uzun bir çıraklık dönemiydi. Çok şey öğrendin ve çalışmaların Brezilyalı olmayan okuyucuların için büyük bir aydınlanma olacak. Birçok insanla konuşacaksın ve bunların hepsinden gerçek süzülecek. Kitabin için büyük bir evde yaşayan bir adamla röportaj yapacaksın. Evinin etrafında da birçok ağaç var. Ah, ne güzel ağaçlar! Söylediklerine dikkat et, çünkü *çok* bilge bir adam. Ayrıca çok güçlü bir medyum, ama bunu kendine bile itiraf etmekten korkuyor. Benden ne istiyorsun?"

"Hayat hikayeniz."

O da kabul etti.

"Tam adım Leda Silva Simonele. 8 Nisan 1928'de Rio Grande do Sul eyaletindeki Jaguarao kasabasında doğdum. Babam Brezilyalıydı. Annem safkan bir Paraguay yerlisiydi. Ben tek çocuğum.

"Babam ben daha dört yaşındayken başka bir kadınla kaçtı. Annemi hiçbir şey bırakmadan bıraktı . Annem küçük bir ev kiraladı ve insanların çamaşırlarını yıkamaya başladı. Ayrıca yakındaki bir hastanede çamaşır yıkadı. Güzel bir kadındı ve tüm erkekler ona deli oluyordu, ancak kocası onu terk ettikten sonra erkeklerle bir daha hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi. Hiç yeniden evlenmedi, hiç sevgilisi olmadı.

“Bir gün, daha dört yaşındayken, evin içinde oynuyordum ve ön odaya bir adam geldi. Uzun boyluydu, güneşten bronzlaşmıştı ve koyu renk bir takım elbise giymişti. Bana gülümsedi ve sanki hiçbir şey söylemeyecekmişim gibi parmaklarını dudaklarına götürdü. Sonra evin içinden geçip arka bahçeye çıktı. Yanımdan geçtiğinde sanki kağıt hışırtısı duyuluyordu. Bir ağaca yaslandı ve bana gülümsemeye devam etti.

“Yakındaki bir evde çamaşır yıkayan annemin yanına koştum. Ona arka bahçemizde yabancı bir adam olduğunu söyledim. Hemen beni evimize kadar eşlik etti. 'İşte,' diye işaret ettim. 'İşte orada.' Ama annem hiçbir şey göremiyordu. Adamın yanına gittim ve neredeyse ona dokunuyordum ama annem yine de

onu göremiyordu. Onu işinden alıp ceza olarak beni yatak odama kilitlediğim için öfkelenmişti. Kısa bir süre sonra kapıyı açarsa bir daha yalan söyleyip söylemeyeceğimi sordu. Söz verdim. Ama arka bahçeye baktığımda adam hâlâ ağacın yanında duruyor ve bana gülümsüyordu. Anneme tekrar onu görüp görmediğini sordum. Komşu bir kadını aradı ve kadın da adamı göremiyordu. İkisini de adamın durduğu yere götürdüm ve annem kolunu uzattığında adam kayboldu.

"Birkaç hafta sonra annem ve ben tren rayları boyunca eve yürüyorduk. Yağmur yağıyordu ve ayaklarımızı kirletmemek için dikkatlice rayların üzerinde dengemizi sağlamaya çalışıyorduk. Aniden önümüzde beyaz dantel elbise giymiş beyaz bir kız gördüm. Bize doğru yürüyordu, güzel beyaz ayakkabıları çamurla kaplıydı ve elbisesinin eteği kirli ve yıpranmıştı. Anneme o kızın neden bu kadar kirlenmesine izin verildiğini sordum ve annem hiçbir kız görmediğini söyledi. Kızı işaret ettim ve kız sessizce bize yaklaştıkça giderek daha da heyecanlandım. Annem hala onu göremiyordu. Kız başını eğik tuttu, bize bakmadı ve o kadar yaklaştığında bize çarpacağından korktum, geçmesine izin vermek için raylardan çamura atladım. Annem ayakkabılarımı kirlettiğim için çok öfkelendi, ancak kız raylarda yürümeye devam etti ve annem onu hiç görmedi. Yıllar sonra, soru sorabilecek yaşa geldiğimde, beyaz bir kızın, beyaz bir elbise giymiş halde bir doğum günü partisinden kaçtığını ve tam o raylarda bir tren tarafından öldürüldüğünü öğrendim.

"Yedi yaşındayken kart okumaya başladım. Bir deste tarot kartı alıp masaya serdim ve bana bir şeyler anlatmasına şaşırdım. Aslında onları okumadım. Olan şey, içimde bana ne anlama geldiğini söyleyen bir ses olmasıydı. Ses hala benimle. Eski moda bir pikap plağı gibi. Erkek mi kadın mı sesi olduğunu bilmiyorum. Ve sesi duyduğum kadar 'hissettiğim' söylenemez. Üzgünüm ama bundan daha iyi açıklayamam.

"İlk defa başkası için kartları okuduğumda başım büyük belaya girdi. Jacy adında bir komşu kızı vardı, küçük kardeşiyle geldi ve geleceğini söylememi istedi. O zamanlar sadece yedi yaşındaydım ve sesler bana Jacy'nin hamile olduğunu söyledi. Ona, 'Kartlar hamile olduğunu söylüyor , bu ne anlama geliyorsa artık' dedim. Jacy öfkelendi, yüzüme tokat attı ve eve gitti. O

akşam annesi anneme Jacy hakkında yalanlar yaydığımdan şikayet etti. Küçük kardeşi annesine 'hamile'nin ne anlama geldiğini sormuştu ve annesi cezalandırılmamı talep etmişti. Annem kartlarımı yaktı ve beni odama kilitledi. İki hafta sonra Jacy bir doktora gitti ve doktor ona bir bebeği olacağını söyledi. Sadece on beş yaşındaydı ve bebeklerin sebebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bebeklerin bir öpücükle geldiğini düşünüyordu. Yaşça büyük bir komşu çocuğunun onunla yatmasına izin veriyordu ama onu öpmüyordu.

“Daha sonra biri bana bir deste kart daha verdi ve annem onları saklamama izin verdi. Okulun birinci sınıfına kaydolmuştum ama sadece kartları okumak istiyordum. Sekiz ay sonra bıraktım. Annem sorun olmadığını ama okumak istemiyorsam bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Kasabadaki bir aile beni hizmetçi olarak işe aldı. Daha sekiz yaşındaydım. Çamaşır veya bulaşık yıkamadığım zamanlarda onlara kartları okurdum. Patronumun tütün ihracatı işi vardı ve bunu sürekli kartlara danışırdı. Daha on yaşındayken beni sekreteri yaptı ve kasadan ve postadan ben sorumluydum. Bir gün kartlar bana patronumun kullandığı posta kutusundan değerli bir mektubun bir adam tarafından çalınacağını söylüyordu. Ertesi gün çok erken kalktım ve açılır açılmaz postaneye gittim. Uyarıldığım adam hemen arkamdaydı. Kutuya doğru koştum ve mektubu aldım. Mektubu benden almaya çalıştı. Deli gibi çığlık attım ve bu onu korkuttu. Patronum, o mektubun o adamın eline geçmesi durumunda mahvolacağını söyledi.

“Onlar için iki yıl çalıştım ve taşındılar. Bir Metodist okulunun mutfağında işe girdim. Müdürler çok katıydı ve kartlarım hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorlardı, ancak geceleri öğrenciler yanıma gelirdi ve ben onlara kimin geçeceğini ve kimin kalacağını söylerdim. Mutfak müdürü olana kadar orada kaldım, sonra Rio Grande kasabasındaki bir balık konserve fabrikasında çalışmak için ayrıldım. Annemi de yanımda götürdüm çünkü başkalarının kirli çamaşırlarını yıkamasını görmekten bıkmıştım. Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Belki on dokuz ya da yirmi.

"Paketleme tesisinin nemi kronik astım hastalığına yol açtı, ancak işe ihtiyacım vardı. Orada günde sekiz saat çalışıyordum ve her gece yarısına kadar insanlara kart okuyordum. Onlardan hiçbir şey talep etmedim,

sadece ne isterlerse onu verdiler. Kısa süre sonra insanlar bana danışmak için başka şehirlerden gelmeye başladı ve tatillerimde başka şehirlere seyahat edip kart destelerimi yanımda götürüyordum.

"Annem bu kartlar fikrinden hiç hoşlanmadı. Her zaman şeytanın işi olduğunu söylerdi. Kartları onun için koymama asla izin vermezdi. Sık sık insanları evden uzaklaştırır, onlara ruhlara danışmaya gelen iyi Katolikler olarak kendilerinden utanmaları gerektiğini söylerdi.

"Yirmi altı yaşındayken bir adamla tanıştım ve onunla birlikteyken içimde 'farklı bir şey' hissettim. Bunun aşk olduğunu söyledi ve bu yüzden onunla evlendim. Beni Santos şehrine yaşamaya götürdü ama oraya vardığımda bana kötü davrandı ve başka kadınlarla birlikte oldu. Santos'taki o kadınlar çok sert! Ayakkabılarında bıçaklarla dolaşıyorlar!

"Birkaç yıl sonra Rio Grande'ye geri döndüm. Herkes beni geri gördüğüne sevinmişti. Evim eski müşterilerimle tekrar dolmaya başladı. Kendi türümden insanlarla geri döndüğüm için mutluydum. Bir daha asla evlenmedim. Annem gibi, hayatımdaki tek bir kötü adam yeterliydi.

“Rio Grande belediye başkanı ruh merkezlerini kapatmak için bir kampanya yürütüyordu ve benden ofisine gelip onunla konuşmamı istedi. Ona ateşle oynadığını düşündüğümü söyledim. Bana Umbanda ve Spiritist tapınaklarını kapatırsa başına ne geleceğini sordu. Kartları masasına koydum ve planlarına devam ederse trajik bir ölümle karşı karşıya kalacağını gördüm. Bana güldü. Merkezleri kapattı. Tam da tahmin ettiğim gibi öldürüldü.

“Birçok kişi ses armağanımı isterdi ama bazen bu korkunç olabiliyor. Annemle çok yakın arkadaştık ve her yıl, kasım civarında birbirimize Noel hediyeleri almaya başlardık. Hediyeleri alıp saklamak harika bir oyundu. Hediyelerimizi evde aramaktan, Noel arifesinde onları açmaktan daha çok zevk alırdık. Sonra bir yıl seslerim bana annemin 11 Aralık'ta, Noel'den sadece on dört gün önce öleceğini söyledi. Bu yüzden hediyeler yerine tüm fazladan paramı bir mezarlığa yatırdım ve cenazesi için biriktirdim. Annemin evde saklı Noel hediyelerini aramasını görmek korkunçtu. Onun önünde ağlamamak için elimden geleni yapıyordum. 11'inde öldü. Hayatımda geçirdiğim en hüzünlü Noel'di.

“Annem gittikten sonra Porto Alegre'ye taşındım. Rio Grande iş açısından düşüşe geçiyordu ve müşterilerimin çoğu taşınmıştı. Ayrıca Porto Alegre'deki havanın astımım için daha nazik olmasını umuyordum. Buraya taşınıp bir daire aramaya başladığım anda bir ses bana o hafta kazanacak olan eyalet piyangosunun numarasını söyledi. Daha önce hiç böyle bir ipucu verilmemişti. Şehrin her yerini aradım ve numarayı buldum. Satın aldım ve bekledim. Üçüncü ödüldü ve miktar bu daireyi satın almaya yetecek kadardı.

“1969’da seslerim kocamın iç kesimlerdeki bir kasabada başka bir kadınla yaşadığını söylüyordu. Yıllardır ondan haber alamamıştım. Çarşamba öğleden sonra saat dört buçukta öleceğini ve kadının onu tek başına ölüme terk edeceğini söylediler. Dairemi kapatıp bu kasabaya giden bir otobüse bindim. Daha önce hiç gitmemiştim ama doğruca evine yürüdüm. Gerçekten de oradaydı, yatakta hasta ve tek başınaydı. Gidip bir tabut aldım ve cenazesini ayarladım. Yerel papaza Çarşamba günü saat dört civarında gelmesini söyledim KOCAM dört buçukta öldü; papaz oradaydı ve cenaze levazımatçısı da oradaydı. Cenaze töreni bittiğinde Pdrto Alegre’ye döndüm.”

Güçlerini kullanarak bir trajediyi önleyebildi mi diye sordum.

“Bir keresinde bir müşterim yanıma geldi ve kartları okudum. Küçük oğlunu yanan bir okul binasında gördüm. Anneye yangının tam gününü söyledim. Müdüre söyledi ve müdür ona sadece güldü. Tahmin ettiğim gün oğlunun okula gitmesine izin vermedi. O öğleden sonra bir yangın çıktı, ancak neyse ki tüm çocuklar kaçmayı başardı.

“Hayatımda yaşadığım en üzücü deneyim, bir kadının kartları okutmak için geldiğinde ve yanında iki küçük kızını getirdiğinde yaşandı. Biri diğerinden çok daha güzeldi ve ben şaka yollu, “Bu benimle kalacak.” dedim. Anne güldü ve okuma istedi. Gördüğüm ilk şey, büyük bir su kütlesinde boğulan bu güzel çocuktu. Yerini ve hatta ne zaman olacağını görebiliyordum. Annesi öfkelendi ve küçük kızını teslim etmesi için onu zorlamak için büyü yapmaya çalıştığımı söyledi. Öfkeyle gitti. Ertesi gün aile pikniğe gitti. Küçük kız uzaklaştı. Saat 18: 00'DE onu bir gölün kenarında ölü buldular. Kendimi çok kötü hissettim çünkü peşlerinden gitseydim belki de çocuğu kurtarabilirdim.

Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum.”

Dona Leda, en iyi okumalarını kendisi için tamamen yabancı olan kişilerle yaptığını ve yeni bir müşteriye ilk ziyarette sıklıkla bir ruh arkadaşının veya akrabasının eşlik ettiğini söylüyor. Ruhlar Leda ile konuşuyor ve mesajlarını hala yaşayan sevdiklerine iletmeye çalışıyorlar.

“Seninle konuşabilir miyim?” diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı. "Ah evet. Bazıları özgür ve mutlu olduklarını söylüyor. Diğerleri pek iyi durumda değil. Çoğu yeni durumlarına uyum sağlayamamış. Bazen hıçkırarak geliyorlar ve onlara öldüklerini ve diğer ruhların olduğu yere gitmeleri gerektiğini söylemek zorunda kalıyorum."

"Öldüklerini nasıl biliyorsun? Sıradan insanlar olmadıklarından seni ne emin kılıyor?"

"Ah, bu kolay. Her zaman yerden yaklaşık bir ayak yüksekliktedirler. Giyiniktirler ve kıyafetlerini ve yüz hatlarını tam olarak tarif edebilirim, ancak ayaklarını yere koyamıyorlar. Bana gelen bir kadını hatırlıyorum, daha önce hiç görmemiştim ve kocasının öldüğünü ve sorununun yeniden evlenip evini satması gerektiğini söyledi. Onunla birlikte gelen adama baktım ve yerden yaklaşık bir ayak yükseklikte yüzdüğünü gördüm. Ona kocasının uzun ve zayıf olup olmadığını, mavi gözleri, beyaz saçları ve sol elinde küçük bir yara izi olup olmadığını sordum. Bu kadar doğru bir tarif yaptığım için şaşırmıştı. Ona bunun benim açımdan oldukça basit olduğunu, ölmüş kocasının hemen yanında durduğunu söylemeye cesaret edemedim. Bu onu çok fazla korkutmuş olabilir. Yaşayanlara yakınlardaki ölülerden bahsetmek asla iyi değildir."

Peki ya dini? Katolik mi?

"Ah evet. Her pazar ayine gidiyorum. Bana danışmaya gelen rahipler ve rahibeler bile oluyor. Bir papaz gece geç saatlerde gelip kartlarını okumamı istiyor. Bir rahibe bana ruhlarla nasıl konuşulacağını öğretmemi istedi. Ona bunun öğrenilemeyecek bir şey olduğunu söyledim. Sadece orada olmalı."

Brezilya'da herkes ruhlara inanır. İnanmadığını söyleyenler ya çok güçlü Hristiyanlardır ya da sizi kandırmaya çalışırken kendilerini kandırıyorlardır. Üst sınıf bir Brezilyalıyla veya üniversite mezunu bir adamla konuşurken onun inanmadığını söylemesi son derece yaygındır . Sonra konuyu zorlarsanız inanmasa da ailesinde veya çok yakın bir arkadaşında şu veya bu olayın yaşandığını kabul edecek ve sonra "belki de bunda bir gerçeklik payı vardır" diyecektir.

Anlatacak bir "ruh hikayesi" olmayan tek bir Brezilyalı yoktur, ister kişisel olarak başına gelen bir şey olsun, ister bir arkadaşa veya aile üyesine. Ruhlar Brezilya'yı ele geçirdi ve uzun süre orada kalacak gibi görünüyorlar.

Rio'da açıkça inanmadığını söyleyen bir adam vardı. Oldukça zengin, oldukça iyi eğitimli ve beyazdı. İyi bir mahallede bir evde yaşıyordu, bir apartman dairesinde değil. Kızı, onaylamadığı genç bir adamla nişanlıydı. Kızın genç adamla ilişkisini kesmesini sağladı. Yaralı talip bir Umbanda rahibesine gitti ve babanın başına bir lanet kondu. Laneti duyduğunda alaycı bir şekilde genç sevgiliyi aradı. "Cadına onun cazibesinden ve ilahilerinden korkmadığımı söyle. O bir sahtekâr ve açıkçası, bana ve aileme böylesine alçakça bir oyun oynamaya çalıştığın için sen de öylesin."

Genç adam tüm bunları rahibeye anlattı ve kendisi adamı ziyarete gitti. Ofisine girdi, iki protesto eden sekreterinin yanından geçti ve adamın şaşkın yüzüne bağırdı: "Ruhlarımın güçlerinden şüphe etmeye cesaret ediyorsun! Bana sahtekar demeye cesaret ediyorsun, yirmi yıldan uzun süredir iyilik ve kötülük

güçlerini çağıran *ben* ! Merkezimi ziyaret eden ve benden ruhlara aracılık etmemi isteyen binlerce kişinin saygısını kazanan ben! Ben ki . . ."

Ama adam ayağa kalktı ve onu ofisinden dışarı attı. Kadın tekmeledi ve çığlık attı ve adam kapıyı kapatırken tahmin etti: "Göreceksin! Öleceksin! Evini gece gündüz gözetleyen bir adam olacak. Seni öldürecek! Göreceksin!"

Öfkeli iş adamının karşılık olarak bağırdığı şey kaydedilmedi , ancak sekreterleri gözyaşlarına boğuldu ve dikkatli olması için yalvardılar. İnanmasa bile, *onlar inanıyordu.*

O gece eve doğru giderken, yolun karşısındaki kaldırımda oturmuş evine bakan garip bir adam gördü. Adamı fark etti ama ona hiçbir şey söylemedi. Brezilya'da kaldırımda oturmaya karşı bir yasa yok.

Sabahleyin garajından çıktı ve aynı adam oradaydı, hala oturmuş ve evine bakıyordu. Ofisine gitti, yabancıyı düşünüyordu ve tesadüf onu meraklandırıyordu. O gece yabancı oradaydı ve eve bakıyordu.

Baba arabasını park etti ve caddeyi geçti, kimliği belirsiz adamın yanında durdu. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu. "Bu mahallede yaşamıyorsun. Evimi gözetleyerek ne yapıyorsun?"

Ama solgun ve kötü giyimli adam sadece kocaman gözlerini kaldırıp ona baktı. Adam cevap vermedi.

"Yarım saat içinde buradan çıkmazsan, polisi arayacağım!" dedi baba. "Burası iyi bir mahalle. Senin gibiler için yaratılmamış!" Bunu söyledikten sonra evine girdi.

Yarım saat sonra ön pencereden dışarı baktı ve tahmin ettiğim gibi adam hala orada oturuyordu. Öfkeyle telefonu açtı ve karısına, "Polis çağırıyorum. Sokağın karşısındaki o serseri hiç iyi bir şey yapmıyor." dedi.

Karısı pencereden dışarı baktı. 'Hangi serseri?' diye sordu.

"Kaldırımda oturan adam! Eski kıyafetleri olan ve tıraşa ihtiyacı olan adam

"Kimseyi göremiyorum," diye cevapladı. "Evimizin önünde mi oturuyorlar *?* "

Telefonu sertçe kapattı. "Elbette! Orada," diye işaret etti; "bu eve bakan yalnız adam!"

Karısı ona baktı. "Canım, iyi misin? Kaldırımda

oturan kimse yok. Sokak boş."

Karısına aptal demek yerine, yukarı çıkıp akşam yemeği istemediğini söyledi. Sabah tıraş oldu (elleri titriyordu, kabuslarla dolu, yuvarlanıp savrulan bir gece olmuştu) ve arabayı garaj yolundan çıkardı. Yabancı orada oturmuş onu bekliyordu.

"Buradan defol!" diye bağırdı işadamı ve yabancı ona sadece o sessiz bakışı attığında öfkelendi ve gaza bastı ve arabayı yabancının bedeninin üzerinden sürdü. Araba bir ağaca çarptı ve durdu. Gürültü karısını koşturdu. Kocası direksiyona sarılmış ve hıçkırıyordu. "Bir adamı öldürdüm," diye inledi. "Aman Tanrım, bir adamı öldürdüm!" Ama karısıyla birlikte arabanın altına baktıklarında, hiçbir ceset bulamadılar

Günün geri kalanını aile doktorunun verdiği sakinleştiriciler altında yatakta geçirdi. Gece uyandı ve ön pencereden dışarı baktı. Garip adam hala orada oturmuş eve bakıyordu. İş adamı küfür etmeye, ağlamaya ve duvarlara vurmaya başladı. Karısı ve bir hizmetçi onu tekrar yatağa yatırmayı başardı ve doktor daha güçlü bir uyku iksiri için çağrıldı.

Adam üç gün boyunca evdeki hiç kimsenin göremediği bir yabancıdan yakındı. Adamın onu öldürmek istediğini söyleyerek ağladı. Karısı kocasına yemek yedirmeye çalıştı ama adam reddetti. Sakinleştirici iğneler daha da güçlendi. Hasta zayıfladı. Geceleri kapısını kilitlemeye başladılar, böylece pencereye gidip tüm mahallenin dedikodusunu yaptığı o sahneleri yaratamadı. Sonra bir gece, medyumun ziyaretinden tam bir hafta sonra, karısına seslendi. Karısı yatağının yanına gitti ve adamın zayıfladığını ve aniden çok yorgun ve yaşlı olduğunu fark etti. "Öleceğim," dedi ona kısık bir fısıltıyla. "Sokaktaki adam beni öldürüyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama beni ölmeye zorluyor."

"Sokağın karşısında kimse yok," dedi ona, belki de yüzüncü kez. "Hepsi senin hayal gücünde ."

"Tuvalete gitmem gerek," dedi. "Bana yardım et." Koridorda duraksayarak banyoya doğru yürürken ona destek oldu. Öndeki bir pencerenin önünden geçtiklerinde perdeyi geri çekti, sonra bağırdı, "Gitti!"

Ve yere düştü. Ölü.

Hayal gücü? Telkin gücü? Ya da ruhlar?

Juremira Pimenta de Morais, bir medyumla evlenene kadar ruhlara veya ahiret hayatına inanmayan çekici,

eğitimli bir dul. Bundan şüphelenmiyordu çünkü medyum, Nova Iguazu'nun küçük kasabasındaki en iyi aileden geliyordu. Yerin büyük parçalarına sahiplerdi. Onlara ait olmayan şey sahip olmaya değmezdi. Juremira (herkesin "Juju" dediği) katı bir Katolik olarak yetiştirilmişti. O da iyi bir aileden geliyordu. Kocası Athayde, onun bir medyum olduğunu biliyordu ama bu fikirden nefret ediyordu. Ruhu gelip bedenini ele geçirdiğinde yaşlı bir adamın sesiyle konuşuyor ve - normalde asla kullanmadığı küfürler ediyordu. Bu onu rahatsız ediyordu ve bunu tartışmak istemiyordu.

Bir gece, evlendikten birkaç yıl sonra, Juju ve Athayde, Copacabana'daki annesinin evini ziyaret ediyorlardı. Aile, tam bir Brezilya yemeğinden sonra oturma odasında oturmuş ve "aile sohbeti" yapıyordu. Birdenbire yemek odası masası yüksek, ağır bir darbeyle sarsıldı. Sanki biri tüm gücüyle masaya yumruğunu vurmuş gibiydi. Aile donup kaldı, sonra Juju, diğerlerinden daha cesur bir şekilde, gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için yemek odasına gitti. Masa yine ağır bir çarpma sesiyle yankılandı. Spiritist olmayan ama kocasıyla yaşadıktan sonra konuya ilgi duyan Juju, yarı şakayla, "Bize bir şey anlatmaya çalışan iyi bir ruhsan, kapıyı üç kere çal," dedi.

Anında masa üç sert darbeyle sarsıldı.

"Athayde," diye bağırdı. "Buraya gel. Bir kalem ve kağıt al ve kendini bu ruha aç. Bence bizim için bir mesaj var."

Kocası kendisine söyleneni yaptı ve masaya oturdu, bir kağıdın üzerine hafifçe bir kalem tuttu ve konsantre olmaya başladı. Bir dakikalık bir duraklama oldu, sonra kalem yazmaya başladı. Mesaj, hızlı ve net cümlelerle kağıdı doldurdu. Athayde'in başı geriye gitti ve eli daha önce hiç kullanmadığı bir hızla yazdı. İmza, transtan çıkması ve mesajın bittiğinin işaretiydi.

Aile hevesle mesajı okumak için etrafına toplandı. Mesaj Juju'nun teyzesinden (annesinin kız kardeşi) geliyordu, kendisi on beş yıl önce ölmüştü. Mesajda çocukları arasında bir çekişme olduğu ve bunun için çok üzgün olduğu yazıyordu. Onun ölümünden sonra aile eski evde bir arada kalmayı başarmıştı. Şimdi en büyük oğul evlenmek üzereydi ve karısını eve getirmek istiyordu. Ama bu diğer çocukların gitmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kardeşleriyle çevrili yeni

bir hayata başlamak istemiyordu. Onunla tartıştılar, orada kalma hakları olduğunu ve eğer bu kadar bencil olacaksa evi satıp her birinin kendi yoluna gideceğini söylediler. Ölen anne onların ayrılmasını istemiyordu, evi de satmalarını istemiyordu. Juju'nun annesine gidip çocuklarıyla konuşması için yalvardı. Belki onları daha mantıklı bir anlaşmaya varmaya ikna edebilirdi .

Kız kardeş iki aydan uzun süredir yeğenlerini veya yeğen kızlarını görmemişti ve yaklaşan evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ancak gazeteyi alarak ertesi akşam eski eve gitti ve tüm çocukları bir araya getirmeyi başardı . "Oturun," diye emretti, "ve bu evde neler olup bittiğini açıklayın."

O günlerde Brezilyalı çocuklar hala büyüklerine saygı duyuyorlardı ve teyzeleri onlara bir şey yapmalarını emrettiğinde, yapıyorlardı. Tek tek yaklaşan evlilikle ilgili sorunlarını anlattılar. Tıpkı ruhun yazdığı gibiydi. Bitirdiklerinde teyzeleri onlara sorunları hakkında her şeyi bildiğini söyledi, mesajı çıkarıp onlara gösterdi. İçlerinden biri "Bu annenin imzası," dedi ve hepsi ağlamaya başladı. Çatışma çözüldü. Yeni gelin geldi, ama evi paylaştı ve aile uyumu geri döndü.

Athayde, ona mesajı gönderen kadınla hiç tanışmamıştı: Juju ile evlenmesinden yıllar önce ölmüştü. Eski evdeki çocuklara ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bunu bilen tek kişi ölmüş anneleriydi. Ve geri dönüp bir mesaj yazdıracak kadar endişeliydi. Bu, onun ilk ve son dönüşüydü.

1957'de Athayde aniden kırk sekiz yaşındayken öldü. Ölümünden birkaç dakika sonra Juju, yas tutarken bir elin birkaç kez saçlarını okşadığını hissetti. Bunun Athayde'in dokunuşu olduğunu biliyordu. Birkaç kez ona görünmüştü. Çok mutlu bir çifttiler ve onun görünüşlerinin koruyucu bir kocanın görünüşleri olduğunu ve onu korkutmak için tasarlanmadığını hissediyor. "Bazen geceleri gardırop dolap kapımın sertçe çalındığını duyuyorum ve bağırıyorum: 'Athayde, eğer o sensen, lütfen geri dön ve huzur içinde uyu. Mutlu ve iyiyim. Benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Zaten hayaletlerden korktuğumu biliyorsun 1' Sonra bir veya iki Babamızı okuyacağım ve Athayde'den geldiği yere geri dönmesini isteyeceğim." Sonra uykuya dalıyor.

Kocasını (her zaman beyaz bir bulanıklık) birkaç kez

görmüştü, ancak çoğunlukla onunla birlikte olan diğerleri onu görmüştü. Bir keresinde bir akrabasını ziyaret ediyordu ve bir tamirci akrabanın televizyonunu tamir etmek için geldi. Juju, tamircinin kendisine sürekli baktığını fark etti, ancak bunun üzerinde fazla düşünmedi. Ertesi sabah tamirci ihtiyaç duyulan bir parçayla geri döndü ve akrabaya sordu: "Dün buraya gelen kadın, dul, değil mi? Kocası uzun boylu ve esmer miydi ve vb. vb. . ." ve Athayde'yi mükemmel bir şekilde tarif etmeye devam etti. Tamirci bir Spiritist olduğunu kabul etti ve Juju'nun akrabanın evinde olduğu her zaman, ölen kocasının ruhunun hemen arkasında durduğunu söyledi.

Televizyon en modern ve bilimsel bir icattır ve geçimini televizyondan sağlayanlar da modern ve bilimsel olmalıdır. Ancak 1968'de Rio'da şunlar yaşandı:

Bir televizyon yapımcısı şanssızlıklar yaşıyordu. Sektördeki en tanınmış isimlerden birine sahipti ama dokunduğu her şey ters gidiyordu. Bir akşam, stüdyoda geçirdiği berbat bir günün ardından, kendisine ters düşen ilk kişiden intikamını almaya hazır bir şekilde eve döndü. Bu kişi , tanınmış bir Brezilyalı aktris olan karısıydı. Ayrıca altı aylık hamileydi. Kadın bir şeyler söyledi ve bu onu harekete geçirecek kıvılcım oldu. Öfkeyle karısına tokat attı ve karısı masanın üzerine düştü. Neredeyse hemen bacaklarından kan akmaya başladı. Koca, karısının düşük yapacağından korktu ve hizmetçiye doktor çağırması için bağırdı. Spiritist olan kadın, Umbanda merkezinden bir medyum çağırdı. Adam geldi ve karısına çiğnemesi için biraz yeşil yaprak verdi ve özel sarı bir sıvıyla doldurduğu bir jakuziye girmesini söyledi. Kanama, kadın suya girdikten kısa bir süre sonra durdu.

Sonra medyum yapımcıya, mesleki prestijini kıskanan biri tarafından kendisine kötü göz konduğunu söyledi . Yedi farklı kavşağa üç mum sığdırırsa, uzaklaşırsa ve asla arkasına bakmazsa şansının değişeceğini söyledi. Karısının kanıtlanmamış olmasına minnettar olarak, ruh doktorunun emrettiği gibi tam olarak yaptı. Bir hafta sonra, inanılmaz olasılıklara rağmen, Rio'nun en önemli televizyon kanallarından birinin baş yönetmeni olarak terfi etti.

Bazen arayıcının inancı medyumdan daha fazladır.

1959'da Maria de Lourdes Rosa da Cunha kocasıyla sorun yaşıyordu. Kocası tembeldi, çalışmıyordu ve - başka bir kadınla birlikteydi. Ayrıca kocasını dövüyor ve çocuklarına kötü davranıyordu. Brezilya'da boşanma olmadığı için Maria de Lourdes kocasını öldürmeye karar verdi ve uzmanlık alanı yoldan çıkmış kocalar olan kara büyü ustası rahibe Cesarina do Nascimento'nun hizmetlerini istedi. Cesarina, Maria de Lourdes'ten yaklaşık 75 dolar aldı ve ona eşinden hızla serbest kalacağına söz verdi. Ona içinde ölü bir mercan yılanı ve yeni ölmüş birinin tırnaklarının kalıntıları bulunan bir şişe şeker kamışı alkolü verdi. Maria de Lourdes bunu kocasına verdi ama adam ölmedi. Gitmedi bile. Cesarina'ya geri döndü ve şikayet etti: Ya kocamdan kurtul ya da paramı geri ver. Bu sefer alkol şişesinde öğütülmüş cam vardı.

Kocası hala direniyordu ve üçüncü kez Cesarina ona üçte ikisinden fazlası sıvı fare zehiriyle dolu bir şişe alkol verdi. Maria de Lourdes kocasının kahvaltılık kahve makinesini karışımla doldurdu. Kocasının içtiğini görünce evden çıktı ve yerel papazın önünde teselli edilemez dul rolünü oynamaya başladı. Adamı ölmüştü, diye inledi. Şimdi ne yapacaktı? Rahip cesedi kutsamak için onunla birlikte geri döndü ama bunun yerine kocasını acı içinde ama hayatta buldu. Rahip ambulans çağırdı ve hastane polisi aradı. Maria de Lourdes itiraf etti ve Cesarina'yı akıl hocası olarak gösterdi. Cesarina cinayete teşebbüsten mahkum edildi ve yıllar içinde kaç kocadan kurtulduğunu bilmediğini itiraf etse de herhangi bir yanlış yapmadığını iddia ederek masum olduğunu söyledi. "Gerekli iksirleri verdim, bu doğru. Ama bununla hiçbir ilgim yok. Sadece ruhlardan gelen emirleri yerine getiriyordum."

Eğer cinler bir aileyi üzebiliyorsa, bir de tüm kasabaya neler yapabileceğini düşünün.

Martinopole, yoksul kuzey eyaleti Ceara'nın başkenti olan liman kenti Fortaleza'dan 211 mil içeride küçük bir köydür. Bir halk meydanı ve bir Katolik kilisesi, altı ilkokul ve doktorsuz bir hastane, ayrıca yaklaşık on beş dükkan ve mağazanın bulunduğu bir iş alanı içerir. Ekim 1969'da ruhlar kasabanın iyi vatandaşlarına altın ve mücevherlerin nerede gömüldüğünü söylemeye başladığında Brezilya'nın ulusal ününe kavuştu.

Haberi ilk duyan adam, 1962 yılında ölen bir arkadaşının bir gece evinde belirdiğini ve kendisine para dolu seramik bir testiyi nerede kazması gerektiğini söylediğini söyledi. Tam olarak aynı yeri kazdı ve bir testi dolusu gümüş sikke ve bir altın düğme çıkardı. Haber tüm şehre yayıldı ve arama başladı. Söylediklerine göre üç adam da kendi hazinelerini bulmuşlar, ancak yerleri veren ruhlar onlara testileri kazdıktan sonra en az altı ay açamayacakları konusunda uyardıkları için onları başkentten gelen alıcılara satmışlar. Bu satıcılardan hiçbiri paralarını geri istemek için geri dönmediği için kasaba halkı her testide gerçekten bir hazine olduğundan emin.

Elbette dolandırıcılar Martindpole'a geldi. Bir iş - adamı bir gece, hırpalanmış ve kirli on galonluk bir teneke kutu taşıyan bir yabancı tarafından uyandırıldı . Bir ruhun kendisine nerede kazması gerektiğini söylediğini ve bunu devasa bir mango ağacının yakınında bulduğunu söyledi. Ancak açmadan önce geçmesi gerektiği söylenen altı günü bekleyemezdi. Paraya şimdi ihtiyacı vardı. Kutu için 150 dolar istedi; iş adamı onu 85 dolara düşürdü. Adam parasını aldı ve gitti. Altı gün sonra kutu açıldı: Taşlarla doluydu.

Yerel papaz, bölgede gömülü birçok testi olduğunu söylüyor. Yıllar önce kasabada banka yoktu ve kasalar ithal ediliyordu ve pahalıydı. Hırsızlardan korkan birçok insan paralarını yalnızca kendilerinin bildiği yerlere gömdü. Öldüklerinde sır da onlarla birlikte gitti. Katolik rahip, "Umarım ruhlar kasabadaki tüm testileri gösterir," diye alıntılandı. "Bu yerin alabileceği tüm paraya ihtiyacı var"

Ruhlar bir insan kasabasına girebiliyorsa, bir insan bir ruh kasabasına girdiğinde ne olur? Senhor Mozart Bastos F err az'ın cevapları var. O kadar çok cevap var ki, bu konuda bir kitap yazdı ve adını da *Gerçek Zafer koydu.*

Sr. Ferraz, Brezilya'daki birçok merkezde çalışan bir medyumdur. Katolik olarak yetiştirildi ve özellikle zor bir tedavi için gerektiğinde Katolik ruhlarını çağırdı, ancak yıllar içinde Katolikliğin saf bir fantezi olduğu sonucuna vardı ve "Brezilya'daki ruh inananlarına bir felsefe değil, gerçekleri sunmaya" karar verdi. Kitabı, *gerçekleri* kişisel olarak doğrulanmış olarak sunar.

Bir gece ruhu bedenini terk etti ve Sao Paulo

eyaletindeki küçük kasabası Ribeirao Preto'da dolaştı. Zengin bir kahve yetiştiriciliği kasabasıydı ve Sr. Ferraz bu kadar çok eve girip gözlemlenmeden bu kadar çok şey görebildiği için mutluydu. Sonra rehberlik için dua ettikten sonra, bir gece ruhu onu doğrudan kasabadan çıkardı ve yukarı, yukarı, yukarı, tam Ribeirao Preto'nun üzerinde bulunan Aurora kasabasına götürdü. Etrafta dolaşmasına, bir şeyler görmesine ve sorular sormasına izin verildi. Bir defter dolusu gerçekle geri döndü.

Öncelikle, şehirde araba veya otobüs yoktu. Hiçbir şeye ihtiyaç da yoktu çünkü sokaklar kendiliğinden hareket ediyordu. Sadece üzerlerinde duruyordunuz ve sizi istediğiniz yere götürüyorlardı. Hiçbir zaman bir sokağın sonuna gelmiyordu çünkü "ufuk boyunca dalgalanıyormuş gibi görünüyordu." Orada hiçbir tür hayvan yoktu, ancak kasaba ormanlarında "evrim döngüsünü gerçekleştirmek için orada bulunan" çok sayıda kuş vardı. Asla yağmur yağmaz, rüzgar esmez ve kimse kendisi dışında kimse için çalışmaz. Bir milyon sakinin her biri aynı tür kıyafetler giyiyor: beyaz tam gömlekler veya bluzlar ve

koyu pantolon veya etek. Hepsi otuz üç yaşında. Orada bebek doğmaz ama isteyenler için bir seks hayatı vardır. Kadınların "tatmin edilmemiş bir şehvet havası vardır." Özel konutlar, bir okul, bir tiyatro ve bir kütüphane vardır. Yazarlar ve ressamlar kitaplarını ve resimlerini orada yaratırlar ve sonra, yeryüzünde yeniden doğduklarında, göksel eserlerini yeryüzünde kopyalarlar. Seçim özgürlüğü diye bir şeyin olmadığını öğrendiği (şaşkınlığına) devasa bir "Reenkarnasyon Departmanı" vardır. "Hepimiz ölümcül bir şekilde reenkarnasyon döngüsüne tabiyiz. Biz kimsek oyuz ve özel bir irademiz var çünkü genel bir irade var." Geçmiş beşlerin özetlendiği ve gelecekteki hayatların seçildiği yer burasıdır. Bu departmanın sevk bölümü, kasabanın en yoğun yerlerinden biridir.

Senhor Ferraz da oradayken yüzyılın gazetecilik haberini aldı; çünkü başka kiminle röportaj yapmıştı ki? Meryem Ana'nın kendisiyle! İncil'de yazılanların çoğunun "aptallık" olduğunu söyledi ve ona gerçek hikayeyi anlattı. "Ben İsa'nın etten kemikten annesiydim ve bundan fazlası değildim. Yusuf'la evlendim ve ikimiz de okuma yazma bilmeyen, kaba ve düşüncesiz insanlardık. Altı oğlumuz ve iki kızımız oldu. En büyüğü, kardeşleri gibi hızlı yaşamakla ilgilenmeyen ve anlaşması kolay olan İsa'ydı. Birkaç kıza kur yaptı ama evlenmek onun kaderi değildi. Sonra bir gün otuz yaşındayken dışarı çıkıp dünyaya bakmaya karar verdi. Seyahatlerinin ilk gecesinde büyük bir ağacın gövdesine yaslanarak uyuyakaldı. Aynı anda, Kudüs'te, Mecdelli Meryem ve Yahuda İskariyot onun lüks evinde birlikte dans ediyorlardı. İsa uyumaya devam etti ve akışkan ruhu bedenini terk etti ve Meryem'in yerindeki müziği araştırmaya gitti. Tam o sırada Mesih yeryüzüne indi ve akışkanın göbek bağını kesti ve İsa'nın ruhuna girdi. O andan itibaren oğlumun bedeninde yürüyen kişi İsa değildi,

Mesih.” Senhor Ferraz’ın kitabı, en büyük Katolik ülkesi Roma’da üç ayrı baskıyla satıldı.

Brezilya'da spiritist olmak, özellikle de halkın gözü önünde olmak istiyorsanız, sıklıkla işe yarar. Örneğin , Moab Caldas, Porto Alegre'de son çıkan plak hitleriyle diskjokeylik yaparken spirit merkezleri hakkında haberler veren bir radyo yorumcusuydu. Politikacı olmaya karar verdi ve yardım için spiritüel bağlantılarına yöneldi. 1960'taki kampanyasını yoğun bir şekilde spiritüel merkezlere doğru kaydırarak, 12.500 farklı grubu sık sık ziyaret eden herkesin oylarını aldı. Açık sarı saçlı, soluk yüzlü bu adam, binlerce beyaz tenli gaucho spiritist tarafından eyalet temsilcisi olarak seçildi. Brezilya'da spiritüel bir biletle seçilen ilk adamdı. Beyaz Um banda kıyafetiyle yemin etmek istiyordu, ancak eyalet diğer tüm milletvekilleri gibi takım elbise ve kravat giymesi gerektiğine karar verdi. Caldas, seçmenlerine verdiği sözü tuttu ve yaşlılar için yeni okullar, klinikler ve huzurevleri inşa etmek için çok çalıştı. Temsilciler Meclisi'nin zemininden açıkça ruhları çağırırdı, takipçileri ise galerilerde mumlar ve tütsüler yakardı. İyi bir adamdı (ve zeki bir politikacıydı), ancak devrimci askeri hükümet siyasi haklarını on yıllığına elinden aldığında görevden alındı.

Maria Bethania, Brezilya'nın en iyi eğlendiricilerinden biridir. Büyük, dolgun bir sese sahip ince, esnek bir kız olan Maria, Salvador, Bahia'dan geliyor ve gece kulübü şarkıları son Beatles hiti ile Candomble tanrılarına övgü şarkıları arasında değişiyor. Halk onu seviyor ve tüm plaklarını satın alıyor. Bir servet ve kendine ulusal bir isim yapmış olmasına rağmen, yeni bir işe başlamayı planladığı her seferinde tanrılara danışıyor. Tanrılar hayır derse—hatta kazançlı bir Hollywood sözleşmesine —o da hayır diyor.

Jorge Amado, Brezilya'nın en çok satan yazarıdır. On altı dile çevrilen beş kitabı yayınlanmıştır . Rusya, -Amerika Birleşik Devletleri ve Grönland gibi dağınık yerlerden telif hakkı alır . *Gabriela, Clove and Cinnamon adlı kitabı hem* ciltli hem de cep kitabı olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde tükendi . MGM, Sophia Loren'in başrol oynaması fikriyle film haklarını satın aldı. Adı Nobel Edebiyat Ödülü'ne aday gösterildi ve imza ve sözleşmeler imzalayarak dünyayı dolaşıyor . Yine de Ache do Opd Afonja'nın Candomble'sinde rahip

olarak atanmıştır ve Brezilya'nın en güçlü ruhsal zekalarından biri olarak kabul edilir.

Brezilya postanesi bile Spiritizme inanır. 1957'de ilk eseri *The Book of Spirits'in* yayınlanmasının yüzüncü yıldönümü şerefine Allan Kardek'in por trait'inin bulunduğu kahverengi bir posta pulu çıkardılar. 1964'te kitabının (Katolik doktrinine oldukça aykırı) *The Gospels According to Spiritism'in yüzüncü yıldönümü şerefine Kardek'in resminin bulunduğu başka bir pul çıkardılar. Muhtemelen 1983'te ölümünün yüzüncü yılında başka bir pul çıkaracaklar. 1969'da 1869'da Brezilya'daki ilk Spiritist dergisi The Echo from Beyond the Grave'i* yayınlayan LO Teles de Menezes'in anısına bir posta pulu (bu sefer iki renkte) çıktı . Brezilya, bir Spiritist'in resmini zarfın üzerine yapıştırarak mektup gönderebileceğiniz dünyadaki tek yerdir.

Liman kenti Santos'ta bir ruh ilk yardım istasyonu bulunmaktadır. 1969'da Guardian Angel Spirit Society tarafından kurulan bu istasyon, çaresiz kalmış ve nereye başvuracağını bilmeyen yüzlerce kişiyi dinlemiştir. Personel danışmanı Vicente de Silva bana, "İnsanlar eskiden itiraf etmeye gider ve bir çözüm umarlardı," dedi, "ama rahipler sadece İncil dersleri ve günaha karşı uyarılar sunabiliyordu. Biz burada bu yaşam için umut sunuyoruz ve tavsiyemizi doğrudan ruhlardan alıyoruz. Başarılı olmamıza şaşmamalı." İstasyon, göksel tavsiyeleri için hiçbir ücret talep etmiyor, ancak mütevazı dönüştürülmüş mağazanın çalışmaya devam etmesi için bağış kabul ediyor. Duvarlardaki tabelalar, bir danışmanı beklerken hastalara ulaşıyor: "Sen, İsa'nın uzak yaratığı, bir intiharı ne kadar devasa bir labirentin beklediğini biliyorsun.

Böyle anlamsız bir eylemde bulunmadan önce ruh ilk yardım istasyonuna gelin ve size yardım edecek ve sizi anlayacak bir arkadaş bulacaksınız. Kendinizi kötü hissettiğinizde, yenilmiş hissettiğinizde ve dostça bir söz söylemek istediğinizde, biz bunu vermek için buradayız.” Ve eğer istasyona gelmek için güç toplayamazsanız, sadece 2-3313'ü çevirdiğinizde tanrılar sizinle telefonda konuşacaktır.

Jurema Tavares, tanıştığım en yılmaz küçük kadınlardan biri. Yaklaşık elli yıl önce iç savaş ve devrimlerle yıkılmış bir gaucho ailesinde doğdu, erken evlendi ve Rio Grande liman kasabasına taşındı. Kocası

usta bir marangozdu ve kısa sürede gelişen şehirde üç ev sahibi oldular. Hamile kaldı ve ilk çocuğu henüz birkaç aylıkken öldü. İkinci oğlu neredeyse bir yıl yaşadı, sonra öldü. Üçüncü oğlu güçlüydü ve kendisi kadar inatçıydı ve yaklaşık otuz yıl önce çocukları etkileyen tüm hastalıklara yakalanmasına rağmen yaşadı ve onun neşesiydi.

Sonra vereme yakalandı. Bir doktor onu bir huzurevine yerleştirdi ve küçük oğlunu arkadaşlarıyla yaşamaya gönderdi. Dışarı çıktı, yaklaşık üç ay dayandı ve başka bir verem evine gönderildi. Tekrar çıkmasına izin verildi ve iyileştiği açıklandı, ancak bir yıldan kısa bir süre içinde yine üçüncü bir hastaneye yatırıldı. Orada ameliyat ettiler ve bir akciğerini aldılar. Aylar sonra zayıf ve güçsüz bir şekilde ayrıldı, ancak daha da kötüsü, kocası doktor faturalarını ödemek için evlerini satmak zorunda kaldı. Hayatı boyunca çalışmış güçlü bir adamdı, bu sürekli aksilikler onu içmeye zorladı. Kısa süre sonra hiçbir işte çalışmaz hale geldi ve çoğu zaman hasta ve ateşli olan kadın, krediyle kapı kapı hazır giyim satmak zorunda kaldı. Yıllar boyunca oğluna eğitim vermeyi ve aileyi bir arada tutmayı başardı, ancak bu hiç bitmeyen bir elden ağıza kavgaydı.

Rio Grande kasabası aniden düşüşe geçti. Sol görüşlü bir eyalet valisi, binlerce kişinin işini kaybetmesine ve sigara üretimi ve sardalya paketleme gibi diğer endüstrilerin neredeyse iflasa sürüklenmesine neden olan tüm İngiliz ve Amerikan et paketleme tesislerini kapattı. Dona Jurema, belki de tekrar başlayabileceği Porto Alegre'ye taşınmaya karar verdi. Daha büyük bir şehirdi ve küçük ürün yelpazesi için daha fazla müşteri olmalıydı. İki yıl içinde uzun bir istikrarlı müşteri listesi oldu ve işler düzelmeye başladı.

Sonra bir gece göğsünde korkunç ağrılarla ve boğazını tıkayan bir şeyle uyandı. Kustu ve bir pıhtı kan öksürdü. Her gece öksürük daha da kötüleşti ve sonunda bir gece akciğerinin bir parçasını bir mendile öksürdü. Korkmuş bir şekilde doktora gitti ve uzun röntgen muayenelerinden sonra doktor ona eski tüberküloz sorununun geri döndüğünü ve kalan tek akciğerini enfekte ettiğini söyledi. Diğer doktorlar da ona aynı şeyi söyledi. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu; ameliyat etmeyeceklerdi çünkü yeme hastalığını durdurmanın bir yolu yoktu. Çok fazla zaman kalmadığını söylediler. Sadece aylar meselesiydi.

Gece boyunca ağladı, ölmekten korkmuyordu ama kocasına ve oğluna ne olacağından korkuyordu. İkisi de çalışmıyordu ve eve gelen tek para küçük perakende satışlarından geliyordu. Bir gün küçük dükkanına bir kadın geldi. Kadın ona tamamen yabancıydı ve maldan çok onunla ilgileniyor gibiydi. Sonunda, "İyi değilsin. Öleceksin." dedi.

Dona Jurema şaşırarak bunun doğru olduğunu kabul etti.

"Daha fazla acı çekmene gerek yok," dedi bilinmeyen kadın, "ve ölmene de gerek yok. Bu dünyada yapman gereken daha çok şey var. Porto Alegre'yi ziyaret eden bir ruh doktoru var. Adı Gerson. Onu görmeye git. Bu gece onu gör. Gerçekten yaşamak istiyorsan hayatını kurtarabilir." Ruh merkezinin adresini yazdı ve aniden dükkandan ayrıldı. Dona Jurema onu bir daha hiç görmedi.

O gece, kocasına veya oğluna nereye gittiğini söylemeden (ikisi de spiritizmden korkuyordu ve bu nedenle)

inkar et), doğru sokağı ve numarayı buldu ve binaya girdi. Davul ve dans bittikten ve şifa seansı başlamak üzereyken uzun bir sıraya girdi ve sırasını bekledi. "Sonunda Gerson'a vardığımda, bodur, koyu tenli bir mu latto olduğunu gördüm. Yüzü hiç gülümsememiş gibi görünüyordu ve kocaman bir
Gözleri vücuduma doğru indi. Ayaklarıma ulaştığında

green eyes. I never saw eyes that shone the way his did. He didn't say a word to me. He didn't touch me. He just stood there and stared at me. Then, very slowly, he started to run
inhaling powders. She had been by her medical
been not to take anything doctors prescribed by
that wasn't was desperate, them, but she any of
for nothing that them had given her

tekrar ayağa kalktı. Sonra gözlerimin derinliklerine baktı ve iç çekti." Gerson hızla çeşitli haplar için bir reçete karaladı ve yardımcı olmuştu. Bir eczane Gerson'ın reçetesini doldurdu ve ilaçları almaya başladı. İkinci gün ağrılar geçti. Dördüncü gün öksürük durdu.

İki hafta sonra yeğeninden kendisini ziyarete çağıran bir telgraf aldı. Yeğeninin küçük çocuklarının ölümcül veremle temas kurmasından korktuğu için yolculuğu yapmaktan korkuyordu. Doktorlarından birine gidip fikrini sordu. Ağrılarının geçtiğini söyledi ama Gerson ziyaretinden bahsetmedi. Doktor onu röntgen makinesinin önüne oturttu ve bir plakayı açtı. Laboratuvardan elinde banyo plakasıyla çıktığında şaşırmıştı. "Hadi bir resim daha çekelim, Dona Jurema. İlki düzgün çıkmamıştı." İkinci plaka onu ilkinden daha da şaşırtmıştı. "Ne olduğunu bilmiyorum," dedi, "ama vücudunda tüberküloz kesinlikle yok ve kalan tek akciğerin güçlü ve sağlıklı." Hastalığı bir daha geri gelmedi.

Bu gerçek hikayenin bir devamı var ("gerçek" derken, röntgen ışınlarının, hastane raporlarının ve doktor dosyalarının doğrulamak isteyen herkes tarafından erişilebilir olduğunu kastediyorum). Birkaç yıl sonra bir gece Dona Jurema, kız kardeşi Nair tarafından ziyaret edildi. Nair, altmış küsur yaşına rağmen gittiği her yerde arkadaş edinen o harika, neşeli yaratıklardan biriydi. Yeni tanıdıklarından biri de yerel bir merkezde medyumdu. Merkezde özel bir kutlamaya davet edilmişti ve Jurema'nın kendisiyle gitmek isteyip istemediğini görmek için uğramıştı.

Jarema gitmek istemiyordu, çünkü bütün gün korkunç bir mide ağrısı çekiyordu. Ağrılar birkaç gün önce başlamıştı ve her yeni günle daha da yoğunlaşıyordu. Haplar, özel yiyecekler ve iğneler bunların geçmesini sağlamamıştı. "Hadi ama," diye ısrar etti Nair. "Temiz hava sana iyi gelir. Neyse, kim bilir, belki oradaki biri senin dertlerine çare bulabilir."

Bu merkezin üyesi olmadıkları için en arka sıraya oturdular. Örgüt çok büyüktü ve o gece orada en az sekiz yüz kişi vardı. Açılış ritüellerini izlediler ama Jurema için bu saf bir acıydı. Midesi her zamankinden daha kötü zonkluyordu ve ağrı kesici bir pastil emdi. Sonra davullar çaldı, yan kapı açıldı ve içeri özel olarak davet edilen konuklar girdi. Sunağın yanındaki yerlerini alırken Dona Jurema şaşkınlıkla, "Bak Nair, şu çirkin melezi görüyor musun? O Gerson, beni akciğer hastalığımdan iyileştiren kişi. Onu yıllardır görmedim." dedi.

"İyi," diye cevapladı Nair. "Belki bu gece mide ağrılarını iyileştirir."

"Saçmalama! Burada çok fazla insan var ve zaten bu özel bir kutlama. Bu gece hiçbir tedavi olmayacak. Burası onun merkezi değil. Burada çalışmak için hiçbir gücü yok."

Gerson en önde oturdu ve töreni izledi. Dona Jurema en arka sırada oturdu ve Gerson'a yoğunlaştı. Sonra aniden döndü ve seyircilere baktı. Sandalyesinden kalktı ve sıra sıra insanların üzerinden Jurema'nın oturduğu yere baktı. "Ben de kalktım," diye hatırlıyor, "ve yüzüne baktım. Yuvarlak ve sağlıklıdan kafatasına dönüştü. O parlak yeşil gözlerin etrafında derin çizgiler vardı. Midemde derin, bıçak saplanır gibi bir ağrı hissettiğim için nefesim kesildi ve sonra başka hiçbir şey olmadı. Bir daha asla başka hiçbir şey olmadı. Bana baktı ve tüm acısı geçti. Sonsuza dek."

Şimdi, birinin ailesinde böyle bir şeyin iki kez gerçekleşmesinin yeterli olacağını düşünebilir. Anlatacak hikayesi yarı yarıya bile ilginç olan çok az Amerikan ailesi vardır ve hepimizin hayaletler ve ESP hisleri aradığı bu yeni çağda, bu tür hikayeler mükemmel kokteyl partisi sohbetidir. Ancak Dona Ju rema'nın bir yeğeni var. Sao Paulo şehrinde yaşıyor ve üç kez öldü.

Rejane Izaguirre, Rejane da Silva olarak doğdu, her zaman isyankar bir kızdı. Küçükken bile otoriteye

karşıydı ve bir akrabasının dediği gibi "hayatın kendisine karşı" gibi görünüyordu. Babası Dona Jurema'nın kardeşiydi. Rejane çok küçükken öldü. Annesi de kısa süre sonra onu takip etti. Jurema, kötü sağlığına ve faturaları ödemek için sürekli para mücadelesine rağmen, Rejane ve kız kardeşi Ione'u kendi çocuklarıymış gibi büyütmek için yanına aldı.

Re jane hastalandığında Rio Grande'de yaşıyorlardı. On yedi yaşındaydı ve her şeyden memnun olmayan uzun boylu, sıska bir gençti . Aniden astım krizi geçirdi ve doktor çağrıldı. Doktor onu muayene etti ve hiçbir şey bulamadı. Dinlenmesini ve temiz hava almasını önerdi. O akşam kriz tekrar başladı, ama bu sefer Re jane inliyor ve nefes nefese kalıyordu. Doktor yine geldi, organik olarak bir sorunu olmadığını söyledi ve sakinleştirici verdi. Ertesi sabah erkenden bağırmaya ve ağlamaya başladı. Parmakları battaniyeye yapıştı ve havadaki bir şeyi yakalamaya çalıştı. Öksürdü, boğuldu ve spazmlar arasında "sahile atılmış bir balık gibi" yutkundu.

Dona Jurema, Jurema'nın kocası Ivo gibi aceleyle odasına gitti. Kız sanki havada boğuluyor gibiydi ve Jurema onu kucaklayıp kollarının arasına aldı. Sonra Rejane "son bir nefes verdi, gözlerini yukarı doğru yuvarladı ve öldü."

Jurema ağlamaya ve adını söylemeye başladı. “Rejane! Rejane! Gitme, Rejane! Lütfen gitme! Rejane!” Ivo karısını teselli etmeye çalışırken, küçük kız kardeşi Ione ağlayarak yatak odasından mutfağa koştu ve masanın üzerine düşüp hıçkıra hıçkıra ağladı. “Kalbi durmuştu,” diye hatırlıyor Jurema. “Vücudu artık en ufak bir yaşam belirtisi göstermiyordu. Sonra yaklaşık üç dakika sonra kıpırdanmaya başladı ve kollarımda kendine geldi. Bitkin düşmüştü ama tamamen aklı başındaydı.”

Rejane gücü yerine geldiğinde onlara garip bir hikaye anlattı . Nefes nefese kaldığını ve nefes almaya çalıştığını ama bunun artık önemli olmadığına karar verdiğini söyledi. Bütün bunlardan bıktığını. O anda aniden bedenini terk etti ve yatak odası duvarından mutfağa doğru yürüdü. Mutfak masasında hıçkırarak ağlayan Ione'u gördüğünü , birkaç saniye ona baktığını ve evin ön tarafına doğru geri döndüğünü söyledi. Koridordan yürüyüp yatak odasının önünden geçti. Orada Jurema'nın bedenini kollarında tuttuğunu gördü

ve onun "Rejane, gitme!" dediğini duydu. Sahneyi duygusuzca izlediğini ve "Aman Tanrım, ne kadar uzun ve zayıftım." diye düşündüğünü hatırladığını söyledi. Sonra ön kapıya doğru yürümeye devam etti.

Kapıda durduruldu. Annesi ve babasının ruhları oradaydı. Ona hiçbir şey söylemediler ama kollarını tuttular ve onu yatak odasına geri götürdüler. Kendi bedenini bir kez daha gördü, adının çağrıldığını duydu ve bedenine girdi. Sonra uyandı.

Doktor daha sonra o gece üçüncü kez geldi ve Rejane'e bir sakinleştirici daha verdi. Çıkarken Jurema'dan sabah ofisine gelmesini istedi. Tüm vaka geçmişini dinlemek istediğini söyledi. Jurema belirdi ve her şeyi ona, Rejane'in kendisine anlattığı şekilde anlattı. Jurema dinledi ve sonunda şöyle dedi, "Dona Jurema, ben bir tıp doktoru olmanın yanı sıra bir Spiritist'im de. O kızın ilk krizini gördüğümde bunun tıbbın iyileştirebileceği bir şey olmadığını biliyordum. Bana anlattıkların bunu doğruluyor. Rejane gerçekten ' öldü.' Bedenini tam olarak tarif ettiği gibi terk *etti* . Rejane birçok enkarnasyondan geçti ve dünyadan bitkin. Bu enkarnasyon şüphesiz sonuncusu. Bu hayattan sonra sonsuz huzuru bulacak. Bunu hissediyor. Onu bu dünyada tutmak kolay olmayacak."

"Ama eğer o kadar güçlüyse neden geri döndü? Neden ailesi onu durdurdu?"

“Çünkü zamanı henüz dolmamıştı. İleride olmasına rağmen asi ve bir an önce bitirmek istiyor. Ama henüz gitmesi gerekmiyordu. Tamamen özgür kalabilmesi için burada birkaç ay veya yıl daha kalması gerekiyordu. Annesi ve babası bunu biliyordu. Şüphesiz onu gözetiyorlardı. Onlar yüzünden ve sen, bir ölümlü olarak, onu geri dönmeye çağırdığın için geri döndü. Ruhunun anne babasına itaat etmesini ve bir kez daha bedenine girmesini sağlayan, ona yalvaran sesinizdi.”

"Peki doktor, eğer bunu tekrar yapmaya kalkarsa ne yapacağım?"

"Daha önce yaptığın gibi. Tüm aile bağırmaya başlayacak, 'Rejane, gitme! Zamanından önce orada belirdiğinde sonuçlarını düşün. Ödemek zorunda kalacağın cezaları düşün! Gitme, Rejane!' Ve gitmeyecek. Dikkatli olursan gitmez."

Rejane, kendisine tüm hikaye anlatılan iyi bir adamla evlendi. Üç çocukları var. Rahibe Ione hiç evlenmedi, Rejane'in yanında kalıp ev işlerinde ona yardım etmeyi

ve ihtiyaç duyulduğunda yanında olmayı tercih etti. Rejane geleceği görüyor ve bazen her zaman gerçekleşen kehanetleri yazıyor. Bundan hoşlanmıyor çünkü diğer ülkelerdeki arkadaşlarının ve akrabalarının başına neler geldiğini biliyor.

Evliliğinden bu yana iki kez bedenini terk etmeye çalıştı. İki kez ölümden geri çağrıldı.

bunlar karşısında nasıl bir tavır sergiliyor ?

Çok belirsiz bir durum.

Mevcut Papa (ve ondan önceki birçok kişi) Brezilya'dan "dünyanın en büyük Katolik ülkesi" olarak bahsetmeyi sever. Eğer mil karelerce topraktan bahsediyorsa, bu böyledir. Ve eğer Brezilya'nın seksen milyon sakininin hepsinin doğuştan Katolik olduğunu kastediyorsa, bu böyledir. Brezilya'da (sayısal olarak çok fazla olmayan çok sayıda Protestan mezhebi) Katolik Kilisesi'ne vaftiz edilmemiş çok az çocuk vardır. Katolik ebeveynlerden doğanlar otomatik olarak Katolik kabul edilir. Yine de (ve Papa bundan hiç bahsetmez) Brezilya dünyanın en büyük "ruh (yani pagan)" ülkesidir ve Hazretleri'nin tebaasının çoğu ruh seanslarına katılır, davul ritimleri dinler, ölüler için mum yakar ve sihirli tılsımlar takar. Papa, cumartesi gecesi Oxala'dan şifa ve Yemanja'dan tatlı bir kalp isteyen ve pazar sabahı İsa'ya ve Meryem Ana'ya övgüler sunan aynı ateşli yüzleri görebilseydi şok olurdu. Spiritist sosyal merkezlerini, ücretsiz klinikleri ve bu kadar çok "iyi Katolik" ile dolu yetimhaneleri görünce hayrete düşerdi. Ona, Yeni Dünya'da Roma'nın ilk kalelerinden biri olan Brezilya'nın yeniden dönüştürülmeye ihtiyacı varmış gibi görünürdü.

Kilise muhtemelen ilk hatasını sömürge plantasyonlarındaki Afrikalı kölelerin kendi ayinlerini sürdürmelerine izin verdiğinde yaptı. Dönemin piskoposları siyahların dini eğitimini asla beyaz efendilerine bırakmamalıydı. Piskoposlar açıkça

putperest siyahların putperest Aztekler ve İnkalar gibi Hristiyanlığa yöneleceğini düşünüyorlardı. Siyahların güçlü bir kişisel inanç setine sahip olduğunu (Kızılderililer *gibi* devlet tarafından organize edilmiş bir dinden ziyade) veya Portekizli sahiplerin kendilerinin bu kadar zayıf Katolikler olduğunu düşünmediler. İspanyollar sert efendiler ve sıkı inananlardı. Portekizliler rahat efendilerdi ve Yüksek Kilise dogmalarına neredeyse kayıtsızdılar.

Sivil yetkililer de Kilise'ye pek yardımcı olmadılar. İlk ruh grupları açıkça dükkan açtığında ve rahipler şikayet ettiğinde, polis birkaç oturuma baskın düzenledi ve birkaç inananı hapse attı. Ancak bir süre sonra polisler (belediye başkanı, senatör ve valinin yanı sıra) spiritist inançlara inanmaya ve saygı duymaya başladılar. Bir polis, Exu'nun lanetinin kendisine konulacağını hissederse bir oturumu dağıtmaz. Bir yargıç, kendisine nazar değdirebileceğinden şüphelenirse, bir Azizin Annesi'ne karşı yumuşak davranır. Oylara ihtiyacı olan bir politikacı, spiritist inançlara açıkça karşı çıkmaz.

Neyse, 1946 anayasasının 7. paragrafı, 141. maddesi, Candomble, Kar-dek, Umbanda veya benzeri olsun, Spiritist oturumlarının yasal olduğunu açıkça belirtir. "Vicdan ve inanç özgürlüğü dokunulmazdır ve kamu düzenini veya kamu ahlakını bozanlar hariç, dini inançları uygulama hakkı güvence altına alınmıştır. Dini dernekler, medeni hukuka göre yargısal varlıklardır." 1969'daki askeri diktatörler tarafından hazırlanan yeni anayasa, tüm eski Spiritist ayrıcalıklarını koruyor. Brezilya'da tüm dinler serbesttir. *Resmi din Roma Katolikliği'dir, ancak* ülkenin *tek dini* değildir .

“Biz folklor Katolikleri bir milletiz!” diye ısrar ediyor Padre Boaventura Kloppenburg. “Bütün melez dinlerimiz var. Katolik-Spiritist, Katolik-Umbandist, Katolik -Mason, Katolik-Rosicrucian, Katolik-teosofist, Katolik-astrolog, Katolik-kartoman ve daha niceleri var. Fakat bu tür folklorik Katolik, gerçek Katoliklerin bütün haklarını talep eder: Kilisede çok kişi ister, çocuklarının Kilisede vaftiz edilmesini ister, vaftiz babası olmak ve çeşitli kardeşliklere ait olmak ister , dini bir cenaze ister ve ölümünün yedinci gününde bir ayin ister. Ve ben veya başka bir rahip ona her iki dini dünyaya da sahip olamayacağını söylediğimde şöyle der: 'Kilise hoşgörüsüzdür. Padre eski kafalıdır.'”

Padre Kloppenburg, konusunu bilen bir rahiptir.

Brezilya'daki en güçlü ruhani liderlerden bazıları tarafından lanetlenmiş, büyülenmiş ve azarlanmıştır. Umbanda sunaklarından aleyhinde vaazlar verilmiştir, bir meydanda iğnelerle heykelinin dikilmesine izin verilmiştir ve bir eyalet meclisinde aleyhinde nutuklar atılmıştır. Brezilya'daki ruhçular on yıldan fazla bir süredir gerçek anlamda "ondan nefret ettiler." Ruhani tarikatları araştırmakla görevliydi. Kendisine hiçbir yardım yapılmadı ve çok az para verildi. Hayaletler, şeytanlar ve büyü ayinlerinin çalkantılı okyanusuna karşı Vatikan'ı temsil eden tek bir adamdı. Ruhçuların sapkınlıklarına karşı Roma'nın tek haçlısıydı. Bu durum sonunda saçlarını beyazlattı, piskoposuyla başını derde soktu ve ruhçuluk hareketinde hiçbir dalgalanma yaratmadı.

Padre, henüz dört yaşındayken Almanya'dan geldi. Ailesi, Rio Grande do Sul'un huzurlu çiftçilik eyaletine yerleşti ve evde Almanca, sokaklarda Portekizce konuşarak büyüdü. Ayrıca iyi bir Katolik olarak büyüdü , o kadar iyiydi ki yerel bir ilahiyat okuluna girdi ve rahip oldu.

İrlandalı gibi görünüyor. Kısa boylu ve hafif tombul, sesinde yumuşak bir kıkırdama ve gözlerinde parlak bir ışıltı var. Bir bilgin (Petrópolis'teki Fransisken ilahiyat okulundaki küçük odası kitaplarla dolu) ve aynı zamanda bir eylemci. Editdra Vozes ("Sesler") Fransisken yayınevini yönetiyor, her yıl düzinelerce kitap düzenliyor, bir düzine risale ve broşür yazıyor, kitap dağıtımını denetliyor ve hâlâ II. Vatikan Konsili'nde belirtilen fikirler için Latin Amerika koordinatörü olarak hareket edecek zamanı var. Diğer rahiplerin papaz evinden şapele, şapelden papaz evine gittiği gibi Brezilya'dan Venezuela'ya, Arjantin'e, Haiti'ye, Roma'ya, Chicago'ya uçuyor. Bugün bile spiritistlere karşı verdiği mücadeleden bahsetmeyi sevmiyor . "On yıl önceydi," diyor. "O zamandan beri başka şeyler yapıyorum. Papa XXIII. John, Roma'ya gelip Birinci Vatikan Kongresi'nin organizasyonuna yardım etmemi istediğinde Umbanda ve Kardesizm'i araştırmayı bıraktım. O zamandan beri spiritizm hakkında fazla düşünemeyecek kadar meşguldüm."

Kilise'nin spiritizme karşı yaptığı çalışmanın bittiğini mi düşünüyor ? "Hayır."

Bugün bunu ciddi olarak araştıran bir rahip var mı? "Hayır." Kişisel olarak Brezilya spiritüalizmine inanıyor

mu? "Gördüğüm şeye, bir Katolik olarak inanamadım. Aslında görmediğim birçok şey hakkında hikaye duydum. Eğer bu hikayeler doğruysa, o zaman açıklayamadığım birçok şey var."

Padre Kloppenburg çalışmalarına 1951 yılında Rio Grande'den Rio de Janeiro yakınlarındaki Petropolis'e Fransisken okulunda öğretmenlik yapmak üzere gönderildiğinde oldukça masum bir şekilde başladı. ”Her pazar iki ayin kutlamak zorundaydım ve ayinler yerel radyodan yayınlanıyordu. Bir gün bir adam yanıma geldi ve karısının bir spiritüalist seansında nazar değdiğinden korktuğunu söyledi. Tavsiyemi istedi. Ben, Brezilyalı olmama rağmen, ona verebileceğim bir tavsiyem yoktu. Ruhsal uygulamalara hiç maruz kalmamıştım ve spiritüalizmi gerçek bir Katolik için herhangi bir tehdit olarak hiç düşünmemiştim. Araştırmak için kendisinden zaman istedim.

"O hafta boyunca spiritist kitaplar okudum ve ruhlara inanan kişilerle konuştum. Sonraki pazar günü onlara izin verdim! Spiritizmin kötülüklerine karşı vaaz verdim ve spiritizmin neden bir günah olduğuna dair Kutsal Kitap alıntıları verdim.

Tepkiler şiddetliydi. Ayin bitmeden önce bile kilise kapısının dışında öfkeli insanlar vardı.

sokakta durdu, günün ve gecenin her saati telefonla arandı ve açıkça tehlikeli bir yolda yürüdüğüm ve spiritüalist dini kınamaya başlamadan önce gerçeklerime daha dikkat etmem gerektiği söylendi. Buna din diyorlardı. Benim açımdan tek *bir* din vardı ve bu din Rabbimiz İsa Mesih'in sözlerine dayanıyordu, bazı pagan orman tanrılarının dönüşlerine değil."

Brezilya spiritüalizminin çeşitli markalarını ciddi bir şekilde incelemeye başladı. Kendini ruh şefleri ve sözde ölmüş ama hâlâ yazan Emmanuel ve Yaşlı Siyah Köle gibi varlıklar tarafından yazılmış kitaplarla çevreledi. Kardek'in tüm eserlerini okudu ve Kardek'in suçlamalarına İncil'de verilen cevabı aradı. Geceleri kahverengi Fransisken cübbesini çıkarır, koyu renk bir takım elbise ve siyah bir bere giyer ve Umbanda ve Kardek seanslarına katılırdı. "Muhtemelen Latin Amerika'da bu alışkanlığı bırakan ilk rahip bendim," diyor gülerek. Ama buna değdi, çünkü Katolik rahip arkadaşlarının tam olarak neyle karşı karşıya olduğunu kendi gözleriyle gördü ve ayrıca "cemaatçilerimin çoğunun" Hristiyan bir hayat yaşamaya çalışmak yerine "şeytanla görüştüğünü" gördü.

Yayınevinin editörü olarak pozisyonu sayesinde, Brezilya'nın dört bir yanındaki rahiplere spiritizme karşı fikirlerini iletebiliyor. Çok şaşırmasına rağmen, rahipler ve piskoposlar ona mektup yazmaya ve bölgelerindeki sorundan bahsetmeye başladılar. Brezilya'da spiritist oturumları olmayan tek bir köşe yoktu ve cemaatlerinin ruhları için ruhlarla açıkça rekabet etmeyen tek bir büyük şehir kilisesi yoktu . Sonunda, Roma'ya sormak zorunda kalan piskoposundan, bu pagan inançlarla açıkça mücadele etmek için izin istedi. İkisi de gönülsüzce onay verdi. Piskopos, işin içine girmek istemedi ve Vatikan durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Brezilya Katolikti. Söylenecek başka bir şey yoktu.

İncil ve bolca cesaretle silahlanmış genç

Padre Kloppenburg, Brezilya'da bir tura çıktı. Amazon'dan pampalara ve küçük kavşaklardan endüstriyel merkezlere gitti. Her yerde aynıydı: büyük kalabalıklar, halk desteği, stüdyo ve belediye binası yayınları ve spiritist lanetleme.

Belem'deyken (Amazon'un ağzında) yerel radyodan coşkuya kapıldı ve cesurca şunları duyurdu: "Bütün spiritüalist rahipler ve Aziz Babaları, Aziz Anneleri, Kızları ve Oğulları, bütün Umbandistalar, davulcular, büyücüler ve sihirbazlar, beni dinleyin!

"İster Brezilya'da, ister Afrika'da, ister dünyanın herhangi bir yerinde olun, sizden tek bir büyük uluslararası kongrede birleşmenizi rica ediyorum. En güçlü Exus'unuzu, iblislerinizi, kötü ruhlarınızı ve astral güçlerinizi çağırın. Onlara en değerli armağanlarınızı ve fedakarlıklarınızı sunun. En güçlü altıgen işaretlerinizi çizin, en büyük davullarınızı çalın, mum kutularını yakın! Bu güçlerden, tüm bu korkunç güçlerden, üzerime atılmalarını isteyin! Ve ben ilahi takdirin ellerinde sakin ve huzurlu kalacağım."

Ertesi gün yerel gazete bir cevap yayınladı. "Belem Kralı Xapana" adlı büyük bir Umbanda merkezinin Babası'ndan geliyordu. Şöyle yazıyordu: "Kardeş Boaventura: Exus Yüksek Konseyi, ruh güçleri hakkındaki gerçeği öğrenebilmen için meydan okumanı kabul ediyor. Gerçeği bilmediğini ve bu yüzden insan vücuduna tepki veren ve zaten vücudunu ve zihnini ele geçiren yaratıkları kışkırtmak için bu dünyaya geldiğini görüyorum. Bildir ki Kardeş Boaventura, Exus'un şu yumruğu meydan okumanı kabul etti: Kafatası, Pislik, Açlık, Tembellik, Kör, Yalancı, Ayyaş, Kan Emici, Dışkı, Soytarı, Üzüntü, Kanserli , Cüzamlı, Zayıf, Sakat, Umutsuzluk ve - diğerleri. Bana kendiliğinden göründüler ve senin de meydan okumalarını kabul etmeni talep ediyorlar. Ruhların gücünün var olduğunu ve iyilik için veya kötülük için kullanılabileceğini bilmeni istiyorlar. Bu güçlerin kesinlikle kötülük kapasiteleri nedeniyle size karşı kullanılmasını istediğinizden - bekleyin! Birkaç gün içinde güçlerin üzerinizde etki edebileceğine dair yeterli fiziksel kanıtınız olacak. Birkaç gün içinde midenizde bir kurbağa belirecek ve karmaşık bir cerrahi operasyondan başka hiçbir şekilde ayrılmayı reddedecek. Sonra tüm dünya kurbağayı görecek ve kimin haklı olduğunu anlayacak!”

Yumuşak sesli rahip bugün şöyle diyor: "Kurbağa hiç gelmedi. Daha ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyorum. Umarım çok uzun sürmez, çünkü şimdi bir operasyon programımı geciktirir."

Başka bir kasabada mumlar yakıldı ve spiritüalistler, yağan yağmurun Kloppenburg'un kaldığı manastırın üzerinde kana dönüşeceğini söylediler. Ama kanlı yağmurun *onun* kanı olmasını istiyorlardı.

1961'de Rio de Janeiro'da toplanan Umbanda'nın ulusal kongresi genç rahibin soruşturmalarına karşı bir karar aldı. Öneri, ona karşı birleşik spiritist eylem çağrısında bulunmaktan ziyade, onun çalışmalarını tamamen görmezden gelmekti. Umbanda'nın ileri gelenlerinden biri bana şahsen (*Time için hikayeyi takip ediyordum)* koruyucu meleğini kolayca çağırabileceklerini söyledi, "daha yüksek bir ruh olduğu için , durumu ona açıkladığımızda, himayesindeki kişinin doğru davranmadığı konusunda bizimle aynı fikirde olurdu. Koruyucu meleğinden ona tam olarak herhangi bir zarar vermesini istemezdik - belki sadece arada sırada nöbetini gevşetmek için... örneğin, papaz kalabalık bir caddeden geçerken."

Umbandistaları (ve yüksek ruhlu Kardecistaları da) üzen şey, papazın "Katolikler spiritist olamaz" mesajını doğrudan halka iletmesiydi. Aslında tiyatro sahnelerinde ve televizyon ekranlarında görünüp, yalnızca yüksek uyum yeteneğine sahip medyumların yapabileceği şeyleri yapıyordu!

Daha etkileyici gösterilerinden biri de masa rap - ping'iydi. Sahnede (ya da bir TV kamerasının önünde) hafif dört ayaklı bir masa olurdu ve seyircilerden dört ya da beş kişiyi çağırırdı . Sonra onlardan ellerini avuç içleri aşağı bakacak şekilde masaya koymalarını ve birkaç saniye beklemelerini isterdi. Kardek'in sessizlik olması ve ruhlara konsantre olunması gerektiğini ve on ya da yirmi dakika içinde rap'lerin başlayacağını söylediğini biliyorum. Eh, ben kasıtlı olarak konuşmaya devam ettim, kimsenin hayaletleri düşünmesine izin vermedim ve her zaman *bir* ya da *iki* dakika içinde masa kalkıp kendisine sorulan sorulara akıllıca cevaplar vermeye başlardı. Her seferinde doğaçlama yardımcılar masayı kasıtlı olarak hareket ettirmediklerini, tek yaptıklarının ellerini masaya koymak olduğunu söylediler. Amaşüphe yoktu: Masa, ellerini kontrol eden bilinçsiz kas

hareketleri nedeniyle hareket ediyordu. Bu, kas tepkisini kaydeden özel bir cihazla kolayca doğrulanabilir. Bir kişi bir masayı hareket ettireceği telkini aldığında, kasları bilinçaltında elleri aracılığıyla çalışmaya başlar. Hareket o kadar hafiftir ki zihin asla farkına varmaz. Kardek'in teorileri ve tüm cevapları kas hareketinden gelir, ölülerin ruhlarından değil."

Padre ayrıca ruhsal şifa diye bir şeyin olmadığını da ilan etti. Bir keresinde bir izleyici kitlesine, sinirsel bozuklukların telkinle tedavi edilebileceğini çünkü zihnin gerçekten hiçbir sorun olmadığını duyması gerektiğini söylemişti. Organik hastalıklar sadece ilaçla tedavi edilebilirdi. Seyirci kitlesindeki bir kadın ayağa kalktı ve küçük oğlunu platformun kenarına getirdi. Yaklaşık dört yıl önce kör olduğunu ve doktorların hiçbir şey yapamadığını söyledi. Padre Boaventura aşağı uzanıp çocuğun kapalı göz kapaklarına dokundu. "İsa Mesih adına, gözlerini aç. Görebilirsin!" diye bağırdı. "Sonra, benim büyük şaşkınlığıma rağmen çocuk gözlerini *açtı* ve etrafına bakmaya başladı. Görme yeteneği geri gelmişti! Elbette, benim 'mucizem' konusunda genel bir karmaşa vardı ve ertesi günkü ders oturumum körler, sakatlar ve hastalarla doluydu, hepsi benden onlar için de bir 'mucize' gerçekleştirmemi istiyorlardı." Şehri terk etmek zorunda kaldı.

Kamusal alanlarda ders vermediği zamanlarda, *Katolikler İçin Oryantasyon adını verdiği dört ciltlik bir spiritizm ifşası yazmakla meşguldü.* İlk cilt *Brezilya'da Spiritizm'di* ve Kardek ve öğretileriyle ilgiliydi. İkincisi *Brezilya'da Umbanda'ydı* ve Exus, bir ruh merkezinin organizasyonu ve birçok tedavinin korkunç yan etkileriyle ilgiliydi. Üçüncüsü rahiplere yardımcı olmak için yazılmış ince bir ciltti. *Spiritizm Karşısında Pastoral Eylem adını taşıyan kitap,* felsefe ve ruh doktrininin Kutsal Kitap'ta çürütülmesiyle doludur. Dördüncüsü *Brezilya'da Reenkarnasyon'du* ve belirli bir sistemin ifşasından çok Kilise'nin çeşitli beşli meselesine neden inanmadığının bir tarihiydi.

Kitaplar iyi yazılmış, kolay ve neredeyse sohbet havasında . Hepsinde aynı tema işleniyor: "Bir adam bir ruhu çağıramaz. Bir ruh asla bir adam tarafından çağırılamaz. Bir adamın bir ruhu/meleği dünyaya çağırmasıyla Tanrı'nın Meryem'e hamile olduğunu söylemek için yaptığı gibi onu dünyaya göndermesi

arasında fark vardır."

Padre Kloppenburg ruhların var olduğunu asla inkar etmez - "bunu yapmak, İncil'in temel ilkelerinden birini ve melekleri ve Teslis'i inkar etmek olurdu." İnkar ettiği şey, bu ruhların sıradan insanlar için çalıştığıdır. Ve bu fikre en şiddetle karşı çıkmasının nedeni, Tanrı'nın kendisinin "Ben olduğum kişiyim ve benden başka Tanrı yoktur" demesidir. Mesih'in "Ben yol, gerçek ve yaşamım. Babama benden başka ulaşmanın yolu yoktur" dediğini ekler . Ve daha sonra: "Tanrı bize sonsuz yaşam verdi ve bu yaşam Oğlu'ndadır . Oğul'a inanan yaşam sahibidir, Tanrı'nın Oğlu'na sahip olmayan da yaşam sahibi değildir." 1917'de Papa Benedict XV'e Katoliklerin medyumları iş başında izlemelerine veya onlara yardım etmelerine veya ruhlardan tavsiye almalarına veya onlara ruhsal konularda danışmalarına izin verilip verilmediği soruldu. Resmi bildirisinde "İstisnasız her durumda yasaktır" dedi.

Bu nedenle, Katolik olan Padre Kloppenburg, - herhangi bir ruhsal inanca inanan veya uygulayan, İsa Mesih yerine bir ruha mum yakan, şifa bulmak için İsa'ya yalvarmak yerine ruhsal yardım arayan veya bir düşmanı cezalandırmak için kasıtlı olarak şeytana yalvaran birinin Kilise'ye karşı büyük bir günah işlediğini düşünmektedir.

Umbanda, yüksek ruhlu Kardecism ve Candomble (sanki öyle diyor) Katolik olmak istemeyenler için uygundur. Fakat Hıristiyanlık ve ruhsal dinler uyumsuzdur .

Doğal olarak, bu "pagan" ritüellerinde Katolik azizlerin kullanılmasına %100 karşıdır ve ayrıca ruh merkezlerine "Meryem Magdalene ve Yansd Tapınağı", "İsa'nın İlahi Işığının Ruh Merkezi" ve "Lourdes Kongo'lu Afrikalı Meryem Ana Kültü" gibi isimler verilmesine de karşıdır. Ruh dükkanlarında azizlerin alçı heykellerinin satışının yasaklanmasını sağlamaya çalışmıştır ancak bu bir işe yaramamıştır. (1957'de Sao Paulo'daki Umbanda Federasyonu, Santos plajında bir oturum düzenlemiş ve birçok Hristiyan imgesi sergilemiştir. Yerel piskopos yerel polise şikayette bulunmuş ve bu mezhebin oturumlarında "Katolik imgelerinin kullanılması"na karşı yasal bir dava açmıştır. Bir yıl sonra, küçük ve telaffuzu neredeyse imkansız olan Pindamonhangaba

kasabasındaki bir rahip aynı sebepten dolayı bir Umbanda merkezini işleme koymuştur. Her iki dava da Kilise'nin bakış açısını destekleyecek ve imgelerin ruhçulardan alınmasını emredecek bir yargıç bulamamıştır.)

Padre Kloppenburg, kitapları yayınlanmadan hemen önce Roma'ya çağrıldı ve Gregorian Üniversitesi'nde Brezilya ruh dinleri hakkında bir konferans verdi. Ayrıca Papa Pius XII ile bu konu hakkında özel bir görüşme yaptı, ancak "Ne kadarını anladığını bilmiyorum. Bana sadece on beş dakika verildi ve Hazretleri orada öylece oturup başını sallayıp gülümsedi."

Brezilya'ya döndüğünde eserleri kitapçılara ulaştı ve hemen en çok satanlar arasına girdi. Roma tarafından bir sonuca varmak ve Brezilya Katolikleri için bir dizi kural koymak üzere yetkilendirildiği açık olan Umbanda hakkındaki kitabı "Umbanda Karşısında Katolik Bir Pozisyon İçin Kurallar"ı içeriyor.

1) *Umbandistalar karşısında Katolik tutumu, Hristiyan saygısı ve ihtiyatlı takdirdir.* Bu insanlarla dini tartışmanın zaman kaybı olduğunu ve "yapabileceğimiz en iyi şeyin dua etmek, Tanrı'ya onlara bir dönüşüm bahşetmesi için yalvarmak" olduğunu iddia ediyor.

2) *Umbanda doktrini karşısında bir Katoliğin tutumu açık ve kesin bir kınamadır.*

3) *Bir uygulama olarak Umbanda karşısında, bir Katoliğin tutumu enerjik ve açıkça iğrenmedir.* "Birinin hem Tanrı'yı gerçekten sevmesi hem de aynı zamanda Tanrı tarafından çok sık ve çok sert bir şekilde yasaklanmış olan büyücülük ve büyüyü uygulaması düşünülemez . Bu nedenle bir Katolik, Umbanda'nın hiçbir grubunun, konfederasyonunun, toplumunun, kardeşliğinin, merkezinin, kilisesinin, çadırının, tapınağının veya kulübesinin üyesi olamaz."

4) *Umbanda seansları ile ilgili olarak, bir Katoliğin tutumu tamamen çekimser kalmaktır.* “Bir Umbanda veya Ruh seansına yardım etmek, Yaratıcıya karşı büyük bir itaatsizlik günahıdır. Daha da kötü bir günah, Katolik belirli bir ruhu veya ölmüş bir kişinin ruhunu çağırmak isterse ortaya çıkar.”

5) *Umbanda kitaplarına ilişkin olarak, bir Katoliğin tutumu onaylamama ve sınırsız kınamadır. “ -*

Piskoposunun uygun izni olmadan bu tür literatürü okuyan, saklayan, satan veya çoğaltan Katolik, büyük bir günah işlemiş olur ve derhal aforoz cezasına çarptırılır.”

6) *Umbanda tıbbi tanısı karşısında, bir Katoliğin tutumu mutlak bir çekingenliktir.* Tesniye 18:12 13: “Çünkü Rab bütün bu şeylerden nefret eder ve bu iğrençlikler yüzünden senin gelişinde onları yok edecektir. Sen kusursuz ve Tanrın Rab'bin önünde lekesiz olacaksın.”

7) *Umbanda tedavileri ve ilaçları karşısında,* bir *Katoliğin tutumu mutlak bir reddetmedir.* Tütsü , kavşak mumları ve özel otlar yakmaya karşıdır ancak homeopatik ilaçlara izin verir çünkü "spiritütsücüler tarafından reçete edilirler

8) ancak büyü veya nekromansi ile hiçbir ortak noktaları yoktur."

9) *Umbanda Orishas kültü karşısında, bir Katolik'in tavrı kararlı bir reddetmedir.* "Azizlerimiz sadece yem olarak, bir cephe olarak kullanılıyor. Putperestlik, insanın Tanrı'ya karşı işleyebileceği en büyük günahlardan biridir."

10) *Exu tarikatına karşı bir Katoliğin tavrı kutsal bir dehşettir ve onu daima apostolik bir güçle reddedecektir.*

11) Despachos [ruhlara iyilik elde etmek için yapılan adaklar] *karşısında , bir Katoliğin tutumu hüküm süren küçümsemedir.* "Bu eserlerden birini bulduğunuzda, kendi evinizin önünde bile olsa, haç işareti yapın (çünkü Düşmana adanmış bir nesnenin önündesiniz) ve sakin bir şekilde kaldırın. Hatta korku veya endişe duymadan, içinde bulunan yararlı şeyleri bile kullanabilirsiniz (tabak, para, puro, kibrit, bira, tavuk, vb.)."

12) *Kötü ruhları uzaklaştırmaya yönelik fetişler, muskalar,* figalar *[sıkılmış yumruk], tebeşirle çizilmiş semboller, Aziz George küreği vb. karşısında bir Katoliğin tavrı basit ve resmi bir küçümsemedir* .

13) *Dolayısıyla Spiritizm veya Umbanda karşısında bir Katoliğin tutumu mutlak, tam ve açık bir muhalefettir.*

Bunlar II. Vatikan Konsili'ne kadar olan kurallar ve tutumlardı. Roma Kilisesi sözde paganizm hakkında ikinci bir düşünceye (ya da belki *ilk düşünceye) sahipti ve zavallı Padre Kloppenburg bakış açısını gözden geçirmek zorunda kaldı. 1968'de kısa bir makale yayınladı ve bunu Brazilian Ecclesiastical Review'un Haziran sayısında sakladı.* Ruhsal uygulamalarda

when it came out. Few Brazilians know about the change in attitude but there has been a very great change.

Padre Kloppenburg, after lamenting that in the last ten years "more and more European-type Brazilians have become

hiçbir gösteriş yoktu," diye yazdı Umbanda "şimdi birine popüler bir protesto aracı izlenimi veriyor "İthal edilmiş ve yerel sahneye yeterince uyarlanmamış tüm inançlar." Başka bir deyişle: Vatikan II, Katolikliğin bir noktada Brezilyalıların

çoğunluğunu kazanmayı başaramadığından, beyaz efendilerin ithal ettiği dinin Brezilya'daki Afrikalı köleleri ve onların soyundan gelenleri "ruhen teselli etmek" için hiçbir şey yapmadığından emindir.

Papa IV. Paul, *Africae Terrarum'unu* 1967'de yayınlayarak " [Padre Kloppenburg'un sözleriyle] antik ve Hristiyan olmayan Afrika geleneklerinin olumlu değerlerini vurgulamış ve hatta yüceltmiştir." Papa, birçok gelenek ve ayinin değerli olduğunu ve bu ayinlere bakmanın ve en iyilerini "Kiliseye daha yeni bir yaklaşım" için kullanmanın yeni Katolik zihniyetine bağlı olduğunu yazdı. Papa, Afrikalılardan öğrenilecek çok şey olduğunu ve bu nedenle rahiplerin ve piskoposların "Avrupalı olmayan zihniyete yeniden bakmaları" gerektiğini ima etti.

Padre Kloppenburg, şunları yazdığında yutkunmak zorunda kalmış olmalı: "Zenci adam doğası gereği kendi ritüel litanilerini ister. Umbanda'da gerçekten iyi, güzel, adil, kutsal ve sevimli olarak keşfettiğimiz her şeye saygı duymalı, ayağa kalkmalı ve Mesih'te tamamlamalıyız! [Ünlem işareti bana ait!] Kilise, Konsey'de tutumunu ve zihniyetini değiştirdiği gibi, ben de değiştirdim. Şimdi Kilise'nin hissettiği gibi hissetmeliyim ve bu yüzden tutumumu ve zihniyetimi de değiştirdim."

Eski düşmanları ve muhalifleri, artık ruh merkezlerinin etrafında dolaşmaması ve Katolik muhalefetinin tek sesinin Roma tarafından susturulmuş olmasından memnunlar. Şaşırtıcı derecede beyaz saçlı olan (sadece birkaç yıl önceki fotoğraflarıyla karşılaştırıldığında), papaz tüm zamanını Vatikan II'nin kurallarını ve düzenlemelerini açıklamakla geçiriyor.

"Elbette, Umbanda ve ruhlarla hâlâ ilgileniyorum," dedi onu son gördüğümde, "ama şimdi yeni görevlerim var ve bunlar zamanımın çoğunu alıyor. Ruh dinlerini araştırdığım on yılda bir şey başardığımı veya başaramadığımı bilmiyorum. O zamanlar doğru yolda olduğumdan emindim. Şimdi artık bilmiyorum. O zamanlar açıklayamadığım birçok şey gördüm. Belki bana daha fazla zaman verilseydi hepsini açıklayabilirdim. Ama zamanın bir insan için ne kadar hızlı tükendiğini biliyorsun."

Beni devasa Fransisken ilahiyat okulunun basamaklarından aşağı ve kalın gölgeli araba

yolundan aşağı taksi durağına kadar yürüttü. Ağaçlar tamamen yapraklanmıştı ve sıcak güneşten hoş bir rahatlama sağlıyordu. Elimi sıkıp beni bir arabaya bindirdiğinde kafa derimde ve kollarımda o eski tüylerin diken diken olma hissini hissettim. Güçlü bir spiritüelin huzurunda olduğumda her zaman hissettiğim his. Sonra Dona Leda'nın bana aylar önce söylediklerini hatırladım: "Kitabın için büyük bir evde yaşayan bir adamla röportaj yapacaksın. Evinin etrafında da birçok ağaç var. Ah, ne güzel ağaçlar! Söylediklerine dikkat et, çünkü çok bilge bir adam. Ayrıca çok güçlü bir medyum, ama bunu kendine bile itiraf etmekten korkuyor."

13

Sonra benim de başıma geldi.

Elbette beklemiyordum. Aslında, ne zaman çarptığını bile bilmiyordum. Bunu duyduğumda şaşırdım ve bir süre inanmadım. Sadece beklemiyordum, hepsi bu. İnsanlar araba gerçekten çarpıncaya kadar bir araba kazasında olmayı asla beklemezler. Sonra çoğu zaman enkazdan tırmanırken bile buna inanmazlar. Ben öyle hissettim, ama parçalar herkesin görebileceği şekilde etrafımdaydı. Exu'ya bir söz—bana karşı!

Her şey başladığında sekiz yıldır Rio de Janeiro'da yaşıyordum. Üç yatak odası ve çatıların muhteşem manzarası olan çok güzel bir dairem vardı, plaja sadece iki blok uzaklıktaydı. Orada mutluydum, orada çok fazla şey yaptım, orada çok fazla iş yaptım.

Şimdi üç yatak odalı bir dairede yaşayan her bekarın, ona ve kendisine bakacak birine ihtiyacı vardır. Daha iyi işler bulana veya evlenene kadar bir süre işlerle ilgilenen bir dizi hizmetçim vardı. Sonra yeni bir hizmetçi buldum. Genç, kıvrımlı ve yumuşak, tozlu kahverengiydi. Bekar ve hayat doluydu. Zeki ve temizdi. Patron-çalışan ilişkisini sürdürürken bile iyi arkadaş olduk. (Ve diller sallanmaya başlamadan önce—sadece patron-çalışan ilişkisiydi.) Gelecekteki yasal sorunlardan kaçınmak için ona Edna diyeceğim.

Edna'nın birçok Brezilyalı do mestic'in tipik kişisel hikayesi vardır. İç kesimlerde, geldiğinde beş çocuğu olan fakir bir ailede doğmuştur. Annesi, kasabadaki birkaç zengin beyazın çamaşırlarını yıkardı ve babası (ah, babası! Hakkında bir roman yazılabilir!), profesyonel bir katildi. Birkaç dolar için gidip herkesi öldürürdü. Tek yapmanız gereken ona kurbanın adını ve adresini söylemek ve kararlaştırılan ücretin yarısını ödemekti. İşinin bittiğine dair kanıtla (bir kulak,

kopmuş bir parmağa takılan yüzük, kesilmiş bir dövme) geri döndüğünde, ona kalan parayı öderdiniz.

Edna bana babasının her seferinde günlerce uzaklara gittiğini, her zaman tertemiz beyaz kolalı keten bir takım elbise giydiğini ve geri döndüğünde takım elbisenin çamurla kaplı ve çimen lekeleriyle yeşile döndüğünü, ormanlarda ve tarlalarda sürünerek polislerden kaçtığını sık sık anlatırdı. Sanki annesinin yapacak yeterince işi yokmuş gibi, takım elbise tekrar beyaza boyanmalı, yeniden dikilmeli ve bir sonraki iş teklif edildiğinde giyilmeye hazır bir şekilde asılmalıydı.

Bir gün adam yeni bir göreve gitti ve bir daha geri dönmedi. Anne ve çocuklar, bir komşuları babalarını başka bir kasabada başka bir kadınla yaşarken gördüğünü söyleyene kadar ağıt yaktılar ve yas tuttular. Bunun üzerine Edna ve kardeşleri, birkaç eşyalarını karton kutulara koymaya yardım ettiler ve Rio'ya (borç parayla) bir otobüse bindiler.

Anne şehrin en iğrenç *gecekondu* mahallelerinden birinde boş bir kulübe buldu ve iş aradı. Haftada üç kez temizlikçiye ihtiyacı olan beyaz bir ailenin yanında iş buldu. Boş günlerinde diğer beyaz ailelerin çamaşırlarını yıkıyordu. Çocuklar birer birer büyüdüler ve cahil ama dünya işlerinden anlayan bir şekilde kendilerini geliştirmek için *gecekondu mahallesini terk ettiler. Bir kız, onu hemen başka bir gecekondu* mahallesine yerleştiren ve her yıl ona yeni bir bebek veren bir adamla evlendi . Bir oğlan kamyon şoförü oldu, kamyonu aldı ve bir daha geri dönmedi. Bir kız kardeş teyzesinin yanına gitti ve Brezilya'nın uçsuz bucaksız iç kesimlerinde kayboldu. Edna onunla birlikte kaldı

annesi, başkalarının çamaşırlarını taşımaya yardım ediyor ve (bir süre) turistler için tahta tepsilere kelebek kanatları yapıştıran bir fabrikada çalışıyordu.

Sonra annesi öldü. Edna onu gömmek için borç para aldı ve orta sınıf beyaz bir Brezilyalı aile için tam zamanlı bir hizmetçi olarak işe girdi. Kadın ona iyi davrandı, apartmanın çamaşır yıkama alanının yanındaki sıkışık hizmetçi odasında uyumasına izin verdi ve ona yiyecek ve ara sıra kullanılmış bir elbise verdi.

İş, sabah saat altıda kalkıp süt ve ekmek almak ve en küçük iki çocuğa kahvaltı hazırlamak anlamına geliyordu. Sonra onları okula kadar yürütüyor ve yedi buçukta orada olduklarından emin oluyordu. Saat sekizde en büyük oğlan kahvaltısını yapıp liseye gidiyordu. Saat sekiz buçukta kocası kahvaltısını yapıp şehir merkezindeki ofisine gidiyordu. Saat onda evin "hanımı" kalkıp kahvesini ve sıcak çöreklerini yiyordu. Kahvaltıyı bitirdikten sonra Edna evi temizliyor, çamaşırları sıcak, sabunlu suya koyuyor ve öğle yemeği için yiyecek almaya çıkıyordu. Yemeği hazırlıyor ve iki ilkokul çocuğunu almaya gidiyordu, onları eve getiriyor, öğle yemeklerini veriyor ve sonra öğleden sonraki derslerine kadar onları geri götürüyordu. Sonra çamaşırları yıkayıp mutfağın açık alanına asıyor, bir önceki gün yıkadıklarını ütülüyor, okula geri dönüp iki çocuğu alıyor, akşam yemeği için yiyecek alıyor, hazırlıyor, servis ediyor, bulaşıkları yıkıyor ve yatağa giriyordu. Bunun için ayda on beş dolar alıyordu.

Edna kalmak istiyordu çünkü yaşadığı ilk temiz, kuru yerdi. Ama sonunda ayrılmak zorunda kaldı. Ergenlik çağındaki oğlu, aile bakmıyorken ona sarkıntılık etmeye başladı. Bir gece, küçük odasına zorla girdi ve ona tecavüz etmeye çalıştı. Kadının protesto çığlıkları, hanımın kaçmasına neden oldu ve tabii ki Edna anında kovuldu.

Bir arkadaşı, başka bir hizmetçi, o gece onu yanına aldı ve o birkaç gün orada kaldı. Sonra bir arkadaşının arkadaşı aracılığıyla

Americano'nun bir hizmetçi aradığını duymuş . Gelip benimle konuştu, oracıkta birbirimizden hoşlandık ve o öğleden sonra taşındı.

Daire parlamaya başladı. Elbiselerim her zaman ütülüydü, masaya konan yemekler lezzetliydi. Telefona nasıl cevap vereceğini ve (Brezilya'da daha da nadir) ben dışarıdayken arayan kişinin adını ve numarasını nasıl yazacağını biliyordu. Beni sahtekâr satıcılara, kasaplara, tesisatçılara ve kuru temizlemecilere karşı savundu. Ben de karşılığında, ona hediye almadan hiçbir seyahatten dönmedim, ay sonunda anlaştığımızdan daha fazla para verdim, doktor ve dişçi randevularını ödedim ve onu tüm arkadaşlarımla tanıştırdım. Kısa sürede bana ulaşmak isteyen insanlar bunu yapmanın en iyi yolunun Edna'ya karşı nazik olmak olduğunu öğrendiler. Sahtekârlar ve bedavacılar konusunda olağanüstü bir gözü vardı ve beni kullandığını veya hoş karşılanmadığını düşündüğü bir tanıdığını birden fazla kez kapı dışarı etti.

Hiçbir zaman ayine gitmez ve Katolik Kilisesi'nin tuzaklarından nefret ederdi (kendini beğenmiş bir rahip annesini gömmeyi reddetmişti) ama Umbanda ve Spiritizm'i onaylamamakta da kararlıydı. Bana defalarca "Benim bununla bir ilgim olmayacak," dedi. "Sadece kötülüğe yarıyor, iyi şeyler yaptığına dair ne derlerse desinler umurumda değil. Kötü ve tehlikeli. Bundan muzdarip çok fazla insan tanıyorum. Ondan uzak durun, Senhor David. Size yardımcı olamaz."

Bir keresinde Bahia'dan Exu'nun demir bir heykeliyle döndüm. Edna heykelden nefret etti ve bir gün heykel gizemli bir şekilde ortadan kayboldu. Daha sonra bana dairedeki bazı hurdaları attığını ve Exu'nun "yanlışlıkla" atılmış olabileceğini söyledi. Başka bir sefer de Yaşlı Siyah Köle'nin muhteşem bir alçı duvar plakasıyla gururla eve döndüm. Tüm ihtişamıyla bir ağaç kütüğünün üzerinde oturmuş, pipo içiyor ve Umbanda sembolleriyle çevriliydi. Edna heykelin

ön odalardan hiçbirine girmesini reddetti ve (patron ben *olduğum için*) sonunda onu kütüphanenin duvarına asmayı başardım. Bir gün, şehir dışındayken çivi "gevşedi" ve plaka "kendiliğinden" yere düşüp paramparça oldu.

1968'de dairemi kiraya verdim ve bir kitap yazmak için dağ köyü Teresopolis'e gittim. Kiraladığım ev küçük ve iyi döşenmişti ve gölgeli ağaçlarla çevrili büyük bir çimenli bahçenin ortasındaydı. Hava temiz ve canlandırıcıydı. Bunaltıcı Rio de Janeiro'dan çok hoş bir değişiklikti. Bayıldım. Edna nefret etti.

Haftada üç gece prova yapan bir folklor dans grubuna katılmıştı. Televizyonda dans etmişlerdi; bir keresinde, Rio gazetesinde fotoğrafı çıktıktan sonra, bir kadın Edna'yı sokakta durdurup imzasını istemişti. Ondan sonra bir "yıldızla" yaşamaya başladım ve bir yıldızın kıyafet ve makyaj için ekstra paraya ihtiyacı olması, günde üç öğün yemek pişirmesinin ve hazırlamasının beklenmemesi ve başkalarının iç çamaşırlarını asla yıkamaması gerçeğine katlanmak zorunda kaldım. Tüm bu taleplere ve değişikliklere ayak uydurdum çünkü Edna'nın yeni ve farklı bir insan olduğunu, benim sayemde daha iyi yaşadığını ve başka bir ev işi veya fabrika işinde asla yapamayacağı şeyleri yaptığını hissediyordum. Onun utangaç bir serseriden güvenli ve çekici bir kadına dönüştüğüne tanık olmuştum. Kendimi fakir bir adamın Pygmalion'u gibi hissettim ve (sessizce) onun değişiminin tüm itibarını kendime mal ettim.

Kendi başına uçmaya, yani daha iyi bir iş bulmaya ve sosyal statüsünü yükseltmeye hazır olduğundan o kadar emindim ki, ona daha fazla para kazandıran bir şey araması gerektiğini söyledim. Bir kişinin neden hayatta ilerlemeye devam etmesi gerektiğinin tüm nedenlerini açıkladım ama onu yeni zirvelere taşımak yerine gözyaşlarına boğdum.

I tried new tactics. I read the Help Wanted section of

putting a down payment on a house of her own, and when

Gazeteyi yüksek sesle okuduğumda yapabileceği bir şey bulduğumda. Banka kredisi almak hakkında

konuştum ve o da coşkuyla kabul etti. Ona böyle bir kredi alabilmek için istikrarlı bir işi olması gerektiğini ve hiçbir bankanın bir hizmetçiye asla bir avuç para vermediğini söyledim. Sonra bir gün yeni kitap satılır satılmaz Brezilya'dan ayrılmaya karar verdim. Kalbimi ve hedefimi Yunanistan'a gitmeye adadım ve broşürler için Yunan elçiliğini ve fiyatlar ve güzergahlar için bir seyahat acentesindeki bir arkadaşımı rahatsız etmeye başladım.

Edna literatürü gördü ve tüm bunların ne anlama geldiğini sordu. Ona Brezilya'dan ayrılıp Avrupa'ya gideceğimi söyledim.

"Ya ben?"

"Giderken sana yarım yıllık maaşımı vereceğim."

"Hayır, sen gidince ben ne olacağım? Nereye gideceğim?"

"Yüz tane iş bulabilirsin, Edna. Genç ve zekisin. Bir şirkette benimle kazandığından çok daha fazla para kazanacaksın ve hatta çok konuştuğumuz o küçük evi bile satın alabileceksin."

Tepkisi ise gözyaşlarına boğulmak ve odasına giderken kapıyı çarparak kapatmak oldu.

Daha sonra arkadaşlarıma Yunanistan'a gideceğimi söylediğimde, hepsi "Edna ne olacak?" dediler. Ben de "Bunu biliyor. Yapılması gerekiyordu, biliyorsun. Şimdi açıkta olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum." diye cevap verirdim.

Brezilyalı arkadaşlarım sanki umutsuz bir akıl hastasıymışım gibi sadece başlarını sallayıp bana gülümsüyorlardı.

Planlarımı neşeyle sürdürdüm, Edna'yla Yunanistan hakkında ve kitabı sattığım anda gerçekleşecek tüm değişiklikler hakkında açıkça konuştum.

Ama kitap satılmadı. Öncelikle, el yazmasını daktilo etmesi gereken kız öyle berbat bir hata yaptı ki yarısından fazlasını tekrar yazmak zorunda kaldı. Sonra hastalandı ve sayfalar masasında kilitli kalırken ben öfkelendim ve homurdandım ama yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Sonra nihayet hazır olduğunda ve ajansımın eline geçtiğinde, onu okuması sonsuza kadar sürdü (kabul ediyorum, çok uzun bir kitaptı) ve kitabı karıştıran her editör rapor vermek için çok uzun zaman harcadı

tekrar gündemde. New York'lu bir yayınevi, geri çevirmeden önce dört ay boyunca elinde tuttu!

Bu arada, paraya muhtaçtım. Dünyanın en kötü iş adamıyım ve kitabı yazmaya başladığımdan beri mali açıdan ince bir uçurumda yürüyordum. Tüm dış görevleri reddettim ve romana sadık kaldım. Kolay bir satış, tüm borçlarımın kolayca ödenmesi ve Brezilya'dan kolay ve hızlı bir çıkış hayal etmiştim.

Ama öyle olmadı. Kitap parası hiç gelmedi ve Şubat ayının başında beklediğim miras Ağustos ayının sonuna kadar tüm yasal süreçlerden geçerek hala temizlenmemişti! Yunanistan'a uçmak yerine Rio'da iki ay kira ödemem gecikti, telefonum ödenmediği için kesildi ve herkes ve kardeşi lOU'larının ödenmesini istiyordu.

Sanki bu yeterince kötü değilmiş gibi, çok hoş bir Arjantinliyle flört ediyordum. Aylardır birbirimize aşk mektupları gönderiyor ve birlikte olabileceğimiz günü iple çekiyorduk. Buenos Aires'te çok para kazanan iyi bir arkadaşım vardı. Bir uçak bileti (daha fazla 1OU) almayı başardım ve sevgilimle birlikte olmak ve arkadaşımdan borç almak için Arjantin'e uçtum. Ama vurulacak kişi bendim. Sevgilim beni kızdırdı ve beni süzen ani bir kararla başka biriyle uzaklaştı. Arkadaşım bana bir kuruş bile borç vermeyi reddetti. Bunu büyük bir çekicilikle yaptı ama yine de bir reddetmeydi.

Rio'ya sevgilim, param ve uçak bileti için yeni senet borcumu ödeyecek bir yolum olmadan döndüm. Parasız, perişan ve yalnızdım... Edna hariç. 'Şeyler için endişelenme ,_Senhor David. Her şey yoluna girecek. Kira ödemezsen ve telefon kesilirse ne olmuş? Sağlığın hala yerinde."

Buenos Aires'ten döndükten iki gün sonra sıtmaya yakalandım!

New York'a (başkalarının telefonlarından) yapılan telefon görüşmeleri,

Chicago ve Londra'da kitabım ve mirasımla ilgili yaptığım tüm görüşmeler olumsuz sonuçlar ve daha derin borçlar getirdi. Nedense her şey çıkmaza girmişti. Karşıma çıkan bariyeri yıkmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sağlık , para ve aşk açısından çıkmazdaydım. İnanılmaz bir şanssızlık serisiydi.

Yoksa bundan daha fazlası mıydı?

Bir gün Avenida Copacabana'da gergin bir şekilde yürürken eski bir arkadaşımla karşılaştım, Belo Horizonte şehrinden bir Brezilyalı kadın. Böyle bir karşılaşmada her zamanki selamlaşmalardan sonra geri çekildi ve bana baktı. "Neyin var?" diye sordu. "Korkunç görünüyorsun."

Kendisine iltifatından dolayı teşekkür ettim ama her şeyin yolunda olduğunu da söyledim.

"Hayır değil," diye ısrar etti. "Sana bakmama izin ver." Etrafımda dolaşıp gözlerini benden hiç ayırmadı. Kendimi kasabın vitrinindeki bir biftek parçası gibi hissettim. Sonunda, "Hiç düşmanın olduğunu düşünmemiştim. Bu korkunç!" dedi.

"Hiç düşmanım yok. . . . Korkunç *olan ne* ?"

'Biri sana nazar değdirmiş. Yolların kapanmış!”

"Saçmalık," diye itiraz ettim. "Ben bunların hiçbirine inanmıyorum! Sadece kötü şansım var, hepsi bu."

"Hepsi bu değil! Birisi yollarınızı kapattı. Korkunç bir durumdasınız! Lanetlendiğiniz bu kötü büyüyü bozmak için bir şeyler yapmalısınız."

Gülmeye başladım ama beni hemen kesti. "Exu işteyken asla gülme! Ben bir spiritistim. Neyden bahsettiğimi biliyorum. Seni tamamen yıkmadan önce o büyüden kurtul !" Hızla uzaklaştı ve ben onu izlemeye devam ettim, aptalca bir fikir yüzünden bu kadar endişelenebilmesine hayran kaldım.

Birkaç gün sonra başka bir arkadaştan bir mektup aldım, bu sefer uzak Mato Grosso'dan. "David, dün gece bir Umbanda seansına gittim ve medyum aracılığıyla konuşan Yaşlı Siyah Köle bana Rio'da yabancı bir arkadaşım olup olmadığını sordu. Ona böyle bir arkadaşım olduğunu söylediğimde bana büyük tehlike altında olduğunu söyledi. Birisinin sana karşı bir çalışma yaptığını ve tüm yollarının kapatıldığını söyledi. Lütfen sevgili dostum, bir seansa git ve şu şeyi senden çıkarmasını söyle." Adını

imzaladıktan sonra bir not ekledi: "Sana bunu kimin yaptığını sorduğumda, daireni paylaşan bir zenci kadın olduğunu söyledi. Edna'nın *asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum* , ancak cevabının sana bildirilmesi gerektiğini düşündüm. Lütfen bu mektubu sakla. Edna'nın bunu görmesini istemem."

Kitap ve miras hakkında daha fazla telefon görüşmesi ve daha fazla telgraf ve daha fazla olumsuz yanıt. Kira üçüncü ay için ödenmeliydi ve bu, Brezilya'da tahliye için yasal gerekçedir.

Sonra başka bir kasabadan bir aktör arkadaşım birkaç gün benimle vakit geçirmek için geldi. Televizyonda bir pembe diziye başlayacaktı ve bir uzun metrajlı filmin çekimlerini bitirecekti. İyi bir insan ve iyi bir aktör. Ayrıca bir spiritist. Bu ayrıntıyı bilmiyordum.

Edna'nın geldiği gece akşam yemeği servis etti ve ardından dans grubuyla prova için ayrıldı. O gittikten hemen sonra arkadaşım konuşmaya başladı. "O kadın hayatını mahvediyor."

"Bir dakika bekle," diye cevapladım. "Bana dünyadaki herkesten daha iyi davranıyor. Benim için her şeyi yapardı."

"Ne olursa olsun *, artık senin* düşmanın . Sana bir lanet koydu. Yolların kapalı."

"O kadın beş yıldır benimle," diye itiraz ettim. "Benimle iyi ve kötü zamanlar geçirdi. Bana zarar vermek için hiçbir şey yapmazdı. Böyle suçlamalarda bulunmaya nereden cesaret ediyorsun? Onu bu geceye kadar hiç görmedin bile. Buraya gelmeden önce varlığından bile haberin yoktu!"

"Onun hakkında üç gün önce bir şeyler duydum."

“Kimden?” diye sordum.

“Rahibe Magdalena,” diye cevap verdi.

Donup kaldım. Rahibe Magdalena, Sao Paulo'nun devasa şehrindeki en güçlü ruhlardan biri. Uzun zaman önce duymuştum onu, ancak seansları özel ve gizli. Çalıştığı medyum, tanımadığı hemen hemen herkesi engelliyor. "Rahibe Magdalena," diye yutkundum. ”Sana Edna'dan bahsetti mi?"

“Son seansta ona danışmaya gittim,” diye açıkladı, “ve ona TV dizisinin başarılı olup olmayacağını ve filmin zamanında tamamlanıp tamamlanmayacağını sordum. Bana ikisinin de tam istediğim gibi olacağını söyledi. Sonra ona yeni kitabını merak eden bir

Amerikalı yazarın yanında kalacağımı söyledim. Neden satılmadığını merak ediyordu. Masa hafifçe vurmaya başladı. Şu cümle çıktı: Bu yazarın adı David St. Clair mi? Ona öyle olduğunu söyledim."

Hızla ayağa fırladı. Bir aktör her zaman bir aktördür. "Sonra masa şiddetli bir hareket yaptı! Bana doğru geldi ve sonra bana çarptı ve sonunda sandalyemi devirdi ve beni yere bastırdı! Sonra odanın diğer tarafına koştu ve etrafında oturanlar onun şu şekilde seslendiğini hissetti: 'O daireden uzak durun! Lanetli! Arkadaşınız lanetli!' Ayağa kalkıp masaya geri döndüğümde hala titriyordum. Rahibe Magdalena'yı daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim!"

"Hadi canım," diye alay ettim. "Masa bunların hepsini yapmadı."

"Bana inanmıyor musun? Bana yalancı mı diyorsun? Rahibe Magdalena'nın gerçeğinden mi şüphe ediyorsun? David, sana gerçekten şaşırdım!" Gerçekten kırılmıştı. " Rahibe Magdalena söz konusu olduğunda *asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun."*

Kendisinden özür diledim ve bir dahaki sefere onunla "konuştuğunda" iyi ölü Rahibe'ye üzgün olduğumu söylemesini istedim. Bu onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu.

' Bana kendi evinde bir düşmanın olduğunu söyledi . Seni kıskanan bir zenci kadın. Bu kadın senin onu terk etmeni istemiyor. Senin onunla evlenmeni ya da ona küçük bir ev almanı istiyor. Sadece bu iki şeyden birini yaptığında senin yollarını açacak ve kendi hayatına devam edebileceksin. O zamana kadar sıkışmış durumdasın," ve haşlanmış bir patatese bir çatal sapladı ve onu dramatik bir şekilde yukarı kaldırdı, "böyle sıkışmış!"

Kendimi çatalının ucunda, bembeyaz ve nişastalı bir halde gördüm ve Pygmalion'un böyle bir durumda ne yapacağını merak ettim.

"Ama *eğer* Edna bunları yapıyorsa," diye sordum, *"nasıl* yapıyor? Rahibe sana bunu da mı söyledi?"

"Haftada bir kez Quimbanda seansına gidiyor ve-"

"Quimbanda mı? Kara büyü mü? Edna'm Quim banda'da mı ibadet ediyor ? İnanmıyorum!"

"Bir Quimbanda seansına gidiyor ve senin giysilerinden bir parça alıyor. Yeni bir giysi değil, daha önce giydiğin bir şey. Bunu rahibe veriyor ve o da onu

gömüyor, üzerine biraz baston alkolü döküyor ve onu korumak ve *senin* kaçmanı engellemek için mumlar yakıyor. Ayrıca ona yemeğine koyduğu özel bir karabiber satıyor. Yolların kapalı, değil mi? Eksik bir giysin var mı?"

Hayır demeye başladım, çoraplarımın nasıl kaybolduğunu aniden hatırladığımda. Son birkaç aydır hiçbir çorabın aynı eşi yok gibiydi. Bir keresinde bir koyu mavi çorabı bir siyah çorabın üzerine giymek ve kimsenin farkı fark etmemesini ummak zorunda kalmıştım. Edna'ya bunu sorduğumda, çamaşır alanındaki ipten onları sürükleyen şeyin rüzgar olması gerektiğini söyledi. Oyuncuya kaybolan çoraplardan bahsettim.

"Görüyorsun ya!" dedi zafer kazanmış bir şekilde. "Bu daha da güçlü Quimbanda. Bir çorap burada kalırken diğeri toprağa gömülü. Sen toprağa ve bu daireye bağlısın. Bu gidişle Yunanistan'a asla varamayacaksın."

birinin bana nazar değdirip *kapattığı fikrine* kapıldığımda

yollarımdan çıktım, Edna olduğuna inanamadım. Inanmayı reddettim.

Kısa bir süre sonra arkadaşım kendi dairesine gitti, Edna'yı test etmeye karar verdim. "Edna," dedim, "herkes bana yollarımın kapandığını, Exu'nun bana karşı çalıştığını söylüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ah, Senhor David! Buna inanıyor musun? Bu sadece batıl inançlı arkadaşlarının aptalca bir fikri. Onları dinleme."

"Ama belki de haklıdırlar. Kim bilir? Belki de yaşadığım tüm bu kötü şans, birinin bana büyü yapmasından kaynaklanıyor. Brezilya'da neyin gerçek neyin hayal olduğunu gerçekten bilmek imkansız. Bunu çok düşündüm. Tüm rasyonel Amerikan mantığımı kullandım ve bunun sadece hayatımın kötü bir dönemi olduğu ortaya çıktı. Ama Brezilya'da neredeyse on yıldır yaşayan ve bir Brezilyalı gibi *düşünen biri olarak* , bana bir şey yapıldığı sonucuna vardım."

"Buna inanıyor musun?" Mutfak duvarına yaslandı ve hafifçe gülümsemeye çalıştı.

"Brezilyalı olarak buna inanıyorum," dedim. "İnanılacak başka bir şey yok. Bu seferki gerçekler hayal gücünden daha ağır . Bu lanetten kurtulmak için bir şeyler yapmalıyım."

'Ne yapabilirsin?'

"Bir seansa gidiyorum ve lanetin kaldırılmasını istiyorum." Gözleri büyüdü. "Ve beni oraya götürmeni istiyorum!"

"Ben mi? Ama Senhor David, ben o yerler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç Umbanda seansına katılmadım. Neden ben?" Gözleri şimdi daha büyüktü, ama bu sefer korku ve şüpheyle.

"Bu yerleri bilen birçok arkadaşın var," diye cevapladım. "Bu cumartesi gecesi beni iyi ve güçlü bir Umbanda merkezine götürmelerini istemeni istiyorum."

"Ama bu cumartesi çok yakında..." diye yalvardı. "Bu kadar kısa bir sürede mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. ... Dans grubumun provası olabilir ve belki ben-"

"Edna," dedim ona karşı pek kullanmadığım bir tonla, "Bu cumartesi beni götürmeni istiyorum!"

"Ama bu imkansız, çünkü-"

"Edna! Bu cumartesi!" Ve daireden çıktım .

Haftanın geri kalanında bana asık suratlı Edna tarafından kötü pişmiş yemekler servis edildi. Ne demek istediğini biliyordum ama fark etmemiş gibi davrandım. Sonra cumartesi sabahı birkaç saatliğine gitti. Geri döndüğünde, "Ben

talked with Anna Maria. Her mother knows such a

in the suburbs. You have to take two buses to get there." "You mean *we* have to take two buses. You are going with me!

istersen. Bu akşam evlerine gidebilirsin ve seni seansa götürecekler. Ama seni uyarıyorum, çok uzakta

gecekondu mahallesindeki kulübeye gittik . Oraya ulaşmak için ana yoldan ayrılmamız ve su ve çöple kayganlaşmış bir dizi kaya basamağından yukarı çıkmamız gerekiyordu. Her yüz fitte bir elektrik direği vardı ve böcekler ışığın etrafında toplanırken, gecekondu sakinleri üssün etrafında toplanmıştı. Cumartesi gecesiydi ve yapılacak hiçbir şey yoktu (ve bunu yapmak için para da yoktu) sadece etrafta durup dedikodu yapmak. Daha sonra bir yerde bir iskambil oyunu oynanacaktı veya muhtemelen bıçaklı bir kavga ve polis ambulansının sirenleriyle sonuçlanacak bir "kendin yap şişeni" partisi yapılacaktı.

Nemli, pis karanlıkta onlarca kulübenin arasında gizlenmiş kulübe, oturma odam büyüklüğündeydi ve atık tahta kalaslardan yapılmıştı ve yassı teneke kutulardan oluşan bir çatıyla kuru tutuluyordu. Anna Maria ile daha önce, bir keresinde verdiğim bir akşam yemeği partisini Edna'ya hazırlamasına yardım etmek için geldiğinde tanışmıştım. Kısa boylu, şişman ve çok siyahtı. Annesi, altmışlı yaşlarında zayıf, yaşlı bir kadındı, açık çikolata rengindeydi ve yüzünde her zaman bir gülümseme vardı. İkisi de beni gördüklerine ve evlerine hoş geldin demekten mutlu görünüyorlardı. "Oturun, Senhor David," dedi yaşlı kadın. "Birkaç dakikaya hazır olacağız. Bir bira ister misiniz? Televizyonu açayım mı?

Cevap beklemeden büyük ekranı açtı ve yanında duran küçük beyaz buzdolabını açtı. Tepeye tırmandıktan sonra bira soğuk ve lezzetliydi. Sonra özür dileyip "oturma odasını" "yatak odasından"

ayıran parlak renkli bir perdenin arkasına geçti. Edna, Buenos Aires'te ona aldığım pembe iki parçalı hafif yünlü bir takım elbise giymiş, plastik kaplı bir sandalyenin tam kenarında dengeli ve şık bir şekilde oturuyordu. Yersizdi ve bunu hissediyordu. İş istemek için kapımı çaldığından beri uzun bir yol kat etmişti.

Çok sayıda çekmece çarpması, kağıt hışırtısı ve kısık bir sohbetin ardından Anna Maria ve annesi Dona Julia hazırdı. Temiz, parlak desenli pamuklu elbiseler ve deri sandaletler giymişlerdi. Her biri iki şişkin alışveriş çantası taşıyordu. Çantalarda ne olduğunu sorduğumda "Eşyalarımız," dediler. Yakında görecektim.

Edna haklıydı. İki otobüse binmek zorundaydık. Biri bizi Rio'nun sessiz cumartesi gecesi şehir merkezine, diğeri ise bizi şehirden uzağa, fenerlerle aydınlatılmış küçük evlerin, zifiri karanlık gökyüzünün ve havlayan köpeklerin olduğu bir alana götürdü. Brezilya'da bulunduğum tüm bu yıllar boyunca daha önce hiç bu rotayı kullanmamıştım. Muhtemelen diğer Amerikalılardan (ve çoğu Brezilyalıdan) daha fazla dev ulusu dolaştığım gerçeğine rağmen, hala gidecek çok yerim ve görecek çok şeyim olduğunu fark ettim.

Anna Maria şoföre bir şeyler bağırdı ve şoför bir sonraki kavşakta durdu. Arabadan indik. Orada sadece ağaçlar, çamurlu hendekler ve tam bir ıssızlık hissi vardı. "Burada mı?" diye sordum. Dona Julia başını salladı ve kolumu tuttu. Edna ve Anna Maria önden yürürken ben de onları takip ettim.

Kadınlar Copacabana'daki bir elbise satışından bahsediyorlardı, gözlerim karanlığa alışmaya çalışıyordu. Sonunda bunun mütevazı, uzak bir işçi mahallesi olması gerektiğini fark ettim, küçük evlerle moda Rio de Janeiro'nun dışındaki alanı noktalayan o insanlık parçalarından biri,

bahçe arazileri ve çok sayıda çocuk. Yaklaşık on beş dakika boyunca toprak bir yolda yürüdük. Ağaçlardan ve asmalardan oluşan yüksek bir duvarın önünde Dona Julia durdu. "Burada," dedi.

Ağaçların arkasında kocaman bir alan vardı, beyaz boyalı, kırmızı kiremitli çatısı olan, uzun, alçak, tek katlı bir çimento blok evin bulunduğu bir alan. Evin etrafında, çeşitli sihirli işaretler ve sembollerle boyanmış ve muz yapraklarıyla kaplanmış, alçak bir kulübe tipi yapıya çıkan pembe çimentodan bir kaldırım vardı. En yakın taraf açıktı... ve orada bir zenci kadın kahve demliyor ve kızarmış ve lezzetli, et ve tavukla doldurulmuş küçük üçgen hamurlar satıyordu. Orada zaten bir düzine kadar insan daha vardı, yiyecek tezgahının etrafında dolaşıyorlardı veya devasa bir mango ağacının altındaki birkaç yeşil ahşap bankta oturuyorlardı. Diğerlerinin hepsi siyahtı. Bir damla bile beyaz kanı olan tek kişi bendim. Bana merakla baktılar, sonra Anna Maria veya Dona Jaffa tarafından tanıştırıldığımda beni kabul ettiler ve görmezden geldiler.

Edna ve iki genç kız hemen Karnaval hakkında sohbete daldılar ve Edna'nın bundan keyif aldığı anlaşılıyordu . Kızlar düzgün giyinmiş olsalar da, Edna'nın en iyi giyinen olduğu aşikardı. Aslında, oradaki diğer tüm Zenci'ler arasında Edna bir moda modeli gibi göze çarpıyordu. Ayakkabıları, çantası, altın bilezikleri ve gösterişli saç modeli onu bir hizmetçiden ziyade bir madam gibi gösteriyordu. Ama (ve bu onun başarısıdır) beni insanlara "patronum" Senhor David olarak tanıttı.

SAAT 23:00 gelip geçtiğinde ve uzun beyaz evin içinde hala hiçbir hareket olmadığında, arazide dolaştım, alçak çalılar arasında çimentoya işlenmiş çeşitli tasarımları inceledim veya eski mango ağacının gövdesine çivilenmiş dövme demir sembollerin anlamını anlamaya çalıştım. Her ağacın dibinde birkaç mum yanıyordu. Bunlar ve yiyecek tezgahından gelen çıplak ampul, zifiri karanlık gecede tek ışık kaynağıydı.

Mülkün uzak tarafında kiremit çatılı, pencerelerinde mavi panjurlar ve beyaz çitli küçük bir çimento ev vardı. Ev bir bebek evine benziyordu, sadece belime kadar uzanıyordu. Exii'nin evi olması gerektiğini biliyordum. Açık ön kapının içinde ne olduğunu görmek için eğildim ve bir köpeğin öfkeli yüzü, alaycı ve dişlerini göstererek beni hızla geri çekti. Sonra tekrar

baktım ve bunun sadece kesik kafa olduğunu ve tüm hayvan olmadığını gördüm. Gözlerinin hala taze parıldamasından, oldukça yakın bir zamanda öldürüldüğünü anladım.

Edna'nın hala sohbet ettiği yere döndüğümde, Anna Maria ve Dona Julia da dahil olmak üzere diğerlerinden birkaçı kaybolmuştu. "Neredeler?" diye sordum. Bana değişmeye gittikleri söylendi.

Saat on bir kırk beşte (törenin ne zaman başlayacağını merak ederek saatime bakıp duruyordum) üç genç adam davul taşıyarak gölgelerden çıktı. Bunlar, eğimli, cilalı uzun tahta levhalardan yapılmış, üst kısmı alt kısmından daha geniş olan davullardı. Ağızları kalın bir iple bağlanmış ve Frankenstein canavarının boynundakiyle aynı türden mandallarla sabitlenmiş bir tür hayvan derisiyle kaplıydı. Bu üç davulcunun belirmesi, seyircilerin toplantı evine doğru hareket etmeleri için bir işaretti. Her birimiz küçük yan kapıdan içeri girerken ayakkabılarımızı çıkardık ve tütsü dumanıyla temizlenmemiz gerekti. Küçük sıcak turtaları yapan kızlardan biri şimdi birkaç geniş etekli bilek boyu saten bir elbise giymişti ve biz tek tek yoğun leylak dumanının içinden geçerken buhurdanı tutuyordu. Sonra kadınlar odanın bir tarafına, erkekler ise davulcuların yanına, diğer tarafına gittiler.

Edna'ya duvar resimlerini fark etmesi için bir işaret yaptım, ama kaşlarını çattı ve başını salladı. Tüm iç duvarlar parlak ilkel resimlerle kaplıydı. Üç tanesi şeytanın, Exu'nun resimleriydi. Birinde ateş yiyordu, bir diğerinde

sırıtan bir kafatası tutuyordu ve üçüncüsünde çıplak bir sarışının bir sürü küçük şeytanla savaştığı mumları yakıyordu.

Beyaz atının üzerinde korkunç canavarı mızraklayan Aziz George (artık tanıdık bir figür) vardı. Ağaç kütüğünün üzerinde oturan Yaşlı Siyah Köle vardı. Zengin süslemeli giysilerinin altında eti olmayan, sadece kemikleri olan Aziz Barbara olabilecek bir kadın vardı.

Tavanda kırmızı ve siyah kağıt şeritler çaprazlama uzanıyordu ve en sağ köşede, yapay çiçekler, Hristiyan imgeleri, yanan mumlar, Umbanda tanrıları ve pişmiş ve çiğ yiyeceklerin bulunduğu seramik kaselerle kaplı, çok platformlu bir sunak çatıya kadar uzanıyordu. Sunağın önünde, seyircilere bakan bir taht vardı. Siyaha boyanmıştı ve oturma yeri kan kırmızısı kadifeyle kaplıydı. En üstteki duvara yaslanmış zeminde, yanan mum halkaları, ayrılmış yiyecek sunuları, açılmış *cachaga* şeker kamışı alkolü şişeleri ve tek tek alçı imgeler vardı. Zemin dövülmüş topraktandı ve çoraplı ayaklarıma soğuk geliyordu.

Davullar çalmaya başladı. Saatime baktım. Tam midnight.

They started slowly, almost listlessly, and gained momentum with each passing minute. Then from outside came a woman’s raucous voice. She shouted something that I was

sure was not Portuguese, and a chorus of female voices answered her in song. I turned to look out the window to see what was going on, but there were no windows. The shutters on the outside of the house opened onto nothing. The only entry

binanın oradaydı, tek bir kapı vardı.

Davulların tonu yükseldikçe tezahüratlar da yükseldi ve seslerden alayın (dansçıların Exu'yu yatıştırmak için evin etrafında kesik köpek başıyla dolaştığını hayal edebiliyordum) bana doğru geldiğini anlayabiliyordum. Şarkı şimdi daha yumuşaktı ve tiz ses birkaç oktav alçalmıştı. Sonra tek kapıdan içeri girdiler, uzun kollu bluzlar ve çok sayıda saten etek giymiş on üç kadın. Bazıları beyaz, diğerleri soluk mavi, bazıları sarı ve diğerleri yeşil giymişti. Hiçbiri mücevher takmıyordu, hepsinin saçları açıktı ve sırtlarından aşağı sarkıyordu.

İrkilerek Arma Maria ve annesini alayda gördüm. Kızı inci beyazı, annesi ise beyaz süslemeli mavi giymişti.

Zaten şişman olan Anna Maria, siyah yüzlü bir gaz balonu gibi şişiyordu, annesi ise günlük pamuklu sokak kıyafetlerinde ancak ima edilen görkemli bir vakara sahipti. Çıplak ayaklıydılar ve davulların ritmine göre küçük, hızlı adımlarla hareket ediyorlardı. Etekleri sallanıyordu ve bir Afrika lehçesiyle tezahürat ediyorlardı. Duvarların dibinde duran arkadaşlarından habersizlerdi. Artık ruhlar için çalışıyorlardı. Ölümlü tanıdıklara ayıracak vakitleri yoktu. Yarım daire oluşturup ritme göre sallanıyor ve kapıyı işaret ediyorlardı. Ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde uzattılar ve komik bir şekilde geriye doğru zıpladılar, sonra da öne doğru bir adım attılar. Sanki birinin odaya girmesi için yalvarıyor gibiydiler.

Sonra yüksek sesle, gırtlaktan bir çığlık atarak geldi! Daireler çizerek dans ederek ve kısık sesle bağırarak, kadın saten giysili bir kasırga gibi eve girdi. Zenci'ydi ama Anna Maria'nın simsiyahı değildi. Tahminimce kırklı yaşlarının sonlarında bir yerdeydi. Tertemiz beyaz balon kollu bir bluz ve aynı şekilde beyaz, kabarık bir etek giymişti. Etek yere kadar uzanıyordu ve kat kat zarif dantelden yapılmıştı. Döndükçe etek dalgalanıyordu ama ayak bileklerinden fazlasını göstermiyordu. Saçları beyaz ipek bir sarıkla daha da gizlenmişti. Yüzü makyajsızdı ve tek mücevheri boynundaki altın zincirden sarkan muhteşem bir altın haçtı. Haç, kadının muazzam göğsünde eğildi ve duvardaki mumlardan yansıyan yansımaları aldı. Kadın içeri girdiğinde, dansçılar ellerini çırptılar ve aralarına girip her birini kucaklayana kadar bunu sürdürdüler.

Davullar tempo değiştirdi ve o ilahiler söylemeye başladı. Bu, Tanrı Baba'ya yapılacak ayinlere bereket vermesi için bir duaydı. Sonra bir tempo değişikliği daha ve rehberlik ve teselli için İsa'ya bir ilahi. Sonra bir değişiklik daha ve Kutsal Anne'ye yeni bir ilahi. Sonra Aziz Petrus, Aziz George, Aziz Sebastian'a ve daha nicelerine, ta ki hangi azizin onurlandırıldığını unutana kadar .

Etrafındaki kadınlar teker teker ele geçirilmeye başlandı. Ruhlar bedenlerine girerken titriyor, ürperiyor, sarsılıyor, zıplıyor ve inliyorlardı. Şimdi daha yavaş dans ediyorlardı ya da bacakları tutulmuş bir şekilde, odanın içinde dolaşıp seyircilere bakıyor ya da sadece kendilerinin görebildiği bir canavara sırıtıyorlardı. Anne azizlerini kontrol altında tutuyordu ve bana numara verildiğinden , ruhların ilk dinleyeceği şeyin benim

davam olacağını biliyordum. Onlara nazar boncuğum hakkında soru sormaya hazır ve istekliydim çünkü sabahın bir buçuğu çoktan geçmişti, bacaklarım ayakta durmaktan yorulmuştu ve ayaklarım toprak zeminde donuyordu. Ritüel danslar ve ele geçirmeler biter bitmez seyircilerin sırasının geleceğinden emindim.

Brezilya'da pek çok kez olduğu gibi bu kez de yanılmışım.

Kadınların hepsi ruhları tarafından bindirildikten hemen sonra teker teker onlardan kurtuldular. Anne, Umbanda'nın kapanış ritüellerini başlattı ve kızlar translarından çıktılar, gözleri donuk ve saçları çarpıktı. Neler olup bittiğini merak etme fırsatım olmadan hepsi kapıdan çıktı ve biz, dizleri tutulmuş ve ayakları titreyen seyirciler kendi başımıza kaldık.

Edna'ya baktım ve omuzlarımı kamburlaştırdım. Beklemem gerektiğini işaret etti, çünkü (haklı olarak) oradan çıkıp eve gitmeye hazır olduğumu düşünüyordu. Sonra kulübenin dışından şarkı duyduk. Bir kez daha davulcular ritimlerine başladılar ve kızlar evin ortasına doğru dans ettiler. İkinci perde başlayacaktı.

Davullar yavaşça, sonra daha hızlı ve sonra da inanılmaz bir hızla çalıyordu. Dansçılar dönüyor ve adım atıyor, her dakika ivme kazanıyorlardı. Tezahürat ediyor, bağırıyor, dönüyor ve alkışlıyorlardı. Daha önce hiçbir merkezde görmediğim kadar pagandı. Edna'ya baktım ama her şeyi o kadar ciddi bir şekilde izliyordu ki beni fark etmedi. Etrafımdakilerin yüzleri kapıya dönüktü. Anne'yi bekliyorlardı. Ben de öyle.

İçeri girdi.

Kapı korkunç bir çığlıkla açıldı ve o içeri daldı. Beyaz bluz ve beyaz çok katlı dantel etek gitmişti. Beyaz sarık ve parıldayan altın haç gitmişti. Onların yerine kolları parçalanmış kan kırmızısı bir bluz vardı. Etek şarap kırmızısı ve pis kirliydi. Dizlerine kadar iniyordu ve donuk satenden yapılmıştı. Altında birkaç pembe, kırmızı ve şarap rengi kabarık etek her hareketinde hışırdıyordu. Saçlarının tepesinde kırmızı ve siyah sivri uçlu bir hemşire şapkası vardı ve ayakları çıplaktı, ayak tırnakları kırmızıya boyanmıştı. Haçın yerinde şimdi cilalanmış bir kafatası asılıydı. Bir veya iki yaşında bir çocuğa ait olmalıydı. Siyah bir kurdele çeneleri bir arada tutuyordu, iki göz çukurunun arasına *ölü bir yılan bağlanmıştı.*

Büyülenmiştim ama biraz da tedirgindim, çünkü Ox ala/İsa'nın beyazından Exu/Şeytan'ın kırmızısına

dönüşmüştü. Karanlığın Efendisi'nin dünyevi huzurundaydım ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim

Jestleri geniş ve erkeksiydi. Sanki kalın çizmeler giymiş gibi adımlar attı ve odanın karşısına ve sunağa doğru dans ederek döndü ve temsil ettiği iblis gibi ilahiler söyledi.

Ayağa kalktı, sunağa baktı ve yüksek sesle, uzun bir kahkaha attı. Meryem Ana resmini aldı ve onu yere atacakmış gibi yaptı. Yemek kaselerini kokladı ve bir ağız dolusu mısır unu aldı, yüzünü buruşturdu ve havaya tükürdü. Susadığını bağırdı ve kadınlardan biri dans grubundaki yerinden kalkıp aceleyle onun için bir şişe *cachaga* şeker kamışı alkolü açtı. Ağzını ateşli sıvıyla doldurdu , yere tükürdü, sonra bir yudum daha aldı. Bunu yuttu ve grotesk bir şekilde boyanmış dudaklarından damlamasına izin verdi. Dansçı daha sonra küçük bir hasır sepeti açtı ve kar beyazı, yeni ütülenmiş ve kolalanmış bir keten peçete çıkardı. Üzerinde çiçekler ve ötücü kuşlar işlenmişti. Exu'nun Annesi peçeteyi aldı ve ağzına sürdü, damlayan alkolü sildi. Sonra buruşturup yere fırlattı.

Sonra bir puro istedi. Kendisine yeni bir kutu getirildi ve o da bir tane seçti, altın kağıt ambalajının çıkarılmasını ve ağzına tıkmasını istedi. Yeni bir kibrit kutusu getirildi ve puro yakıldı. İki üç nefes çekti, kokuya memnuniyetle gülümsedi ve sonra puroyu çevirip yanan ucunu ağzına tıktı. Burun deliklerinden mavi duman çıktı. Sırıttı ve yere tükürdü. Sonra davulculara işaret etti ve ritim yeniden başladı.

Dansçılar ritimle şarkı söylemeye ve hareket etmeye başladılar ve rahibe de onlarla birlikte dans etti. Ama artık törenin ilk yarısının sadık beyaz giysili lideri değildi. Artık şeytandı ve tam bir komutadaydı . Davulculara emirler yağdırdı ve uyumsuz davranan bir kadını azarladı. Bir yudum daha *cachaga istedi* ve yeni yıkanmış ve kolalanmış nakışlı bir peçete daha bir kez kullanılıp yere atıldı. Dans grubundaki hangi zavallı zenci kadının o hafta o kötü muamele görmüş peçeteleri yıkamak ve ütülemek için kaç saat harcadığını merak ettim. Bunu zaman ve emek kaybı olarak değerlendirdim. Bunu, Katolik rahibin her ayin sırasında komünyon kadehini örtmek için kullandığı temiz beyaz bez kadar ritüellerinin bir parçası olarak gördükleri açıktı.

Müzik, diğer seansta fark etmediğim bir perdeye

doğru yükseliyordu. Dansçılar teker teker tekrar ele geçirilmişlerdi, ancak bu sefer yüzleri korkunç acılara benzeyen bir şekilde çarpılmıştı. Parmakları bükülmüş ve dirsekleri yarasa kanatları gibi dışarı itilmişti. Rahibe şişeden bir yudum daha istedi ve bitirdi. Yakından izledim, ancak güçlü ve inanılmaz derecede kötü tadı olan alkol midesine boşalırken yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. (Her şeyi içebileceğini iddia eden babam bir keresinde iki yudum *cachaga içmiş* ve yenilgiyi kabul etmişti. Burada bu kadın sanki soda içmiş gibi bir şişeyi bitirmişti!)

Başka bir puro istedi ve yere düşen dansçılardan birinin üzerinden atladı. Baktım ve şimdi toprakta sürünen Anna Maria'ydı. Rahibe eğildi ve Anna Maria'nın başını evcil bir köpekmiş gibi kaşıdı ve sunağa ve açık puro kutusuna doğru yürüdü. Anna Maria havlamaya başladı ve tıpkı bir köpek gibi dirseklerini ve ayak parmaklarını toprağa gömerek rahibeye doğru süründü. Rahibeye ulaştı ve pis eteğinin ucunu kokladı, sonra küçük bir köpek yavrusu kadar mutlu bir şekilde rahibenin çıplak ayaklarını yalamaya başladı. Kadın hiç aldırış etmedi ve üzerinden atladı, purosunu yeniden yakmak için odanın ortasına geri döndü. Anna Maria ciyaklayarak ve soluk soluğa, kendini yerde sürükledi.

Kadın davulcuların yanına gidip bir şeyler söyledi, sonra yanımda duran üç adama baktı. Onlara baktı ve birine yaklaştı. Ona sarıldı, sonra yere tükürdü. Adamın çoraplı ayaklarını zar zor ıskaladı. "Yine mi döndün?" diye kükredi ona. "Ne oldu, şimdi kızı istemiyor musun?"

Mücadeleci zenci teni altında kızardı ve sadece onun için bir şeyler mırıldandı.

"Seni aptal herif! Doğru yapmadın! Piç kurusu! Neden, eğer Exu'nun sana söylediği gibi yapsaydın şimdiye kadar kollarında olurdu. Elbette kocasını yarıda bırakacak bir iş yapmaz! Seni buradan tekmelemeliyim! Gelip bana yalvarıyorsun ve bana her türlü sözü veriyorsun ve sonra her şeyi yarı yarıya yapıyorsun! Sen nesin? Erkek mi, yarı erkek mi?" Sesi kirişlere kadar yükseldi.

Utanarak, kendisinin bir erkek olduğunu mırıldandı, ama...

"Eğer bir erkeksen, kanıtını görelim!" Elleri adamın pantolonuna doğru atıldı ve pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Adam geri çekildi ve onu itti. Kadın zevkten kükredi ve odanın ortasına doğru dans ederek

geri döndü, gülüyor ve kemikli bir parmağını ona doğrultuyordu. "Bir erkek! Erkek olduğunu söylüyor!" Odanın diğer tarafındaki kadın seyirciler gergin bir şekilde gülüyorlardı, komik olduğunu düşünüyormuş gibi davranmaya çalışıyorlardı.

Sonra bir şişe daha *cachaga* istendi. Bu sefer durmadan içti. Yeni bir peçete kullanıldı, buruşturuldu ve yere atıldı. İçtiği puroya baktı ve suratını buruşturdu. Koşarak bir tane daha getiren asistanına bağırdı. İlk puroyu yere fırlattı (neredeyse ayak bileklerini yalayan Anna Maria'ya çarpacaktı) ve çıplak ayaklarıyla sertçe dışarı attı. Yeni puroyu yaktı ve sıcak kül ucu hemen ağzına atıldı. İşte o zaman bana baktı.

"Sen!" diye seslendi. "Burada ne yapıyorsun? Sen kimsin?"

Edna'nın başını salladığını gördüğümde konuşmaya başladım. Cevap vermemem gerektiğini anladım. Puroları ve içkileri getiren kadın rahibenin kulağına kim olduğumu ve belli ki beni kimin getirdiğini fısıldadı. "*Cachaça sever misin,* Americano?" diye seslendi. "Benimle bir içki iç! Şimdiye kadar içki sevmeyen bir Americano ile tanışmadım!"

Asistanı yeni bir şişe almak için koşup ona uzattı. Bana doğru atlayıp şişeyi uzattı. Ben uzandım ve güldü ve şişeyi geri çekti. "Önce ben," dedi ve şişenin ağzını ağzının derinliklerine daldırdı. Sonra uzun uzun yuttu. Şişe yarı boş olarak çıktı ve bana uzatmadan önce ağzını diliyle birkaç kez yaladı. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum. Beyaz bir Amerikalı olarak, o tükürük dolu şişeyi Ups'ıma koymak istememem gerekiyordu. Bunu yapmak, birçok yerel önyargıyı bir kenara itmek olurdu. Bunu yapmamak ona bana işkence etmesi için her türlü sebebi verirdi. Şişeyi alıp ağzıma götürüp uzun, dolu bir yudum aldığımda tüm oda beni izliyordu. Sonra şişeyi ona geri verdim.

"Çok iyi," dedi gülerek. "Benim gibi içmeyi bilen bir adam görmek hoşuma gidiyor!" Daha yakına geldi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Ben bir erkeğim, biliyorsun. Ben oradaki o gergin karakterden daha çok bir erkeğim," ve birkaç dakika önce elle taciz ettiği seyirciyi işaret etti. "Adımın ne olduğunu biliyor musun?" Başımı iki yana salladım. "Adım Exu! Ben Kötülüğün Tanrısıyım! İstersem seni öldürebilirim! Bu seni korkutuyor mu?" Tekrar başımı iki yana salladım. "Iyi!" dedi. "Korkmuş insanları sevmem!" ve gülmek için ağzını açtı. O zaman her bir dişinin

altınla kaplandığını ve her altın kapağın ortasında küçük bir elmasın parladığını gördüm! Cachaça şişesinden bir nefes daha aldı *ve* yutmak yerine aniden yüzüme tükürdü!

Geri çekildim. İlk tepkim ona karşılık vermek oldu, ama bunun yerine uzanıp uzun, yırtık kolunu tuttum. Onu daha da yakına çektim ve yüzümü bluzuna sildim. Odadaki sessizliğin tadı alınabiliyordu.

Bana dik dik baktı, kolundaki nemli noktaya dik dik baktı ve bir saniyelik duraklamadan sonra bir kahkaha daha attı. Herkes rahatladı, ben de dahil, çünkü tüm o cesaretin nereden bu kadar aniden ortaya çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Senden hoşlanıyorum," dedi. "Sen Amerikalı mısın?" Başımı evet anlamında salladım. " *Benim hangi milliyetimden* olduğumu biliyor musun?" Duraksadım, doğru anlamak istiyordum ve "Brezilyalı"nın onun için fazla basmakalıp bir cevap olduğunu bilerek, "Afrikalı mı?" dedim.

“Hayır! Neden böyle söylüyorsun? Tenim yüzünden mi? Ben Yahudiyim! Şeytanın Yahudi olduğunu bilmiyor musun? Mesih'i öldüren benim! O zaman Yahudi olmalıyım, değil mi?”

"Öyle diyorsanız öyledir, Senhora," diye cevap verdim.

"Hayır! Bana Senhora deme! Bana Senhor de! Çünkü ben Exu'yum ve Exu bir *erkek, öyle mi?”* Yarım daire çizdi ve kendini bacaklarının arasına aldı. "Belki de - onun sahip olduğu ekipmana sahip değilim," yine yanımdaki zavallı adamı işaret ederek, "ama ben ondan daha erkeğim!" Davulculara dik dik baktı. "Şu f—ing şeyleri çalın ,__hayvanlar!" Hemen ritimler yeniden başladı ve dansçılar (şimdi hepsi ele geçirilmiş ve kendi şeytanlarının ağırlığı altında sendeleyerek) ritimle hareket etmeye başladılar.

Anna Maria hâlâ yerde sürünüyordu; inci beyazı elbisesi kir, *cachaça ve puro külleriyle* lekelenmişti . Dirsekleri, kendini yerde çok fazla sürüklediği için kanıyordu. Annesi Dona Julia neredeyse hareketsiz duruyordu . Ayaklarını iki yana açmış, ellerini kalçalarına koymuş bir şekilde tek başına duruyordu. Saçları darmadağındı ve gözleri başının içine doğru dönmüştü. Görebildiğim tek şey beyazlardı. Göz bebekleri tamamen gizliydi. İkisi için de üzülüyordum, yine de kendi kendime neye bulaştıklarını bildiklerini söylemek zorundaydım. Dona Julia akşamın erken

saatlerinde bana bu ruh merkezine katıldığından beri hayatının muazzam bir şekilde iyileştiğini söylemişti. Artık hiç para sıkıntısı çekmiyordu. Mükemmel bir sağlığı vardı ve yıllarca boynunda bir taş gibi duran kocası onu aniden terk etmişti. Evet, bu özel gruba katıldığı için mutlu olmasının birçok nedeni vardı. "Nasıl olduğunu göreceksin," dedi bana, "ve sen de düzenli bir ziyaretçi olacaksın."

Davullar sustu ve ben sevindim, çünkü kulaklarım gürültüden ağrıyordu. Ayaklarım buz gibiydi ve uzun süre ayakta durmaktan yorulmuştum. Saatime baktım. Neredeyse sabah 4'tü. ZAMAN uçup gitmişti, ama yeterince hızlı değildi. Oradan çıkmak istiyordum. Bazı batıl inançlı lanetleri bilmenin canı cehenneme. Yirminci yüzyılda yaşayan bir Amerikalıydım ve yorgun ve açtım!

Tam o anda küçük yuvarlak bir bank belirdi.

Odanın ortasına yerleştirilmişti ve Exu yanına gelmem için bir işaret yaptı. Oturmamı söyledi, ben de öyle yaptım. Sonra yeni bir puro yakıp dumanını yüzüme, göğsüme, bacaklarımın etrafına ve sırtıma üflemeye başladı. Çoraplarımı çıkardı (o soğuk toprak zemine karşı tek korumam!) ve dumanı ayak parmaklarımın arasına üfledi.

"Şimdi bana neden burada olduğunu söyle," dedi. İlk tepkim ona eğer gerçekten kötülüğün ruhuysa neden orada olduğumu *bileceğini söylemek oldu* , ancak uzun bir sohbete dahil olmak istemiyordum, sadece işi bitirip oradan çıkmak istiyordum. "Birisi yollarımı kapattı," dedim. "Kim olduğunu bilmek istiyorum."

İki dansçı yaklaşırken ellerini çırptı. Bunlardan biri Anna Maria'ydı ama benim şaşkınlığıma göre artık Şeytan'ın köpeğinin ruhu tarafından ele geçirilmemişti. Ne zaman normale döndüğünü söyleyemedim. Davullar durduğunda ve ben fümigasyon sürecinden geçtiğimde olmuş olmalı. Anna Maria sağ elimi tuttu ve diğer kadın sol elimi tuttu. Sonra davullar çalmaya başladı, Exu tezahürat etmeye başladı ve seyirciler ellerini çırpmaya başladı.

Bunu daha önce görmüştüm. Bir seyirci iki medyum arasında olduğunda genellikle onlarla birlikte sağırmeye ve kıvranmaya başlardı. Aynı dönüşleri başlatmayı umuyordum çünkü nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyordum. Ama hayal kırıklığına uğradım, - kadınlar titriyor ve inliyordu ama ben <u>hiçbir şey hissetmedim</u> . En ufak bir elektrik yükü bile.

“Ne hissettin?” diye sordu rahibe.

I felt that "Vücudumu terk ediyordu" diye to shorten the whole affair.

“You felt nothing! Don’t invent things!” she said in a loud voice. “Now let’s try it again.”

Once more the drums beat, the chants came and the hands clapped and once more the two mediums clutching my hands jerked and groaned as if they were holding a bare electric

yalan söyledim, umarım *tel.* Yine hiçbir şey hissetmedim, ama Exu bu sefer bana soru sormadı. Her iki medyum da yerde yatıyordu, elbiseleri dizlerinin üstündeydi, gözleri ve ağızları açıktı ve soluk soluğaydı. Rahibe bu sefer sonuçlardan memnun görünüyordu. Puroyu yanlış ucundan tükürdü ve yere tükürdü. Tam

zamanında ayaklarımı geri çektim.

"Hey," diye bağırdı ve kirli çıplak ayağıyla Anna Maria'yı itti. "Konuşamıyor musun?"

Anna Maria tiz bir kahkaha attı ve "Bu Americano'ya kimin nazar değdirdiğini biliyorum. Biliyorum ama o bunu duymak istemiyor. Çok fazla incineceğini düşünüyor." dedi.

"Bu doğru mu?" diye sordu şeytan. "Gerçekten bilmek istemiyor musun?"

"Elbette bilmek istiyorum," dedim bıkkınlıkla. "Bu yüzden buradayım!"

"Peki bu kişinin adı ne?" diye bağırdı Exu Anna Maria'ya. "Söyle bize!"

"Bilmek istemiyor!"

" Bilmek istiyorum! ”

"Söyle bize, aptal iblis! Bize söylemek için cehennemden getirildin! Sırrı olan aptal bir bakire gibi davranmayı bırak!" Çıplak siyah ayak Anna Maria'ya sert bir tekme attı.

"Pekala," diye kıkırdadı Anna Maria, "ama bundan hoşlanmayacak. Ona bu laneti koyan, tüm yollarını kapatan ve ona acı çektiren kişi, onu bu geceki seansa getiren kişiyle aynı kişi!"

Herkes nefes almayı bıraktı ve Edna'ya baktı. Ben de ona doğru baktım. Soluklaştı ve bayılacakmış gibi bir saniyeliğine kıpırdandı. Sonra kendini toparladı ve yerdeki Anna Maria'ya dik dik baktı.

imkansız! Bu akşam buraya getiren kişi iyi bir insan. Bana asla böyle bir şey yapmaz!" diyebildim .

"Sen öyle düşünüyorsun," dedi Anna Maria'nın bedeninden gelen ses. " *O kadar* iyi biri değil. Ona ülkeyi terk edeceğini söyledin. Seninle evlenmeni istiyor. Ya bunu yap ya da gitmeden önce ona bir ev ve bir parça arazi al. Yalnız kalmak istemiyor. Seninle olduğu yıllar boyunca açgözlü oldu."

"İnanamıyorum!" diye bağırdım. "Bu kadın benim arkadaşım!"

"Herkes bir şey istediğinde herkesin arkadaşıdır ," dedi Exu. "Kimse sadece zevk için kimseyle kalmaz. Her zaman bir sebep vardır. Bu durumda sebep bir evlilik veya bir evdir. Onunla evlenmeye söz verdin mi?"

"Elbette hayır!" diye itiraz ettim.

"Ama o sana yemek pişirdi, yatağını yaptı, evini temizledi ve düşmanlarını her zaman uzak tuttu, değil mi?" Rahibe bana, Edna'ya ve tekrar bana baktı.

"Elbette yaptı," diye cevapladım, "ama tüm bunları

yapması için ona para verdim. O benim hizmetçim. Bunlar onun görevleri. O benim hizmetçim ve başka bir *şey değil* !"

"Sadece bir hizmetçi," diye düşündü Exu. "Bu mücevherlerle böyle giyinmiş ve *sadece* bir hizmetçi mi? Buna inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Dinle," dedim, "Neye inandığın umurumda değil. O kadın benim hizmetçim. Biz sevgili değiliz. Hiç olmadık. Ve onun bana karşı böyle bir şey yapacağına inanmıyorum.

"Ben.

"O zaman benim yalancı olduğumu mu söylüyorsun?" diye bağırdı rahibe.

"Hiçbir şey söylemiyorum," dedim yorgunca. "Şimdi tek yapmak istediğim eve gitmek." Ayağa kalkmaya başladım ama şeytan beni geri itti. "Sen kal," dedi, "ama sen," Edna'yı işaret ederek, "gidebilirsin."

Edna kadına sert sert baktı ve sonra Anna Maria odanın karşısına geçip kapıdan çıkarken ona nefretle baktı. "Dışarıda seni bekleyeceğim, Senhor David," dedi.

"İyi. O gitti. Şimdi lanetten kurtulacağız." Rahibe davulculara çalışmalarına başlamalarını emretti ve şarkı söyleyip tezahürat ederken ve yüzüme duman üflerken tüm bale topluluğu etrafımda tezahürat ederek ve kollarını sallayarak dans etti. İyi bir on dakika sürmüş olmalı. Üşüyordum ve her saniye daha da sabırsızlanıyordum. Tezahürat durduğunda rahibe, "Tamam. Özgürsün. Lanet kalktı ve şimdi onu sana koyan kişiye iki kat daha fazla gelecek. Sana kötülük dileyen kişi hastalanacak ve acı çekecek." dedi.

Sıradan kalktım. "Ama senden bunu istemedim! Sadece laneti benden kaldırmanı istedim! Kimsenin, ne kadar kötü olursa olsun, benim yüzümden acı çekmesini istemiyorum." Ona öfkeliydim ve her şeyi bu kadar ciddiye aldığım için kendime şaşırıyordum. Tüm bu saçmalıklara inanmaya mı başlıyordum?

"Çok geç," dedi şeytan kendini beğenmiş bir şekilde. "Laneti̇niz sizden alındı ve şimdi onu başlatan kişinin üzerinde. Kötülük akıllıca ele alınmalı. Aksi takdirde, doğrudan kendi yüzünüze geri uçar."

“Artık gidebilir miyim?” diye sordum.

"Yapabilirsin. Ve mübarek bir şekilde git."

"Şeytan aşkına mı?"

"Şeytan her zaman kötü değildir. Ben de iyilik için çalışıyorum. Yollarınız açık ve önünüzde özgürlük

varken tekrar yaşamaya başladığınızda işimin ne kadar iyi olduğunu göreceksiniz."

Kapıya doğru yürüdüm. "Sana ne kadar borcum var?" diye sordum.

"Bağışınızı davulların yanındaki kutuya koyun. Vermek istediğiniz her şeyi." Birkaç cruzeiro banknotunu katlayıp kutuya koydum. Yanıma gelip bana sarıldı, nefesi puro dumanı ve alkol kokuyordu. "Senden hoşlanıyorum," dedi, "ama sen benden hoşlanmıyorsun. Sahtekâr olduğumu düşünüyorsun. Göreceksin. Gelecek sana Exu'nun senin arkadaşın olabileceğini gösterecek." *

Kapıdan çıktım ve ona son kez bakmak için döndüm. Kadın seyircilerden birini çoktan bankın üzerine oturtmuş ve taze bir puro yakmıştı. Güneş açık tarlaların üzerinden yeni doğmaya başlamıştı ve her - şey garip ışığında yeni ve çıplak görünüyordu. Yaşlı rahibe bile dışarıdan farklı görünüyordu. Kirli giysileri, çizgili yüzü, yorgun gözleri. Edna ve ben birkaç blok yürüdük ve şehre giden bir otobüse bindik. Yolculuk boyunca hiçbir şey söylemedik.

. Buna ne derseniz deyin ("tesadüf" muhtemelen İngilizcedeki en güçlü kelimedir) ve inanın ya da inanmayın, lanetimin kaldırılmasından üç gün sonra büyük bir ABD dergisinden bir telgraf aldım. Bir hikaye istiyorlardı ve gerekli masrafları Telex ile bana gönderiyorlardı. Aylar önce önerdiğim ve başlangıçta reddettikleri bir hikayeydi. Masraf paraları kirayı ve telefon faturasını ödedi.

Rahibe ziyaretinden bir hafta sonra ABD hakimi beklediğim miras parasını serbest bıraktı ve borcumu herkese ödeyebildim.

Büyü kaldırıldıktan on gün sonra Arjantin'den bir mektup aldım, aşk ilişkisinin sona ermesinin korkunç bir hata olduğunu ve kaldığımız yerden devam etmeye istekli olup olmadığımı söylüyordu. Cevap bile vermedim.

Ve iki hafta sonra Edna—beş yıl sonra ilk kez—ölümcül bir şekilde hastalandı. Kilo verdi, soluk bir renge büründü, yemek yiyemedi ve sinirli bir şekilde ve her zaman ağlama noktasında işine devam etti. Sonunda onu bir doktora gönderdim. Karnında kesilmesi gereken bir büyüme olduğunu söyledi. Tamam, faturayı ödemeyi kabul ettim. Onu açtılar ve hiçbir şey bulamadılar. Hastaneden daha da zayıflamış

bir şekilde geri döndü.

Bir gece odasında hareket ettiğini duydum. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için yanına gittiğimde valizlerini hazırladığını gördüm. Oda, yıllar boyunca ona verdiğim elbiseler, ayakkabılar, paltolar ve eşarplarla doluydu. Gözyaşları arasında gideceğini söyledi.

"Neden?" diye sordum. "Yani neden *şimdi,* bu kadar hastayken? Seyahatimi birkaç ay erteledim. Şimdi gitmek zorunda değilsin, *bu gece"*

"Evet öyle. Sağlığım kötüye gidiyor. Ameliyattan kalan dikişler canımı acıtıyor ve uyuyamıyorum ya da yemek yiyemiyorum. Ancak bu daireden ayrıldığımda iyileşeceğim." Mavi ipek bir bluz katlayıp çantalardan birine koydu. "Bana burada seninle kaldığım sürece bir dakika bile huzur umamayacağımı söyledi."

"Bunu sana kim söyledi?" diye öfkelendim.

"Azizlerin Babası, bu gece görmeye gittiğim bir Umbanda rahibi. Sana ettiğim lanetin bana iki katı olarak döndüğünü söyledi. Senin yanında kaldığım sürece acı çekeceğim. Sadece ayrılarak iyileşeceğim."

Şaşkına dönmüştüm. 'Edna, yollarımı mı kapattın? Yaşlı rahibe ve diğer herkes bana senin bana karşı bir lanet işlediğini söylediklerinde haklı mıydılar?"

Yatağa çöktü ve hıçkırarak ağladı. "Seni incitmek istemedim. Ama bana bir ev satın almadan, bana biraz güvence vermeden seni bırakmamın aptallık olduğunu söylediler. Bana seninle evlenmeyi denemem gerektiğini söylediler ama onlara aramızda hiçbir şey olmadığını söylediğimde bunun önemli olmadığını söylediler. Her hafta çoraplarından birini gömerek ve yemeğine özel biber koyarak bana aşık olduğunu düşünüp benimle evleneceğini söylediler."

bana yaptığı şeyden iğreniyordum . . O benim arkadaşımdı, bazen işler kötüye gittiğinde tek arkadaşım oluyordu. Bana kara büyü yapmış olmasına rağmen kendimi ona karşı sorumlu hissediyordum. "Eğer işe yarayacaksa," diye kekeledim, "miras paramın bir kısmı kaldı, belki sana küçük bir ev veya bir daire alabilirim eğer sen... "

Ayağa kalktı ve gözlerini bir mendille sildi. "Hayır. Hiç iyi olmazdı. Bana alacağın herhangi bir ev o kadının lanetiyle dolu olurdu. O korkunç Exu kadını! Hayır. Uzaklaşmam ve sana verdiğim kötü etkilerden uzakta her şeye yeniden başlamam gerek.

Yaklaşık bir saat sonra beni aradı. Kapı açıktı ve çantaları çoktan taksiye binmişti. Bana sarıldı, bir şeyler

söylemeye çalıştı ama sadece gözyaşları geldi. Sonra kapıyı kapattı ve gitti.

Sonra ağladım.

Şimdi büyük soru cevaplanmalı. Ben, beyaz, eğitimli bir Hristiyan Amerikalı olarak, Brezilya ruhlarının güçlerine inanıyor muyum? Dürüstçe hayır diyemem. Dürüstçe, inanıyorum diye cevaplamalıyım.

İşte orada.

Basılı olarak.

Brezilya denen o uçsuz bucaksız Güney Amerika ülkesinde yaşayan pagan ruhlarına inanıyorum. İnanmamak için çok fazla şey gördüm . Zihnim ruh tezahürleri, masa vuruşları, ruh operasyonları, gerçekleşen kehanetler, tam olarak ne olacağını önceden haber veren kartlar ve başka hiçbir şekilde açıklanamayan olaylarla dolu.

Eğer bu bana alay ve kahkaha getiriyorsa, buna engel olamam. Brezilya'ya açık fikirli bir şekilde gittim. Her şeyi görmek ve şeyler hakkında gerçeği öğrenmek istiyordum. İnsanların ölümden döndüğü fikrini kabul edemiyordum. Bu hayattaki kötülüklerimizin bedelini bir sonraki hayatta acı çekerek ödeyen bir ruhumuz olduğu teorisinden şüphe ediyordum.

Belki de aşmam gereken en büyük engel, belki de—sadece belki—bu cahil kölelerin eğitimsiz siyah tenli torunlarının bizim modern sofistike insanların sahip olmadığı bir şeye sahip olmasıydı. Bu insanlar saf ve doğal kalmayı ve Doğa'ya yakın olmayı öyle bir şekilde başardılar ki, Doğa'nın sırları onlara ifşa edildi. Şimdi belki de bu sırları *yorumlama biçimleri* %100 doğru değildir. Belki de ruhları ve şeytanları görüyorlar ve ölü arkadaşlarıyla konuşuyorlar çünkü Doğa'nın Büyük Gücü (Tanrı? Buda? İsa? Oxala?) onlara bu şekilde ulaşabiliyor. Belki de Brezilyalılar bunu böyle *anlıyor* Görmeyi *reddettiğimiz* ince g'ler .

Antik çağlarda yaşayanların bize asla aktarmadığı büyük sırlar vardı. Ya da aktardılarsa, önce Hristiyanlık, sonra bilim adına onları küçümsedik. Yeni Ahit'e aykırı olan şeylere ve laboratuvarlardaki çocukların test tüplerinde kanıtlayamadığı şeylere zihnimizi kapattık. Hayaletlerin var olmadığını bilerek büyüdüm çünkü onları göremiyoruz. Bana verilen açıklama buydu. Hepsi iyi ve güzel. Ama ayrıca, biçimlendirici yıllarımda, bulunmadığımız yerlerde olan şeyleri göremeyeceğimizi öğrendim. Yine de yaklaşık on dört yaşındayken teyzem

kasabanın ilk televizyonunu satın aldı ve orada, yaklaşık iki bin mil uzaklıktaki New York şehrinde olan biteni izliyordum! İnançlar her yeni nesille değişir . İmkansız olan mümkün hale gelir. Büyük büyük babam, bir gün duvardaki bir düğmeye basarak geceleri çiftlik evine güneş ışığı getirebileceğini söyleseydiniz size aptal derdi. Büyük büyük babam, bir adamın uçabileceğini düşünme cüretini gösterdiğine inanmıştı! Hala siyah bir plastik parçasını alıp kilometrelerce ötedeki biriyle konuşabildiğime şaşırıyorum. Bir adam ayda yürür mü? İmkansız!

Tamam, tüm bunlar bilimin işidir. Bilim ve atom. Yine de günümüzün büyük beyinleri hala atomun ne *olduğunu bilmiyor.* Nasıl çalıştığını ve nasıl çalıştırılacağını biliyorlar, ancak ne olduğu konusunda *hala* cahiller. Bilim son yüz yılda büyük sıçramalar yaptı. Dünyayı aletler ve nesnelerle doldurdu ve ancak yakın zamanda bilgili adamlar (örneğin Duke Üniversitesi'ndeki Profesör Rhine) bilim yoluyla insan *zihnini geliştirmekle ilgilenmeye başladılar* .

Artık hepimiz duyular dışı algıyı hafife alıyoruz. Poe'dan çıkıp günümüz gerçeğine dönüştü. Zihnin güçlerine inanmaya başlıyoruz. Düşünceler bizi gerginleştirebilir, başımızı ağrıtabilir ve midemizi bozabilir. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama nedenini veya nasıl olduğunu bilmiyoruz. Bir gün bileceğiz. Bir gün, çok da uzak olmayan bir gelecekte, şapkalarımızın altında ne olduğunu bileceğiz. Bu zihinsel güçleri nasıl kullanacağımızı bileceğiz (isterseniz "iyi" veya "kötü" için) ve onları çalışırken gördüğümüzde, tıpkı açık bir televizyon alıcısına inandığımız gibi inanacağız. Artık kimse bir televizyon dalgasından şüphe etmiyor. Onu göremiyorsunuz. Elinizde tutamazsınız veya bir test tüpüne koyamazsınız. Ama orada. Bir şekilde tesadüfen bulduğumuz, Doğanın küçük bir armağanının sonucudur. Doğanın en harikulade armağanının içinde ne olduğunu hayal edin: insan zihni!

Yemanja, kendisinden isteyenler *inandığı için tuzlu iyilikler yapar. Exu, Brezilyalılar onun tehlikeli olduğunu bildiği* için korkulur . Arigo, eti keser ve hasta, Arig6'nın doğru şeyi yaptığına ve ona asla zarar vermeyeceğine *inandığı için acı hissetmez.*

Bir şekilde ve bir yerden Brezilya'nın ruhsal medyumları, doktorları, inananları bilinen-bilinmeyene ulaşıp bir mucize yaratıyorlar. Bir gün biz de aynısını yapabileceğiz. Muhtemelen bunu yaparken davul

çalmayacağız veya mum yakmayacağız, ancak şu anki düşünce tarzımıza göre bu bir mucize olacak.

inanır mısınız *? Ben* inanıyorum. Brezilya'da o kadar çok gördüm ki artık sıradanlaştılar. Oraya gidin. Kendiniz görün. Brezilya halkıyla yaşamayı ve onları sevmeyi öğrenin ve günlük mucizelerle yaşamayı ve kişisel deneyimlemeyi öğreneceksiniz.

Yüksek ruhsal bir medyum bana şöyle dedi: "Ruhsal evrim yolunda ilerlemek için iki temel gereklilik vardır. Birincisi birbirimizi sevmektir. İkincisi bilgi edinmektir. Gözlerin açıkken sev," dedi ve sonra ekledi, "zihnin de açıkken."

W8-ABX-265